

Giới thiệu 101 Lần Trùng Sinh

Tên gọi khác: Cứu vớt nam chủ đại tác chiến!, 101 lần sống lại

Thể loại: Hiện đại, trùng sinh

Nhân vật chính: Đường Tâm Duyệt, Lục Thành Vũ, Từ Ủy Nhiên.

Cái khác: Trở về niên đại 90.

Editor: Lam

Số chương: 79

Ai cũng chỉ có một lần sống và chưa ai từng nghi ngờ điều này.

Nhưng đối với Đường Tâm Duyệt, cái chết chính là trở lại thôn nhỏ trên núi bản cùng lạc hậu của những năm 90, làm lại từ đầu.

Học đại học, trúng xổ số, làm giám đốc, đi du lịch vòng quanh thế giới...

Cô nếm trải mùi đời, nhưng từ đầu đến cuối lại bị vây trong kẻ hở thời gian, cuối cùng phát hiện ra rằng mọi chuyện cô trải qua đều có liên quan đến người ấy.

Sau khi nhận ra, Đường Tâm Duyệt lệ rơi đầy mặt, "Vậy mới nói, thiếu cái gì cũng được nhưng đừng thiếu nợ nhân tình!"

Người nào đó: "Nợ nhân tình / nợ, nợ người / nợ tình. Đều nợ sao, dùng đời đời kiếp kiếp đền trả lại đi."

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thăm tù

Đường Tâm Duyệt chưa từng nghĩ tới, cô và Lục Thành Vũ lần nữa gặp lại nhau lại là ở trong trại giam.

Cách một tầng kính chống đạn dày, anh ta mặc quần áo tù, trên tay và chân đều đeo xiềng xích nặng nề, theo mỗi bước chân chậm chạp đi tới của anh, phát ra tiếng leng keng của kim loại va vào nhau.

Cai ngục canh giữ nghiêm ngặt, áp giải anh đến trước ghế ngồi mới tháo còng tay, lui về phía sau hai bước, nghiêm mật giám thị bọn họ. Trong phòng gặp mặt yên tĩnh trang nghiêm, Đường Tâm Duyệt ngồi thẳng tắp, thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở căng thẳng của chính mình.

Anh ta ngồi xuống, ra hiệu bảo Đường Tâm Duyệt cầm điện thoại bàn để bên tai, anh nhú mày nhìn cô, cũng rất bất ngờ, “Đường Tâm Duyệt? Sao lại là cô?”

Đường Tâm Duyệt theo bản năng nắm chặt điện thoại, rũ mắt tránh đi cái nhìn trực tiếp của đối phương.

Hơn mười năm không gặp, đối phương vậy mà lại có thể lập tức nói được tên cô. Mà cô nhìn anh, chỉ thấy lạ lẫm.

Trên mặt người đàn ông có một vết sẹo kéo dài từ đuôi mắt phải tới sống mũi, vết sẹo này khiến anh nhìn qua khá dữ tợn. Mái tóc đã cạo trọc, trên người mặc bộ quần áo tù màu xám tro, ánh mắt lạnh nhạt xa cách, cách lớp kính dường như vẫn có thể cảm nhận được hơi thở âm u lạnh lẽo không ngừng tỏa ra từ anh.

Cũng không tìm được bóng dáng đẹp trai kiệt ngạo của thiếu niên năm đó nữa.

Đường Tâm Duyệt ổn định lại cảm xúc, đặt chiếc túi trong tay lên bàn, khẽ nói: ”Mấy hôm trước tôi có về quê một lần, di Trần nhờ tôi mang ít đồ tới cho anh.”

Bọn họ đều đi ra từ một thôn núi nhỏ, di Trần trong miệng cô là mẹ của Đại Đầu – anh em tốt của Lục Thành Vũ. Đối phương nhìn Lục Thành Vũ lớn lên, sau khi bà nội anh qua đời đã giúp đỡ anh rất nhiều.

Túi đồ này tự nhiên là trải qua tầng tầng kiểm soát mới được phép mang vào, thậm chí còn không thể giao trực tiếp cho đối phương mà sẽ được cai ngục chuyển giao sau khi gặp mặt.

Ánh mắt âm thầm như hàm băng của Lục Thành Vũ liếc qua chiếc túi to lộn xộn đồ lặt vặt kia, khóe miệng bỗng cong lên một nụ cười lạnh, “Chút đồ như vậy đổi lấy một mạng, thật có lời.”

Tim Đường Tâm Duyệt bất ngờ đập mạnh, hơi cau mày.

Sau khi cô vào đại học liền không còn gặp qua Lục Thành Vũ. Thật ra thì quan hệ giữa cô và Lục Thành Vũ vẫn luôn không tốt. Khi còn ở trong thôn, anh ta thường xuyên ức hiếp chọc ghẹo cô. Cô im hơi lặng tiếng, thật vất vả và chịu đựng được đến khi rời khỏi thôn, vào trong thành phố đi học.

Cô chỉ nghe được những chuyện gián đoán từ chỗ mẹ sau khi bà nội cùng sống nương tựa với anh qua đời, anh liền theo người khác vào trong thành phố làm công nhân. Sau đó không biết lẩn lộn thế nào lại thành xã hội đen, còn giết người ngồi tù.

Từ nhỏ đến lớn, cô luôn tránh xa Lục Thành Vũ. Sau khi biết tin anh giết người ngồi tù, cô càng vạn lần không muốn tới thăm. Cô tới thăm cũng chỉ vì đi Trần đã quý xuống khổ sở cầu xin cùng với người mẹ bệnh nặng nằm trên giường khuyên bảo.

Khi đó Đường Tâm Duyệt còn tưởng rằng đi Trần đối xử với anh như con ruột, chỉ là do bà tuổi già sức yếu đi lại không tiện, cho nên mới cố ý năn nỉ Đường Tâm Duyệt đến nhà tù thăm hỏi.

Nhưng từ trong miệng Lục Thành Vũ tựa hồ còn có ẩn tình khác.

Đường Tâm Duyệt mơ hồ nhận ra được gì đó, nhưng cô không muốn xen vào chuyện của người khác.

Cô không có lòng dạ nào, cũng không có năng lực đó.

Cô lạnh nhạt nói, “Đồ tôi đã mang tới. Tôi còn có việc, đi trước nhé.” Nói xong liền muốn cúp điện thoại. Không khí trong nhà giam nghiêm túc ngột ngạt khiến người hít thở không thông.

Công việc đã xong xuôi, cô một phút cũng không muốn nán lại đây nữa.

Cô cúi đầu, mái tóc dài rơi trên bờ vai thon gầy, trên khuôn mặt trắng không có chút huyết sắc, sườn mặt gầy yếu rơi vào trong đôi mắt lạnh nhạt thâm trầm như không có gì bận tâm của Lục Thành Vũ, nổi lên gọn sóng. Anh mím môi, tạo thành một độ cong lạnh nhạt.

“Chờ một chút!” Anh cứng rắn gọi Đường Tâm Duyệt lại, “Đã nhiều năm không gặp, cô vẫn khỏe chứ?”

Giọng nói ôn hòa, như là tùy ý hỏi thăm.

Đường Tâm Duyệt vốn cũng đã thả điện thoại xuống một nửa, nghe được âm thanh mơ hồ truyền ra từ trong ống nghe, khiến cô không thể không cầm điện thoại đặt bên tai thêm lần nữa.

“Vẫn ổn.” Cô nhìn người đàn ông qua tấm thủy tinh, khách khí cười.

Tất cả chưa xốt cất giấu trong má lúm đồng tiền, cô mặt mày tươi cười, trong đầu nghĩ rằng mình hẳn đã che giấu rất tốt. Nhưng mặt kính mơ hồ phản chiếu lại sắc mặt tái nhợt của cô, đáy mắt xanh thẫm.

Anh nhìn chằm chằm về mặt cổ găng tươi cười của cô, ánh mắt chuyên chú, mi tâm nhíu chặt thành một chữ xuyên, “Sắc mặt cô không tốt lắm, bị bệnh sao?”

Giọng điệu ân cần giống như bạn bè quen thuộc. Nhưng lại làm Đường Tâm Duyệt cảm thấy buồn cười, hai người bọn họ trước giờ đều có phải là quan hệ bạn bè đâu.

Khi còn bé do bị anh chọc ghẹo ức hiếp, cô vẫn luôn rất ghét anh.

Dĩ nhiên, bây giờ đều là người lớn, không cần nhất thiết phải canh cánh trong lòng, nhưng cô cũng không muốn dùng sắc mặt tốt để đối đãi với đối phương.

Lục Thành Vũ là một người phạm tội giết người, cô không hề muốn có bất kỳ liên hệ nào với đối phương hết.

Cô lắc đầu, không muốn nhiều lời, “Tôi đi trước. Anh bảo trọng đây.”

Nhìn cô bước đi vội vã, dáng vẻ chỉ sợ tránh không kịp của cô, Lục Thành Vũ bỗng chốc đứng lên, động tác nhanh chóng lại mãnh liệt ném ghế đập vào kính vắng ngược lại phát ra tiếng “Rầm”, tiếng động lớn đến nỗi khiến cai ngục vội vã tiến đến không chế anh.

“Á!” Đường Tâm Duyệt sợ hết hồn, lần nữa nhìn lại, chỉ thấy cai ngục vững vàng để lại bả vai anh, cả khuôn mặt anh đều bị ép sát dính vào mặt kính. Anh tùy ý để cai ngục giam cầm, không hề giãy dụa, chỉ là khuôn mặt bị ép đến biến dạng, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm cô, môi mấp máy, lặp đi lặp lại ba chữ.

“Không phải tôi.”

Lặp lại một lần lại một lần, ánh mắt anh giống như đáy hồ sâu đen không thấy đáy, gần như tuyệt vọng tĩnh mịch.

Đường Tâm Duyệt biết chút ít khẩu hình, đọc hiểu được ý tứ của anh, cô không dám nhìn thêm, vội vội vàng vàng ra khỏi phòng gấp mắt.

Cô vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng dần trở nên lạnh buốt phía sau lưng, như mũi nhọn xỏ xuyên cô.

Tận đến khi ra khỏi tầng tầng lớp lớp tường cao, lần nữa đứng dưới ánh mặt trời mùa hạ nóng rực, không khí tươi mới lưu chuyển xung quanh, cô mới thở hắt hắt như trút được gánh nặng.

Mặc kệ nói thế nào, giữa lời biện bạch của người phạm tội giết người và phán quyết của luật pháp, cô khẳng định tin tưởng luật pháp.

Liếc đồng hồ đeo tay, “Một giờ chiều, phải nhanh về đi làm thôi.” Đường Tâm Duyệt nói trong lòng, vừa mới đi được mấy bước dạ dày bắt đầu đau âm ỉ, cô nắm chặt một tay để ở dạ dày, phần lưng vô lực dựa vào bên ngoài tường nhà tù, đau đến mức cả người chảy mồ hôi lạnh.

“A...” Từng cơn đau đớn nóng rất cuộn cuộn không dứt, trán Đường Tâm Duyệt ướt đầm mồ hôi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nhắm hai mắt nhắm nạy chờ cho đau đớn trôi qua.

Đau đớn như vậy, cô đã quen đến không thể quen thuộc hơn. Lúc mới bắt đầu thỉnh thoảng đau đớn một lần, cô cũng không để tâm, dẫu sao từ nhỏ đến lớn cũng không ăn cơm theo giờ giấc, bữa đói bữa no, dạ dày thỉnh thoảng sẽ đau một chút.

Nhưng dần dần, cơn đau phát tác ngày càng thường xuyên... Cho đến một hôm ho ra máu, lúc đi bệnh viện kiểm tra mới biết thì đã chậm rồi.

“Đình Đình” Tiếng chuông bỗng nhiên vang lên kinh động đến cô, một tay mò vào trong túi xách lấy điện thoại ra, điện thoại cô sử dụng là loại rẻ nhất, đã dùng rất nhiều năm, vỏ ngoài cũng đã bị mài trắng nhưng cô vẫn còn tiếc nuối không nỡ đổi cái mới. Tưởng là công ty có việc tìm, cô vội vàng mở ra, nhưng lại thấy chỗ người gọi hiện lên ba chữ “Từ Ủy Nhiên”.

Lòng như rơi vào chảo dầu, vừa nóng vừa lạnh. “13xxx, số điện thoại của anh, có việc gì cứ gọi cho anh.”

Người kia nói như thế, cô liền lưu lại số này, dù là dãy số đã thuộc nằm lòng trong tim, cô cũng chưa từng gọi lấy một lần.

Cô nghĩ rằng bọn họ đã sớm kết thúc, sau đó cũng không còn bất kì liên lạc nào. Không nghĩ tới tại thời điểm này đối phương lại bất ngờ gọi đến.

Hít một hơi, cô bắt máy, “A lô?” Bởi vì đau đớn, tiếng nói cổ tự trấn định có chút run rẩy.

“Đường Tâm Duyệt,” trong điện thoại di động, giọng nói của người kia vẫn trong veo, tao nhã như trong trí nhớ “Anh là Từ Ủy Nhiên.”

“...Em biết,” Đường Tâm Duyệt khẽ nói, “Đã lâu không gặp. Sao anh có số điện thoại của em?”

Mấy năm trước vào lúc Từ Ủy Nhiên giới thiệu việc làm cho cô, đã đưa cô số điện thoại của anh. Nhưng lúc đó Đường Tâm Duyệt chưa có điện thoại di động, sau đó hai người cũng mất liên lạc.

Từ Ủy Nhiên giải thích, “Hôm nay anh đến chi nhánh công ty thị sát, đột nhiên nhớ đến em làm kế toán trong công ty, liền thuận miệng hỏi thăm, Giám đốc của em cho anh số điện thoại của em. Còn nói gần đây trong nhà em xảy ra chút chuyện...”

Trong ngực đột nhiên truyền tới một cơn đau nhói, tay phải đang cầm điện thoại của Đường Tâm Duyệt run rẩy, vội vàng nắm chặt hai tay, mới có thể miễn cưỡng tiếp tục nói chuyện điện thoại, “...Vâng. Mẹ em...vừa qua đời cách đây không lâu.” Nhớ tới mẹ, nước mắt lớn vòn trong hốc mắt, cô cố chịu đựng không để nó rơi xuống.

“...Nén bi thương.” Anh như thờ dài một tiếng, giọng nói ân cần, “Anh có thể giúp gì không? Em cứ việc nói, không cần khách sáo.”

Nếu như là người khác nói lời này, cô đại khái sẽ cảm thấy đây chỉ là lời khách sáo; Nhưng lời phát ra miệng của người thừa kế tập đoàn Hoàn Vũ, cô biết có trọng lượng không nhẹ. Cho dù chỉ là một câu nói qua loa, anh vẫn sẽ tuân thủ, nhất định nói là làm.

Bởi vì anh cũng đã từng giúp cô như thế.

“Cám ơn anh, có điều không cần đâu. Em vẫn ổn.” Mặc dù biết đối phương không thấy được, Đường Tâm Duyệt vẫn cố gắng nặn ra một nụ cười, trong lòng tràn đầy cảm kích.

Cô có rất ít bạn, sẵn lòng giúp đỡ vào lúc này lại càng không. Huống chi lúc này quan hệ của cô và Từ Ủy Nhiên thậm chí còn không phải là bạn bè, cô không trèo cao nổi.

Đối phương cũng không miễn cưỡng, “Anh vẫn dùng số điện thoại này, có chuyện gì lúc nào em cũng có thể gọi cho anh.”

“Cám ơn anh.”

Hai người lại nói thêm mấy câu, Từ Ủy Nhiên còn có việc phải làm nên cúp điện thoại trước.

Đường Tâm Duyệt cất điện thoại, mùa hè nóng bức, nhiệt độ cao khiến không khí vẩn vèo, mà cô lại ôm cánh tay, thân thể gầy yếu bởi vì đau dạ dày mà run lẩy bẩy.

Chỉ một khắc như thế, ý chí cầu sinh mãnh liệt không chế cô, gần như muốn mở miệng nhờ Từ Úy Nhiên giúp đỡ. Nhưng mà sự kiên quyết còn sót lại khiến cô cắn môi, gắng gượng nuốt lời ấy xuống.

Bệnh nan y vốn không thể chữa trị, cho dù có tốn nhiều tiền hơn nữa cũng chỉ là kéo dài sinh mạng mà thôi. Huống chi coi như Từ Úy Nhiên cho mượn, số tiền lớn như thế cô biết trả thế nào?

“Minh còn trẻ.... không nghĩ đến sẽ chết sớm thế này...” Đường Tâm Duyệt bị ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào, nhắm hai mắt lại, tính tình cô từ trước tới nay luôn không muốn chịu thua, bây giờ lại là lần đầu tiên cảm thấy cùng đường.

Cô nghĩ không ra, “Sao cô lại đi tới bước này chứ?”

Từ bé cô đã học giỏi lại có hạnh kiểm tốt, là sinh viên duy nhất trong mười dặm sơn thôn căn cỗi lạc hậu, có thể nói là kim phượng hoàng bay ra từ vùng núi hẻo lánh, vô cùng không dễ dàng. Sau khi tới thành phố lớn không chỉ phải gian khổ học tập kiếm học bổng mà còn phải đi làm kiếm tiền sinh sống, hơn hết là gánh chịu ánh mắt lạnh nhạt đối đãi của bạn bè.

Nhưng dù cho có cực khổ vất vả đi chăng nữa, cô cũng không than phiền lấy một câu. Bởi vì để cô có thể tiếp tục đi học, thì cái giá phải trả là em trai và em gái cô nghỉ học.

Cô không có tư cách oán trách.

Mất thấy sau khi tốt nghiệp đại học là có thể kiếm tiền nuôi gia đình, bắt đầu một cuộc sống mới.

Thế nhưng kết quả lại xảy ra một chuyện bất ngờ khiến mọi thứ đều vỡ vụn.

Vào năm cô học đại học năm hai, em trai 16 tuổi vì kiếm tiền đã theo người ta làm thợ mỏ, cuối cùng xảy ra tai nạn, bỏ mạng tại chỗ.

Mẹ cô bỗng nhiên bị kích thích lớn như thế, tim liền nảy sinh vấn đề, mặc dù cuối cùng cũng cấp cứu kịp thời nhưng từ đó thân thể vẫn luôn không tốt, nhờ uống thuốc mà miễn cưỡng duy trì sinh mạng.

Vì để có khả năng chăm sóc mẹ, em gái cô đã buông bỏ hạnh phúc của chính mình, mang theo mẹ gả cho một người đàn ông trung niên bốn mươi tuổi góa vợ.

Mà cô, buông xuống tất cả sự kiêu ngạo và tự tôn, uồn mặt đến tìm Từ Úy Nhiên hy vọng đối phương có thể cho cô mượn tiền, cũng may anh không chỉ hào phóng giúp đỡ, mà còn tốt bụng giới thiệu việc làm cho cô. Tiền lương mỗi tháng của cô ngoại trừ tiền thuê nhà và phí sinh hoạt, toàn bộ phần dư còn lại cô đều gửi cho em gái. Vì tiết kiệm tiền mà thất lưng buộc bụng, không phải mì ăn liền thì là nước lã bánh bao. Cho dù dạ dày đau đến sắp bất tỉnh, cô cũng không nỡ đến bệnh viện khám bệnh.

Ai ngờ vẫn không thể nào giữ được mẹ, mà cô sau một lần ho ra máu bất tỉnh được đồng nghiệp đưa vào bệnh viện, mới tra ra cô bị ung thư dạ dày thời kì cuối.

Tiền chữa bệnh đắt đỏ làm cô chùn bước, hiện tại chỉ muốn tận lực kéo dài được ngày nào hay ngày đó, kiếm chút tiền gửi về cho em gái, ít nhất có thể đủ làm đối phương khá hơn.

“Phù” đau đón qua đi, Đường Tâm Duyệt lau khô nước mắt, nắm chặt túi xách của mình vội vã chạy về công ty.

Tinh thần hoảng hốt đi trên đường.

“Cẩn thận!”

Sau lưng có người đi đường hét chói tai, Đường Tâm Duyệt chợt phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy có một chiếc xe hàng lớn đang chạy như bay về phía cô —

“Àm!”

Chấn động cực lớn truyền tới, cô bị hất văng thật xa, nặng nề đập xuống đất.

Trước mắt biến thành màu đen, thân thể không thể cử động, ý thức dần dần mờ hồ, nhưng trong lòng lại phát ra một chút vui mừng.

Thế này cũng tốt, ít nhất không còn bị căn bệnh hành hạ.

Ngần ấy năm cô quả thực quá mệt mỏi, cuối cùng có thể nghỉ ngơi rồi.

Cô nhắm mắt lại, rơi vào trong bóng tối nặng trĩu.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Giấy viết thư

“Chị, chị hai!”

Đường Tâm Duyệt bị đánh thức bởi mấy cái lay nhẹ.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, chỉ thấy hai đứa trẻ khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò xuất hiện, bé gái ngáy thò nôi,

“Chị, chị có sao không? Mẹ bảo chị dậy ăn cơm.”

Đường Tâm Duyệt hoàn toàn sững sờ, “Đường Diễm?” Tầm mắt dò đến khuôn mặt cậu bé trai bên cạnh lập tức bị chấn động mãnh liệt, “Đường Nham?”

Cô đang nằm mơ sao, sao có thể thấy Đường Nham hồi còn nhỏ chứ?

Cô nâng cái đầu hỗn loạn nặng trĩu ngồi dậy, ngẩng nhìn bốn phía.

Bên trong căn phòng mờ tối chật hẹp, trong góc đặt một cái rương lớn, trừ một chiếc giường và một chiếc ghế thiếu một chân ra, đơn sơ không còn đồ vật khác. Trên vách tường dán ảnh chân dung, cửa sổ thủy tinh mờ mờ đã bị hỏng vài chỗ, miếng cường dùng giấy báo dán lại. Khi gió rét mùa đông ào ào thổi tới, tay của người viết chữ bị lạnh đến cứng ngắc.

Đây là căn nhà cô đã từng sinh sống mười mấy năm, là chỗ mà ngay cả nằm mơ cô cũng không muốn trở về.

“Chị, không phải chị lại phát bệnh đấy chứ?” Hai đứa bé một trái một phải mềm mại ngồi dựa vào bên người cô, trong mắt tràn đầy quan tâm.

Đường Tâm Duyệt dùng sức cắn xuống ngón tay, đau, không phải là mơ. Cô cúi đầu nhìn xuống bàn tay mình, nhỏ như vậy, trên tay toàn là những vết trầy sâu cạn, có thể nhìn ra được đây là vết thương do gặt lúa mì.

Người sống trong thôn quen làm nhiều việc, trên bàn tay đã sớm bắt đầu có những vết chai dày. Cô nghiêng về di truyền thể chất của ba, da thịt mềm mại không làm được việc nặng, mỗi lần qua một mùa thu hoạch lúa mì bàn tay sẽ biến thành thế này, phải đến mùa xuân mới có thể dần dần biến mất.

Tim không ngừng đập kịch liệt, cô che ngực không dám tin.

Chẳng lẽ cô lần nữa trở lại thời thơ ấu sao?

“Tiểu Duyệt, mau ngồi dậy ăn chút gì đi.” Giọng nói khàn khàn truyền tới, màn cửa đen thui bị người vén lên, một người phụ nữ cao gầy bụng một chén sùr trắng men đi nhanh vào.

Nhìn người đi tới, Đường Tâm Duyệt không nhận được nữa, nước mắt tranh nhau trào ra, “Mẹ!”

Xoay người xuống giường muốn nhào tới, kết quả hai chân mềm nhũn trực tiếp té nhào xuống đất, người phụ nữ sợ hãi vội vàng tiến lên, một tay bưng chén một tay đỡ cô dậy, nửa dịu nửa ôm đỡ cô trở về giường, giọng mang theo một chút trách cứ, “Con ngoan ngoãn nằm xuống đi, đứng lên làm gì!”

Đường Tâm Duyệt siết chặt cánh tay của mẹ, nhìn chăm chăm gương mặt thon gầy của bà, nước mắt không nén được rơi xuống.

Một tháng trước cô mới vừa chịu đựng nỗi đau mất mẹ, ở nhà tang lễ khóc đến mức không thể đứng lên. Khi đó tuyệt vọng sụp đổ, bây giờ nghĩ lại vẫn còn sợ hãi.

Lại không nghĩ rằng, chỉ một cái chớp mắt đã có thể trở về quá khứ, trở về thời gian lúc mẹ và em trai còn sống!

“Mẹ, không phải con đang nằm mơ đó chứ!” Cô ôm chặt lấy mẹ, giống một đứa nhỏ chịu hết mọi ủy khuất rồi cuộc tìm được chỗ dựa, gào khóc sụt sùi nước mắt.

“Sao vậy Tâm Duyệt?” Cô ngày thường không khóc không nháo, là người dịu dàng ít nói nhất. Sau một cơn bệnh nặng liền trở nên khác thường như vậy, dọa Lục Tử Văn liên tục truy hỏi, sợ cô xảy ra chuyện gì, “Gặp ác mộng sao? Đừng sợ, có mẹ đây.” Vừa sờ trán kiểm tra nhiệt độ cơ thể, vừa vỗ nhẹ lưng cô, miệng không ngừng an ủi.

Đường Tâm Duyệt vốn là vừa sợ vừa vui, tâm thần kịch liệt dao động. Khóc một hồi liền ngừng lại, tâm trí dù sao cũng đã hơn hai mươi, cô ngượng ngùng lau nước mắt, lui ra khỏi lồng ngực mẹ, nức nở nói, “Không sao ạ, con gặp ác mộng thôi.”

Hai đứa nhỏ Đường Diễm và Đường Nham cười cô, “Đáng xấu hổ đáng xấu hổ, chị lớn như vậy mà còn khóc nhè.”

Đường Tâm Duyệt quỳ lén nhìn chăm chú em trai em gái trước mặt, bọn họ nhỏ hơn cô sáu tuổi, bây giờ cùng lắm chỉ là đứa trẻ khoảng chừng năm

sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt, ánh mắt ngây thơ.

Từ sau khi cô đến Bắc Kinh học, em trai mất mạng vì tai nạn, ngay cả một lần cuối cô cũng không thể nhìn thấy em trai.

Đường Tâm Duyệt không nháy mắt nhìn chăm chăm bọn họ, không nở di dòi tầm mắt, cô dùng sức ôm cả hai người, cười trách, “Hai đứa nhóc này!” Thật tốt, Đường Nham vẫn chưa xảy ra chuyện, Đường Diễm cũng không có uy khuất chính mình gả cho người mình không thích, tất cả ác mộng đều chưa hề xảy ra.

Em trai bắt đầu lên tiếng, giọng nói đáng yêu, “Chị! Đừng có chùi nước mắt lên đồ của em!”

Đường Tâm Duyệt không khỏi phì cười, vỗ nhẹ lên mũi cậu, “Đồ láu cá!”

Trong nụ cười có vài phần cay đắng, thành tích của em trai mặc dù không tốt nhưng từ nhỏ đã có ý thức rất tốt. Vào thời điểm em trai muốn học một môn kỹ thuật để lên chức, nhưng vì trong nhà vì để có thể cô học đại học đã phải giặt đầu cá, vá đầu tôm, nên cũng không thể lấy ra chút tiền nào.

Em trai tranh cãi âm ỉ với mẹ một trận, sau đó nén giận bỏ đi theo người ta làm công, kết quả gặp sự cố sập hầm mỏ.

Em gái thậm chí vì cái nhà này mà hy sinh hạnh phúc cả đời của mình.

Lục Tú Vân nhìn chị em ba người ồn ào cười hi hi ha ha, nhẹ nhàng thở ra, nhét chén sứ trắng men vào trong tay Đường Tâm Duyệt, “Lần này con bị bệnh đã dọa mẹ thế thảm rồi. Mau ăn một chút bồi bổ đi.”

Cô nhận lấy cái chén, dưới ánh đèn lờ mờ nhìn thấy một chén com rượu, bên trong lơ lửng hai quả trứng ốp la trắng nõn.

Nước đường tản ra hơi nóng, mùi hương khiến hai đứa nhỏ bên cạnh không ngừng chớp mắt nhìn chăm chăm cái chén, không ngừng nuốt nước miếng.

Trong lòng Đường Tâm Duyệt chua xót, khi còn bé nhà nghèo khó, mẹ nhờ vào nuôi gà vịt bán trứng tích cóp ít tiền để nuôi bọn cô ăn học. Cho nên bình thường muốn ăn trứng, cũng chỉ có mấy ngày sinh nhật và mừng năm mới.

Lục Tú Vân trấn an vỗ vỗ lên cánh tay cô, “Con uống trước đi, mẹ vào bếp nấu thuốc cho con. Con uống xong bảo em đưa chén qua cho mẹ.”

Dứt lời bà xoa người đi ra khỏi phòng.

“Dạ.” Nhìn mẹ vừa rời đi, Đường Tâm Duyệt liền ôn tồn nói với hai đứa đang thèm nhỏ dãi, “Lại đây, hai đứa các em chia trứng ăn đi.”

Ánh mắt Đường Nham thoáng cái sáng lên, liếm đôi môi khô khốc, do dự đưa tay bung chén.

Đưa đến một nửa, bị Đường Diễm bên cạnh vỗ mạnh, Đường Nham ủy khuất ôm tay, ánh mắt đen bóng sắp chảy nước, miệng mím lại như muốn khóc, “Em đánh anh làm gì!”

Đường Diễm tròn mắt nhìn cậu, nghiêm trang, “Đây là mẹ cho chị hai ăn, chị hai bị bệnh cần phải bồi bổ thân thể! Chúng ta không thể ăn!”

Lòng Đường Tâm Duyệt thoáng cái mềm đến rớt tinh rồi mù.

Đường Nham ngẩng cao đầu, không nói tiếng nào.

Đường Tâm Duyệt dùng sức lần lượt hôn gương mặt mềm mềm của hai người, “Không sao, chị đã đỡ hơn rồi. Chị cho các em ăn.”

Hai người lúc này mới lộ ra vẻ mặt vui vẻ kinh ngạc mừng rỡ, “Cảm ơn chị!”

Đường Tâm Duyệt đưa đĩa cho em gái trước, Đường Diễm liền dùng tay bung chén ăn một cái trứng ốp la trước, sau đó đổi đĩa Đường Nham ăn.

Hai người không tranh không đoạt, lặng yên ăn com rượu trứng.

Hơi nóng trong chén hòa cùng hai gương mặt mơ hồ, Đường Tâm Duyệt hốt hoảng nhớ lại, đúng rồi, năm cô sinh nhật 12 tuổi bị sốt nặng, nằm trên giường vô tri vô giác mấy ngày, thiếu chút nữa thì chết.

Trong núi nghèo nàn lại không có bác sĩ, là mẹ cả đêm không chợp mắt, liên tục dùng nước lạnh lau chùi thân thể hạ nhiệt cho cô, dứt cô uống phương thuốc dân gian mới kéo cô trở lại.

Cho nên, cô sống lại vào lúc đó sao?

“Chị.” Tiếng kêu trẻ con cắt ngang suy nghĩ của cô, lấy lại tinh thần nhìn hai đứa em bung chén ghé vào bên miệng cô, “Chị uống chút nước đường đi.”

Đường Tâm Duyệt khẽ nháp một ngụm, nhà nghèo thế này, đường cũng quý giá không thua gì dầu, nói là com rượu trứng cũng không bỏ bao nhiêu đường, mùi rượu át đi vị ngọt, quanh quần đầu lưỡi liền không còn chút mùi vị.

Đường Tâm Duyệt giao chén cho bọn họ, “Các em uống đi, chị ngủ thêm chút nữa.”

Hai đứa bé ngoan ngoãn anh một ngủm em một ngủm uống cạn chén nước đường, còn chưa thỏa năn liếm liếm miệng, cầm chén trống rỗng nhẹ chân bước ra ngoài.

Bên trong phòng khôi phục sự an tĩnh.

Đường Tâm Duyệt nằm trên giường, nhìn mạng nhện giăng đầy trên xà nhà thờ dài, không biết là nên vui mừng hay tiếc nuối.

Có thể lần nữa gặp lại người thân đã qua đời tất nhiên là kinh ngạc vui mừng, mà từ từ tỉnh táo lại, nghĩ đến lại phải lần nữa trải qua thời kì học sinh nghèo khó, quả thực... không dậy nổi chút hứng thú gì.

“Sao lại trọng sinh vào thời điểm này chứ.”

Bởi vì điều này có nghĩa là, còn phải trải qua cuộc sống nghèo khổ như này một lần nữa.

Có điều, bất kể như thế nào, lần này nhất định không thể để cho người nhà rơi vào tình cảnh thê thảm trong kiếp trước nữa.

Phải làm thế nào mới có thể thay đổi cục diện đây, Đường Tâm Duyệt hồi tưởng đời người ngắn ngủi của mình, mỗi một bước cô đều dùng hết sức lực để đi, chưa bao giờ có lúc hối tiếc. Mà hôm nay nghĩ lại phải làm sao để thay đổi?

Đường Tâm Duyệt suy nghĩ, ánh mắt dừng lại trên tấm lịch một hồi lâu, trong quá khứ cô có thói quen vẽ vòng tròn đỏ mỗi ngày, mà phía trên ngày tháng biểu thị hôm nay là ngày 26 tháng 2 năm 1992.

Mùa xuân vừa mới kết thúc, trường học vừa tựu trường không lâu, cô đang học học kì kế tiếp của lớp sáu tiểu học.

Bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, cô mở tủ quần áo ở đầu giường, đưa tay vào trong khe hở lục lọi một hồi, lấy ra một chồng giấy viết thư.

Chỉ có bảy tám phong thư, không tính là dày, nội dung bên trong mỗi một bức thư cũng không nhiều, nhiều lắm là một trang giấy.

Đường Tâm Duyệt lướt nhanh qua nội dung một lần, nhìn những chữ viết đã từng thuộc nằm lòng trong tim, tâm tình bình tĩnh đến gần như yên lặng.

Lúc Đường Tâm Duyệt học lớp ba tiểu học, bởi vì thôn nhỏ điều kiện tồi tệ, thiếu chút nữa không duy trì được. Là tập đoàn Hoàn Vũ quyên góp vốn, giúp bọn họ xây dựng trường học mới cùng một lượng lớn bàn và băng ghế.

Không chỉ có như vậy, họ còn thành lập một tổ chức hỗ trợ. Tức là chỉ cần có thể thi đậu cấp hai, cấp ba thì sẽ lấy tiền từ trong kho ra nộp học phí giúp bọn họ, giúp họ có thể tiếp tục đến trường.

Đường Tâm Duyệt vô cùng cảm kích đối phương, dưới sự giúp đỡ của thầy, khó khăn viết xong một bức thư cảm ơn, gửi bưu điện dựa theo địa chỉ công ty tập đoàn Hoàn Vũ.

Cô không biết người đứng đầu là ai, thầy bảo là chủ tịch, cho nên chỗ người nhận liền viết gửi chủ tịch.

Mấy tháng sau, ngoài ý muốn lại nhận được thư hồi âm.

Trong thư chữ viết ngay ngắn, nhưng có vẻ hơi non nớt, trái lại nội dung lại mang giọng điệu của người trưởng thành, ngắn ngủi vài câu nói rõ nguyên nhân, nói là chủ tịch lớn tuổi ánh mắt không tốt nên để cháu trai thay mặt viết thư hồi âm.

Trong thư tán dương Đường Tâm Duyệt có lòng biết ơn, khích lệ cô học tập thật tốt. Thư rất ngắn gọn, có lẽ biết gia cảnh cô bần hàn. Trả lời đã là không dễ, trong thư còn tặng kèm 100 đồng.

Những năm đầu 90 của thế kỉ trước, một phong thư có tem cần 5 hào, phí bưu điện này là do thầy trả. Đối phương tặng thêm 100 đồng tiền đối với người trong thành phố mà nói có lẽ không tính là bao, nhưng đối với người ở thôn sơn Tây bộ nghèo khó xa xôi mà nói, đây gần như là một khoản thu nhập không nhỏ, là tiền sinh hoạt một tháng của cả một gia đình. Đường Tâm Duyệt muốn đưa tiền cho thầy, nhưng thầy thế nào cũng không chịu nhận, Đường Tâm Duyệt cũng không cần, cuối cùng thầy đề nghị cô nhận tiền, gửi đối phương thư hồi âm kèm thêm chút lót giày thủ công, đặc sản quê nhà, xem như là biểu đạt tấm lòng cảm kích.

Đường Tâm Duyệt theo lời thầy làm, cả nhà vội vàng làm mười đôi lót giày và hai phần gà xông khói gửi đi cùng nhau.

Bởi vì đường núi bùn lầy, giao thông bất tiện, trong núi lạnh rất ít giao lưu với bên ngoài, người đưa thư vài tháng mới tới một lần.

Sau khi gửi thư, cả nhà Đường Tâm Duyệt đã cho rằng chuyện này đã xong. Không ngờ cách mấy tháng lại lần nữa nhận được thư hồi âm.

Cảm ơn cô gửi đặc sản quê nhà, cũng bày tỏ không cần gởi nữa, lại còn tặng thêm 100 đồng tiền.

Đường Tâm Duyệt thiếu chút nữa xấu hổ đến chết, cô tuyệt đối không hề có ý tứ muốn người ta đưa tiền, liền gửi trả lại y nguyên số tiền, còn viết thư cho biết tình hình.

Đối phương nhờ vậy mới không gửi tiền nữa, nhưng cứ thường xuyên qua lại như thế, bốn năm hai người thư từ qua lại cũng chỉ có bảy tám lần.

Cô kể những chuyện thú vị ở sơn thôn, còn đối phương thì kể cho cô về thành phố lớn sầm uất ngựa xe như nước, khích lệ cô cố gắng học tập thi lên đại học, cũng cam kết nếu như cô có thể thi đỗ đại học sẽ bao hoàn toàn tiền học phí.

Cô trong lòng cảm kích, trong tưởng tượng của cô, đối phương là một ông lão tóc hoa râm hiền từ, ánh mắt không tốt, mỗi lần đều đọc lên, sau đó để cháu trai còn nhỏ thay mặt viết thư hồi âm.

“A” Đường Tâm Duyệt tự giễu giạt nhẹ khóe miệng, nhớ lại kiếp trước sau khi đỗ đại học, cô cố ý dựa theo địa chỉ trong thư đi viếng thăm, muốn trực tiếp cảm ơn ông lão đã tài trợ cô đi học, nhiều năm yên lặng quan tâm cô lớn lên như thế.

Thế nhưng...

Trong mắt Đường Tâm Duyệt chợt lóe lên vẻ âm trầm, khi đó cô phải chịu sự lạnh nhạt và xấu hổ từ người cô cảm kích nhất. Điều này lúc đó làm cô cảm thấy bị khuất nhục, thật sự hoài nghi người thư từ qua lại nhiều năm với cô căn bản không phải là đối phương.

Trẻ con trong núi trừ tự tôn ra thì còn lại không có gì cả, nói cô ích kỷ cũng được, nhạy cảm tự ti cũng thế, chuyện này cô luôn canh cánh trong lòng.

Cho đến sau này tiếp xúc với Từ Úy Nhiên, nhận được sự giúp đỡ của anh, chuyện này mới xem như qua đi.

Đường Tâm Duyệt cúi đầu sắp xếp thư từ, gấp từng phong thư lại. Đồi trước bọn họ thư từ qua lại liên tục không ngừng, đến tận lúc cô lên đại học đã thành một sấp dày.

Hiện tại, cô có tâm trí của người trưởng thành, lúc kiểm tra lại nội dung thư từ, mới phát hiện từ thuở ban đầu, trong câu chữ của đối phương đến lúc này đã sớm toát ra ý tứ không muốn hồi âm nữa, nhưng lúc ấy cô còn bé, cứ thế không nhận ra, có lần gửi thư đi hơn nửa năm cũng không có hồi âm, cô lo sợ đối phương không nhận được, trông mong lại viết một lá thư nữa, nhưng cách vài tháng sau mới nhận được thư hồi âm.

“Có điều, lần này không cần nữa.” Trên mặt cô hiện lên vẻ kiên quyết, chợt vén chần đứng dậy, nắm chặt lá thư mang giày vào, tóc tai bù xù một đường đi qua nhà chính, xuyên qua hành lang, lòng bàn chân giẫm lên một viên gạch gồ ghề, thiết bị trong nhà thô sơ khiến người hoảng hốt.

Mãi đến khi vén màn cửa đi tới nhà bếp, đối mặt với mùi khói lửa hòa cùng hơi thở của những năm 90 thế kỷ trước xông tới, trong nháy mắt đó Đường Tâm Duyệt mới cảm giác được mình thực sự đã sống lại.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thập niên 90

Editor: Lam

Khi ấy, cả nhà cô sống ở nông thôn nghèo khó trong vùng núi biên giới phía Tây Nam.

Mặc dù năm 1978 nhà nước đưa ra cải cách mở cửa, một số người đầu óc nhạy bén đã nắm lấy thời cơ dần dần làm giàu. Cuộc sống sinh hoạt của người dân vùng duyên hải Đông Nam càng có biến hóa long trời lở đất. Nhưng 14 năm trôi qua, làn gió xuân của cuộc cải cách cũng không thổi tới nơi sơn thôn nhỏ bé nghèo khó vùng Tây Nam xa xôi này. Dù rằng năm 1980, nhà nước đã áp dụng chính sách chế độ khoán đến hộ gia đình, nâng cao rất lớn tính tích cực sản xuất của nông dân. Nhưng trong núi, đồng ruộng phi nhiêu đất đai bằng phẳng có thể trồng trọt vốn đã ít, nay ruộng đất chia ra lại càng ít hơn. Cuộc sống nông dân trên núi vẫn như cũ, mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ, thậm chí còn không bằng thành trấn những năm 80.

Cả gia đình đi sớm về tối cần cù làm việc, vẫn còn phải giãy giụa trên ranh giới ẩm no, càng không thể nói tới việc khác.

Căn nhà này của nhà họ Đường được xây từ hơn mười năm về trước, khung nhà bằng gỗ, lợp rơm làm mái. Khi đó, phòng bếp nông thôn hoàn toàn không giống phòng bếp sạch sẽ ngăn nắp như bây giờ, có khí đốt thiên nhiên và hàng loạt dụng cụ phòng bếp hiện đại hóa.

Thời ấy, phòng bếp giống như một cái lều thô sơ, dựng dựa vào gian nhà chính, chính giữa chỉ có một tấm vải ngăn cách. Phòng bếp không có ống khói, lúc xào rau khắp phòng sẽ tràn ngập mùi khói dầu sặc mùi, vách tường và nóc nhà bằng gỗ bị hun đen thui lù, phủ một tầng bụi đen. Trên vách tường treo dao phay, xẻng, muỗng, từng cái đều được làm từ tinh thiết, vừa to lại nặng, mức một muỗng nước cũng đủ rót đầy cái bát trắng men cỡ lớn.

Muôi to, nồi nấu cơm tự nhiên cũng không nhỏ. Bếp là dùng gạch đá để xây, phía trên đặt hai cái nồi to, bên hông là hai cửa lò dùng để nhóm lửa. Bên cạnh góc tường là đồng củi khô còn cao hơn người.

Trẻ con nông thôn đều hiểu chuyện sớm, khi còn rất nhỏ đã biết giúp ba mẹ làm việc. Vào ngày mùa, nếu ba mẹ bận bịu làm ruộng thì mấy chuyện như nấu cơm xào rau đều là do trẻ con phụ giúp.

Đường Tâm Duyệt còn nhớ, mình mỗi ngày đều phải dẫn hai đứa nhỏ nhà họ Đường ra ngoài nhặt củi chẻ củi. Vào thời điểm Lục Tú Vân xào rau phải

giúp nhóm lửa. Ngồi trước đống củi khô, một tay nắm chặt kìm gấp than, một tay nhét củi khô vào lòng bếp. Thời đó hoàn toàn không dùng khí đốt thiên nhiên giống bây giờ, có thể thoải mái điều chỉnh độ lớn nhỏ của lửa. Việc khó khăn nhất là phải nắm giữ độ lửa. Lửa quá lớn thì cơm sẽ khét, lửa quá nhỏ thì nấu cả buổi nước cũng không sôi lãng phí củi.

Hơn nữa ngọn lửa hùng lực chiếu mặt đỏ bừng, mùa đông còn tốt, nếu là mùa hè nấu một bữa cơm sẽ ra một thân mồ hôi. Cho nên hai bên gò má của người trong nhà từ trước đến nay đều đỏ bừng.

Sau này lớn hơn một chút, cô đòi theo mẹ học nấu ăn. Lần đầu tiên đứng bếp, người cô chỉ cao hơn cái bệ một chút, dưới chân phải đạp lên hai miếng gạch mới chạm tới nồi để xào rau, lực dùng quá mạnh thiếu chút nữa cắm đầu xuống cái nồi còn lớn hơn cái thau rửa mặt.

Cô đi vài bước, nhìn thấy một đầu bếp lò được đắp sát vách tường, một bên khác là hành lang. Trên hành lang là một tủ gỗ dựa vào tường, phía trên để vài cái bát trắng men cổ lớn, đĩa sạch cắm trong ông đựng đĩa treo trên tường. Cạnh tủ là hai phích nước nóng, vỏ ngoài bằng sắt, bên trong rỗng. Đường Tâm Duyệt nhớ đây là đồ dùng trong nhà được trong đội phân cho ba cô lúc ông vừa đến nông thôn.

“Thức dậy làm gì?” Lục Tú Vân đang xào thức ăn, hai đứa em trai em gái ngồi trước lò bếp hỗ trợ đốt lửa.

“Chị.”

“Chị hai!” Hai đứa nhỏ cười gọi cô.

“Chị đây!” Đường Tâm Duyệt đáp trả, đi tới bên bếp lò, một hơi ném hết thư vào.

Ngọn lửa màu quất nuốt lấy tờ giấy mỏng manh, xoắn lại rồi tan ra, trong nháy mắt biến thành tro bụi.

Đường Tâm Duyệt thở dài một hơi.

Ba người đứng xem đều sợ ngây người, ngày thường Đường Tâm Duyệt quý nhất là những bức thư này, em trai em gái sờ một tí cũng sợ làm bẩn, bây giờ lại lạng yên không một tiếng động đốt đi?!

“Tâm Duyệt, sao con lại đốt thư đi? Con không viết thư cho người kia nữa sao?” Lục Tú Vân khó hiểu hỏi.

Đường Tâm Duyệt cười cười, “Con chỉ cảm thấy người ta là chủ tịch, trăm công nghìn việc, con cũng không nên dùng những việc nhỏ nhặt không đáng kể này quấy rối người ta. Chờ sau này con kiếm được tiền rồi sẽ hồi báo cho ông ấy.”

Cô vẫn cảm kích đối phương, dầu sao người ta đã cho cô cơ hội đi học. Nhưng cô sẽ không chủ động tới cửa chịu đựng thêm một lần khuất nhục nào nữa.

Về phần Từ Ủy Nhiên...

Trong lòng Đường Tâm Duyệt hiện lên một chút buồn bã, Từ Ủy Nhiên và người nhà anh hoàn toàn khác nhau, nhưng bọn họ vốn là người của hai thế giới. Đời này lại càng không có khả năng qua lại.

“Tới đây.” Gọi hai đứa nhỏ đến, Đường Tâm Duyệt đi đến bên băng ghế nhỏ ngồi xuống, bắt đầu nhóm lửa.

Lục Tú Vân ngăn lại, “Con vừa khỏe lên một chút ra đây làm gì, mau trở về nghỉ ngơi đi.”

Đường Tâm Duyệt cười nói, “Con không sao, nằm quá lâu thân thể không còn sức lực, nên đứng lên hoạt động một chút mới tốt. Ở đây cũng ấm áp hơn.”

“Vậy con sưởi ấm đi.” Lục Tú Vân biết trong bếp ấm áp, nói với Đường Diễm, “Con đi lấy bình nước nóng với quần áo của chị lại đây.”

Thời đó trong thôn đến cả điện còn chưa phổ biến, chớ nói chi đến thảm điện, lò sưởi điện. Vừa rồi Đường Tâm Duyệt tỉnh lại còn phát hiện Lục Tú Vân đặc biệt để hai bình nước nóng trong chăn. Bình nước nóng là một loại bình tròn dạng dẹt bằng đồng, phía trên miệng bình có một con ốc, nước nóng được rót vào từ miệng bình. Vặn chặt con ốc, bên ngoài bình lót một lớp vải bông nhét vào trong chăn là có thể làm công cụ sưởi ấm trong thời gian rất lâu.

Từ thập niên 60 thế kỷ trước cho đến nay, sản phẩm bằng nhựa dần dần phổ biến. Túi nước nóng mới tiện lợi dễ mang theo đã thay thế cho bình nước nóng nặng nề bất tiện của truyền thống. Nhưng nhà họ Đường vẫn còn dùng bình nước nóng. Đun nước sôi nóng hằm hập rót vào trong bình nước nóng, có thể giữ đến năm sáu giờ, sưởi ấm tấm chăn lạnh lẽo. Sau khi nước lạnh lại được đổi, có thể thấy bình nước nóng bên người của Đường Tâm Duyệt vẫn chưa từng hoàn toàn lạnh qua.

Đây là sự sẵn sàng từng li từng tí của mẹ.

“Ôi, lại là con...” Đường Diễm vốn đang được sưởi ấm toàn thân, không hề muốn rời khỏi phòng, lắm bả oán trách một câu, nhưng nghĩ đến chị đang bị bệnh, trộm nhìn Đường Nham cười hi hi làm mặt quỷ với bé, đồng ý chạy ra ngoài, rất nhanh đã quay trở lại. Nhét bình nước nóng vào trong tay Đường Tâm Duyệt, lại phủ thêm quần áo cho cô.

“Chị ở đây không lạnh, em giữ đi.” Đường Tâm Duyệt trong lòng ấm áp, trở tay đưa bình nước nóng cho Đường Diễm.

Đường Diễm cười hi hi ôm vào trong ngực, cùng Đường Nham một trái một phải vây quanh Đường Tâm Duyệt, đưa củi cho cô, thỉnh thoảng cầm kẹp nhôm lửa chọt vài cái vào lòng bếp, dọn bên trong ra một khe hở nhỏ để không khí dễ vào, giúp gỗ cháy hết mức.

Bọn họ vẫn còn nhỏ, thật ra cũng không biết trong đó ẩn chứa kiến thức vật lý gì, đây chẳng qua là kết quả dưới sự dạy dỗ từng đòi của ba mẹ mà thôi. Chỉ biết chọt vài cái, lửa sẽ cháy mạnh hơn, có thể tiết kiệm được nhiên liệu.

“Được rồi.”

Một rổ củi trắng lớn được đổ vào dầu nóng, xào trong nồi nóng hổi, dầu mỡ lập tức văng khắp nơi, khói mù lượn lờ.

Lục Tú Vân động tác nhanh nhẹn, đảo vài cái, rất nhanh đã xong. Mà bên trong nồi lớn, bánh hấp cũng vừa chín tới.

“Ăn cơm.” Lục Tú Vân nói.

Hai đứa bé hoan hô một tiếng, không kịp chờ đã ném củi đốt, một đứa giúp Lục Tú Vân bung com bung thức ăn, một đứa lau bàn lấy chén đũa, phân công hợp tác, động tác nhanh chóng lại không luống cuống tay chân, vừa thấy đã biết là thói quen.

Đường Tâm Duyệt đi đến lu nước dùng gạo hồ lô mức muỗng nước. Gáo hồ lô là vỏ hồ lô khô làm thành muỗng, là một loại dụng cụ múc nước thường dùng trước đây. Sau khi Đường Tâm Duyệt vào thành phố đi học cũng chưa từng thấy qua người ta sử dụng loại đồ vật này nữa. Người trong thành phố càng chú trọng vật dụng bằng nhựa vừa nhẹ lại đa dụng. Không giống trong nông thôn chỉ quan tâm đến độ bền chắc của vật dụng.

Cô múc hai muỗng nước vào trong nồi, chẻ nan tre thành mảnh nhỏ sau đó bó lại thành bàn chải tre, chà chà vài lần đã rửa xong cái nồi vừa được dùng để xào.

Nơi này của bọn họ là vùng núi, đồng ruộng có hạn, nhưng lượng nước dồi dào. Đồng ruộng phì nhiêu đất đai bằng phẳng dùng để trồng lúa, mà mùa xuân dạo trước đã trồng cây cải dầu, dầu ăn đều do từng nhà từng hộ tự mình dùng hạt cây cải dầu ép ra, sản lượng dầu ăn thu được cũng chỉ vừa đủ dùng trong nhà. Còn những đồ gia vị cần có khác như muối, đường thì phải xuống núi vào trong trấn mua, cho nên bình thường đều cố gắng sử dụng tiết kiệm hết mức.

Dùng nước ấm rửa nồi cũng chỉ có vài giọt dầu nhỏ nổi lên trên mặt nước, căn bản không cần rửa sạch những thứ này, hướng chi trong nhà cũng không có.

Đồ nước trong nồi ra ngoài, lấy giẻ lau nồi, thế này coi như đã rửa xong, lại múc thêm hơn phân nửa nồi nước, đẩy nắp gỗ lại, trong bếp còn dư lại hơi ấm, đun thêm một nồi nước để cả nhà dùng tối nay và sáng mai.

Nhìn thì rườm rà, nhưng thật ra động tác nhanh chóng mấy cái liền xong.

“Xem ra kỹ thuật cũng không mai một.” Đường Tâm Duyệt trầm nghĩ. Đây đại khái là do từ nhỏ theo mẹ làm việc nhà, đã sớm dưỡng thành thói quen ăn sâu vào tận xương tủy, mặc dù đã vào thành phố đi học nhiều năm, nhưng cô từ đầu đến cuối cũng không quên những công việc này.

“Phù.” Đường Tâm Duyệt nhìn xuống số nước ít ỏi còn dư lại trong chậu, thờ dài.

Thôn Đại Dược là thôn nghèo khó nổi tiếng gần xa, nơi này có tổng cộng 43 hộ gia đình, hơn một trăm người, vẫn chưa phổ biến nước máy. Trong thôn chỉ có một giếng nước công cộng, khoảng cách gần thì có thể đến gánh, còn xa thì chỉ có đến dòng suối bên thôn lấy nước sông để nấu.

Nhà họ Đường coi như cách giếng nước công cộng không xa, một ngày phải gánh mấy chuyến mới có thể đổ đầy miệng lu nước lớn. Nước dùng để nấu cơm rửa chén, nuôi gà vịt, trừ những cái này ra còn phải dùng để uống và rửa mặt. Trước kia gánh nước là việc nhà hằng ngày Lục Tú Vân phải làm, một ngày lại một ngày. Về sau, khi Đường Tâm Duyệt lớn lên một chút cũng giúp bà gánh. Đòn gánh trúc dài hai thước màu vàng nhạt, hai đầu gánh là hai thùng nước cao bằng nhựa màu đen, tính chất của thùng nước này so với thùng gỗ bình thường hoàn toàn khác nhau, tường thùng rất dày, khi gánh nước thì càng nặng hơn, nhưng rất bền có thể chịu đựng va đập.

Đường Tâm Duyệt quét mắt nhìn thùng nước bên cạnh lu nước, thùng nước dùng quá lâu đã xuất hiện vết nứt nhỏ, là mẹ đã dùng dây kẽm một vòng lại một vòng quấn quanh vết nứt. Đồ vật nhà nông đều như thế, tu tu bổ bổ chỉ cần còn có thể sử dụng thì tuyệt đối sẽ không vứt đi, là dấu vết tang thương ghi chép lại những năm tháng chật vật ấy.

Nhìn gian nhà nghèo rớt mùng tơi, đôi mi thanh tú của Đường Tâm Duyệt nhú chặt, bắt đầu lo âu.

Sống lại một đời, rốt cuộc phải làm sao mới có thể giúp người nhà thoát khỏi nghèo khó, trở nên giàu có, sống một cuộc sống hạnh phúc đây?

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bài tập

Editor: Lam

“Tâm Duyệt, ăn cơm.” Lục Tú Vân trong gian nhà chính gọi.

“Tối nay đây ạ.” Đường Tâm Duyệt nhanh chóng đi ra ngoài, mùa đông gió rét, thức ăn nóng hôi đặt trong gian nhà chính sắp bị thổi nguội.

Cô đi tới bên bàn cơm, một chiếc bàn hình vuông phía dưới thiếu một góc phải dùng đá để kê, đây chính là bàn ăn cơm của người nhà họ Đường.

Trên bàn có một tô cải trắng xào, trong chén của mỗi người đặt hai cái bánh, đậu đũa muối chua vừa được lấy từ trong hũ đậu đũa muối ra, đây chính là cơm tối của bọn họ.

Hai đứa nhỏ trong gia đình, Đường Nham Đường Diễm nhìn chăm chăm chiếc bánh, nước miếng như sắp rớt xuống, nhưng Đường Tâm Duyệt chưa có mặt, ai cũng không động đũa.

Việc này ở trong núi được xem như là gia đình có quy củ hiếm thấy. Một năm cần cù làm lụng, tuy không đến nỗi chết đói nhưng cũng luôn là ăn không đủ no. Trẻ con thêm ăn, nhìn thấy đồ ăn là nhìn không được muốn cho vào miệng. Nếu là đứa trẻ nhà khác đã sớm nhào tới ăn như hổ đói rồi, nhưng Đường Nham Đường Diễm chỉ không ngừng nuốt nước miếng, nhưng sẽ không động miệng.

Đây là công lao dạy dỗ của Lục Tú Vân. Ông nội bà là tú tài thời Thanh, ba bà cũng được đi học. Bà cũng có trình độ văn hóa cấp hai, ở nơi sơn thôn cần cố lặt vặt này coi như là nhân tài hiếm thấy. Cả gia đình đều là cô nhi quả phụ, cuộc sống tự nhiên có phần khó khăn, nhưng Lục Tú Vân chưa từng bỏ qua việc dạy dỗ cách làm người cho bọn họ.

“Mau ăn thôi, đừng để lạnh.” Đường Tâm Duyệt vội vàng ngồi xuống nói với bọn họ, ba người lúc này mới một tay cầm bánh, một tay cầm đũa.

Lục Tú Vân gấp cải trắng vào trong chén cho bọn họ, “Tâm Duyệt, em trai út, em gái út, ăn rau nữa, đừng chỉ gặm bánh.”

Ở Tứ Xuyên, tiếng địa phương có thói quen gọi bé trai nhỏ nhất trong nhà là em trai út, bé gái là em gái út, mang ý nghĩa yêu thương.

Trước kia khi trong nhà chỉ có một đứa bé là Đường Tâm Duyệt, em gái út là biệt danh của cô, sau này Đường Diễm nhỏ hơn ra đời, biệt danh của cô liền đổi thành Duyệt nhi.

Đường Tâm Duyệt cúi đầu, phát hiện trong chén của ba người đều có một miếng thịt xống khối nhỏ đen thùi lù, bỏ vào trong miệng, quai hàm cắn mạnh đến phát đau mới miễn cưỡng cắn thành khối vụn.

Tuy chỉ là một miếng thịt, hai đứa bé lại ngậm rồi lại liếm, dù đã nhai nát cũng không nỡ nuốt xuống.

Mà Lục Tú Vân chỉ vui đầu gặm bánh với cải trắng, đũa vói ra tự động tránh đi những mảnh thịt vụn lè tè.

Ở trong thôn, mọi người không nuôi nổi heo và dê, trâu là dùng để cày bừa, ăn thịt chỉ có thịt heo, gà, vịt, thỏ. Thịt heo là do người bán thịt thôn lân cận bán lẻ trong trấn, một tháng chỉ có thể mua một lần; thỏ và vịt được mỗi nhà nuôi sau vườn, nhưng không dễ dàng ăn. Gà vịt đẻ đẻ trứng, còn thỏ phải giữ lại để mang xuống núi bán lấy tiền.

Người nhà họ Đường là người từ bên ngoài đến, ở trong thôn không được chia đất, Lục Tú Vân một người phụ nữ mang theo ba đứa trẻ, làm thuê trồng hoa màu hai mẫu ba sào ruộng cho người ta, ngoài ra còn nuôi một ít gà vịt thỏ, mùa xuân nuôi chút dầu tằm, cũng không có nghề kiếm sống khác, trời qua rất gian nan, cả gia đình nửa tháng mới có thể ăn chút thịt vụn.

Trong mắt mù mịt hơi nước, Đường Tâm Duyệt cúi đầu xuống chôn mặt trong chén cơm, miếng ngón bánh, miếng bánh nghẹn trong cổ họng cứng rắn chặn lại nỗi buồn cuộn trào mãnh liệt.

Quá tạo nghiệt! Ngày trước chẳng hề cảm thấy cực khổ, có ăn đã coi như tốt rồi. Mà từng trải qua cuộc sống ở thành phố lớn, Đường Tâm Duyệt nhớ tới những đứa trẻ trong thành phố từ nhỏ đã được gia đình nâng niu trong lòng bàn tay, ăn cái gì cũng kén cá chọn canh, được nuông chiều từ bé kén ăn đủ loại. Còn trẻ con trong núi thì đói đến mặt mày xanh xao, suốt cả năm cũng không có được mấy lần ăn thịt.

Đói lập rõ ràng như thể làm chua xót lòng người.

Đường Tâm Duyệt chọn một miếng thịt xống khối màu đen tron nhả bỏ vào trong chén mẹ. “Mẹ, mẹ cũng ăn thịt đi.”

“Ha.” Lục Tú Vân cười vui vẻ, quay đầu gấp miếng thịt vào trong chén Đường Nham, Đường Nham vui đầu ăn ngọt ngào.

Đường Tâm Duyệt nhìn thấy không nói gì, người nông thôn ít nhiều gì đều có tư tưởng trọng nam khinh nữ. Lục Tú Vân vẫn còn tốt, chẳng qua là khó tránh khỏi ưu ái con trai nhỏ hơn thôi.

Ăn cơm tối xong, Đường Tâm Duyệt muốn rửa chén bị Lục Tú Vân đuổi về làm bài tập.

“Con bị bệnh mấy ngày như thế đã bỏ qua không biết bao nhiêu bài học, ngày mai tới trường phải cố gắng hỏi bài thầy cô đấy.” Lục Tú Vân nhanh

chống thu dọn chén đĩa, dọn dò Đường Tâm Duyệt.

“Dạ, con biết rồi.” Đường Tâm Duyệt trả lời.

Lục Tú Vân nghiêng đầu dọn dò Đường Nham, “Đi rót bình nước nóng cho chị con.”

Đường Tâm Duyệt vội vàng đi tới, “Để con tự làm.”

Nhà người khác đều cưng chiều con trai nhất, nhưng tới lượt nhà họ Đường bọn họ lại cưng chiều Đường Tâm Duyệt nhất. Thứ nhất, Đường Tâm Duyệt đến tận 6 tuổi vẫn là đứa con duy nhất trong nhà. Khi đó thân thể Lục Tú Vân xảy ra chút vấn đề, tưởng là đời này chỉ có một đứa con, tự nhiên vô cùng coi trọng. Thứ hai là vì cha Đường Chí Cường là sinh viên đại học, từ nhỏ Đường Tâm Duyệt đã được học tập tốt. Cho nên dù nhà có nghèo đi nữa, Lục Tú Vân cũng chưa từng nói muốn Đường Tâm Duyệt thôi học, bởi vì cô mang theo hi vọng của cả nhà.

“Vâng, vâng.” Đường Nham trả lời, vóc dáng cậu cũng chỉ cao hơn một mét một chút, gầy teo nho nhỏ giống như con khỉ, không đợi Đường Tâm Duyệt đi qua đã nhanh chóng đổ nước lạnh trong bình nước nóng vào lu – dù sao đó cũng là nước sạch, lại lấy một cái phễu cắm trên miệng bình nước nóng, hai tay khẽ run nhắc phích nước nóng lên.

“Em cẩn thận một chút, để chị làm cho.” Thân thể Đường Nham nhỏ, sức lực cũng nhỏ, Đường Tâm Duyệt nhìn cậu run run nhắc lên, vô cùng lo lắng sợ cậu bị phỏng tay, vội vàng nhận lấy phích nước.

Rất nhanh đã đổi nước xong, Đường Tâm Duyệt cầm bình nước nóng rời khỏi phòng bếp trở lại phòng ngủ, vừa đi vào liền run lập cập, gió từ vết nứt trên tường thổi vào, xương cốt ẩm ướt đều tỏa ra khí lạnh.

Cô trùm bình nước nóng trong đồ dày bằng vải bông, nhét vào trên giường lạnh như băng, “Xoẹt” quẹt que diêm, đốt đèn bão (đèn dầu) trên tủ ở đầu giường.

Đèn dầu lấy dầu hỏa làm dầu thắp, lại lắp thêm một cái tim đèn, bên ngoài được bao bọc bằng thủy tinh để phòng ngừa gió thổi tắt đèn.

Những người đời sau thế kỉ 20 rất ít khi thấy được bóng dáng của nó. Nhưng đối với những năm 90 thế kỉ trước, khi sơn thôn nghèo khó xa xôi ở Tây bộ chưa phổ biến điện nước khí gas, đây là công cụ chiếu sáng thiết yếu của mỗi nhà.

Đường Tâm Duyệt dùng cái dùi để khều tim đèn, ánh sáng càng mạnh, trong phòng bỗng chốc sáng rực, ngọn lửa vui sướng nhảy múa.

Cô cởi áo khoác đặt lên đầu giường, bò lên giường, trên giường có một cái bàn gỗ nhỏ, kéo lại gần bắt đầu nằm sấp lên chuẩn bị làm bài tập.

“Hà?” Cô cầm sách giáo khoa lên, mới phát hiện phía trên sách giáo khoa của mình có một nửa tờ giấy nhỏ, nét chữ phía trên non nớt, lớn nhỏ không đồng đều, nhưng người viết hết sức chăm chỉ, mỗi nét mỗi chữ đều nỗ lực viết ngay ngắn.

“Ngữ văn: Học thuộc bài văn trang 16; Toán học: Làm bài tập trang 32-33...” Đường Tâm Duyệt cảm một chồng có khoảng năm sáu tờ giấy lên, mỗi tờ giấy ghi chép lại bài tập mỗi ngày, đưa đến gần ngọn đèn nhìn, nghi hoặc lầm bầm, “Ai viết đấy nhỉ?”

Chữ của mình không thể không biết, mặc dù không có học qua thư pháp, nhưng khi còn nhỏ cô đã tập viết dưới sự dạy dỗ nghiêm khắc của ba, mà chữ viết của mẹ cũng không phải thế này, cho nên cô rất nghi hoặc.

Đường Tâm Duyệt định đợi một lát mẹ vào nhà sẽ hỏi bà, lật sách dựa theo nhiệm vụ trên tờ giấy bắt đầu bổ sung bài tập.

Trở lại tiểu học, những kiến thức này đối với cô mà nói dĩ nhiên là vô cùng đơn giản, cô vừa làm bài, vừa nghĩ tới đời người sống lại một lần rồi cuộc nên làm gì.

“Chị!” Hai đứa nhỏ vừa giúp mẹ thu dọn chén đĩa xong, chạy đến mép giường cởi giày, trong tay mỗi đứa cầm một quyển sách tiểu nhân, chui vào chăn, vừa vào liền run cầm cập.

Đường Tâm Duyệt vội vàng kéo hai người lại gần, “Đến gần chị, bên này ấm hơn.”

“Trên người chị thật ấm.” Hai đứa bé hi hi ha ha chen tới, nằm bên chân Đường Tâm Duyệt, cô bảo bọn họ nhét chân cho tốt để tránh gió lọt vào, hai đứa nhỏ nhìn ngọn đèn dầu tỏa ra ánh sáng, không quấy rầy cô học tập, bắt đầu yên lặng xem sách tiểu nhân.

Ánh mắt Đường Tâm Duyệt dừng lại trên cuốn sách tiểu nhân trong tay bọn họ, mấy chữ “Thủy Hử Truyện” đập vào tầm mắt. Sách tiểu nhân vào những năm 70, 80 là sách báo rất phổ biến, còn gọi là tranh liên hoàn. Nhà bọn họ có một rương sách cũ, trừ sách tiểu nhân còn có tài liệu văn học trong và ngoài nước rất thịnh hành của thập niên 80, đều là sách do ba lưu lại sau khi ra đi.

Thấy mặt hai đứa cách sách quá gần, Đường Tâm Duyệt bèn nhắc nhở, “Nếu không muốn bị mù thì cầm xa ra chút.”

“Dạ.” Hai đứa cười hi hi vờn tay cầm sách xa ra. Đèn dầu chỉ chiếu sáng một phạm vi nhỏ, cách xa sẽ không thấy rõ, Đường Tâm Duyệt dời đèn qua chỗ bọn họ, tiếp tục không yên lòng làm bài tập.

Đầu thập niên 90, rất nhiều gia đình trong thành phố vùng đất Tây bộ đã có ti vi trắng đen, nhưng đối với sơn thôn xa xôi nghèo khó đến cả điện còn không phổ biến mà nói, rất nhiều người ngay cả ti vi có hình dạng gì cũng chưa thấy qua.

Mùa đông trời tối sớm, lại không có hoạt động giải trí gì, hai đứa trẻ chỉ có thể chui vào chăn sớm, không ngại buồn chán lật xem sách tiểu nhân đã sớm xem không dưới 100 lần.

Cũng bởi vì như thế, trong khi trẻ con bảy tám tuổi trong núi còn chưa nhận ra một chữ, hai người bọn họ còn chưa nhập học, dưới sự dạy dỗ của Đường Tâm Duyệt và Lục Tú Vân đã có trình độ của học sinh lớp 3.

Đường Tâm Duyệt cầm bút, thâm hạ quyết tâm Đường Nham, Đường Diễm từ nhỏ đã thông minh chăm chỉ, lần này nhất định phải làm cho bọn họ tiếp tục đi học!

Chỉ chốc lát sau, Lục Tú Vân thu dọn nhà bếp, vừa dùng nước nóng rửa mặt xong cũng đi tới. Mùa đông tháng chạp đến tháng giêng xem như là lúc rảnh rỗi ít có trong một năm của người nhà nông. Bởi vì mùa này được xem là giai đoạn giữa sinh trưởng của mùa. Các loại đậu tằm, cây cải dầu không cần xử lý quá nhiều, thời điểm thích hợp tưới chút phân bón là được rồi. Phải đến mùa xuân, khi trời ấm áp, mới bắt đầu vắt và nuôi tằm và gieo giống.

Lục Tú Vân nửa dựa ngồi ở đầu giường, trước mặt đặt giỏ may vá, chuẩn bị công việc may vá.

Đường Tâm Duyệt dịch vào bên trong, để ánh sáng chiếu tới giúp mẹ nhìn thấy, thuận tiện hỏi, “Mẹ ơi, mấy chữ này là do ai viết vậy?”

Lục Tú Vân đang cầm kim nheo mắt chuẩn bị xỏ chỉ, nghe thế nhìn lướt qua, “Là Lục Thành Vũ, người ta tốt bụng nhớ kỹ bài tập mỗi ngày, mỗi ngày đặc biệt mang qua đây cho con.”

Lục Thành Vũ? Đường Tâm Duyệt hơi kinh ngạc, cúi đầu nhìn tờ giấy đối phương ghi lại bài tập cô xin nghỉ một tuần qua, trong lòng không khỏi bắt đầu có chút phức tạp.

Không nghĩ tới, Lục Thành Vũ cũng có lúc nhiệt tình như thế.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Mới gặp

Editor: Lam

Vừa mới làm bài tập một lát, Đường Tâm Duyệt đã thay đổi ý nghĩ ban nãy. Mùa đông, dù trên tay cô đang đeo bao tay viết chữ bằng len do Lục Tú Vân đặc biệt đan cho cô thì cũng sắp đông cứng rồi.

Lại nhìn bài tập mới chỉ hoàn thành một nửa, thành thật mà nói nếu không phải hiện tại cô có tâm trí của người trưởng thành, tin rằng đối phương có ý tốt thì cô cũng sẽ hoài nghi Lục Thành Vũ có phải là cố ý hay không.

Thật vất vả bị bệnh có thể không cần làm bài tập, anh ta còn đặc biệt mang bài tập về cho cô... Hả?

Đường Tâm Duyệt ngây người, cô nhớ ra rồi, ngày trước Lục Thành Vũ cũng làm như thế. Do cô bệnh nặng vừa khỏi, để duy trì hình tượng học sinh giỏi trước mặt thầy cô giáo, cô không thể không làm bài tập suốt đêm, kết quả lúc đến trường nộp bài tập, thầy cô giáo còn rất kinh ngạc, nói là bị bệnh mà cũng không cần làm bù bài tập.

Cô cảm thấy mình làm vô ích, trong lòng oán giận Lục Thành Vũ nhiều chuyện muốn chết, đừng nói đến cảm ơn, sau này cô càng không thích anh ta.

Hiện nay lấy tâm trí của người trưởng thành nhìn kỹ lại chuyện này, người ta rõ ràng là có ý tốt. Chắc là trong lòng có phân biệt, cho nên vô luận đối phương có làm gì cô cũng hướng đến ý xấu.

Giống như bây giờ, khi cô nhớ đến thân phận tội phạm giết người của đối phương thì rét run cả người, vội vàng cảnh báo bản thân không nên vì chút chuyện nhỏ này mà đã mềm lòng, vẫn nên giữ một khoảng cách tốt với đối phương.

Cô vui đầu tiếp tục đẩy nhanh tiến độ. Ở nơi này ban đêm yên tĩnh, cây đèn dầu dấy lên ngọn lửa nho nhỏ, ánh sáng màu quất lúc sáng lúc tối, chiếu bóng người nghiêng của mẹ đang xe chỉ luôn kim khâu gây sửa áo lên trên mặt tường loang lổ bong tróc.

Hai đứa nhỏ chẳng biết đã thiếp đi từ lúc nào, ôm đầu gối co người lại thành một đoàn ở trong chăn. Lục Tú Vân đứng dậy điều chỉnh vị trí của hai đứa, tránh cho tay chân gặp lại khó chịu. Hai đứa ngủ say, không hề tỉnh lại.

Đường Tâm Duyệt nhìn khuôn mặt an tĩnh ngủ say của em trai em gái, nhìn mẹ từ ái vuốt ve gò má bọn họ, sau đó ngồi về chỗ cũ hết sức chuyên chú tiếp tục làm việc, đáy mắt cô lướt qua một tia hoảng hốt.

Từ sau khi em gái lập gia đình, em trai qua đời, cô thường xuyên sẽ giật mình tỉnh giấc từ trong mơ, mặt đầy nước mắt, cảnh tượng trong mơ chính là

giống bây giờ.

“Sao vậy Tâm Duyệt? Không biết làm bài sao?” Lục Tú Vân thấy Đường Tâm Duyệt mãi không động bút, thò người qua nhìn.

Đường Tâm Duyệt hoàn hồn, “Không sao ạ.” Cô tiếp tục viết, Lục Tú Vân ở bên cạnh nhìn cô, không đồng ý nói, “Tâm Duyệt, lúc làm việc không nên mất tập trung, phải chuyên tâm.”

“Dạ, con hiểu rồi.” Đường Tâm Duyệt nói.

Cô học tiểu học ở thôn nhỏ có điều kiện giáo dục lạc hậu, sau đó vào cấp 2 ở trấn trên, học cấp 3 trong thành phố, thành tích vẫn luôn đứng đầu trong danh sách, điều này không thể không nhắc tới nền tảng vững chắc và thói quen học tập tốt mà Lục Tú Vân đã gây dựng cho cô.

Khi còn bé không biết làm bài, Lục Tú Vân sẽ kiên nhẫn giảng giải cho cô. Bản thân bà có trình độ văn hóa xấp xỉ cấp 2, trừ tiếng Anh hơi kém một chút, những thứ khác cũng không tệ lắm. Khi đó nếu không phải mười năm thiên tai cộng thêm gia cảnh bần hàn, Đường Tâm Duyệt tin rằng nếu Lục Tú Vân vẫn tiếp tục đi học thì cũng có thể thi lên đại học.

Lúc này Lục Tú Vân mới cúi đầu tiếp tục làm việc, ngón tay bà khéo léo xuyên qua xuyên lại trên đế giày, ánh sáng bao phủ khuôn mặt thanh tú có năm sáu phần tương tự với Đường Tâm Duyệt, làn da trắng nõn, nói chuyện làm việc cũng dịu dàng, không giống với thôn phụ bình thường.

Phúc hữu thi thư khí tự hoa (trong lòng có sách vở tất mặt mũi sáng sủa) ... Đường Tâm Duyệt lẳng lặng nghĩ, bất chợt bị Lục Tú Vân đánh, khiển trách, “Tập trung làm bài tập đi.”

“...” Đường Tâm Duyệt ngượng ngùng. Đã nhiều năm như vậy, vừa trở về lại gặp tình cảnh bị mẹ đốc thúc học tập.

Làm bài tập xong, chuẩn bị tốt đồ đi học cho ngày mai, Đường Tâm Duyệt vào phòng bếp múc nước rửa mặt. Lúc trở lại Lục Tú Vân cũng đã thu dọn giỏ may vá, cời quần áo lên giường, ngủ ở một mé khác trên giường, nhường vị trí ấm áp lại cho Đường Tâm Duyệt.

Chiếc giường này là giường hai người kiểu cũ ngày trước, có màn màu xám rộng lớn, giường tuy không tính là lớn, nhưng ba đứa bé đáng người cũng nhỏ, thêm một người lớn tổng cộng bốn người cùng chen chúc trên một chiếc giường.

“Phù ~” Đường Tâm Duyệt thổi tắt đèn, vừa lạnh vừa mệt, mơ mơ màng màng rất nhanh đã ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đường Tâm Duyệt nghe thấy tiếng động bên cạnh. Mẹ mò mẫm đứng lên, đi tới phòng bếp nấu nước làm bữa sáng. Đến khi xong hết mới trở về gọi Đường Tâm Duyệt thức dậy, “Tâm Duyệt, dậy đi học.”

“Ừm.” Cô dụi mắt, liếc nhìn bên ngoài. Trời còn chưa sáng, gió thổi vu vù.

Mẹ đốt đèn dầu, Đường Tâm Duyệt lục lọi thay quần áo xong, mang giày, xoay người nhét chân vào trên giường cho em trai em gái vẫn còn ngủ say.

Đi tới phòng bếp, cho dù là mùa đông, mặt Lục Tú Vân vẫn bị lửa trong lòng bếp chiếu đỏ rực, trong nồi cháo sôi sùng sục tản ra hơi nóng hòa vào không khí.

Đường Tâm Duyệt thấy trong chậu nước rửa mặt đã có phân nửa chậu nước, khăn mặt cũng để bên trong, đưa tay vào, nóng hằm hập.

Cô rửa mặt, bung ly đánh răng, nước vừa vào miệng cũng là nước ấm.

Đường Tâm Duyệt trong lòng ấm áp. Cho dù nhà nghèo khó, nhưng mẹ vẫn luôn ở trong địa phương thiếu thốn vật chất này dùng hết khả năng, từng li từng tí chăm sóc cô.

Cô vội vã rửa mặt xong, Lục Tú Vân lập tức đưa cho cô một chén cháo bắp nóng hổi, hạt bắp vàng óng trời lơ lửng trong chén hòa lẫn với hạt gạo trắng nõn, một lớp dầu cá sên sệt ở trên, mùi hương thoang thoảng xông vào mũi.

Khi đó ăn nhiều hoa màu không phải để giữ cân bằng dinh dưỡng cho cơ thể mà đơn giản chỉ vì gạo ở nhà không đủ ăn, phải trộn thêm hoa màu khác.

Đường Tâm Duyệt nhận lấy, chén cháo kia là Lục Tú Vân đặc biệt để nguội một lát cho cô, uống vào không hề bị bỏng miệng. Cháo đã nấu như mềm mại vào trong miệng, vừa lấy đồ chua từ trong hũ, vừa uống hai hớp cháo, cắn một đoạn đậu đũa muối giòn rụm, vài ba cái đã uống xong một chén cháo, cả người cũng bắt đầu nóng lên.

“Mẹ, con đi học đây.” Lau miệng, Đường Tâm Duyệt đã muốn đi.

Lục Tú Vân vội vàng kéo cô lại, nhét vào một túi đồ, “Nhớ ăn cơm trưa đầy, đừng có tiết kiệm cho em gái út, em trai út bọn nó.”

“Dạ, con biết mà.” Đường Tâm Duyệt siết chặt túi đồ nhỏ mẹ đưa, đeo cặp sách tốt, đi khỏi ngôi nhà ấm áp.

Một cơn gió lạnh thổi qua, “Lạnh thật.” Đường Tâm Duyệt lập tức run cầm cập, vội vã rúc mặt vào trong khăn quàng cũ nát, hứng gió đi về phía trước.

Nơi đây mười dặm tám xã cũng chỉ có một trường tiểu học nằm ở trên một ngọn núi khác, cô phải đi một tiếng đồng hồ mới có thể đến trường. Cô thế này còn tính là gần, nhớ trước kia trong lớp có một bạn học, một chuyến cũng cần đi đến ba tiếng mới tới nơi.

“Com trưa hôm nay là gì thế nhỉ?” Vừa đi cô vừa lấy túi đồ mở ra muốn nhìn một chút, trong trí nhớ, để tiện mang theo phần lớn thời gian đều là bánh ngô.

Quả nhiên vừa mở ra, ở bên trong trước mắt cô xuất hiện hai cái bánh ngô. Cô đã rất nhiều năm chưa ăn qua vật này rồi, đột nhiên muốn nếm thử, vì vậy cô móc bánh ngô ra gặm một chút, cứng thế này chỉ có thể dùng răng từ từ cắn xuống từng miếng nhỏ, sau đó dùng nước trong miệng làm ướt.

Bánh ngô này cũng không phải làm từ bột mì như sau này, mà là từ các loại hoa màu hỗn hợp làm thành, vừa cứng lại nhiều cạnh, tan ra trong miệng mùi vị vô cùng khó ăn. Thời điểm nuốt phần cạnh to cứng xuống khiến cổ họng căng ra rất đau đớn.

“Từ xa hoa trở nên cần kiệm thật khó mà.” Cô thở dài, trong lòng còn dư vị về bát cháo bắp nóng hổi vừa uống lúc trước. Cần thận cất lại bánh ngô, đây là com trưa của cô, dù ăn không ngon cũng phải lấp no bụng.

Đường trong núi gồ ghề không có chỗ nào bằng phẳng, không dễ đi chút nào. Qua nhiều năm lần nữa đi trên con đường này, cô dọc đường khó khăn, trời tờ mờ sáng, phải cẩn thận nhìn đường để tránh rớt xuống vách núi, thật sự là đi đến cả người đầy mồ hôi.

“Phù, hà, hà.” Chân mỏi vô cùng, cô thở hổn hển dừng lại, tiếng tim đập bình bịch vang dội trong màng nhĩ.

Trong núi yên tĩnh ngay cả tiếng quạ cũng không có, mà sau lưng cô cách đó không xa từ từ truyền tới tiếng bước chân.

Đường Tâm Duyệt hai tay vịn gối, từng đợt mồ hôi ẩm ướt chảy từ trán đến sau tai, quay đầu lại nhìn chỉ thấy sắc trời dần lên ở phương xa, một học sinh nam đầu tóc ngắn ngẩn ngơ đạp lên ánh nắng ban mai màu vàng từng bước đi tới.

Đối phương càng đi càng gần, dung mạo của người nọ xuất hiện rõ ràng trong tầm mắt Đường Tâm Duyệt.

Đó là một bé trai cả người xám tro, quần áo đầy chỗ vá, mặt bị đông cứng trắng bệch, hai tay luồn vào trong tay áo ôm thật chặt. Anh ta vốn mày rậm mắt to, gương mặt rất đẹp trai, nhưng luôn vênh môi ra vẻ buồn bực khiến người khác cảm thấy âm trầm không đáng yêu.

Về ngoài khi còn bé của anh ta cùng với sau khi lớn lên không chênh lệch bao nhiêu, trong đầu Đường Tâm Duyệt lập tức lóe lên tên một người, như sấm sét giữa trời quang, lăm bẫm nói khẽ, “Lục Thành Vũ?”

Một ngày trước còn gặp mặt tại trại giam, sống lại một ngày sau lại gặp nữa.

Đúng là nghiệt duyên mà!

Cô xoay người tiếp tục chạy về phía trường học, không hề nhìn người phía sau một cái.

Xa cách mười năm, đoạn đường núi gập ghềnh lầy lội này khiến cô vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Rất nhiều cảnh tượng hiện lên qua lại trước mắt, tiếng bước chân không nhanh không chậm đi theo thỉnh thoảng nổi lên trong trí nhớ của cô.

Quá khứ và hiện tại dần dần hòa thành một thể, cô chợt nhớ tới trước kia Lục Thành Vũ cũng đi theo sau lưng cô như vậy. Trong thôn bọn họ chỉ có vài học sinh kiên trì đi học tới lớp sáu. Lục Thành Vũ chính là một người trong số đó.

Anh ta lên lớp từ trước đến nay không tiếp thu nghe giảng, thành tích rất kém, chỉ biết tìm cách chọc ghẹo cô. Thật không biết anh ta đi học để làm gì.

Nhưng anh ta vẫn kiên trì giống như cô. Ngoại trừ nghỉ đông và nghỉ hè, mỗi ngày không ngại mưa gió, đi một tiếng đồng hồ đường núi đến trường đi học.

Nghĩ đến kết cục cuối cùng của anh ta, Đường Tâm Duyệt nhất thời không nói được trong lòng có cảm giác gì.

Dù anh ta thường xuyên khi dễ cô, bắt sâu dọa cô, cướp vở bài tập của cô... Nhưng trên chộc ngây thơ ấy so với những kỳ thị và nhục nhã cô gặp khi đi học trong thành phố quả thực không tính là gì, cô tự nhiên cũng sẽ không canh cánh trong lòng, nhìn anh ta không tốt.

Dẫu sao hai người bọn họ đi ra cùng một thôn, cũng là hai học sinh duy nhất thi đậu cấp 2.

Chỉ có điều, Lục Thành Vũ đi học nửa học kì thì đã nghỉ.

Sau đó, cô tiếp tục đi học. Khi học trung học cấp 2 dường như đã gặp một lần. Rồi sau đó chính là lần gặp mặt ở trong trại giam kia.

Lần này Lục Thành Vũ vẫn sẽ rơi vào kết cục thê thảm như thế sao?

Cô không khỏi suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chọc ghẹo

Editor: Lam

“Minh rõ là Bò tát đất qua sông mà.” Lắc đầu, Đường Tâm Duyệt cười nhạo bản thân mình đã khó giữ nổi, hơi đầu đi lo cho người khác chứ.

“Đến rồi.” Cuối cùng đến khi đến được trường học, cả người cô đã đầy mồ hôi.

Cô thở gấp, ngẩng đầu lên liền thấy mấy chữ to vàng óng, ‘Trường Tiểu học Hoàn Vũ Hi Vọng.’

Trường học được xây trên một vùng đất bằng, có bãi tập nho nhỏ, quốc kỳ năm sao màu đỏ tung bay trước cổng chính. Đó là một tòa nhà trệt chỉ có một tầng, có tất cả bốn gian phòng, một gian cho thầy cô giáo ở, hai gian là lớp học, một gian là nhà vệ sinh phân biệt nam nữ, tổng cộng có không tới 40 học sinh.

Trường Tiểu học này chính là do tập đoàn Hoàn Vũ tài trợ xây dựng, cơ sở vật chất đương nhiên kém hơn trường tiểu học Hi Vọng sau này. Bên ngoài tường của trường học không có lát gạch trắng men, chỉ dùng xi măng trát lên mặt tường, thiết bị bên trong có thể nói là thô sơ.

Nhưng khi đó đám học sinh đã cảm thấy rất hạnh phúc.

Ít nhất phòng học có cửa sổ nguyên vẹn, vào mùa đông có thể giữ gió bắc lạnh giá ở bên ngoài; có bàn học và ghế ngồi, mặc dù hai người phải dùng chung nhưng so với trước kia phải ngồi ở trên đá lạnh như băng, bày sách trên đầu gối nghe giảng đã tốt hơn rất nhiều.

Còn có bảng đen, phấn viết, có thể dùng vở bài tập và bút chì, bọn họ đã rất thỏa mãn.

Bỗng nhiên, Đường Tâm Duyệt muốn xem giờ, nhìn quanh bốn phía không tìm được đồng hồ, cô mới nhớ tới trong thôn bình thường không giống như trường học trong thành phố, để tiện cho học sinh biết thời gian, trên bảng đen của mỗi một phòng học đều treo một cái đồng hồ.

Mà nơi đây trừ thầy cô giáo có một chiếc đồng hồ đeo tay kiểu cũ có thể xem giờ, thông báo cho tất cả mọi người giờ tan học thì bọn học sinh chỉ có thể nhìn sắc trời để phỏng đoán thời gian.

“Đúng là không quen mà.” Đường Tâm Duyệt một tay chống mặt, cảm thấy không có khái niệm thời gian.

“Cậu làm bài tập xong chưa?”

“Làm xong rồi.”

Học sinh cười nói, đã lục tục tới.

Đường Tâm Duyệt nhìn mọi người, từng người đi qua gương mặt đỏ bừng, trên trán rí ra mồ hôi hạt, quần áo cũ nát đầy chỗ vá, cặp sách nhỏ đeo trên lưng đều là do người nhà may thủ công, cái tốt nhất là ba lô màu xanh bắt chước theo quân dụng thịnh hành của những năm 70.

Một đám trẻ con cao thấp không đồng đều, lớn nhất một chút mười ba mười bốn tuổi cũng có. Còn tuổi nhỏ thì có một đứa bé trai đang chảy nước mũi, phát ra tiếng khặc khặc, đứa bé trai ấy cũng không thèm để ý, tùy tiện lau mũi, chùi nước mũi lên áo bông trên người, lấy từ trong lòng ngực ra nửa cái bánh gừng sấy sưa.

Đường Tâm Duyệt một trận buồn nôn, da gà nổi hết cả lên, vội vàng đi dời tầm mắt.

Bởi vì cha cô có liên quan với người trong thành, mẹ cô bị ông ảnh hưởng nên rất chú ý vệ sinh. Nhà bọn cô tuy nghèo nhưng quần áo cũng xem như sạch sẽ. Trong trí nhớ của cô, lúc cô còn rất nhỏ đã biết quý trọng quần áo, không được trét đồ bẩn lên người.

Bởi vì quần áo của cô mặc xong, còn phải giao cho em trai em gái mặc.

Cô thất thần một lúc, Lục Thành Vũ đã tiến vào, trực tiếp đi tới ngồi xuống bên cạnh cô.

Trong núi vận chuyển bất tiện, mặc dù trường học được xây dựng nhưng thiết bị không được đầy đủ. Hai học sinh phải dùng chung một bộ bàn ghế.

Ghế là dạng băng ghế dài, hai đứa bé ngồi chung cũng không cảm thấy chật chội.

Nhưng Lục Thành Vũ vừa dựa qua, da đầu cả người Đường Tâm Duyệt đều tê dại, vội vàng dời thân thể qua bên cạnh một chút.

Cho dù đối phương còn là một đứa trẻ thì Đường Tâm Duyệt cũng không quên sau này anh ta lớn lên sẽ trở thành tội phạm giết người.

Cho nên đối với loại trẻ con có tiềm chất giết người này vẫn giữ một khoảng cách thì tốt hơn, cô cũng nhớ tới lúc đó Lục Thành Vũ dùng khẩu hình phân bua rằng “Không phải anh ta”, nhưng so sánh hai bên, là một người dân thì càng tin tưởng luật pháp công chính chứ?

Rất nhanh, một người đàn ông trung niên cầm sách vở đi vào, giọng nói thuần tiếng địa phương địa phương mang theo chút vị đạo của tiếng phổ thông, ” Chào buổi sáng các bạn học sinh.”

“Chào thầy ạ.” Cả lớp đứng dậy chào rồi ngồi xuống. Thầy bắt đầu giờ học, đầu tiên là ngữ văn, sau đó là toán học.

Trường học này nằm ở vùng núi xa xôi, đời sống lại không tốt, tính không ổn định của thầy cô giáo rất lớn. Đường Tâm Duyệt nhớ không sai biệt lắm hàng năm bọn họ đều phải đổi thầy dạy. Hơn nữa mỗi một thầy đều phải dạy mấy môn học.

“Trời lạnh vô cùng, tuyết đang rơi, lại sắp tối. Hôm nay là một ngày cuối năm – đêm giao thừa. Ban đêm ở đây vừa lạnh vừa tối, một cô bé đầu trần chân đất đi trên đường...”

Cô và các bạn đang cùng nhau đọc diễn cảm bài văn ‘Cô bé bán diêm’, lòng không bình tĩnh nổi. Sách giáo khoa là hai người dùng chung, cô và Lục Thành Vũ mỗi người một tay cầm sách giáo khoa, cánh tay hợp lực với đối phương tận lực rút về, rất sợ chút nữa sẽ đến gần đối phương.

Chính giữa bàn học còn vạch một “đường ranh giới”. Xem chừng là do cô vẽ trước kia.

“Cô bé đốt que diêm, bắt đầu ước nguyện...” Ngoài mặt, cô giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, cùng thầy đọc bài văn, không muốn để Lục Thành Vũ phát hiện cô đang chán ghét. Nhưng thân thể cô kéo căng thẳng tắp như dây cung, lúc viết chữ thì cẩn thận từng li từng tí, cho dù có che giấu khá hơn nữa nhưng khoảng cách tiếp xúc gần như thế sao lại không hiểu được.

“Hừ.” Sắc mặt bé trai u ám xuống, còn cố ý nhích qua bên này một chút.

Đường Tâm Duyệt: “...” Thăng nhóc chết tiệt này!

Không chọc được thì mình tránh. Cô cũng không muốn tuổi còn nhỏ đã bị đối phương ghi hận, vì vậy lại lặng lẽ nhích cái mông ra ngoài băng ghế, còn chưa kịp thở phào, đối phương hết lần này tới lần khác không chịu bỏ qua, lại lần nữa áp sát.

“Tác giả của Cô bé bán diêm là nhà văn Andersen người Đan Mạch...” Ở trong lớp, thầy đang giảng dạy nhưng cô hoàn toàn không nghe, dư quang toàn chú ý động tĩnh của Lục Thành Vũ.

Trên lý trí cô cảm thấy đối với một đứa bé tích cực như thế cũng không tốt, nhưng thân thể không khống chế được.

Đó là tội phạm giết người đấy! Cô lớn thế này từ trước đến giờ còn chưa bao giờ tiếp xúc với người xấu, lại sợ tiếp xúc với đối phương sẽ dẫn đến thù hận, cả người đều không được tự nhiên.

Cứ cậu đến tới lui như thế, trong giờ học hai người đầu vô dưới bàn, Đường Tâm Duyệt vô tình đã nhích tới bên rìa của băng ghế.

Mà vào lúc ấy, một tiết học đã xong, thầy cho mọi người nghỉ ngơi một lát. Thầy vừa mới ra khỏi phòng học, Đường Tâm Duyệt ngồi trong lớp một tiết như ngồi bàn không còn chưa kịp thở phào đã thấy Lục Thành Vũ từ từ đứng lên.

Cô căn bản còn chưa kịp phản ứng nữa, bởi do trọng lực nghiêng một bên, cô bất ngờ không kịp đề phòng cánh mông đã hung hăng trượt xuống đặt bẹp dưới đất.

“Á!”

Đường Tâm Duyệt hít một ngụm khí lạnh, cả người bối rối.

“Ha” Lục Thành Vũ từ trên cao nhìn chăm chăm cô, ánh mắt lóe lên sáng lấp lánh, mang trên mặt nụ cười đắc ý sau khi đùa dai thành công.

Đường Tâm Duyệt thoáng cái phản ứng lại, Lục Thành Vũ là cố ý áp sát!

Thế nhưng lại bị một tên tiểu quỷ khi dễ, cô tức giận, dưới con mắt mọi người cô cảm thấy có chút mất thể diện, vịn bàn muốn bò dậy, cái mông gần như bị té thành hai đau rát, vành mắt không nhịn được đỏ lên.

Lục Thành Vũ thấy cô khóc, dường như phát hiện mình đùa giỡn quá mức, nụ cười dần dần thu lại, trên mặt hiện ra một chút hoảng hốt và lo âu, do do dự dự chìa tay ra dường như muốn kéo cô đứng lên –

“Chát!”

Đường Tâm Duyệt nặng nề đẩy bàn tay gầy nhom như móng gà của cậu ta ra, đỡ bàn học khắp khênh từ từ đứng lên, ánh mắt mang theo ánh nước hung ác trọn mắt nhìn Lục Thành Vũ, cô thở phò phò ngồi về vị trí.

Thân thể cô gầy yếu không đánh lại Lục Thành Vũ, huống chi tâm trí cô dù sao cũng là một người trưởng thành, mấy chuyện như đánh nhau với trẻ con cô vẫn có chút không làm được.

“Khi còn bé đã học xấu, khó trách lớn lên lại thành tội phạm giết người!”

Cái mũi đau rất, cô không nhận được thăm mắng trong lòng.

Lục Thành Vũ đứng yên tại chỗ, vốn cho rằng làm như thế cô sẽ giương nạnh múa vuốt nhào lên đánh cậu, nhưng mà đều không phải.

Cô vẫn giống như ngày trước, làn da trắng nõn giống như gấc sứ, tóc đuôi sam đen nhánh thắt thành bím thả trên vai, rõ ràng lùn hơn cậu một cái đầu, con mắt đen láy linh động vừa khinh thường lại chán ghét liếc cậu một cái, ngay cả một câu cũng lười nói với cậu, vùi đầu tiếp tục học.

Giây phút trước đó còn cười đắc ý khi đùa dai thành công cùng với vẻ mặt hào hứng, giờ khắc này hoàn toàn xụ xuống, Lục Thành Vũ mím môi về mặt phiền muộn, lần nữa lại ngồi xuống.

Lần này, dù cho bà vai hai người kề nhau, Đường Tâm Duyệt lại xem cậu là không khí, ngay cả một ánh mắt cũng không bỏ thí.

Điều này làm cho sắc mặt nam sinh càng thêm âm trầm.

Kế tiếp là lớp toán học, Đường Tâm Duyệt lướt nhanh qua sách giáo khoa, nhớ lại kiến thức của phần này, phát hiện mình không quên, trong lòng cũng ổn định lại mấy phần.

Cô tự biết mình không có thiên phú gì, chỉ có chịu khó. Cho nên từ trước đến giờ nền tảng xây dựng rất vững chắc, cho dù cách đây rất lâu cũng rất nhanh có thể nhớ lại.

Nụ cười tự tin trên khóe miệng thoáng qua rồi biến mất, cô cúi đầu nắm chặt đầu bút, đã qua rất lâu vẫn chưa nhúc nhích.

Trải qua một ngày suy nghĩ, trong lòng cô đã có quyết định. Lần này, cô định trước vô duyên với trường học.

Đời trước, bởi vì mẹ và khát vọng của mình, cô thi đậu trung học trong thành phố, mặc dù trường học miễn học phí cho cô, nhưng phí sách vở phí sinh sống thì không thiếu một thứ.

Ba năm cô đi học đã tiêu hao hết gia sản mong manh, đến nỗi lúc gom tiền lên đại học khiến em trai em gái bị buộc phải bỏ học, chuyển qua đi làm, cuộc sống hoàn toàn bị cải biến.

Sống lại một đời, cô không thể ích kỷ như vậy nữa.

Học xong tiểu học cô phải vào trong thành phố ngay để đi làm kiếm tiền, gánh vác trách nhiệm của chị cả, nuôi dưỡng em trai em gái học lên đại học, để mẹ có thể giữ gìn tuổi thọ.

“x6...”

Lời thầy giảng dạy lặp đi lặp lại vang lên bên tai, Đường Tâm Duyệt vội vàng cúi đầu xuống, một giọt nước mắt rơi xuống bàn học, bị cô dùng tay áo không dấu vết xóa đi.

Chỉ có điều, động tác nhỏ bé như thế cũng bị người nào đó ở bên cạnh nhìn thấy.

“Phù” khóc cho hả giận, rất nhanh Đường Tâm Duyệt đã bình phục lại cảm xúc. Đời người có bỏ có được, mặc dù phải bỏ ước mơ đại học nhưng nếu có thể đổi lấy một nhà bình yên, cũng là đáng giá.

Cô có vẻ như đang nghiêm túc tiếp tục tiết học, nhưng trong đầu đã không câu thúc đang suy nghĩ làm thế nào để kiếm tiền.

Xã hội thập niên 90 sẽ là dạng gì chứ?

Hắn là một thời đại tràn đầy cải cách và cơ hội đi. Đầu thập niên 90, mọi người còn bị quan niệm truyền thống ảnh hưởng tương đối sâu, cho rằng ở xí nghiệp quốc gia, làm việc trong nhà nước mới là công việc ổn định. Tới sau giai đoạn giữa, Hồng Kông Ma cao trở về, Trung Quốc bị kinh tế phương Tây và văn hóa ngoại nhập không ngừng đánh vào, xí nghiệp quốc gia phá sản và cải cách, khiến phần lớn công nhân bị nghỉ việc. Cũng trong lúc đó, xí nghiệp tư nhân nhanh chóng phát triển, bên cạnh đó có một nhóm lớn bắt được cơ hội, từ đó đi lên con đường làm giàu.

“Thập niên 90, nếu muốn có nhiều khả năng hơn, vẫn nên đi tới vùng duyên hải mới được.” Đường Tâm Duyệt thầm nghĩ.

“Ọt ọt.”

Bỗng nhiên, một trận tiếng động truyền đến kéo thần trí của Đường Tâm Duyệt trở lại.

Cô nghĩ rằng mình đói, lúc này lại truyền tới một tiếng vang đói bụng khác.

Cô theo bản năng quay sang nam sinh bên cạnh, cậu ta hung tợn trừng mắt nhìn cô một cái, giống như là đang cảnh cáo, “Nhìn cái gì hả”, bướng bỉnh nghiêng đầu đi chỗ khác, trên mặt hiện ra một tia đỏ ửng xấu hổ.

Đường Tâm Duyệt sờ nửa ổ bánh ngô đặt trong túi.

Nhà cô dựa vào cây cây đồng ruộng cho thuê của nhà Lục Thành Vũ, và mẹ cần cù làm lụng vẫn có thể miễn cưỡng sống qua ngày, có một ổ bánh ngô

ăn cơm giữa trưa.

Mà Lục Thành Vũ mới sinh ra không bao lâu cha mẹ đã ra ngoài làm việc, sau đó mấy năm cũng không có trở về. Để tránh đất bỏ hoang, nhà lại không có sức lao động để xử lý, liền cho nhà Đường Tâm Duyệt mướn cây cấy, thu được lương thực hai nhà chia năm năm. Cậu ta và bà nội sống nương tựa lẫn nhau vốn cũng đủ ăn, nhưng hai năm nay thu hoạch không được tốt lắm, thân thể bà nội anh ta suy yếu lâu năm đi đứng bất tiện, nuôi không nổi những động vật gia cầm cho nên cuộc sống rất khó khăn.

Một chuỗi tiếng động ọt ọt phát ra, cẩn thận nghe lại là ở trong phòng học này thay nhau vang lên.

Không chỉ Lục Thành Vũ, những học sinh khác cũng đều mặt mày xanh xao.

Đây cũng là nỗi xót xa của thời đại này.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thú vui của trẻ con

Editor: Lam

Thật vất vả chịu đựng đến buổi trưa, mọi người có thời gian để ăn cơm.

Có người giống Đường Tâm Duyệt mang theo bánh ngô từ nhà, tới chỗ thầy xin chén nước sôi xem như cơm trưa. Người có điều kiện tốt một chút thì mang bánh nướng áp chảo, bên trong còn kẹp rau răm.

Có người mang từ trong nhà theo hai củ khoai tây đầy bùi, nhân lúc thầy dùng bếp lò nấu cơm thì dùng lửa nướng nửa chín nửa sống cũng nhét vào trong miệng.

Đường Tâm Duyệt cũng sớm đói đến ngực dán vào lưng, nửa ổ bánh ngô rất nhanh đã vào bụng, nghẹn ở cổ họng, cô trực tiếp cứng rắn uống hai ly nước lớn.

Cô đã ăn như vậy rất nhiều năm, tự nhiên biết phải thừa dịp bánh ngô ở trong bụng còn chưa tiêu hóa thì đổ nước vào để bánh nở ra, như vậy có thể đảm bảo no lâu thêm một chút, cảm cực được đến chiều tan học về nhà.

Sau khi ăn xong rồi, khỏe mắt cô liếc về phía Lục Thành Vũ, cậu ta gục xuống bàn không nhúc nhích, giống như đang ngủ.

Đường Tâm Duyệt đoán rằng cậu ta không mang thức ăn, chỉ có thể tận lực không động đậy, giữ gìn thể lực.

Cậu ta vùi nửa đầu vào trong cánh tay, quần áo ngắn lộ ra cổ tay gầy gò ốm yếu, lạnh đến tái xanh.

Tóc cậu ta rậm rạp rối bù, không biết đã không tắm bao lâu rồi. Chất tóc xơ xác vàng vọt, nhìn là biết dinh dưỡng không đầy đủ. Quần áo thì được người lớn chấp vá khắp nơi, đường may cũng không ngay ngắn.

Đường Tâm Duyệt nhớ tới trong thành phố lớn, cùng một niên đại nhưng bọn nhỏ được sống trong nhung lụa, trong lòng không khỏi dâng lên một chút thương xót cho Lục Thành Vũ.

Trẻ em trong núi muốn đi học quả thực rất đáng thương.

Thật vất vả lúc đó mấy người có thể kiên trì lên cấp 2, lên đến cấp 3 thì đã ít lại càng ít, càng không nói đến lên đại học.

Lục Thành Vũ... Cũng là đáng tiếc.

Cậu ta vốn cũng giống cô, là hai người duy nhất được cử đi học cấp 2.

Chẳng qua là điều kiện gia đình quá kém, không có biện pháp tiếp tục kiên trì.

Không nói Lục Thành Vũ, sáu năm cô học trung học cũng có mấy lần suýt chút nữa đã thôi học, may mà có thầy giúp đỡ để cô hỗ trợ ở nhà ăn, có người thân ở xa cho mượn tiền cung ứng cho cô đi học mới miễn cưỡng tiếp tục kiên trì.

Buổi trưa mỗi người đều nằm nghỉ ngơi trên bàn một lúc. Lục Thành Vũ chiếm đoạt hơn nửa cái bàn. Đường Tâm Duyệt chỉ có thể một tay chống đầu nghỉ ngơi một lát, lực chú ý từ đầu đến cuối bị âm thanh “ọt ọt” bên người quấy rầy.

Đường Tâm Duyệt ghé mắt nhìn qua, bé trai càng nắm tay mình chặt hơn.

Cô: “...”

Cô sờ bụng, nửa ổ bánh ngô uống nước nở ra, miễn cưỡng xem như no bụng. Mà bụng đói phượng cứ kêu không ngừng, có chút đáng thương

...

Buổi chiều có một tiết tự học. Trong thôn nhỏ vốn có hai thầy giáo, chia ra dạy lớp ba và lớp sáu, có điều nơi này điều kiện tồi tàn, tiền lương thầy dạy thay lại thấp nên không giữ được người. Mùa xuân trước một thầy giáo mới vừa từ chức, hiện tại ở lại nơi này chỉ có Lý Lực Hoa, ông phải đồng thời đảm nhiệm thầy giáo lên lớp cho cả hai lớp học, khó tránh khỏi bận bịu không thể lại đây, đến lúc dạy lớp khác, thì lớp này tự học, tự làm bài tập.

Lúc ra chơi giữa giờ, học sinh đang ở độ tuổi tích cực hoạt bát hiếu động phần lớn đều chạy ra ngoài chơi.

Đường Tâm Duyệt một tay chống cằm, vô cùng hứng thú nhìn bọn họ qua cửa sổ.

“Em là thợ quét vôi, kỹ năng quét vôi rất tốt...”

Vừa hát vừa vỗ tay, nhảy tới nhảy lui qua dây thun theo tiết tấu, đây là đang chơi nhảy dây thun.

“Bạn vỗ một, mình vỗ một, một đứa bé đang lái máy bay”

Họ đang hát khe bài hát thiếu nhi, thay đổi động tác tay, chơi trò vỗ tay.

Còn phải lượm phân vẽ mấy ô vuông trên đất, hơn nữa phải quăng mảnh ngói vào bên trong, nhảy lò cò vào ‘nhà’ dựa theo quy tắc trò chơi.

Mà so với trò chơi của con gái thì đám con trai còn sống động hơn rất nhiều.

Ném bao cát, đá cục gạch, hoặc nếu không muốn dùng dụng cụ gì thì chơi ‘cá sấu lên bờ’ cậu đuổi mình mình đuổi cậu, hoặc là chơi điều hâu bắt gà con, chơi đến hứng thú bùng bùng.

Lúc này hình thành đối lập rõ ràng với vui đùa náo nhiệt bên ngoài là phòng học trống không yên tĩnh. Đường Tâm Duyệt nhìn quanh một vòng, bên trong phòng học không còn lại bao nhiêu học sinh, vừa nhìn đã biết điều kiện của họ vô cùng kém, ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, tinh thần uể oải, đều nằm trên bàn nghỉ ngơi, giữ gìn thể lực.

Bỗng nhiên, một bé gái ở bên ngoài chơi nhảy dây thun đang muốn đòi người căng dây, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ánh mắt vô tình đối mặt với Đường Tâm Duyệt, cô bé giương môi, Đường Tâm Duyệt còn tưởng đối phương muốn mời cô cùng chơi, đang lo lắng làm sao kiếm cớ uyển chuyển từ chối, không nghĩ tới đối phương còn chưa lên tiếng đã ngậm miệng lại, nghiêng đầu tiếp tục ồn ào chơi đùa cùng bạn.

Nụ cười mím trên mặt Đường Tâm Duyệt cứng lại: “...” Cô đã làm gì à, lúc này cô mới phát hiện nhân duyên của bản thân mình thật tệ.

Trong trí nhớ, cho đến nay cô không tham gia những trò chơi này. Trước 6 tuổi lúc cha mẹ còn đầy đủ, trong nhà chỉ có một đứa con là cô, nhưng lại có một đoạn thời gian hạnh phúc của trẻ con.

Cho đến khi cha cô ra ngoài lên đại học, từ đó không hề có tin tức nào; mà cô phải giúp mẹ chăm sóc em trai em gái, phải làm việc đồng áng, còn phải đi học, trong lòng cô cố giữ sức lực muốn vượt trội hơn người, căn bản không có thời gian cùng chơi đùa với những bé gái khác.

Lâu ngày người khác biết có gọi cũng sẽ bị cô từ chối, dần dần không có ai tới gọi cô nữa.

Ngược lại Đường Tâm Duyệt không phải tiếc nuối mất đi cơ hội vui đùa, chẳng qua là hiện tại nghĩ lại, cô cảm thấy đời trước trên lưng mình gánh vác quá nhiều, có chút đáng thương.

Cô suy nghĩ một lát, đứng lên dưới ánh mắt kinh ngạc của những người khác, đi ra bên ngoài, nhìn bé gái mới vừa nhìn mình khi nãy cười nói, “Có thể cho mình chơi chung với các cậu không?”

Cô muốn tìm lại thời gian vui vẻ của tuổi thơ. Ý nghĩa của sống lại, không phải là lập tức nắm chặt cơ hội, thỏa sức hưởng thụ đời người hay sao?

Bé gái kia – trong giờ học thầy đã từng điểm danh qua, Đường Tâm Duyệt nhớ hình như gọi là Miêu Miêu, cô do dự nhìn hai bé gái khác, mấy người này cũng không có cố ý gạt bỏ Đường Tâm Duyệt, người trong sơn thôn thành thật chất phác, không có vòng vo quá nhiều. Một người trong đó liền nói, “Vay cậu và Miêu Miêu một đội nhé, như thế bốn người chúng ta vừa vặn chia thành hai đội chơi.”

Được tiếp nhận nhanh như thế, Đường Tâm Duyệt cười vui vẻ, “Cám ơn nhé!” Quay về phía Miêu Miêu xin lỗi nói, “Nhưng mình không rành lắm, cậu dạy mình chơi một chút được không?”

Miêu Miêu nhiệt tình hướng dẫn, “Cái này rất đơn giản, cậu nhìn các bạn ấy nhảy hai lần sẽ biết. Chỗ này thế này, sau đó nhảy lại đây...”

“Ồ ồ” Đường Tâm Duyệt không ngừng phối hợp gật đầu, ở bên cạnh khen ngợi, “Các cậu nhảy tốt thật đấy!”

Hai bé gái đang nhảy nghe thấy cô khen ngợi, không nhịn được lộ ra nụ cười vui sướng. Trong mắt Đường Tâm Duyệt, mặc dù các bé gái mặc áo bông

vừa dày vừa nặng, trên quần áo còn vá khắp nơi nhưng nụ cười ngây thơ thuần khiết, bé gái ở độ tuổi này không buồn không lo, khiến người khác không khỏi hiếu ý cười theo.

“Đường Tâm Duyệt, cậu mau tới đây!” Miêu Miêu ngoắc tay, hai bé gái khác đi qua căng dây thun.

“Ồ? Cái này nhảy thế nào?” Lúc đến phiên Đường Tâm Duyệt, cô nhảy rất xấu. Dấu sao dờn trước cũng chưa từng nhảy qua, động tác rất vụng về.

Ba bé gái cũng không chê cô, vỗ tay dạy cô ca hát, kiên nhẫn hướng dẫn động tác cho cô, “Từ nơi này nhảy qua, đứng đứng!”

Rất nhanh, năng lực học tập không tệ của Đường Tâm Duyệt đã học nhảy hoàn chỉnh một bài “Cô bé quảng khăn đỏ đến đoạn bốn.”, đi kèm với bài ca dao lành lảnh lưu loát, cô nhảy qua lại giữa hai dây thun, dáng người uyển chuyển như chuồn chuồn lướt nước, bím tóc dài bóng loáng đen nhánh đung đưa theo động tác của cô, cô tươi cười rục rịch, tiếng cười như tiếng chuông thanh thủy êm tai.

“Đường Tâm Duyệt, thêm một đoạn nữa đi!”

“Nhìn mình nè!” Đường Tâm Duyệt cười, đôi mắt cong như hai mặt trăng lưỡi liềm, gia tăng độ khó của nhảy dây thun.

“Kẹt..” Một cánh cửa sổ kính vốn đóng chặt bị nhẹ nhàng đẩy ra từ bên trong phòng học, đứa bé trai nằm trên viền cửa sổ, lẳng lặng ngưng mắt nhìn bọn học sinh đang chơi đùa bên ngoài, chẳng qua ánh mắt thỉnh thoảng rơi vào trên người mấy bé gái chơi dây thun, nhìn các cô chơi vui vẻ, khóe miệng cũng lặng lẽ nhếch lên.

“Mình nhảy qua đoạn này rồi nè!” Đường Tâm Duyệt vút đi tập niệm, một lòng đắm chìm trong thú vui trẻ con đã lâu không thấy. Lúc này cô đang chơi đến hứng khởi, hồn nhiên không hay biết dáng vẻ mình cười to đã rơi vào trong mắt, trong lòng người nào đó, từ đây có gát cũng không phai.

Tiếng chuông vào học vang lên, mấy bé gái thu dây thun lại, vội vã trở về phòng học. Đường Tâm Duyệt thờ hồn hểng ngồi vào vị trí, lau mồ hôi trên trán, cảm thấy cả người mình đều sắp bốc hơi.

Đến khi tiếng tim đập dần dần bình tĩnh lại, cô mới lấy bút chì chuẩn bị làm bài tập. Trong lúc vô tình liếc về phía Lục Thành Vũ, cậu ta vẫn còn nằm ngủ ở trên bàn.

Đi học như thế thật đúng là không bằng trở về giúp bà nội cao tuổi ở nhà làm việc đồng áng cho rồi. Đường Tâm Duyệt kinh ngạc quay đầu, là Miêu Miêu. Cô ấy có chút ngại ngùng cầm sách toán, chỉ một công thức trên đó, “Chỗ này mình không rõ lắm, cậu có thể chỉ mình một chút không?” Trong mắt cô bé vừa thấp thòm lại lộ ra chút ánh sáng mong đợi.

Đường Tâm Duyệt lập tức nói, “Không thành vấn đề. Là thế này, x đại biểu...”

Có suy nghĩ của người trưởng thành, cô giải thích tự nhiên rõ ràng lại dễ hiểu, sau khi giảng xong, Miêu Miêu bừng tỉnh hiểu được, hết sức cảm kích cô, “Cảm ơn cậu! Cậu giảng tốt thật đấy!”

Đường Tâm Duyệt cười cười, “Không có gì, có vấn đề cậu cứ hỏi mình.”

Miêu Miêu hai mắt mở to, “Có thể không?” Cô bé có chút ngượng ngùng, “Thành tích của cậu vẫn luôn tốt như thế, lại không chơi cùng chúng mình, mình còn tưởng rằng cậu không dễ gần, trước kia cũng không dám quấy rầy cậu.”

Đường Tâm Duyệt ngẫm lại, dờn trước cô và đám người Miêu Miêu quả thật không có qua lại gì, khi đó trong lòng cô chỉ toàn là thi đại học, sẽ không lãng phí thời gian vào những chuyện và những người không quan trọng.

Cô lắc đầu với Miêu Miêu, “Không việc gì, sau này không biết cậu cứ hỏi mình. Cậu muốn thi vào cấp 2 không?”

Nếu như cô dạy dỗ, cũng có thể làm cho Miêu Miêu ra ngoài đi học, thi lên đại học thì tốt rồi.

Từ trong thâm tâm cô hi vọng các bé gái trong núi cũng có thể thoát khỏi số mệnh nghèo khó bất hạnh.

“Cấp 2 à...” Trong mắt Miêu Miêu lộ ra ánh sáng khát vọng, nhưng rất nhanh ánh sáng rục rịch ấy tàn đi, cô bé mắt mác cúi đầu cắn bút, “Cho dù thi đậu, nhà mình cũng không có tiền cho mình học.”

Đường Tâm Duyệt cứng học, than thở trong lòng. Thực tế tàn khốc ngay trước mắt, mọi lời an ủi đều là uống công.

Trò chuyện cùng Miêu Miêu xong, Đường Tâm Duyệt quay đầu chuẩn bị tiếp tục làm bài tập, cô phát hiện không biết từ lúc nào Lục Thành Vũ đã ngẩng đầu lên khỏi khuỷu tay, không chớp mắt nhìn cô chăm chăm.

Nụ cười treo trên mặt cô thu lại theo bản năng, cúi đầu bắt đầu làm bài tập. Cô có thể nhận ra ánh mắt nghi ngờ quan sát của đối phương đang rơi trên mặt mình. Dấu sao đã ngồi cùng bàn mấy năm, Lục Thành Vũ hẳn biết rằng cô không thích giao tiếp cùng những học sinh khác, sự biến hóa hôm nay có thể nói là đường đột, có điều—

Việc này có liên quan gì đến cậu ta chứ?

Đường Tâm Duyệt cũng không muốn quan tâm.

Chương 8: Xảy ra sự cố

Editor: Lam

Trời đông tối sớm, học sinh lại phải đi bộ 2-3 giờ mới có thể trở về nhà. Cho nên tự học đến 3 giờ chiều thì kết thúc.

“Tạm biệt thầy.”

Sau khi chào thầy, những học sinh khác đều lục tục ra khỏi phòng học. Lý Lực Hoa thu thập sách vở, gọi Đường Tâm Duyệt lại, “Đường Tâm Duyệt, đến phòng làm việc của thầy một chuyến.”

“Dạ vâng, thầy.” Đường Tâm Duyệt ôm cặp sách vải bông của mình đuổi theo, cô đi lướt qua Lục Thành Vũ đã đi tới cửa nhưng lại khó hiểu dừng lại nhìn cô, đi theo thầy tới nơi thầy ở sát vách.

Trong phòng của thầy rất đơn sơ, tủ đứng kiểu cũ tựa vào góc tường, một chiếc giường lò xo trải hai lớp bông vải lộ ra bên ngoài tấm chăn, ngoài bếp lò nấu nước nấu cơm cùng với bàn học và ghế dùng để chấm bài tập thì không còn vật gì khác.

Lý Lực Hoa ngồi xuống ghế, chiếc ghế kia không biết đã bao nhiêu năm, tiếng kêu ken két vang dội, ông không thèm để ý chút nào, khoác một tay lên trên ghế dựa.

Ân cần hỏi, “Em bị ốm đỡ hơn chưa?”

Đường Tâm Duyệt gật đầu, “Dạ tốt hơn nhiều rồi, em cảm ơn thầy.”

Lý Lực Hoa vừa cười vừa lật vở bài tập của cô trên bàn, phía trên mỗi một trang đều dùng bút đỏ phê một chữ “Ưu” to rõ ràng: “Thầy vốn định nói với em là bị bệnh không cần phải làm bài tập, không nghĩ tới em đã làm xong, em chăm chỉ lắm. Có điều, học tập là học tập, cũng phải chú ý thân thể. Lần sau không cần làm vậy nữa.”

“Em biết ạ.” Đường Tâm Duyệt cười gượng hai tiếng, nghĩ đến lòng tốt của Lục Thành Vũ, tâm tình khó một lời nói hết.

Lý Lực Hoa lấy một bộ bài thi từ trong ngăn kéo cho cô, “Đây là đề thi lên cấp 2 năm ngoái của trấn trên, em về nhà không được mở sách, trong thời gian qui định làm một lần. Ngày mai mang lại đây cho thầy chấm điểm.” Thầy căn dặn nhiều lần, “Cố gắng làm nhé.”

Đường Tâm Duyệt liếc nhìn bài thi, trong lòng sùng sốt. Trước không nói đến bài thi này không dễ có được, bài thi này vậy mà được photo, cô nhớ trấn trên chỉ có một tiệm photocopy, loại bài thi photo hai mặt này cần tới năm hào. Lý Lực Hoa coi như là thầy dạy chính của thôn nhỏ trong núi thì tiền lương một tháng cũng chỉ có mấy chục đồng, còn thường xuyên bị khát nợ, ông tự nhiên không có tiền photo nhiều bản cho học sinh cả lớp, mà bài thi không dễ có được này ông ấy lại chọn đưa cho cô.

Đời trước, cô u mê không hiểu được sự trân quý của bài thi này, mà hiện tại, Đường Tâm Duyệt cầm bài thi, mắt đầy cảm kích nhìn Lý Lực Hoa, “Em cảm ơn thầy ạ!”

Lý Lực Hoa vui vẻ yên tâm cười, khích lệ nói, “Thành tích của em rất tốt, lại chịu cố gắng, nhất định có thể thi đậu cấp 2.”

Người đàn ông ba mươi tuổi vẻ mặt tang thương chiếu vào trong mắt Đường Tâm Duyệt, cô học tiểu học sáu năm, đổi chừng mười người thầy. Điều kiện trong núi tồi tệ, có người một hai tháng đã không chịu nổi rồi đi, mà thầy Lý trước mặt đến bây giờ đã kiên trì suốt hai năm, là người thầy dạy cô lâu nhất. Trong trí nhớ của cô, sau đó thầy ấy thậm chí còn ở lại trong núi, cho dù có cơ hội đi đâu cũng không rời, dạy học hơn hai mươi năm.

Đối với người thầy vĩ đại như thế, cô kính phục và cảm kích từ tận đáy lòng. Chính vì những người như thầy hi sinh không vụ lợi mới giúp những đứa trẻ ở vùng hẻo lánh nghèo khó có thể đến trường, không đến nỗi thành mù chữ.

“Thầy, em...” Cô cẩn thận cầm bài thi, nhất thời không cách nào nói ra ý nghĩ không tính tiếp tục học cấp 2.

Dưới ánh nhìn chăm chú mong mình thành tài của thầy, cô không nói ra được.

Đến cuối cùng cô cũng chỉ có thể cúi người thật sâu về phía thầy, cẩn thận bỏ bài thi vào trong cặp sách, nói lời tạm biệt sau đó rời đi.

Đi đến chỗ cách thầy ở không xa, Đường Tâm Duyệt thấy một người dựa lưng vào cửa trường học, là Lục Thành Vũ đang nhắm chán dùng mũi chân vẽ vòng tròn trên mặt cát.

Đường Tâm Duyệt nhìn thẳng tới, Lục Thành Vũ đột nhiên ngừng đầu, nghiêm mặt hỏi, “Cậu muốn thi cấp 2?”

Đường Tâm Duyệt không muốn chú ý tới cậu ta, làm bộ như không nghe thấy cứ đi về phía trước. Lục Thành Vũ kiên nhẫn đuổi theo, “Này! Cậu có nghe thấy không! Cậu làm bộ bài thì kia là muốn lên cấp 2 à?”

Thật ồn ào. Đường Tâm Duyệt tức giận liếc cậu ta một cái, “Sao cậu biết – không đúng!” Giọng cô biến đổi, cặp mắt tròn tròn, “Vừa rồi cậu nghe lên tôi và thầy nói chuyện!” Nếu không sao lại biết chuyện bài thì.

Lục Thành Vũ nói lảng sang chuyện khác, giọng điệu dồn dập, “Cậu thật sự muốn lên cấp 2? Cậu lên cấp 2 thì em trai em gái cậu thế nào?”

Giọng điệu chất vấn, Đường Tâm Duyệt tức giận cười, “Tôi có lên cấp 2 hay không có liên quan gì đến cậu. Không cần cậu bận tâm.”

“Cậu!” Lục Thành Vũ phát cáu, vẻ mặt bỗng chốc u ám, tức giận trừng Đường Tâm Duyệt một cái, cả người buồn bực dùng sức xông về phía trước, trong chốc lát đã không còn bóng người.

Đường Tâm Duyệt không để ý cậu ta, tiếp tục đi nhanh trên con đường trở về nhà. Không bao lâu, cô thấy Lục Thành Vũ đứng cạnh bãi cỏ giữa đường, trong miệng ngậm cọng cỏ vênh vênh lên, dường như đi một mồi đang nghỉ ngơi.

Cậu ta nhìn thấy Đường Tâm Duyệt, ánh mắt làm bộ như lơ đãng bay tới, nhìn một vòng trên người cô lại chạy đi, từ phía xa thảnh thơi lại chạy về.

Đường Tâm Duyệt đi thẳng qua cũng không thèm nhìn cậu ta, lát nữa Lục Thành Vũ lại chậm rãi theo sau.

Hai người cứ giống như lúc đi học, bám theo không xa không gần, cùng đi về nhà.

Lúc sắp đến cửa thôn, từ xa xa Đường Tâm Duyệt thấy có một bóng người nho nhỏ quanh quẩn ở nơi đó.

Đến gần mới thấy là một nam sinh thấp bé, quần áo hơi rộng không quá vừa người, lông léo khoác lên người, lộ ra cái đầu vô cùng lớn của cậu ta, hai con mắt vòng tới vòng lui nhanh như chớp, hiện ra sự thông minh khỏe mạnh.

So với mấy đứa trẻ mặt mày xanh xao ở trong thôn nhỏ, dù cậu ta nhìn gầy loát choát nhưng gò má đầy đặn, da và tóc cũng sáng bóng, có thể thấy ở phương diện thức ăn dinh dưỡng tốt hơn nhiều.

Cậu ta thấy Đường Tâm Duyệt, hưng phấn trực tiếp vẫy tay, “Anh Vũ!”

“...” Đường Tâm Duyệt xấu hổ, mới vừa rồi còn tưởng đối phương muốn gọi cô, may mà cô không chủ động lên tiếng chào hỏi.

Lục Thành Vũ vốn đang bám theo sau lưng Đường Tâm Duyệt một khoảng, nghe thấy liền bước nhanh hơn tiến về phía trước, sờ cái đầu hạt dưa của đối phương “Đại Đầu, sao em lại đến cửa thôn đón anh?”

Đại Đầu...?

Nghe được cái tên quen thuộc, bước chân của Đường Tâm Duyệt dừng một chút, ghé mắt đánh giá Đại Đầu. Trong trí nhớ lúc ở trong thôn, từ nhỏ Đại Đầu chính là người hầu nhỏ của Lục Thành Vũ; sau đó nghe nói cũng theo chân Lục Thành Vũ lăn lộn xã hội, năm đó lúc Lục Thành Vũ xảy ra chuyện, Đại Đầu cũng ở bên cạnh anh ta. Lục Thành Vũ bởi vì giết người nên ngồi tù, mà tin tức về Đại Đầu thì hoàn toàn không có. Mẹ Đại Đầu – Mẹ Trần thiếu chút nữa khóc đến mù mắt.

“Khịt” Đại Đầu dùng sức hít nước mũi bị đông cứng ở ngoài vào, móc ra một cái bánh ngô từ trong lồng ngực nhét vào tay Lục Thành Vũ, tiếng nói non nớt ngây thơ, “Em đến nhà tìm anh chơi, Bà Lục bị bệnh ngủ trên giường nói rằng chưa có chuẩn bị cơm trưa cho anh. Em liền lấy một cái bánh ngô ở nhà chờ anh.”

“Đại Đầu!” Lục Thành Vũ dùng sức ôm Đại Đầu, trong mắt lóe lên cảm kích. Cũng không nói nhiều lời khách khí, cầm bánh ngô dồn ngay vào trong miệng, nhìn dáng vẻ ăn như hổ đói là thấy được anh ta đói lắm rồi.

Đường Tâm Duyệt nghĩ trong đầu: Khó trách hai người cứ như hình với bóng, quan hệ tốt như vậy. Nhân phẩm của Đại Đầu cũng không tệ lắm, có gì ăn ngon đều nghĩ tới Lục Thành Vũ.

Khi đó đã kế hoạch hóa gia đình nhiều năm, mỗi một nhà chỉ có thể có một đứa con, nhưng nông thôn có chính sách đặc biệt, nếu đứa con thứ nhất là con gái thì còn có thể sinh thêm một đứa. Nhà Đường Tâm Duyệt là thuộc về loại tình huống này.

Mà nhà Lục Thành Vũ và Đại Đầu, thai đầu tiên đều là con trai tự nhiên không có cách nào sinh tiếp. Trong thôn nghèo tuy nghèo, nhưng những chính sách này vẫn rất chặt chẽ, mẹ Đại Đầu di Trần bị cán bộ kế hoạch hóa trong trấn ép đi làm phẫu thuật triệt sản.

Nhà cha mẹ Lục Thành Vũ do ra ngoài đi làm nên tránh được, sau đó cũng không biết tại sao không trở về nữa. Trong thôn có lời đồn rằng nhà bọn họ muốn sinh thêm mấy đứa con cho nên không dám quay về.

Tin vọt này cũng không có căn cứ, chẳng qua là do người trong thôn đều nói như thế thôi.

Đường Tâm Duyệt thu hồi ánh mắt, chạy về nhà, ném hình ảnh tình cảm anh em hai người kia ra sau ót.

Về đến nhà, mẹ đang chuẩn bị nấu cơm, hai đứa em làm trợ thủ. Đường Tâm Duyệt đi gánh hai thùng nước rót đầy chậu nước, đuổi gà về chuồng, thêm bắp và nước vào máng ăn, lại đi quét chuồng thỏ, đút thỏ ăn cỏ. Rom cỏ đút thỏ phải phơi nắng sạch sẽ, bằng không khi thỏ ăn phải cỏ tươi còn dính sương sẽ đau bụng mà chết.

“Tâm Duyệt, vào ăn cơm.” Lục Tú Vân ở trong phòng bếp hô lên.

“Tối nay.” Đường Tâm Duyệt trả lời, rửa tay vào phòng bếp, cùng cả nhà ăn cơm tối – bữa ăn có thể lấp đầy bao tử nhất trong ngày. Sau khi giúp mẹ thu dọn phòng bếp, cô bung băng ghế nhỏ vào phòng làm bài tập.

Đến đêm, trời dần dần tối, làng mạc an tĩnh đột nhiên xuất hiện tiếng chó sủa phá tan sự tĩnh lặng.

Đèn đuốc lay động, tiếng người nhốn nháo, “Sao thế?” Đường Tâm Duyệt cau mày, Lục Tú Vân bên cạnh thả đế giày đang khâu xuống, bà đi ra ngoài thấy chú Sơn và những người khác đi ngang qua đang vội vã xuất phát, bà vội vàng gọi ông ta lại, “Chú Sơn à, xảy ra chuyện gì thế?”

Chú Sơn vội nói, “Không thấy thằng Vũ nhà bà Lục đâu, chúng tôi đều đang đi tìm nó.” Nói xong chú Sơn và những người khác cùng đi, vừa đi vừa hét, “Vũ ơi!”

“Thằng Vũ? Lục Thành Vũ?” Đường Tâm Duyệt kịp phản ứng lại thằng Vũ là tên người trong thôn gọi Lục Thành Vũ, bỗng chốc cô đứng lên.

Cô cau mày suy nghĩ một lát, thật ra cô không nhớ năm đó có xảy ra loại chuyện này.

Hoặc là nói, trong ấn tượng của cô, Lục Thành Vũ và những bé trai chỉ toàn quậy phá suốt ngày gây náo loạn trong thôn, loại chuyện này cũng lười đi chú ý.

Có điều, nếu cuối cùng Lục Thành Vũ sống đến hai mươi mấy tuổi, bây giờ cậu ta hẳn cũng sẽ không xảy ra chuyện gì nữa.

“Vậy tôi cũng đi tìm giúp.” Nhưng Lục Tú Vân chẳng hề biết, bà nóng lòng lại lương thiện, nghe vậy vội vàng trở về nhà nói với Đường Tâm Duyệt, muốn đi theo số đông cùng đi tìm người.

Đường Tâm Duyệt ngăn lại, “Mẹ đi làm gì?”

Lục Tú Vân xách đèn theo, vừa muốn đi ra khỏi cửa, “Đang mùa đông, thằng bé không biết chạy đi đâu rồi, sớm tìm được sẽ giúp bà Lục bớt lo lắng.”

Đường Tâm Duyệt biết Lục Tú Vân khi còn bé rất được bà Lục săn sóc, hơn nữa có đất cho thuê của nhà cậu ta, ngày thường xuyên qua lại, bà cũng chiều cổ người già và trẻ nhỏ trong khả năng cho phép.

Cô nhớ tới cậu con trai ban ngày đi theo phía sau cô, bụng kêu cả ngày trời, thân thể gầy yếu nằm trên bàn, làm hại cô ngã xuống sau đó lại do dự đưa tay ra...

Cô không có lên tiếng ngăn cản nữa, nhìn mẹ đi ra ngoài khép kỹ cửa sân, cô cắn cắn bút, tiếp tục ngồi xuống làm bài tập.

“Vũ ơi, Vũ ơi!” Trong thôn lúc này khắp nơi đều là tiếng kêu ầm ĩ, gần như nhà nào cũng đi tìm.

Mặc dù vào lúc Lục Thành Vũ phá phách cũng sẽ mắng “Thằng nhóc thúì!”, nhưng nếu người xảy ra chuyện, cả thôn nhất định dốc hết sức lực điều động hỗ trợ.

Đường Tâm Duyệt bỗng nhiên có phần cảm khái, mặc dù mọi người niên đại này nghèo khó, nhưng lại chất phác nhiệt tình. Sau khi tới thành phố lớn bị người ta lạnh lùng kì thị khiến cô năm đó có một khoảng thời gian rất lâu cũng không cách nào thích ứng.

Lòng không bình tĩnh làm bài tập một hồi, Đường Tâm Duyệt luôn cảm thấy sự bất an vô hình.

Bỗng nhiên, tiếng bước chân dồn dập từ xa đến gần, “Tâm Duyệt, Đường Tâm Duyệt!” Giọng nói khàn khàn lớn tiếng kêu la, chú Sơn đột ngột đẩy cửa sân vào.

Lòng Đường Tâm Duyệt căng thẳng, thoáng cái đứng lên, “Sao vậy chú Sơn?”

Lời còn chưa dứt, chú Sơn đã lo lắng vung tay, “Theo chú ra ngoài mau lên! Mẹ con không cẩn thận trượt xuống vách núi rồi!”

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Sống lại

Editor: Lam

Cả người Đường Tâm Duyệt như bị sét đánh, không thể tin nổi: “Sao có thể chứ!”

Đời trước mẹ sống hơn năm mươi tuổi mới mất vì bệnh tim, sao bây giờ có thể xảy ra chuyện!

Cô thoáng bối rối, lao đảo đi theo chú Sơn ra ngoài.

Trên đường, chú Sơn giải thích với cô chuyện đã xảy ra, “Tìm khắp nơi trong thôn cũng không thấy nên bọn chú đi ra sau núi.”

Sau núi Đường Tâm Duyệt đương nhiên biết, đó là dãy núi Tần Ba, là núi non hùng vĩ chân chính, đỉnh núi như rừng, ngàn khe núi, vạn sườn núi, con đường gấp ghềnh hiểm trở không một bóng người, còn có các loại chó sói mãnh thú qua lại. Chỉ khi vào thu, lúc mấy thợ săn trong thôn cùng nhau hợp thành đội vác súng đi săn mới dám vào.

“Sau đó thì sao ạ?” Giọng nói của Đường Tâm Duyệt run rẩy.

Chú Sơn thở dài một tiếng, giọng đầy bi thương, “Hai ngày trước trời đổ mưa, trên đường trơn trượt, đoàn bọn chú nhiều người, mẹ con không khéo đi ở vị trí sát rìa, ánh sáng lại không tốt, lúc lên núi bị sẩy chân, hơn nữa đường lại trơn nên trực tiếp lăn xuống từ trên sườn núi.

“Người... đã tìm được chưa?” Mối Đường Tâm Duyệt run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Chú Sơn nhìn bộ dạng của cô, nghĩ đến cảnh tượng lúc mới vừa tìm được người, mặt nhăn lại áp ứng nói, “Tìm được rồi. Tình huống... không được tốt lắm.”

Trước mắt Đường Tâm Duyệt tối sầm, nghe thấy cách nói của đối phương, trong lòng cô đã biết được đó là cách nói uyển chuyển.

Mẹ, rất có thể đã... .

Dọc theo đường đi, trong đầu Đường Tâm Duyệt đều đờ đẫn. Rất nhanh hai người đã đến sau núi, từ xa xa nhìn thấy từng cây đuốc trên sườn dốc, tiếng người ồn ào.

Đường Tâm Duyệt đi từng bước một về phía người tụ tập, những người bên cạnh thấy là cô đều ríu rít yên lặng nhường đường, có di quen biết không đành lòng muốn kéo cô lại, “Tâm Duyệt, đừng nhìn.”

Cô tựa như bị tai không nghe, mặt không thay đổi rút tay ra, từ từ đến gần chính giữa đám người.

Nương theo ánh sáng đèn dầu trong tay mọi người, cô nhìn thấy Lục Tú Vân.

Cả người mẹ đầy phù sa, nằm trên đất không nhúc nhích, phía dưới đầu thấm ra máu đỏ thẫm nhuộm đen cây cỏ khô héo tàn lụi trên mặt đất.

Hai chân Đường Tâm Duyệt mềm nhũn, nước mắt đầy mặt nhào tới ôm chặt lấy di hài của mẹ, gào khóc thật lớn, “Mẹ!”

“Tâm Duyệt con bình tĩnh lại đi, người chết không thể sống lại, con còn có em trai em gái cần chăm sóc.”

Chung quanh có vô số người nhón nhào, ríu rít an ủi cô, cô bị tai không nghe, cúi vào người mẹ nghẹn ngào thảm thiết.

“Khiêng người xuống núi đi.” Chú Sơn gọi hai thanh niên trẻ tuổi lực lưỡng, trong thôn không có cáng, chỉ có thể một người nhấc chân một người nhấc đầu và những người khác phụ một tay. Đoàn người định khiêng di hài của Lục Tú Vân xuống núi.

“Tâm Duyệt, con còn có em trai em gái cần chăm sóc.” Di Trần ở bên cạnh an ủi Đường Tâm Duyệt, cô đờ đẫn đi theo, trong đầu hỗn loạn vô cùng.

“Trên đường trơn trượt, các cô cẩn thận một chút.” Chú Sơn quay đầu dặn dò bọn cô.

Trời đã khuya, nhánh cây rậm rạp trong núi che đi ánh trăng quạnh quẽ, mọi người dùng tay xách ngọn đèn dầu chiếu sáng, nhưng ánh sáng mờ mờ, chỉ có thể chiếu sáng một khoảng, cộng thêm phải khiêng thi thể vô cùng nặng nề, mọi người cẩn thận đi từng li từng tí.

Đường Tâm Duyệt như cái xác biết đi đờ đẫn bám theo tiến về phía trước. Cô không chú ý tới đường gấp ghềnh dưới chân, không ngờ tới đập phải khoảng không, cả người cô thuận thế ngã xuống dưới, di Trần ở bên cạnh cũng không kéo cô lại kịp, Đường Tâm Duyệt đã lăn xuống dọc theo sườn núi.

“A!” Trong nháy mắt trời đất quay cuồng, Đường Tâm Duyệt chỉ cảm thấy thân thể bay lên rồi lại không ngừng rơi xuống, đụng phải cạnh nhon trên tảng đá, toàn thân đau nhức vô cùng.

“Àm!” Sau ót chọt đập vào vật gì đó, trước mắt cô lập tức tối sầm.

“Chị! Chị hai!”

Đường Tâm Duyệt bị người đánh thức. Vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của em trai và em gái.

“Ừm.” Cô đỡ đầu mơ màng nặng nề bò dậy, tầm mắt dần dần rõ ràng. Căn phòng chật hẹp mờ tối, ngọn đèn dầu trên bàn, cô bỗng chốc phản ứng lại đây là trong nhà, vội vã truy hỏi, “Đường Diễm, hôm nay ngày mấy?”

Đường Diễm ngậm ngón tay, khó hiểu nghiêng đầu, “Hôm nay là ngày 26, chị sao thế?”

Đường Tâm Duyệt dùng sức cắn môi một phát, “Á!” Đau thật, đúng rồi, đã đau chứng minh cô không phải nằm mơ. Sau khi cô sống lại thì nhìn ngày trên lịch, ngày 26 tháng 2 năm 1992. Mà cô là vào đêm ngày 27 rơi xuống vách đá.

Nói như vậy, cô rơi xuống vách đá bỏ mạng rồi? Hơn nữa còn trở lại khi còn bé!

“Ngày 26! Ngày 26!” Đường Tâm Duyệt vừa khóc vừa cười, dùng sức ôm lấy hai đứa bé, trong lòng kích động không thể tả. Lộ.

Quá tốt rồi, có thể làm lại lần nữa! Mẹ cũng sẽ không lại chết ngoài ý muốn!

Hai đứa bé bị đánh về gần như bị điên của cô hù dọa, miệng mở ra, mang theo giọng nói nức nở, “Chị, chị ngốc luôn rồi!” Nghiêng đầu về phía ngoài kêu lên, “Mẹ ơi tới đây nhanh đi, đầu chị sốt lơ mơ thành đứa ngốc rồi!”

“...” Nụ cười trên mặt Đường Tâm Duyệt cứng đờ.

“Chị sao thế!” Lục Tú Vân đang mặc tạp dề tay cầm chén tráng men, vội vã vén rèm đi vào, thấy Đường Tâm Duyệt ngồi trên giường, tiến đến đau lòng sờ trán cô, thờ phào, “Giảm sốt rồi, không sao đâu.”

Dưới ánh đèn lơ mơ, Đường Tâm Duyệt không chớp mắt ngắm nhìn mẹ, ánh mắt chưa sót, “Mẹ!”

Quá tốt rồi... Mẹ còn chưa chết, cũng không có bị bệnh. Lần này, cô có thể đền bù những tiếc nuối ngày trước.

Lục Tú Vân từ ái nhìn cô, vén tóc mai thay cô, “Bây giờ đỡ hơn rồi, lần này con bị bệnh đã dọa mẹ thê thảm. Mau nhân lúc còn nóng ăn một chút, cố gắng bồi bổ.”

Dứt lời đưa chén tráng men qua, Đường Tâm Duyệt cúi đầu nhìn, trong nước com rượu nổi lơ lửng hai trứng quả trứng ốp la trắng nõn.

Lời nói quen thuộc, một màn quen thuộc.

“Vâng.” Đường Tâm Duyệt nhận lấy chén, trên mặt lộ ra nụ cười.

Lại giống như lần trước, “Con uống trước đi, mẹ vào bếp nấu thuốc cho con. Con uống xong bảo em đưa chén qua cho mẹ.”

Dứt lời, Lục Tú Vân xoay người đi ra khỏi phòng.

Đường Tâm Duyệt như cũ chia nước đường cho hai đứa bé, đối thoại lúc này giống lần trước như đúc.

“Cứ như nằm mơ vậy.” Nhìn dáng vẻ thân mật của hai đứa bé chia nước đường, trong lòng cô quyết định: Có lẽ là ông trời thấy đời trước cô trải qua quá đau khổ, nên cho cô năng lực sống lại không thể tưởng tượng được, giống như trời cao ban tặng. Cô nhất định phải nắm lấy cơ hội, dẫn dắt cả nhà đi lên con đường làm giàu!

... Cho nên, số vé số trúng thưởng là bao nhiêu ấy nhỉ?

“Trời ạ!” Kêu rên một tiếng, cô che đầu, mặt như đưa đám.

Con đường có thể làm giàu nhanh nhất tất nhiên là mua vé số. Trong trí nhớ của cô, vé số thể thao là thịnh hành vào năm 1996 về sau, trước đó có vài chỗ phân tán, trên căn bản là loại có mua tức trúng.

Cô vốn cũng không phải người yêu thích vé số, kiếp trước trái lại có nằm mơ cũng hận không thể trúng giải, cải thiện tình huống trong nhà. Tiền cô kiếm được rất không dễ dàng, chỉ mua qua hai lần đầu trật khiến cô đau lòng thật lâu, sau này bèn không mua nữa.

Chỉ đừng nói tới là có thể nhớ con số trúng thưởng một kỳ của một năm nào đó.

Hai đứa bé uống nước đường xong, chỉ còn kém chưa liếm cả cái chén thôi, chép chép miệng, tò mò nhìn chị hai lúc đầu kinh ngạc của bọn họ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Diễm tràn đầy lo lắng, “Chị, chị không sốt chứ?”

Đường Tâm Duyệt hoàn hồn, không nhịn được ôm em gái nhỏ vào ngực, bé gầy gò nhỏ nhắn cuộn lại ngoan ngoãn an tĩnh vùi vào trong ngực cô, xương bả vai bé gầy đến mức gò ra, đâm vào trong ngực Đường Tâm Duyệt hiển nhiên là rất không thoải mái, mà cô cũng không nhúc nhích, nội tâm vô cùng kích động.

“Chị không sao hết. Ráng nhịn chút nữa thôi, cuộc sống của chúng ta sẽ tốt hơn.” Một tay ôm một người, Đường Tâm Duyệt lăm bắm thì thào.

Ngày hôm sau đi học, đang đi Đường Tâm Duyệt phát hiện phía sau có người đi theo, quay đầu nhìn lại là Lục Thành Vũ, lập tức hung ác trợn mắt nhìn cậu ta.

Nếu không phải vì tìm cậu ta, mẹ và mình cũng sẽ không trượt chân ngã xuống vách núi.

Bước chân Lục Thành Vũ thoáng dừng lại, trong mắt quét qua tia khổ sở, thả chậm tốc độ bám theo xa xa phía sau lưng cô.

Ngày nay lại giống như quá khứ trước kia. Đường Tâm Duyệt phát hiện sau khi sống lại, mỗi một hành động của mỗi người vẫn sẽ dựa theo đòi trước, không hề thay đổi.

Cô càng nghi hoặc, vậy tại sao mẹ đi hỗ trợ tìm người lại xảy ra chuyện? Rõ ràng đòi thứ nhất mẹ bình an vô sự.

Là hiệu ứng bướm bướm, ở giữa có thay đổi nhỏ bé gì thì sẽ dẫn đến kết cục cuối cùng như thế sao?

Ôm lấy nghi vấn, buổi tối lại đến.

Đường Tâm Duyệt nhìn thời gian, vừa đến chín giờ, chú Sơn vội vã mang người đi qua.

“Không thấy thằng Vũ nhà bà Lục đâu, chúng tôi đều đang đi tìm nó.”

“Tôi cũng đi.” Lục Tú Vân lấy đèn muốn ra ngoài, ngẩng đầu phát hiện con gái ngăn ở cạnh cửa, “Sao vậy Tâm Duyệt?”

Hai tay Đường Tâm Duyệt gắt gao chặn cửa lại, “Đừng đi mẹ ơi, đã trễ thế này rồi, tối lửa tắt đèn. Lục Thành Vũ đang quậy phá, để cậu ta chịu khổ một chút sẽ không gây chuyện nữa.”

Lục Tú Vân kéo cô qua, tức giận trách, “Con nói bậy gì đấy, trời lạnh thế này nếu có thể sớm tìm được, thằng Vũ cũng sẽ dễ chịu hơn, bà Lục của con cũng có thể yên tâm.”

“Đừng đi mà!” Đường Tâm Duyệt ôm eo mẹ, chỉ kém không khóc lóc om sòm lẫn lộn thôi, “Đừng đi đừng đi đừng đi mà!”

“Trời ơi!” Lục Tú Vân bị cô kéo, nhắc chân khó khăn, không nhẹ không nặng vỗ đầu cô, có vài phần trách cứ, “Con bé này, sao con không hiểu chuyện thế hả?!”

Rõ ràng là khuyên ngăn không muốn mẹ lại đi lên con đường tử vong, nhưng mẹ không hoàn toàn hiểu được. Trong lòng Đường Tâm Duyệt ứ khuất không cách nào nói rõ, cứ đến chết cũng không buông tay, “Con không để mẹ đi đâu!” Cô nhanh trí bắt đầu nức nở gào khóc, “Hu hu... Con ghét cậu ta! Cậu ta chỉ biết ăn hiếp con! Còn cảm sâu dọa con nữa! Hu hu!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Đường Tâm Duyệt có vài phần cảm giác quen thuộc khó hiểu, chợt nhớ tới, đúng rồi! Vào đòi thứ nhất, cô cũng vì ghét Lục Thành Vũ nên lúc mẹ muốn ra ngoài tìm người thì khóc lóc ngăn cản bà.

Trong lòng cô dấy lên sóng to gió lớn, suy nghĩ rõ ràng hết thảy: Đòi thứ hai, có tâm trí của người trưởng thành, cô thương xót Lục Thành Vũ, không ngăn cản mẹ ra ngoài hỗ trợ tìm người mới dẫn đến kết cục thế thảm như thế!

Hóa ra nguyên nhân thay đổi sự kiện lại xuất phát từ bước ngoặt nhỏ nhoi như vậy.

Xem ra bất kỳ quyết định nào sau này đều phải thận trọng, nếu không sẽ dẫn tới hậu quả không cách nào lường được.

Đường Tâm Duyệt âm thầm cảnh cáo mình.

Lục Tú Vân bên này nghe con gái ứ khuất khóc kể, cuối cùng vẫn thương tiếc đứa con nhà mình. Bà thở dài, ôm ngược lại cô, “Tâm Duyệt đừng khóc nữa, thằng Vũ ăn hiếp con sao con không nói với mẹ, lát nữa mẹ đi nói rõ ràng với nó!”

“Dạ.” Đường Tâm Duyệt chôn trong ngực mẹ gật đầu liên tục, yên lặng cảm thụ nhiệt độ cơ thể của bà.

Lục Tú Vân vỗ bả vai cô, “Có điều việc nào ra việc đấy, nghe lời đi Tâm Duyệt. Đêm khuya thế này, một đứa bé ở bên ngoài lỡ như xảy ra chuyện gì, con bảo bà Lục phải làm sao.”

Đường Tâm Duyệt cắn môi, nhìn ra Lục Tú Vân vẫn có ý định đi ra ngoài. Cô buồn bực khó chịu nói, “Vậy con muốn cùng đi với mẹ!” Cô nhớ địa điểm xảy ra chuyện, cẩn thận giúp mẹ tránh đoạn đường kia thì tốt rồi.

“Ồi chao, con đi theo làm gì...”

Hai mẹ con đang lúi cúi, bên ngoài bỗng nhiên truyền tới một hồi náo động, tiếng người ồn ào xen lẫn reo hò, “Tìm được rồi! Tìm được rồi!”

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Ghé thăm

Editor: Lam

Đường Tâm Duyệt thò đầu ra nhìn, thấy người trong thôn đang lục tục trở lại đi ngang qua cửa sân nhà bọn họ.

Tìm được rồi? Lục Tú Vân hỏi.

Cũng không phải là tìm được. Thôn dân đáp, “Bà Lục bị bệnh muốn ăn trứng gà, thằng Vũ bèn chạy vào trong núi định đào trứng chim. Kết quả té từ trên cây xuống hôn mê bất tỉnh.”

Lục Tú Vân liền vội vàng hỏi, “Nó không sao chứ?”

Người nọ khoát tay đáp, “Khụ, không đáng ngại, chỉ bị trầy một chút ở tay chân, cộng thêm ở bên ngoài bị rét mấy tiếng nên phát sốt. Vợ chú Sơn bảo chờ nấu canh gừng xong sẽ đưa qua.”

Bận bịu đến khuya, người cũng đã mệt mỏi, người kia nói xong thì vội vã đi.

Nhìn kia, mẹ không đi cũng tìm được người đẩy thôi. Đường Tâm Duyệt cũng thăm thõ phào nhẹ nhõm, buông Lục Tú Vân ra.

Đứng đứng. Lục Tú Vân đẩy cô, “Vào nhà đi, bên ngoài lạnh chết mất.”

Lúc này Đường Tâm Duyệt mới chạy về phòng, tuy không ảm áp hơn mấy nhưng chỉ ít có chút chênh lệch với nhiệt độ bên ngoài phòng, cô vừa đi vừa hắt hơi một cái thật mạnh, mẹ vội vàng gấp gấp cẩn thận đưa khăn quàng cho cô, không ngừng làm nhảm quở trách, “Lúc này con vừa khỏe lên một chút, đừng để lại bị cảm.”

Chị tôi đây mau. Em trai em gái vốn rúc ở trên giường ôm bình nước nóng, nhìn thấy cô đi vào vội vàng nhích vào bên trong dờn ra một chỗ trống, vẫy tay về phía cô.

Đường Tâm Duyệt đang cởi giày, thấy Lục Tú Vân đi vào phòng bếp cất giỏ vội vã định ra ngoài, “Mẹ đi đâu thế!”

Lục Tú Vân hỏi đáp, “Mẹ đi thăm bà Lục một lát.” Trên mặt bà hiện lên vẻ áy náy, “Mấy ngày nay con bị bệnh mẹ cũng không có thời gian đi thăm người ta, cũng không biết bà Lục bị bệnh mấy ngày rồi, ngay cả trứng cũng không có mà ăn. Sẵn nói với thằng Vũ luôn, không cho phép nó ăn hiệp con nữa.”

Đường Tâm Duyệt: “...” Tệ thật, chỉ tìm đại cái có, lần này quả thật oan uổng cho Lục Thành Vũ rồi. Ban ngày cô không cố ý tránh né đối phương, hiển nhiên cũng không có bị chọc cho té lần nữa.

Đường Tâm Duyệt nghĩ lại thấy người ta bị té từ trên cây xuống, lại bị gió lạnh thổi hơn nửa đêm, còn phải bị nghe mắng một trận, trong lòng cô cũng có chút không đành lòng. Quan trọng nhất là kết cục đau thương ra ngoài một mình của mẹ đời trước vẫn còn mới tinh trong ký ức, cô quả thật rất sợ lại xảy ra biến số gì đó.

Đường Tâm Duyệt nhảy xuống giường, mang giày xong đi ra, “Mẹ ơi, hay mẹ đừng đi, để con đi cho.”

Lục Tú Vân kinh ngạc, “Không phải con ghét nó, không muốn gặp nó sao?”

Đường Tâm Duyệt nói vòng vo, “Aizz, bây giờ con cảm thấy cậu ta thật đáng thương. Cũng không đáng ghét thế nữa.”

Lục Tú Vân nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô cũng đành chịu, “Con bé này, rõ là sớm nắng chiều mưa mà.”

Đường Tâm Duyệt xách giỏ đi tới nhà Lục Thành Vũ. Thật ra thì khoảng cách giữa hai nhà không xa, đi trên đường mòn chừng mười phút đã đến.

Ở bên ngoài nhà Lục Thành Vũ, cô vừa khéo bắt gặp dì Trần đang đi ra.

Di Trần nhìn giỏ trên tay cô, “Tâm Duyệt, con cũng tới thăm bà Lục à.”

Dạ. Đường Tâm Duyệt gật đầu một cái, “Nghe chú Sơn nói bà Lục bị bệnh, hiện tại bà ấy đã khá hơn chút nào chưa ạ?”

Di Trần đáp, “Các nhà quen biết cũng đến thăm rồi, đều tặng thức ăn và thảo dược.” Bà thở dài, ép thấp giọng nói, “Thằng Vũ cũng thật là, loại chuyện này cũng không chịu nói với mọi người một tiếng.”

Có lẽ là bà cụ không cho cậu ấy nói. Đường Tâm Duyệt giải thích. Vào ngày thường hàng xóm trong thôn chiều cổ nhà họ Lục rất nhiều, chắc bà Lục có bản khoản trong lòng, không muốn làm phiền người khác.

Cụ bà mới vừa uống thuốc, đã ngủ rồi. Cháu mang đồ vào đi. Hai người nói mấy câu, dì Trần liền nói lời tạm biệt với cô.

Cửa hàng rào tre cũng không khóa, ai cũng biết tình huống trong nhà của Lục Thành Vũ, cho dù mở cửa ăn trộm cũng không muốn ghé thăm.

Đường Tâm Duyệt đi vào trong sân quan sát bốn phía, nhà cửa của nhà Lục Thành Vũ và nhà cô cũng không khác nhau là mấy. Đều là nhà cũ bằng gạch đất và mái che bằng rơm. Chỉ có ba gian nhà, một gian đại sảnh, hai gian phòng ngủ, một phòng bếp đơn sơ dựng dựa vào căn phòng phía đông bên kia.

Hàng rào che thay thế tường sân vườn, mấy con gà trống nuôi thả rông đi lại trong sân, chúng thỉnh thoảng cúi đầu mổ vài con sâu nhỏ dưới đất, tinh thần uể oải, nhìn thoáng qua là biết có một khoảng thời gian không được cho ăn, từng con cụp đầu ừ ừ, mào gà cũng không sáng bóng, phân gà trên đất cũng không có ai xử lý.

Trong ấn tượng của cô, bà Lục luôn là người cần mẫn. Chẳng qua tuổi tác dần dần lớn, lại bị bệnh nặng một hồi, trong nhà mới không có ai thu dọn.

Đường Tâm Duyệt đi vào trong gian nhà chính, gió lạnh thổi qua, cô không nhận được run lập cập, “Ách xì!”

Nơi này quá yên lặng.

Không náo nhiệt giống như nhà cô, nhà Lục Thành Vũ tử khí âm trầm, vắng ngắt, không có một chút hơi người. Nếu không phải cách rèm cửa truyền tới tiếng hít thở nặng nề của cụ già, cô cũng nghĩ rằng nơi này đã lâu không có người ở.

Cô rón rén đặt giò lên bàn, trên mặt bàn còn có rất nhiều lương thực và thảo dược do thôn dân hiến lành nhiệt tình đưa tới.

Cô do dự không biết có nên vào chào hỏi với bà Lục hay không, lại nghĩ tới di Trần vừa rồi mới nói cụ già đã ngủ rồi.

Ai đấy? Chính vào lúc này, trong một gian phòng khác truyền tới câu hỏi ồm ồm mang theo giọng mũi nặng nề.

Đường Tâm Duyệt đi tới trước rèm cửa, e sợ quấy rầy đến bà Lục vì thế giảm thấp âm thanh nói, “Là tôi.”

Lời nói vừa ra khỏi miệng cô phát hiện mình rất ngu, đang muốn bổ sung thêm tên, không nghĩ đến đối phương đã phân biệt được người đến là ai qua giọng nói của cô, “Đường Tâm Duyệt?”

Giọng nói mang theo kinh ngạc, tựa như hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ đến thăm.

Ừ. Đường Tâm Duyệt đáp, “Mẹ tôi bảo tôi tới thăm bà Lục. Bà đã ngủ nên tôi không quấy rầy nữa, đồ tôi để ở trên bàn bên ngoài. Tôi về trước đây.”

Cô nói xong định đi, giọng nói bên trong lại mang theo chút nôn nóng, “Chờ đã!” Ngay sau đó vang lên tiếng sột soạt mặc quần áo.

Đường Tâm Duyệt tưởng rằng cậu ta có chuyện gì, lại nghĩ đến lời nói mang theo giọng mũi vừa rồi của cậu. Người ta bị bệnh nằm trên giường còn phải ngồi dậy, loại chuyện này cô không làm được, dứt khoát nói, “Cậu đừng ngồi dậy, tôi có tiện đi vào không?”

Tiếng động bên trong dừng lại trong nháy mắt, một khắc sau cách tấm chăn dường như mơ hồ vang lên, “Vậy cậu vào đi.”

Lúc này Đường Tâm Duyệt mới vén rèm lên, vào phòng Lục Thành Vũ.

Đập vào mắt là một căn phòng hết sức đơn sơ, trừ một chiếc giường gỗ cũ nát màu nâu, tủ quần áo bị tróc sơn lẻ loi cao chót vót trong góc tường, chiếc bàn hình vuông bị mẻ một góc và cái ghế cùng một ít đồ lặt vặt bên ngoài thì không còn đồ đạc trong nhà đáng tiền khác.

Lại nhìn Lục Thành Vũ, cậu ta rúc lại trong chăn chỉ lộ con mắt ra bên ngoài. Chăn màu xám tro, cũng không biết đã chưa giặt bao lâu rồi, bông vải bên trong cũng đã trở nên cứng ngắt, không xóp chút nào, đắp trên người chắc hẳn cũng không ấm áp. Trên chăn còn rải rác vài chiếc áo bông mùa đông, có lẽ là lạnh nên đặt ở bên ngoài, ít nhiều cũng ấm hơn một chút.

Đường Tâm Duyệt nhìn cậu ta, “Có chuyện gì không?”

Bởi vì nguyên do bị bệnh, ánh mắt Lục Thành Vũ ít đi âm u của ngày thường, tăng thêm mấy phần yếu ớt. Hai mắt tối đen không hề chớp nhìn Đường Tâm Duyệt chằm chằm, buồn bực khó chịu đáp, “... Tớ tưởng là cậu ghét tớ, không muốn gặp tớ.”

Đường Tâm Duyệt nói thầm trong lòng, cậu nghĩ không sai đâu. Nhưng khi thấy đối phương vui vẻ chớp mắt, lời nói đến khóe miệng lại nuốt xuống, cô dời tầm mắt, giọng nói cũng dịu lại, “Cậu không chọc tôi thì tôi sẽ không ghét cậu.” Đã chết mấy lần, bây giờ cô cũng không sợ chết nữa. Vì thế đối với thân phận tội phạm giết người của Lục Thành Vũ đã bớt kiêng dè hơn, thêm vào đó là xem đối phương như trẻ con. Cô là một người lớn, cần gì phải so đo với một đứa con nít chứ.

Tớ không có! Bé trai vội vàng nhỏ giọng giải thích, “Tớ không phải cố ý chọc cậu...” Miệng áp ứng dường như đang gắng gượng nén xuống cảm xúc nào đó, cậu nín chặt môi không nói tiếp nữa.

Đường Tâm Duyệt khó hiểu nhìn cậu ta, trong đầu nghĩ trời muốn sập rồi. Lục Thành Vũ tỉnh tỉnh vừa thúi vừa cứng như đá trong hàm câu lại nói chuyện mềm mỏng như thế.

Lòng Đường Tâm Duyệt hơi mềm ra, “Mẹ tôi bảo tôi mang theo hai quả trứng gà, còn có chút đường đỏ, bột mì và gạo. Tôi cũng mang tới một ít thảo dược mẹ tôi cho tôi dùng khi tôi bị bệnh lúc trước. Lát nữa sắc xong, cậu và bà Lục cũng uống một chút đi, một ngày uống ba lần. Bụng đói uống thuốc không tốt, nhớ ăn chút gì đấy trước khi uống thuốc đó.”

Nửa cái đầu lộ ra ngoài của Lục Thành Vũ gật một cái, “Đã biết...” Tạm dừng, hai âm thanh cực yếu im ắng bay ra, “Cám ơn.”

!!! Đường Tâm Duyệt thiếu chút nữa tưởng mình nghe lầm, kinh ngạc nhìn cậu ta. Không ngờ tiểu quý này lại lễ phép như vậy, quả nhiên thời điểm hùng hài tử bị bệnh đáng yêu hơn nhiều.

(Hùng hài tử: chỉ các đứa trẻ nghịch ngợm, tuổi nhỏ không hiểu chuyện)

Vậy cậu nghỉ ngơi cho khỏe đi. Đường Tâm Duyệt nhắc chân muốn đi lại bị Lục Thành Vũ gọi lại, “Đợi đã.”

Đường Tâm Duyệt ngoảnh đầu lại, “Sao vậy?”

Lục Thành Vũ nhủ chặt chân mày – không biết là đang suy nghĩ kiếm có hay là ngưng ngừng, bên trong gian phòng yên lặng hồi lâu, Đường Tâm Duyệt chờ đến khi không nhìn được nữa, cậu mới nhỏ giọng mở miệng, “Đường Tâm Duyệt, cậu có nhớ cha cậu không?”

... Mím cười lễ phép trên mặt Đường Tâm Duyệt gần như không nén giận được, thầm nói cho dù bị bệnh thì vẫn là hùng hài tử, vạch áo cho người xem lưng.

Đứa bé kia còn hồn nhiên không hay biết, nháy mắt nhìn cô.

Đường Tâm Duyệt thở vừa nhẹ vừa chậm, sợ rằng chỉ nhanh chút thôi sẽ không điều chỉnh tốt được cảm xúc tiêu cực đang cuộn trào mãnh liệt.

Cô nhàn nhạt nói, “Nhớ chứ.” hỏi ngược lại, “Chẳng lẽ cậu không nhớ?”

Lời này mang theo mấy phần sắc bén, như lưỡi dao cắm thẳng vào lòng người. Đường Tâm Duyệt thừa nhận cô cố ý, mà đối phương cũng như cô dự liệu, lộ ra nỗi buồn khô sở.

Tay Lục Thành Vũ siết chặt lấy chân, trên ánh mắt tối đen như mực dường như đọng lại một tầng hơi nước mờ lung, buồn bực khó chịu, “Tớ cũng nhớ. Tớ rất nhớ cha mẹ, bọn họ đã ba năm chưa trở về, tớ cũng sắp quên dáng dấp của bọn họ ra sao rồi...”

Giọng nói của cậu ta ép lại cực thấp, phân nửa kẹt lại trong chân có phần mơ hồ không rõ, Đường Tâm Duyệt rất miễn cưỡng nghe mới phân biệt được cậu ta nói cái gì.

Cô không khỏi ghé mắt nhìn lại, đối phương nhận thấy tầm mắt của cô, lật đật kéo chân lên rút đầu vào trong chăn, chỉ có tiếng thút thít kiềm nén ần ần mang theo sự tủi thân bị thương đứt quãng lọt ra từ kẽ hở, phiêu tán trong căn nhà lạnh lẽo.

Đường Tâm Duyệt đứng lặng tại chỗ, trong lòng thoáng qua chút thương xót.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Editor: Lam

Ngày trước, vào lúc người lớn hai nhà Đường – Lục vẫn còn, quan hệ của cô và Lục Thành Vũ rất tốt, cùng điên cuồng chơi đùa với nhau cả ngày.

Đáng tiếc đến khi bọn họ 6 tuổi, cha Đường ra ngoài học đại học từ đấy bắt vô âm tín, còn cha Lục mẹ Lục nói là đi ra ngoài làm việc, vừa đi đã là mấy năm không trở lại.

Nhìn bóng người cuộn tròn lại trên giường, trong bầu không khí yên tĩnh ấy, Đường Tâm Duyệt nghe thấy giọng nói máy móc gượng gạo của mình lảng lảng vang lên, “...Bọn họ sẽ trở lại.” Lời còn chưa dứt, cô đã lập tức nghiêng đầu, vì lời lẽ an ủi vụng về của mình mà cảm thấy xấu hổ.

Tiếng ghen ngào trên giường ngắt quãng, ngay sau đó bé trai khóc đến mất mũi đỏ bừng chui ra, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô, “Cậu nói thật đấy chứ?”

Dưới ánh mắt tràn đầy mong đợi, cô cứng nhắc gật đầu, “Ừ. Sẽ trở lại.”

Có điều cô biết, nếu như bỏ qua cơ hội cần thiết nhất, cho dù sau này có trở về cũng không đền bù được khoảng cách vô hình giữa hai bên.

Giống như cô tưởng nhớ cha nhiều năm, càng về sau nỗi nhớ biến thành oán hận, từ hận biến thành hờ hững.

Bé trai nghe được lời cô nói tựa như nhận được an ủi, tinh thần lần nữa phấn chấn lên, dùng sức khịt mũi, nhanh chóng lau sạch nước mắt, nhận thấy ánh mắt của Đường Tâm Duyệt, cậu lập tức lúng túng quay đầu đưa lưng về phía cô, giọng nói ồm ồm không được tự nhiên kèm theo xấu hổ, “Cậu đừng có

nhìn tớ! Tớ cũng không tin lúc cậu nhớ cha thì không khóc.”

Đường Tâm Duyệt bị nghẹn, tiểu quý chết tiệt này, cô tốt bụng an ủi cậu ta, cậu ta lại cầm dao chém khắp nơi.

Cô tức giận nói, “Khóc thì có ích gì, cậu khóc thì bọn họ biết sao, sẽ lập tức xuất hiện trước mặt cậu sao? So với mỗi ngày đều tưởng nhớ người ở phương xa, còn không bằng chăm sóc thật tốt người bên cạnh.

Lục Thành Vũ bỗng chốc ngẩng đầu ánh mắt lấp lánh nhìn cô, Đường Tâm Duyệt khó hiểu đọc được sự khâm phục từ trong đó.

Cậu ta nói, “Đường Tâm Duyệt, cậu thật dũng cảm!” Giọng nói mang theo tán dương.

Đường Tâm Duyệt: “...” Được một đứa bé khen ngợi thì có là gì, cô vờ ho khan hai tiếng, phụng phịu, “Được rồi, cậu nghỉ ngơi cho khỏe đi. Ngày mai tôi sẽ xin thầy nghỉ giúp cậu.”

Không cần! Cậu lên tiếng từ chối, vẻ mặt kiên quyết, “Ngày mai tớ muốn đi học!”

Đường Tâm Duyệt vẫn không hiểu nổi cậu ta, “Vậy tùy cậu, tôi về đây.”

Nói xong cô xoay người rời đi, lúc đi tới cửa cô vẫn còn có thể cảm nhận được ánh mắt ngưng tụ lại phía sau lưng. Cô không nhìn được nữa, quay đầu chống lại trông mắt đen lấy ẩn chứa hơi nước ướt át như cún con của bé trai, mở miệng nói, “Cậu là đàn ông con trai, là trụ cột trong nhà. Dù cho cha mẹ không ở bên cạnh, cậu vẫn còn bà nội cần chăm sóc.”

Còn có một câu ý ngầm chưa nói ra.

Cô muốn nói cho cậu ta, trên thế giới này ai cũng không thể giúp thay đổi số mạng của mình trừ chính bản thân họ.

Từ khi còn nhỏ đã sống nương tựa lẫn nhau với bà nội, không có cha mẹ chăm sóc yêu thương, hoàn cảnh gia đình như thế dĩ nhiên rất đáng buồn, nhưng tuyệt đối không phải là ‘lý do’ để sa đọa.

Trên thế giới này mỗi một ngày, mỗi một phút đều có nhiều người có hoàn cảnh càng bi thảm hơn. Bọn họ cũng chưa từng từ bỏ hướng tới ánh sáng.

Tôi đi đây. Đường Tâm Duyệt không biết Lục Thành Vũ còn nhỏ nghe có hiểu không, cô lấy món đồ từ trong túi áo ném lên trên gối cậu ta, xoay người rời đi.

Đây là?! Bé trai nhặt lên nhìn, là một viên kẹo sữa thô trắng. Đầu năm nay đối với trẻ em trong thôn mà nói rất ít khi ăn kẹo, huống chi trẻ con ai cũng thích kẹo sữa thô trắng đậm đà vị sữa bò.

Cậu dè dặt xé vỏ kẹo, ngay cả tờ giấy bánh trắng cũng bỏ vào miệng, luyến tiếc không nỡ nhai, chỉ ngậm trong miệng mút, hương bị ngọt ngào như dòng nước liên tục chảy vào trong tim, trên gò má lộ ra nụ cười hạnh phúc, “Ngọt thật!”

Mình đang nghĩ cái gì thế này! Mà đang trên đường về nhà, Đường Tâm Duyệt đang hối hận. Đó là viên kẹo mẹ cho cô lúc sinh nhật, cô cho em trai em gái mỗi người một viên, còn dư lại một viên cô luyến tiếc không nỡ ăn cất trong hộp nhỏ. Kết quả hôm nay lúc ra cửa mà xui quý khiến lại lấy ra, còn nhất thời mềm lòng cho ra ngoài!

Đường Tâm Duyệt âm thầm thì, “Tiểu quý, ăn kẹo của ta sau này còn dám chọc ta, ta tuyệt đối sẽ không khách khí với nhóc!”

Sau chuyện này Lục Thành Vũ ít nhiều cũng trưởng thành hơn chút. Ở nhà như thế nào thì Đường Tâm Duyệt không biết, có điều sự thay đổi tốt nhất là ở trường Lục Thành Vũ không còn có ý trêu chọc cô nữa. Không chỉ có vậy, thậm chí còn...

Bài này là như vậy, x4... Trong lớp tự học, Đường Tâm Duyệt vừa dạy Miêu Miêu làm bài trên giấy nháp, vừa giải thích.

Cô ăn nói lanh lợi, giải thích lại dễ hiểu, mấy học sinh xung quanh cũng bu lại nghiêm túc nghe cô giảng bài.

Đường Tâm Duyệt cũng không có vấn đề gì, giảng cho một người cũng là giảng, giảng cho một đám cũng là giảng, cô ngẩng đầu nhìn bọn họ, hỏi, “Tới bước này hiểu không?”

Hiểu. Mấy người đồng loạt gật đầu, lúc này Đường Tâm Duyệt mới giảng tiếp.

Cô không thể giảng quá nhanh. Học sinh trong thôn không thể so sánh với trẻ em trong thành phố, hoàn cảnh học tập không tốt không tính, hàng năm giáo viên cứ đối tới đối lui, bài vở của bọn họ bị ảnh hưởng rất lớn, cơ sở cũng không quá vững chắc.

Hóa ra là như vậy!

Cám ơn cậu. Giảng một bài xong, mấy học sinh lộ ra bộ dáng vui vẻ đã hiểu, cám ơn Đường Tâm Duyệt rồi trở về vị trí của mình làm bài tập.

Đường Tâm Duyệt cũng quay người, mở sách chuẩn bị chép bài văn. Ánh mắt vô tình liếc về Lục Thành Vũ ngồi cùng bàn, khẽ dừng lại.

Trước mặt cậu ta bày một quyển sách toán, trên sách khắp nơi đều vẽ bùa quỷ, khó trách cậu ta nhủ chặt mắt mũi phí sức tìm kiếm công thức toán học trong sách. Cậu ta cắn bút chỉ trong miệng, cục gôm mang theo cũng bị cắn tả tơi một khúc.

Đường Tâm Duyệt thu hồi ánh mắt, phải nói lần đầu tiên thấy Lục Thành Vũ nghiêm túc học tập cô có chút kinh ngạc, qua mấy lần thi không thấy lạ nữa.

Có lẽ là muốn cố gắng nỗ lực học tập.

Thật ra thì Lục Thành Vũ cũng xem như thông minh. Đường Tâm Duyệt nhớ đời trước, toàn bộ thôn nhỏ hơn 30 người cũng chỉ có cô và Lục Thành Vũ thi đậu cấp 2 trong trấn.

Này. Một âm thanh bất ngờ cất lên cắt đứt hồi tưởng của Đường Tâm Duyệt. Cô ngược mắt nhìn về phía âm thanh, ánh mắt Lục Thành Vũ đặt trên sách không thèm nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng vô cùng, khó khăn nặn từ trong miệng ra mấy chữ, giọng nói gượng gạo, “Cậu có thể giảng bài này cho tớ không?”

Hử? Đường Tâm Duyệt ngẩn ra, theo bản năng hỏi một câu, “Gi cơ?” Cô thật sự không nghĩ tới Lục Thành Vũ bướng bỉnh không chịu thua kém lại chủ động hỏi bài với cô.

Mà phản ứng của cô dường như khiến đối phương hiểu lầm cô cố ý hỏi ngược lại, bé trai xoay mặt, khó chịu đáp, “Coi như không có gì đi.”

Đường Tâm Duyệt nhìn không được liếc mắt, tiểu quý thú vị này, vẫn là thời điểm bị bệnh dễ thương hơn!

Thấy Đường Tâm Duyệt không lên tiếng, bé trai lại càng bức bối hơn, cúi đầu phình má, dùng sức cắn bút, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm dòng công thức toán học, giống như tự mình phân cao thấp, cục gôm cũng bị cắn nát, thỉnh thoảng phát ra tiếng ‘ken két’ ‘ken két’, Đường Tâm Duyệt nghe đến ê răng.

Được rồi, cũng không phải không giảng cho cậu. Bài nào? Đường Tâm Duyệt bó tay che trán. Cô giảng bài cho người khác, chỉ duy nhất không có giảng cho cậu ta, tiểu quý kia tính tình lại xấu, khó tránh khỏi sẽ cho rằng mình nhầm vào cậu ta, vạn nhất cậu ta ghi hận trong lòng sau này cầm dao đâm cô thì biết làm sao.

Bài này! Sắc mặt đối phương thoáng cái trở nên âm trầm, giống như sợ cô đổi ý kéo quyển sách tới thật nhanh, bản thân cũng nhích qua bên này, cái mông còn lần lượt nhích qua băng ghế, tựa như nhớ tới cái gì đó, trong mắt thoáng qua chút u ám, lặng lẽ ngồi trở về, chỉ nghiêng thân thể qua, bả vai cẩn thận không chạm vào cô, dùng đầu bút chỉ chỉ vào sách hỏi, “Cái công thức này làm thế nào?”

Ngược lại, Đường Tâm Duyệt không chú ý tới động tác nhỏ của cậu ta, sau khi thấy đề mục thì lật sách lại, “Cậu đang xem sách lớp 5?”

Trên mặt Lục Thành Vũ có chút không nín được giận, ậm ừ nói, “Lớp 6 xem không hiểu, thế nhưng tớ...” giọng nói biến đổi thật nhanh, “Cho đến nay tớ đã có thể xem hiểu lớp 4!”

Mắt cậu nhìn chăm chăm Đường Tâm Duyệt, sau đó răng hàm hơi nghiến lại, có chút khản trương, ánh mắt lại lóe lên mong đợi, dường như vừa e sợ Đường Tâm Duyệt cười nhạo cậu, vừa rất muốn có người khen ngợi.

Khoảng thời gian này cậu đều xem sách giáo khoa trước kia? Đường Tâm Duyệt tùy ý lật sách của cậu ta ra, phát hiện bài tập sau giờ học bị bỏ trống trước kia của cậu ta đều đã được bổ sung. Có lẽ khoảng thời gian này cậu ta hao tổn không ít tinh lực nghiêm túc học tập.

Ừ. Bé trai kiêu ngạo ưỡn ngực, thề sắt son, “Tớ quyết định, tớ muốn thi lên cấp 2, muốn lên đại học!”

Phụt! Đường Tâm Duyệt thiếu chút nữa phụt ra, găng giọng buộc bản thân phải nhìn xuống, mặt thậm chí còn đỏ lên.

Chân mày Lục Thành Vũ nhíu chặt, “Cậu không tin tớ có thể thi đậu à?”

Đường Tâm Duyệt thăm giễu cợt, cô tin tưởng cậu ta thi lên cấp 2 không thành vấn đề, nhưng đừng nói đến đại học, ngay cả cấp 2 còn chưa học xong đã thôi học, còn không biết xấu hổ thề sắt son nói muốn lên đại học.

Trên mặt cô cũng không lộ rõ, “Cậu cố gắng lên.” Giọng nói qua loa lấy lệ.

Lục Thành Vũ nhìn ra ý nghĩ qua quýt của cô, trong con ngươi quét qua chút cảm xúc u ám, cậu siết chặt bút, đè ép giọng xuống, nói ra từng chữ từng chữ một,

Đường Tâm Duyệt, cậu chờ xem thường người khác! Có bản lĩnh thì cùng nhau thi lên đại học đi!

Đường Tâm Duyệt không muốn tranh chấp với cậu ta, không để ý gật đầu, “Ừ ừ, cậu cố gắng lên. Đúng rồi, công thức này gọi là định lý Pytago, cạnh ngắn 3 cạnh dài 4 cạnh huyền 5...” Cô dời đề tài đi.

Nghe được cô bắt đầu giảng bài, Lục Thành Vũ mới dời đi sự chú ý, nghiêm túc lắng nghe.

Một học kỳ kế tiếp, Lục Thành Vũ thật đúng là dồn hết sức lực học tập, giờ học nghiêm túc nghe giảng, tan học cũng không ra ngoài chơi mà vui đầu học tập. Gặp phải bài không biết hoặc là hỏi thầy, hoặc là hỏi Đường Tâm Duyệt.

Đường Tâm Duyệt hồi hận tới nỗi giậm chân, sớm biết giảng cho cậu ta một lần sẽ bị bám hỏi bài một ngày năm ba lần, ban đầu cô đối xử hờ hững là tốt rồi.

Bốn tháng trôi qua rất nhanh, Đường Tâm Duyệt nghênh đón cuộc thi, cũng rất nhanh đợi đến lúc nhận được thư trúng tuyển.

Cô buông tha cơ hội cử đi học cấp 2 ở trấn trên. Cô đã sớm quyết định bỏ nghiệp học ra ngoài đi làm để em trai em gái có thể lên đại học.

Đường Tâm Duyệt, em cố gắng lại thông minh thế này, nếu tiếp tục đi học nhất định có thể lên đại học. Giáo viên nhà trường đối với việc này hết sức thương tiếc, nhưng ông cũng không thể giúp gì được. Điều kiện trong núi tồi tệ, tình hình gia đình của bọn nhỏ cũng không tốt. Tuổi tác hơi lớn đều là sức lao động chủ yếu, cho dù trường học miễn trừ học phí nhưng tiền sinh sống trong trấn cũng là một khoản chi tiêu không nhỏ. Đối với nông dân phải dựa vào làm lụng để kiếm sống qua ngày, đến cuối một năm cũng không kiếm được bao nhiêu đồng mà nói là một gánh nặng rất lớn.

Cám ơn thầy Lý. Đường Tâm Duyệt cười cười, ngược lại còn nói đùa an ủi thầy, “Thầy cũng đã nói đấy, em cố gắng lại thông minh thế này cho nên dù không tiếp tục đi học thì em cũng có thể đạt được thành tựu thôi.”

Bé gái mười hai tuổi trẻ trung như quả táo xanh vẫn đang trưởng thành, gò má còn mang một chút bụ bẫm, cũng đã có thể thấy sau này trở mã dung mạo nhất định sẽ thanh tú mỹ lệ.

Cô bé tự tin tuyên bố, lúc bắt đầu cười, mặt mày cong cong, lúm đồng tiền nho nhỏ dưới khóe miệng rất đáng yêu.

Thầy Lý sùng sốt một chút, mỉm cười, “Em nói đúng lắm. Thầy chúc em tiền đồ rực rỡ.”

Em cám ơn thầy. Đường Tâm Duyệt khom người, xá một cái thật sâu với người đàn ông trung niên, chân thành nói.

Từ biệt thầy, Đường Tâm Duyệt cầm giấy chứng nhận tốt nghiệp tiểu học và thư thông báo trúng tuyển đi trên đường núi trở về nhà.

Đường Tâm Duyệt!

Đi một lát, phía sau lưng có người hô to, Đường Tâm Duyệt kinh ngạc quay đầu lại thấy một bóng người nhỏ gầy như viên đạn xông nhanh về phía cô.

Lục Thành Vũ? Cô đứng tại chỗ chờ cậu ta. Hơn nửa năm nay, hai người trừ bỏ việc giảng đề thi rất ít có trao đổi khác.

Cô có thể nhờ vào sống lại thay đổi cuộc sống của cả nhà, thế nhưng những người khác thì xem như thôi.

Dẫu sao, loại chuyện đâm đương thay đổi cuộc sống của một người là quá nặng nề. Cô không chịu trách nhiệm nổi.

Chờ đến lúc cô có năng lực, lúc ấy cô sẽ giúp đỡ người trong thôn, chuyện cô có thể làm cũng chỉ có như vậy.

Lục Thành Vũ thở hồng hộc dừng lại trước mặt cô, một tay siết bằng tốt nghiệp và thư thông báo trúng tuyển, dùng sức đến nỗi cả tờ giấy đều vụn vụn, tức giận rống to về phía cô, “Cậu từng nói muốn lên cấp 2, tại sao lại buông bỏ? Rõ ràng đã giao ước cùng nhau thi lên đại học rồi mà!”

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thôi học

Editor: Lam

Về mặt Đường Tâm Duyệt đầy khó hiểu, “Giao ước? Tôi và cậu giao ước khi nào?”

Lục Thành Vũ nghe thế sắc mặt thay đổi, hung tợn trừng mắt nhìn cô, trong mắt đầy lên tức giận và tổn thương, dường như có nước mắt lấp lờ, “Tôi nói tớ có thể cùng cậu thi lên đại học, cậu đã ngầm thừa nhận rồi mà!”

Đường Tâm Duyệt không lên tiếng, mơ hồ nhớ tới hình như đúng là từng có một đoạn đối thoại như thế, “Nhưng tôi không có trả lời cậu rõ ràng mà.”

Cậu! Cậu ta thờ hờn hờn nặng nề như con nghé, ánh mắt cũng đỏ lên vì tức, kích động vung vẩy cánh tay, mặt đầy phẫn nộ, “Thành tích của cậu tốt như thế, cố gắng như thế, không phải là vì có thể tiếp tục đi học, lên đại học sao? Cậu từng nói có liều mạng cũng phải đi học, sao đột nhiên lại muốn buông tha hả!”

Thấy đáng về đối phương kích động vì chuyện của cô như vậy, Đường Tâm Duyệt mềm lòng xuống, dùng ngữ khí mềm mại nói, “Cho dù không cần lo

lắng về tiền học phí thì tiền sinh hoạt của tôi phải làm sao? Em trai em gái tôi năm nay phải học tiểu học rồi, nhà tôi không gánh vác nổi. Đúng rồi, tôi thấy cậu thi đậu, cậu muốn tiếp tục học sao?”

Đây có lẽ là lần đầu tiên Đường Tâm Duyệt dùng vẻ mặt ôn hòa nhất để đối đãi với Lục Thành Vũ. Lục Thành Vũ dần dần tỉnh táo lại, cậu cúi đầu liếc nhìn thư thông báo trúng tuyển trong tay mình, đột nhiên xét nó nát bấy!

Đường Tâm Duyệt sợ ngây người, “Cậu —” Cô suy nghĩ trong chốc lát, tình trạng gia đình cậu ta còn kém hơn cả nhà cô, thà giống như đời trước nghỉ học giữa chừng, sách đó không đọc cũng được thôi.

Aizz. Cô than thở một tiếng, trong lòng vẫn thấy tiếc nuối thay cậu ta.

Một hơi xé nát thư thông báo trúng tuyển, hung hăng ném giấy vụn xuống mặt đất, Lục Thành Vũ tựa như đã dùng hết tất cả sức lực, cả người nhọc chí suy sụp cong lưng xuống. Trên mặt cậu không còn chút máu, vừa nghiêng đầu tiếp tục đi thẳng, cả người cậu khó chịu lại không có cách nào trút ra, như viên đạn xông về phía trước, vù vù liên không thấy bóng người.

Quái nhân. Đường Tâm Duyệt nhìn bóng lưng xa dần của cậu ta, lắc đầu. Nhắc tới cũng thật kỳ lạ, đời trước cũng thế, kiếp này cũng vậy, lúc Lục Thành Vũ đi học không chịu nghe giảng nghiêm túc, bài tập cũng không làm, mỗi lần thi đều đội sổ trong lớp.

Thế nhưng, nửa học kỳ sau của lớp 6 cậu ta đột nhiên thông minh hơn hẳn, thành tích bỗng nhiên tăng mạnh, đến cuối cùng thậm chí còn đạt được thành tích giống Đường Tâm Duyệt, thi đậu trung học ở trấn trên. Kết quả thật vất vả mới có được thư thông báo trúng tuyển lại bị cậu ta nói xé liên xé, trước kia cũng đột nhiên thôi học. Không hề biết quý trọng cơ hội đi học không dễ có được này tí nào.

Trên đường đi, Đường Tâm Duyệt đang suy nghĩ việc cấp bách trước mắt là làm thế nào để thuyết phục mẹ. Vừa đi vừa quay đầu nhìn theo bản năng, cô không nhìn thấy bóng người quen thuộc nữa. Lúc này Đường Tâm Duyệt mới bỗng ý thức được hôm nay hình như là lần đầu tiên Lục Thành Vũ không đi theo phía sau cô không gần không xa như ngày trước nữa.

Dừng chân một chút, Đường Tâm Duyệt hơi mâu thuẫn, cô thấy có phần không quen. Thoát cái, cô hoàn hồn lại véo mặt mình, tự giễu lắc đầu, “Kỳ lạ thật, bình thường theo ở phía sau thì mình ngại phiền, bây giờ lại cảm thấy có chút cô đơn.”

Đường núi gấp ghe lại yên tĩnh, thoáng nhìn không thấy bóng người đâu, cô một mình đi trên đường nhỏ quanh co, khó hiểu cảm thấy đường đi hôm nay dài đằng đẵng khác thường...

Đúng như dự đoán, lúc về nhà cô nói với mẹ ý nghĩ muốn buông tha việc học xuống núi đi làm, khi đó Lục Tú Vân bùng nổ ngay lập tức, “Con đùa gì thế hả! Mẹ vất vả cực khổ tạo điều kiện cho con đi học, chính là muốn nhìn con có thể thi lên đại học, thừa kế nguyện vọng của cha con—”

Mẹ, cho dù thi lên đại học thì con có thể làm gì... Đường Tâm Duyệt tỉnh táo nhìn mẹ, khẽ nói, “Sau khi cha ra ngoài học đại học thì không còn tin tức. Quý mới biết còn sống hay đã chết—”

Bốp!

Một cái bạt tai nặng nề giáng vào mặt Đường Tâm Duyệt, cô che gò má đau rát, không thể tin nhìn Lục Tú Vân. Lục Tú Vân cũng sợ ngây người. Từ nhỏ đến lớn, bà chưa từng tát con gái.

Đường Tâm Duyệt cắn môi, nước mắt lăn lăn rơi xuống, “Mẹ luôn nói với con cha phải đi học bên ngoài, một ngày nào đó sẽ trở về đón chúng ta. Chỉ là...” Một ngón tay cô chỉ ra bên ngoài, than thở khóc nói, “Đã bao nhiêu năm rồi, đại học cũng phải học xong rồi chứ, phải sớm trở lại rồi! Ông ta căn bản là đã vứt bỏ chúng ta!”

Im miệng! Lục Tú Vân khiển trách, dưới ánh đèn lờ mờ, trong mắt bà lấp lờ nước mắt, “Con đừng có nói bậy, cha con ông ấy không phải là người như thế... Có lẽ là ra ngoài gặp phải điều gì đó ngoài ý muốn, hoặc là có việc trễ nãi thôi...”

Bà tự lẩm bẩm, Đường Tâm Duyệt thấy đó hoàn toàn là lời mê sảng tự an ủi của chính bà. Đời đầu tiên cô bị mẹ ảnh hưởng, liều mạng học tập để thi đại học. Một mặt là do bản thân nhận được sự khích lệ tài trợ của người khác, muốn một ngày nào đó báo đáp đối phương; mặt khác là do cảm thấy mình phải thừa kế ý nguyện của cha, trở thành một sinh viên. Nếu như một ngày kia cha trở lại biết cô là sinh viên nhất định sẽ rất vui vẻ.

Nhưng kiếp trước đến tận khi cô chết, cô cũng chưa từng thấy cha cô — Đường An Lâm. Khi đó cô ở Bắc Kinh, bởi vì khác trường nên tốn rất nhiều công sức mới tra được bản ghi chép năm đó Đường An Lâm học đại học. Nhưng lại không có tin tốt nghiệp, cũng không tìm thấy bất cứ phương thức liên lạc nào, thế nhưng tổng số người trong lớp học lại đúng. Khi đó cô đã biết, Đường An Lâm nhất định còn sống, có điều đã thay hình đổi dạng, từ bỏ mẹ con bọn cô mà thôi.

Nhưng chuyện này hiện tại cô hẳn không nên biết, cô không thể nào nói với mẹ được.

Đường Tâm Duyệt lau nước mắt chảy ra, lòng lạnh như sắt, “Tùy ông ấy đi, cái nhà này trừ mẹ ra, con và em trai em gái cũng không có khái niệm gì về người cha này. Con chỉ muốn kiếm thật nhiều tiền để em trai em gái có thể đi học thôi.”

Lục Tú Vân trách cứ, “Sao con có thể nói cha con như vậy! Chẳng lẽ con không nhớ khi còn bé cha con đã ôm con, dạy con viết chữ, học thuộc lòng...”

Đó chỉ là thỉnh thoảng, thỉnh thoảng mà thôi! Cảm xúc bị đè nén hai đời bỗng chốc bùng lên, tâm tình Đường Tâm Duyệt kích động, nhìn mẹ chằm chằm,

ngực phập phồng kịch liệt, “Phần lớn thời gian mẹ đang cực khổ làm lụng thì ngược lại ông ta ngay cả thử cầm chổi lên quét cũng không làm, cả ngày chỉ ngồi đọc sách của ông ta, con tiểu ưt quần cũng không tới đổi. Từ sau khi biết tin cuộc thi vào đại học được khôi phục thì điều ông ta tâm tâm niệm niệm chính là thi đại học, rời khỏi nơi này! Sao ông ta còn có thể trở lại chứ, mẹ vẫn chưa rõ ư?”

Cổ chấp chờ đợi nhiều năm, lúc tra được tin tức cô bỗng chốc sụp đổ.

Khi đó, nhớ lại nhiều năm không có cha ở bên cạnh, người nhà cực khổ, Đường Tâm Duyệt thật hận sao ông ta không chết phức đi cho rồi, ít nhất khỏi cần biết được chân tướng ông ta vứt bỏ vợ con.

Lời nói của Đường Tâm Duyệt như đâm vào trong tim Lục Tú Vân, vẻ mặt bà thoáng cái đầy tang thương, môi run rẩy dữ dội, trong lúc nhất thời không nói ra lời.

Trẻ con trong núi trưởng thành sớm, Đường Tâm Duyệt sáu tuổi đã có thể giúp Lục Tú Vân sinh con, cũng là một người có năng lực làm việc tốt, có thể xem như là một trụ cột trong nhà. Có chuyện gì Lục Tú Vân cũng đều thương lượng với cô, lúc rảnh rỗi thỉnh thoảng cũng sẽ nói về quá khứ với cô.

Vào những năm 70, thanh niên trí thức đều tích cực hưởng ứng lời kêu gọi về làng tiếp nhận cải cách của chủ tịch Mao. Sau khi học xong cấp 3, Đường An Lâm cũng bị điều tới nơi này.

(Chủ tịch Mao: Mao Trạch Đông)

Cha mẹ Đường An Lâm mất sớm, không có mạng lưới quan hệ nên ông bị bố trí đến nơi sơn thôn nghèo khó xa xôi này của bọn họ.

Đường An Lâm là một thư sinh yếu ớt, làm việc luôn tụt lại sau cùng. Cộng thêm ngôn ngữ không thông, người dân bản xứ khẩu âm nặng, Đường An Lâm là người miền Bắc nên hoàn toàn nghe không hiểu. Ở nơi này vợ không có nơi nương tựa, cuộc sống vô cùng khó khăn.

Lúc ấy cha của Lục Tú Vân – chính là ông ngoại của Đường Tâm Duyệt, từng làm thầy giáo dạy học trong trường tư thực, cũng là người duy nhất trong thôn biết viết chữ. Ông ngoại thường thức tài hoa của Đường An Lâm nên đã có nhiều chiếu cố.

Cứ thường xuyên qua lại như thế, Đường An Lâm và Lục Tú Vân cũng quen biết nhau.

Dù trình độ văn hóa của Lục Tú Vân bình thường, nhưng so với rất nhiều người trong thôn không biết chữ nào đã khá hơn rất nhiều.

Nỗi buồn khổ u sầu của Đường An Lâm rốt cuộc cũng tìm được người kẻ rõ, Lục Tú Vân cũng thích người thư sinh yếu ớt không giống người miền núi này.

Khi đó Đường An Lâm đã buông bỏ hi vọng, chuẩn bị ở lại nơi thâm sơn cùng cốc này cho nên biết thời biết thế đến với Lục Tú Vân.

Dân bản địa kết hôn không có thói quen đi làm giấy hôn thú, mời tộc trưởng chủ trì một ít nghi thức, mở mấy bàn tiệc rượu mời người dân trong thôn làm chứng là coi như đã kết hôn.

Đường An Lâm vốn đã cam chịu số phận. Vậy mà năm 1977, quốc gia khôi phục cuộc thi vào đại học, thanh niên trí thức các nơi trên toàn quốc đều bãi công tiếp đón, âm ỉ muốn quay về thành phố.

Chính sách trung ương nghị quyết, tạo điều kiện cho phép thanh niên trí thức khỏi bệnh rời đoàn (thoát ngũ).

Các thanh niên trí thức có quan hệ có biện pháp lần lượt trở về thành phố, cha mẹ Đường An Lâm mất sớm, không có ai giúp đỡ ông, hi vọng trở về duy nhất chính là thi đại học.

Cho nên ông dốc lòng học hành cực khổ, cuối cùng vào lúc Đường Tâm Duyệt sáu tuổi thi đậu một trường đại học ở thủ đô.

Nếu nói vừa mới bắt đầu Lục Tú Vân còn ôm trong lòng hy vọng chồng sẽ trở lại, thì theo thời gian từng ngày trôi qua, lần nữa nhớ lại quá khứ thì cũng không khó suy đoán Đường An Lâm sẽ một đi không trở lại.

Bà chỉ là không thể tiếp nhận hiện thực này, đối với phụ nữ của thời đại ấy mà nói, chồng chính là trụ cột. Một khi hi vọng sụp đổ, bà không biết phải làm sao mang theo con cái chèo chống nữa.

Mẹ! Đường Tâm Duyệt thấy vẻ mặt Lục Tú Vân không ổn, thầm nghĩ hồng bét rồi, hạ thuốc mạnh quá sớm. Cô vội vàng đỡ bà ngồi xuống, nhẹ vỗ ngực an ủi, “Có lẽ cha thực sự có chuyện nán lại, mẹ đừng suy nghĩ nhiều...”

Tâm Duyệt à... Lục Tú Vân vỗ vỗ tay cô, cười khổ lắc đầu, “Lúc ấy thật ra thì ông ngoại bà ngoại của con cũng phản đối mẹ và cha con đến với nhau, là mẹ đòi sống đòi chết bức bách bọn họ đồng ý.”

Đường Tâm Duyệt không lên tiếng, chuyện này là cô dần dần trưởng thành mới suy đoán ra. Ông ngoại bà ngoại trước khi cha cô lên đại học đã qua đời, sau đó Lục Tú Vân và anh trai bà ra ở riêng.

Hai người rõ ràng ở trong cùng một thôn, nhưng căn bản không hề qua lại.

Có một năm trong nhà vô cùng khó khăn, cô chạy đi muốn tìm cậu mượn chút bột gạo, bị mợ chanh chua cay nghiệt mắng trở về.

Khi ấy, lời trong lời ngoài của mợ đều chỉ trích Lục Tú Vân bị mù, người nhà khuyên thế nào cũng không chịu nghe, sống chết ằm ỉ muốn kết hôn với Đường Lâm An, hiện tại đau khổ thì phải tự mình chịu.

Đường Tâm Duyệt đau lòng thay Lục Tú Vân, cô ôm chặt lấy bà, “Mẹ, một nhà chúng ta bốn người đã tốt rồi. Con tạm thời không cần đi học, sau này nói không chừng vẫn có cơ hội khác lên đại học. Con ra ngoài kiếm việc làm cũng có thể giúp mẹ được phần nào.”

Lục Tú Vân lấy mu bàn tay gạt nước mắt, chỉ là nước mắt không ngừng lại được, giọng nói khàn khàn, “Tâm Duyệt của mẹ, mẹ đau lòng cho con... Dù cuộc sống trôi qua không tốt, con thật vất vả thi đậu nhưng trong nhà lại không đủ tiền cho con... Con vì cái nhà này hi sinh quá nhiều rồi...”

Đều là người một nhà, yêu thương thông cảm lẫn nhau mới là ý nghĩa của gia đình. Tính là hi sinh cái gì chứ. Đường Tâm Duyệt cười an ủi mẹ, cuối cùng khiến cảm xúc của bà dần dần lắng xuống, không thể không đón nhận lựa chọn của cô.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Tặng cá

Editor: Lam

Quan hệ của Đường Tâm Duyệt với Lục Thành Vũ vốn có hơi dè dặt nhưng bởi vì cô thôi học, Lục Thành Vũ chẳng hiểu ra sao xé nát thư thông báo trúng tuyển mà một lần nữa

roi vào đóng băng.

Khoảng thời gian tháng sáu chính là ngày mùa gieo trồng và thu hoạch của mùa hạ. Nông dân làm việc dựa theo quy tắc, “Nếu là lúa mì thì thu hoạch, nếu là lúa gạo thì gieo trồng.” Cây cải dầu vàng óng, lúa mì vàng rực vừa mới thu hoạch xong lại phải nhanh chóng gấp rút không ngừng bắt đầu gieo trồng lúa nước để bắt kịp thời vụ, bận bịu không ngừng.

Trường học cho nghỉ hè trước thời hạn. Già trẻ trai gái trong thôn rồi rít vén ống quần lên, chân đạp sinh bùn trong đồng ruộng, khom lưng nhanh chóng cấy mạ trong nước bùn, bận bịu từ sớm cho đến tối.

Đường Tâm Duyệt tự nhiên cũng đảm nhận phần làm ruộng.

Mà em trai em gái hiểu chuyện sẽ ở nhà nuôi gà vịt thả, dọn dẹp vệ sinh chuồng và nhà ở, mỗi ngày hai đứa sẽ đến đưa cơm trưa. Ở giữa ruộng đồng, Đường Tâm Duyệt thỉnh thoảng sẽ chạm mặt Lục Thành Vũ cả người đầy bùn. Cậu ta đang giúp người khác cấy mạ, thù lao là một ít lương thực.

Đối với điều này Đường Tâm Duyệt rất vui mừng và yên tâm. Dù sao cậu ta cũng hiểu chuyện hơn, hiểu được cuộc sống không dễ dàng, biết giúp bà Lục gánh vác một phần.

Rời trường, hai người ở trong thôn cũng không có quá nhiều tiếp xúc. Lục Thành Vũ cũng không có ý gây chuyện thị phi trêu chọc cô nữa. Chẳng qua chỉ là thỉnh thoảng chạm mặt trong đồng ruộng, Đường Tâm Duyệt sẽ bắt gặp tầm mắt không kịp né tránh mang theo sự không cam lòng và mất mát của đối phương dừng lại ở trên người mình.

Trong lòng Đường Tâm Duyệt có chút áy náy càng khiến cô không biết nên đối mặt với Lục Thành Vũ thế nào, lúc nào cô cũng vội vàng lướt qua.

Vào hạ, trồng lúa nước xong lại phải bắt đầu nuôi tằm mùa hè. Cả ngày trong kì nghỉ hè, Đường Tâm Duyệt trông coi Đường Nham và Đường Diễm leo cây dâu, hái lá dâu cho tằm ăn, còn phải hướng dẫn bài học cho em trai em gái.

“Chép đoạn này lại một lần, mãi đến khi thuộc mới thôi.” Đường Tâm Duyệt chỉ một bài trong sách giáo khoa, sắp xếp bài tập cho em trai em gái.

Đường Nham nhìn bài văn dài như thế, vẻ mặt đưa đám, “Chị à! Em mới lớp 1 thôi đó! Chị lại để em học thuộc lòng bài văn lớp 3! Em còn nhỏ mà!”

“Chị à ~ nhiều chữ quá đi, em học không nổi.” Đường Diễm kéo kéo vạt áo của Đường Tâm Duyệt, chớp mắt ra vẻ dễ thương.

Đường Tâm Duyệt không hề lay động, “Năm trước hai em cũng đã có trình độ xấp xỉ lớp 3 tiểu học rồi, giờ qua nửa năm, mà còn chưa đạt đến lớp 3? Vậy chị không dạy nữa, các em cũng đừng học, lãng phí thời gian.”

Cô nghiêm khắc dạy bảo, hai người lập tức ngoan ngoãn không lên tiếng, rụt cổ lại như chim cú, thành thật chép bài học thuộc lòng.

Đường Tâm Duyệt liếc hai người, hai đứa con nít nhồi người trước bàn, nghiêm túc viết từng chữ. Rõ ràng là đứa trẻ mới sáu tuổi mà chữ viết đã có hình có dạng, tương đối ngay ngắn.

Nếu những người khác trong thôn nhìn thấy không thể không khen một câu, hai đứa bé này rất thông minh.

“Chữ này viết sai rồi, viết lại.” Đường Tâm Duyệt thường thường chỉ bảo một câu.

Cô thừa nhận đầu óc của em trai em gái đều rất nhạy bén. Thế nhưng, cô vẫn yêu cầu nghiêm khắc đối với bọn họ.

Trên nửa đường Đường Tâm Duyệt đi ra ngoài đi vệ sinh vừa vặn đụng trúng Lục Tú Vân đang ôm một chậu quần áo chuẩn bị ra ngoài, cô vội vàng gọi bà lại, “Mẹ đừng đi, để con giặt cho.”

Hai ngày nay cuộc sống gia đình của Lục Tú Vân tạm ổn. người nhà nông một năm bốn mùa đều làm việc, không thể không tiếp xúc với nước lạnh, vì thế phụ nữ ít nhiều gì đều bị bệnh đau bụng kinh. Thế nhưng Đường Tâm Duyệt lại không có. Bởi vì đến khi cuộc sống gia đình tạm ổn, mẹ đều không cho cô chạm vào nước lạnh.

Hiện tại đã trưởng thành, cô đương nhiên cũng phải thương yêu mẹ.

Lục Tú Vân giao đồ cho cô, “Vậy con đi đi, từ từ thôi.”

“Dạ.” Đường Tâm Duyệt nhanh nhẹn ôm chậu đi ra ngoài. Hiện tại là đầu hè, đang lúc cỏ xanh chim hót, ánh mặt trời xuyên qua cành lá sum suê chiếu xuống mặt đất những đốm sáng li ti, tầm kê riu rít. Sáng sớm, thôn dân nhàn rỗi tụ năm tụ ba phía dưới xung quanh cây đa lớn ở cửa thôn, phe phẩy quạt hương bồ tán gẫu với nhau, trông thấy Đường Tâm Duyệt liền cười khen ngợi, “Tâm Duyệt đi giặt quần áo à. Con giỏi thật đấy!”

“Chào đi Trần, đi Vương...” Đường Tâm Duyệt mặt mày mỉm cười, lần lượt chào hỏi rồi đi về phía cây liễu có dòng sông chảy qua ở rìa thôn.

Còn chưa tới bờ sông, từ phía xa xa đã nghe được tiếng hò hét âm ỉ, tiếng cười đùa cùng với tiếng nước bắn tung tóe.

Lúc này đây, các bé trai trong thôn đang bơi lội bắt cá ở bờ sông.

Đúng như dự đoán, cô vừa tới bờ sông đã thấy một đám con nít đang hưng phấn chơi đùa trong nước ở bờ bên kia.

Tất cả đều là bé trai từ sáu bảy tuổi đến mười một mười hai tuổi của Lục gia thôn. Thời gian nghỉ hè không ai trông coi, một đám tất cả lớn nhỏ lấy Lục Thành Vũ dẫn đầu. Ở nông thôn không chú trọng đồ bơi này nọ, tuổi còn nhỏ thì dứt khoát cời truồng, tuổi lớn hơn chút thì mặc quần lót rồi xuống sông. Bây giờ còn chưa đến kì nước lũ của mùa hè, nước sông sâu nhất cũng không đến 1m6, là lúc thích hợp nhất để nghịch nước.

“Có người tới kìa!”

”A a!”

Từ xa nhìn thấy bóng người của Đường Tâm Duyệt, mấy đứa bé trai tuổi tác hơi lớn chút đột nhiên kêu lên, cậu đẩy tó tó đẩy cậu, thẹn thùng xấu hổ vội vàng bỏ chạy về phía thượng du.

Dòng sông này hiện tại cũng chỉ rộng 20m, Đường Tâm Duyệt thấy Lục Thành Vũ để trần cánh tay đứng phía trước ở giữa sông đang nhìn sang bên cô. Từ phần eo trở xuống của cậu ta cũng chìm trong nước, nhưng không có nguy cơ ‘đi sạch’.

Nửa năm trôi qua, người cậu ta nhỏ giò như măng mọc sau mưa, thế nhưng dinh dưỡng không đủ, thân thể gầy gò vô cùng, gương mặt góc cạnh càng hiện ra rõ hơn, diện mạo có phần tuấn tú. Cậu ta nghiêng người nhìn lại, ánh nắng sáng ngời chiếu lên mặt nước dập dờn, sóng gợn lăn tăn hiện lên trong mắt cậu, mang theo chút ý cười nho nhỏ.

Đường Tâm Duyệt thu hồi tầm mắt, cô tìm một chỗ ngồi chồm hóm xuống bắt đầu giặt quần áo.

“Anh Vũ, qua đây nhanh lên! Bên đây có con cá lớn lắm nè!” Ở thượng du, Đại Đầu hưng phấn hét to.

“Ừ, tới ngay.” Đấy mắt Lục Thành Vũ lóe lên vẻ âm thầm, đáp trả. Lúc này cậu mới quay đầu lặn xuống nước, vọt đi như cá trắng trên sóng*, chẳng mấy chốc đã bơi đi, cùng một đám con trai bắt đầu hứng thú bưng bưng bắt cá.

(Cá trắng trên sóng-Lăng Lý Bạch Điều, là biệt hiệu của Trương Thuận, một nhân vật trong Thủy Hử, có kỹ năng bơi lội vô cùng tốt. Trương Thuận cả người trắng như tuyết, có thể nằm dưới đáy nước 7 ngày 7 đêm, xuyên qua mặt nước rất nhanh, tựa như một vệt nước lóe lên cho nên gọi là Lăng Lý Bạch Điều)

Đường Tâm Duyệt đặt quần áo đã ướt lên ván giặt đồ, bỏ thêm bột giặt vào sau đó bắt đầu chà. Ở thượng du cách đó không xa thỉnh thoảng truyền tới tiếng nước ào ào hòa lẫn cùng tiếng la to hưng phấn của bé trai, “Bắt được rồi! Con cá này lớn thật đó!”

“Anh Vũ lợi hại quá!”

Bắt được? Đường Tâm Duyệt không khỏi dừng tay lại, giương mắt nhìn qua. Cô chỉ thấy trong ngực thiếu niên gầy nhom đang gặt gao ôm lấy một con cá to chừng một cánh tay. Con cá kia đang liềm mạng giãy tới giãy lui muốn trốn thoát, cái đuôi vỗ xuống làm nước văng tung tóe lên mặt thiếu niên, hai mắt cậu tỏa sáng, hai tay siết rất chặt, vững vàng giam cầm con cá.

“Mau lên bờ!” Mấy đứa con trai vây quanh Lục Thành Vũ, cảm giác hưng phấn lộ ra trong lời nói, che chở hỗ trợ Lục Thành Vũ vận chuyển cá lên bờ.

Cho đến khi ném cá vào trong thùng nước, mấy người mới không hện mà cùng thở dài một hơi, Lục Thành Vũ lau nước bị bắn lên trên mặt, lộ ra nụ cười, “Chúng ta cố sức tranh thủ bắt nhiều thêm mấy con nữa đi, mỗi người mang một con về nhà, buổi tối ăn thịt cá uống canh cá!” Giọng nói mang theo ý chỉ sục sôi.

“Được đó!” Nghe được lời khích lệ của cậu, nghĩ đến có thịt ăn, mấy đứa trẻ khác lập tức kích động như tiem máu gà, chúng không tham nghịch nước nữa mà nghiêm túc rồi rít bắt đầu bắt cá.

Ngay sau đấy, Đường Tâm Duyệt thỉnh thoảng nghe thấy tiếng hò hét của bọn họ “Oa! Anh Vũ lợi hại quá, lại bắt được một con nữa này!”

“Tớ cũng bắt được một con nè!”

Mấy đứa bé trai bị kích thích, cùng nhau hợp lực, càng sức mạnh dồi dào hơn.

Đường Tâm Duyệt nghe mà trong lòng ngứa ngáy. Người dân trong thôn tương đối bảo thủ, bé gái chưa bao giờ được xuống sông bơi lội, cô tự cũng sẽ không xuống nước. Mà cả ở trong sông đều ở chỗ nước trung tâm khá sâu, cô cũng bắt không được. Thế nên chỉ có thể giương mắt nhìn bọn họ bắt từng con từng con một. Cô đã lâu không có ăn thịt, vừa nghĩ tới thịt cá non mềm trắng như tuyết, cô không nhịn được liếm môi.

Bỗng nhiên, Đường Tâm Duyệt cảm nhận được một đồng ánh mắt từ bờ bên kia nhìn tới, cô vội vàng cúi đầu như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục giặt quần áo. May mà với khoảng cách xa thế này, đối phương không thể nào nhìn thấy được vẻ mặt thèm thuồng của cô.

Qua hơn nửa giờ, Đường Tâm Duyệt đã chà quần áo xong, nước vẫn còn trong. Mấy đứa con trai ở bờ bên kia không bắt cá nữa mà chuyển sang mép bờ dời đá bắt cua đồng.

Cua ở ven sông chỉ lớn cỡ đồng tiền, không có tí thịt nào, lại ẩn núp trong các kẽ đá lớn nhỏ, chạy rất nhanh. Người bình thường cũng hiếm khi bỏ sức ra đi bắt nó. Chỉ có đứa trẻ hiếu động không ngại phiền toái mới bắt về để người nhà lần bột chiên giòn, làm một ít đồ ăn vặt cho đỡ thèm.

Đường Tâm Duyệt giặt quần áo xong, dọn dẹp một hồi chuẩn bị trở về. Vừa mới đứng lên, bỗng nhiên đối diện lại có người gọi cô, “Đường Tâm Duyệt, chờ tớ một chút!”

Cô vô cùng kinh ngạc quay đầu, Lục Thành Vũ đứng đối diện nhanh chóng khoác áo và quần đùi lên, cậu nói gì đó với mấy bé trai bên cạnh, rồi những đứa trẻ kia đồng loạt gật đầu, cả đám cười hi hi, “Anh Vũ hãy yên tâm, nhiệm vụ bảo đảm hoàn thành!” Còn bắt chước chào theo kiểu quân đội.

“Mấy đứa này!” Lục Thành Vũ cười đùa búng trán Đại Đầu, sau đó bắt con cá từ trong thùng nước, còn tiện tay xé cọng cỏ trong bụi lau sậy bên bờ sông xâu miếng con cá lại, lội nước đi về phía Đường Tâm Duyệt.

Cho dù Đường Tâm Duyệt có ngốc đến mấy cũng có thể phát hiện ý định xách cá đến của đối phương. Ánh mắt cô không nhịn được nhìn sợi dây xâu con cá to dài cỡ cánh tay, lý trí nhắc cô mau đi về, nhưng dưới chân lại giống như mọc rễ, không nổi rồi đi.

Lục Thành Vũ lội nước từng bước đi tới, thấy Đường Tâm Duyệt đứng lặng im tại chỗ chờ cậu, sắc mặt phiền muộn âm trầm những ngày qua nháy mắt tiêu tán, khóe miệng nở nụ cười sáng lạng.

Ánh mặt trời đầu hè rơi trên mặt cậu càng lộ ra đường nét rõ ràng, càng làm nổi bật nụ cười chói mắt rực rỡ. Một khắc ấy, trong thoáng chốc Đường Tâm Duyệt suýt chút nữa quên thân phận tội phạm giết người của đối phương, chỉ còn lại một thiếu niên chất phác nhiệt tình, không buồn không lo.

“Đường Tâm Duyệt, cho cậu nè!” Vài giây sau, Lục Thành Vũ đã lên bờ, trên quần vẫn còn nước đang chảy xuống, cậu chưa kịp vắt khô đã vội vã đưa cá như hiến vật quý đến trước mặt cô.

Đường Tâm Duyệt cũng ao ước đến sắp với tay ra từ cổ họng rồi, nhưng trên mặt cô vẫn duy trì vẻ tự kiêu, nghiêng đầu không nhìn con cá béo ú đang vẫy đuôi kia, “Cá cậu bắt được, cho tôi làm gì.”

Lục Thành Vũ cố chấp đuổi tay đưa cô, “Đưa cho cậu thì cậu cứ cầm đi.” Thấy Đường Tâm Duyệt vẫn còn do dự, cậu nói thêm, “Coi như là quà cảm ơn lần trước cậu đến thăm tớ và bà nội.”

Trong đầu Đường Tâm Duyệt thầm nghĩ, tiểu quỷ này cuối cùng cũng hiểu chuyện rồi, lúc này cô mới nhận lấy, “Vậy tôi không khách sáo.”

Cầm trên tay nặng trĩu, xem chừng cỡ hai đến hai kí rưỡi. Vừa nghĩ đến buổi tối cả nhà có thịt ăn, Đường Tâm Duyệt không khống chế vẻ mặt nữa, mặt mày cười tươi.

Nụ cười xinh đẹp thân nhiên rơi vào trong mắt cậu trai, khóe miệng cậu cũng theo đó cong lên, không chớp mắt, “Cậu cười lên rất đẹp đó.” Mang theo vài phần ngây thơ.

Đường Tâm Duyệt hoàn hồn, cô vội vàng áp chế nụ cười, lần nữa khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt, cúi đầu muốn bụng chầu mới phát hiện mình gấp phải khó khăn. Quần áo ngấm nước chứa bên trong vốn đã rất nặng, cô ôm hai tay cũng rất nhọc nhằn. Nay thêm một tay xách con cá lớn, cô quả thực kiếm không ra tay để ôm quần áo.

Thấy vậy, Lục Thành Vũ lanh tay lẹ mắt nói, “Để tớ giúp cậu.” Cậu không nói hai lời liền đoạt lấy chầu ôm vào trong ngực, thúc giục cô, “Đi thôi.”

Đường Tâm Duyệt không còn cách nào chỉ đành xách cá đuổi theo, “Thế thì cảm ơn cậu nhé!”

“Có gì đâu!” Đường như được cổ vũ sức mạnh, thiếu niên tinh thần phấn chấn bụng chầu nước đầy quần áo, dù giẫm phải đá cuội thật lớn ở ven sông cũng đi nhanh như bay, nhanh nhẹn giống như khi, nháy mắt đã bỏ rơi Đường Tâm Duyệt ở phía sau.

Đường Tâm Duyệt ở phía sau đuổi theo, sốt ruột suýt giẫm phải chân, “Cậu chậm chút thôi! Đừng làm rơi quần áo của tôi đấy!” Cô thế, nếu Lục Thành Vũ dám làm bẩn quần áo của cô, cô nhất định sẽ bắt cậu ta giặt sạch lại từng món một!

“Ồ ờ” Lúc này, Lục Thành Vũ mới thả chậm bước chân, ở phía trước chờ cô. Đến khi cô đi đến, cậu lại sóng vai đi bên cạnh cô, vừa đi vừa nói, “Cậu không đi học, thế cậu định làm gì? Ở lại trong thôn làm ruộng?”

Đường Tâm Duyệt không muốn thẳng thắn nói dự định của mình với đối phương, cô tìm đại một cái cớ lừa gạt, “Không biết nữa, dù sao trong nhà cũng không có tiền để tôi đi học. Trước cứ đợi qua hết ngày mùa này rồi lại tính.”

Lục Thành Vũ gật đầu, “Aizz, cũng tốt.” Cậu chuyển đổi đề tài, “Thật ra thì thôn chúng ta tuy có chút nghèo, nhưng ai nấy đều rất tốt. Bên ngoài loạn như thế, nghe nói ăn trộm lừa đảo nhiều vô cùng...”

Ba la bô lô nói bên ngoài tốt xấu một hồi, lời trong lời ngoài đều khuyên Đường Tâm Duyệt ở lại trong thôn.

Đường Tâm Duyệt kì quái nhìn cậu, luôn cảm thấy trong lời nói của cậu còn có hàm ý khác.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Làm mai

Editor: Lam

Tối khi đến bên ngoài hàng rào tre nhà họ Đường, Lục Thành Vũ mới thả chậm xuống, “Tớ về đây.”

Đường Tâm Duyệt đáp, “Cảm ơn.”

“Ừ...” Trong mắt Lục Thành Vũ thoáng qua chút mất mát, lúc này cậu mới một bước quay đầu ba lần rồi đi.

Đường Tâm Duyệt quay đầu nói vọng vào nhà, “Em trai út, em gái út, ra đây giúp chị xách đồ!”

“Vèo vèo” Hai đứa bé lao ra như con gió, thấy Đường Tâm Duyệt cố ý nhắc con cá thật cao, hưng phấn réo, “Cá kìa! Có cá ăn rồi!”

Lục Tú Vân nghe thấy tiếng động cũng đi ra theo, bà kinh ngạc nói, “Cá từ đâu thế?” Bà gọi hai đứa bé, “Cầm quần áo vào nhà phơi đi.”

“Phơi quần áo thôi ~” Hai đứa bé cười hi hi, mỗi người nhắc một bên chậu, hợp lực bê quần áo sạch đi vào sân sau phơi.

Đường Tâm Duyệt cười nói, “Là Lục Thành Vũ đưa. Lần trước mẹ bảo con mang trứng gà đi thăm bà Lục, hôm nay cậu ta bắt cá thấy con đang giặt quần áo ở bên sông nên tặng cho con.”

Lục Tú Vân giận trách, “Thằng nhóc này khách sáo với chúng ta làm gì chứ, đều là người đồng quê đồng hương.” Nói thì như thế nhưng nụ cười trên mặt bà không ngừng lại được. Bà vui vẻ yên tâm khi thấy Lục Thành Vũ biết đối nhân xử thế. Lục Tú Vân đưa tay nhận cá đi vào phòng bếp, thúc giục Đường Tâm Duyệt, “Con đi nghỉ một lát đi.”

Đường Tâm Duyệt đáp lại, cô trở về phòng chợp mắt ngủ một lát.

Đường Tâm Duyệt tỉnh lại do bị tiếng chơi đùa bên ngoài của hai đứa nhỏ đánh thức, cô lê dếp đi ra. Lục Tú Vân đang nhóm lửa trong phòng bếp chuẩn bị làm cơm tối. Cô nhìn lướt qua, thấy con cá đang bơi qua bơi lại trong chậu nước sâu.

“Mẹ, để con làm cho.” Đường Tâm Duyệt đi tới nhận lấy kim nhóm lửa trên tay Lục Tú Vân, thành thạo thêm củi đốt lửa.

“Mẹ đi cạo cá.” Lục Tú Vân bắt con cá từ trong nước ra, con cá kia tràn đầy sức sống, cái đuôi vẫy nước bắn tung tóe khắp nơi, bà ước lượng con cá trên tám thước, không khỏi khen ngợi, “Con cá này mập thật đấy.”

Đường Tâm Duyệt cười nói, “Những cậu con trai kia cừ lắm, bắt được không ít cá. Phỏng chừng tối nay nhà nhà đều đang nướng cá ăn.”

Lục Tú Vân vừa lưu loát mổ bụng cá, cạo vẩy, vừa có ý ám chỉ, “Tâm Duyệt, con không đi học, mẹ cũng không có biện pháp gì. Sau này con có tính toán gì không? Chẳng lẽ tùy tiện tìm một người đàn ông trong thôn gả đi, cả đời làm nông dân?”

Đường Tâm Duyệt kinh ngạc nói, “Không có, lúc trước con có nói rồi đó, chờ qua ngày mùa bận bịu này con sẽ đi lên trấn làm việc ngay. Sau này để dành được tiền, thông qua cuộc thi vào trường cao đẳng cho người trưởng thành lên đại học. Mẹ cũng không phải không biết...”

Lục Tú Vân trấn an, “Mẹ chỉ hỏi một chút thôi. Nếu con không có ý định ở lại trong thôn, vậy thì con cũng không nên lui tới quá nhiều với mấy đứa cùng con lớn lên. Tránh cho người khác nói xấu.”

Đường Tâm Duyệt khó hiểu, “Cái gì là không nên cùng đứa trẻ khác lui tới quá nhiều? Con ở trong thôn cũng không có mấy người bạn tốt chơi cùng...”

Giọng nói đến đây thì ngừng lại, cô đột nhiên phản ứng lại, kinh ngạc nhìn Lục Tú Vân, “Người mẹ mới nói là Lục Thành Vũ?” Trừ cậu ta, cô không nghĩ tới có người nào khác cần mẹ tỏ thái độ lấp bắp như thế.

Lục Tú Vân đang cúi đầu làm cá, hàm hồ nói, “Lúc trước đi Trần có qua đây, nói là được bà Lục ủy thác, muốn làm mai cho con và Lục Thành Vũ.”

Mặt Đường Tâm Duyệt đầy vẻ không tưởng tượng nổi, giọng nói ra cũng cao đến quãng tám, “Làm mai? Hai đứa tụi con mới bao lớn!” Còn chưa tới 13 tuổi, làm mai cái gì chứ!

Lục Tú Vân nói, “Người trong thôn kết hôn sớm con cũng biết đấy. Di Trần nói thấy con và Lục Tú Vân là bạn học tiểu học, trước kia cũng thường xuyên qua lại nên tôi hỏi ý mẹ một chút. Mẹ nói muốn xem con thấy thế nào.”

“Chuyện này quả thật quá buồn cười.” Đường Tâm Duyệt dờ khóc dờ cười.

Ở nông thôn kết hôn sớm, rất nhiều người mười hai mười ba tuổi đã đính hôn, chừng mười sáu tuổi đã kết hôn cùng nhau chung sống. Đám cưới ở đây cũng sơ sài. Dựa theo phong tục nhà mình bày tiệc rượu, thư kí trong thôn làm người chứng hôn, thôn dân làm nhân chứng, lại ồn ào âm ỉ động phòng một hồi liền xem như đã xong. Ít khi nào có người nghiêm túc đi lên Cục dân chính ở trấn trên lĩnh giấy hôn thú.

Thật ra thì tâm tư của bà Lục cũng dễ hiểu, bé gái trong thôn không nhiều, bà vì cháu trai nhà mình nên phải sớm làm ra quyết định. Đây là tập tục của địa phương, chẳng qua người từng trải có triển vọng như Đường Tâm Duyệt quả thực không có cách nào tiếp thu.

Hướng chỉ đối tượng còn là Lục Thành Vũ.

Ổn định tâm tình lại, Đường Tâm Duyệt kiên quyết nói, “Mẹ thay con từ chối đi. Con không định tìm ở trong thôn, cũng không muốn kết hôn sớm như thế. Bây giờ pháp luật đã định số tuổi kết hôn là 20, con định sau này 25 tuổi sự nghiệp thành công mới suy nghĩ đến việc kết hôn.”

Lục Tú Vân không đồng ý, “Cũng không thể trễ như thế, mẹ vẫn còn chờ ôm cháu trai đấy. Mẹ sẽ nói với bên phía di Trần, mẹ cũng cảm thấy không thích hợp. Thế nhưng, di Trần rất nhiệt tình, ngày đó nắm tay mẹ nói hơn một giờ các con xứng đôi đến bao nhiêu.”

“Xứng đôi?!” Sắc mặt Đường Tâm Duyệt giống như bị đổ bình gia vị, đủ mọi màu sắc vô cùng xuất sắc.

Cô và Lục Thành Vũ căn bản là người của hai thế giới, sao có thể —

“Hả?” Cô chợt nhớ tới một sự kiện, đời trước đã chứng minh nếu như không có ngoại lực tác động thì mọi chuyện sẽ phát triển dựa theo trạng thái nguyên bản.

Điều này chứng minh trong đời thứ nhất, bà Lục hẳn đã tìm di Trần làm mai mối, có điều khi đó cô đang đi học một lòng một dạ muốn thi đại học, nên mẹ tất nhiên đã một mực từ chối, càng sẽ không nói với cô giống như hiện tại.

“Thật ra, nếu như con muốn ở lại trong thôn thì mẹ thấy đứa nhỏ Lục Thành Vũ này lớn lên cũng rất thành thực.” Lục Tú Vân nhìn Đường Tâm Duyệt nói.

Đường Tâm Duyệt cố ý làm ra vẻ mặt sợ hãi, “Dù thế nào đi nữa thì cũng sẽ không phải là cậu ta.”

Lục Tú Vân muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài, “Chuyện của con tự con làm chủ.” Nhưng đáng về lại có vài phần tiếc nuối.

Đường Tâm Duyệt khẽ cau mày, mơ hồ cảm thấy có nội tình, “Mẹ, có phải mẹ còn gì đó không nói với con không?”

Lục Tú Vân lại hỏi ngược lại cô, “Con không nhớ à?”

Đường Tâm Duyệt thấy khó hiểu, “Con nhớ gì chứ?”

Đã nói đến mức này, Lục Tú Vân cũng không gạt cô nữa, bà thở dài, “Vài năm trước mẹ và di Phương mẹ thằng Vũ là chị em kết nghĩa*, từ nhỏ lớn lên cùng nhau. Hai người bọn mẹ cùng năm sinh ra con và thằng Vũ, khi các con còn bé chơi với nhau rất hòa hợp, con còn nói sau này lớn lên muốn gả cho nó đấy. Mẹ và tiểu Phương nghe vậy bèn nói đùa cứ thế quyết định hôn nhân cho hai đứa luôn.”

(nguyên bản là khăn tay giao, chỉ mối giao tình của hai nữ từ thời xưa, dùng khăn tay làm vật đính ước)

Đường Tâm Duyệt không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt, sốt ruột siết chặt tay áo của Lục Tú Vân la ầm lên, “Mẹ! Mẹ sẽ không thực sự quyết định thay con đó chứ!” Ở nông thôn việc quyết định hôn nhân khi còn bé cũng là chuyện thường xuyên xảy ra, nhưng đến lượt mình thì cô tuyệt đối không cách nào tiếp nhận được!

“Con đừng nôn nóng...” Lục Tú Vân vỗ tay cô trấn an, “Mẹ muốn thế nhưng ba con không đồng ý. Ông ấy nói thời nay là hôn nhân tự do, còn lấy ví dụ là mẹ với cha con nữa chứ...” Nói đến đây mặt mày bà hiện lên vẻ ngọt ngào, nhưng rất nhanh tinh thần lại sa sút, bà vực dậy tinh thần nói tiếp, “Mẹ nghĩ một hồi thấy cũng phải nên không nói chuyện này nữa. Hai nhà cũng không trao đổi tín vật gì, chỉ nói ngoài miệng một chút thôi. Thế nên bà Lục mới nhờ dì Trần tới hỏi con xem con có đồng ý hay không, cũng không phải là chuyện đã xác định.”

Quả tim treo lơ lửng của Đường Tâm Duyệt cuối cùng cũng hạ xuống, “Còn may còn may.”

Lục Tú Vân nói vài lời thăm thía, “Tâm Duyệt, mẹ biết con đã quen có chủ kiến, chuyện trong nhà mẹ cũng đều thương lượng với con, huống chi đây còn là hạnh phúc cả đời của con chứ. Thế nhưng, đi qua thôn này sẽ không còn tiệm khác, con đừng có sau này mới biết hối hận đấy.”

Đường Tâm Duyệt trộm nghĩ, không ngờ Lục Thành Vũ trong mắt mẹ lại tốt đến thế, cô nghiêm túc nhắc lại lần nữa, “Con đã hiểu rồi. Con đối với Lục Thành Vũ không có ý nghĩ gì khác, con và cậu ta cũng không có quan hệ gì.”

Cô luôn không biết trong đó còn có nội tình, hi vọng bà Lục lúc này còn chưa nói cho Lục Thành Vũ những lời nói đùa này là tốt rồi...

Khoan đã!

Nghĩ lại thái độ kì quái của Lục Thành Vũ dọc trên đường đi, cậu ta con ra sức khuyên nhủ cô ở lại trong thôn, xem chừng cậu ta thật sự tưởng lời nói đùa đó là thật đấy!

Trời ạ! Đường Tâm Duyệt đau xót gào lên một tiếng che mặt, không đành lòng nói, “Qua ngày mùa này con sẽ xuống núi!”

Đường Nham Đường Diễm chạy như bay vào, “Chị! Chị xuống núi làm gì?” Chúng vây quanh Đường Tâm Duyệt chớp chớp đôi mắt.

Đường Tâm Duyệt vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của hai người, cô cười híp mắt trả lời, “Chị đi kiếm tiền mua kẹo cho tụi em ăn á.”

Hai đứa trẻ không nghĩ ngờ cô, vui vẻ hô lên, “Tốt quá! Chị hai tốt nhất! Em thích chị hai nhất!”

Lục Tú Vân đang bận xử lí cá tức giận mắng, “Một chút kẹo thôi mà đã mua chuộc được các con, nhìn lại tiền đồ của các con đi.”

Ánh mắt Đường Nham đảo qua đảo lại mấy vòng, cậu chạy tới ôm eo mẹ, vùi đầu cười nói, “Cá mẹ làm ăn ngon nhất!”

Đường Diễm bổ sung, “Món nào cũng ngon!”

“Đúng đúng! Mẹ làm cái gì cũng ngon hết!” Đường Nham cười hi hi há miệng lộ ra hàm răng sún, cậu ôm eo Lục Tú Vân, ngược mặt làm nũng.

“Ái chà, đừng ôm mẹ, tránh ra tránh ra...” Khóe mắt Lục Tú Vân hiện lên ý cười đuổi cậu ra, “Hai đứa quý nhỏ nịnh bợ này.”

“Quý nịnh bợ!”

“Nói em đó.”

Hai đứa con nít làm mặt quỷ với nhau, rồi chạy tới giúp Đường Tâm Duyệt nhóm lửa.

Lục Tú Vân lưu loát chia con cá thành hai phần, một nửa dính xương cá thì hầm canh, nửa kia nhiều thịt thì làm theo cách nấu thông thường của bản địa – cá kho.

“Ăn com thôi.”

Lúc dọn com, cả nhà ngồi quây quần một chỗ, đã lâu không ăn mặn, ăn vô cùng ngon miệng.

Đường Tâm Duyệt rất thích món cá kho mẹ làm. Đầu tiên, khối cá được rán trong chảo dầu vàng óng ánh, tiếp theo bỏ thêm đậu đã được cà vò của nhà nông tự mình làm, rồi hành gừng tỏi thực địa tự trồng và thứ không thể thiếu nhất chính là ớt. Từ từ nấu cho gia vị sệt lại, sau đó trộn khối cá đã được rán bằng lửa lớn trong vài phút đến khi nước sốt màu hồng ngấm vào trong thịt cá, đến khi đã ngấm gia vị, lúc này món ăn mới được bung lên bàn.

(thực địa: một loại thảo dược)

Lúc ăn com, lấy nước sốt đậm đà chan lên com, từng hạt com óng ánh phát ra ánh sáng bóng nhẫy, mùi hương thơm nức xông vào mũi, ăn ngon đến mức khiến người ta hận không thể liếm sạch sẽ cái chén.

Ăn com xong, lại múc thêm một chén canh xương cá đậu hũ trắng như tuyết, mùi thơm tỏa khắp bốn phía, uống vào cả người đều toát mồ hôi, miễn bàn phải nói thoải mái đến bao nhiêu.

Lục Thành Vũ rất hào phóng, cậu ta cho con cá này ước chừng có thể để bốn người nhà họ Đường ăn hai ngày. Sau cùng nước canh còn dư lại đều bị Đường Nham chan vào com, một giọt cũng không lãng phí.

Lục Tú Vân không để lỡ dịp nhắc nhở Đường Tâm Duyệt, bảo cô sau này đừng nhận đồ của người ta nữa, cũng đừng đi quá gần Lục Thành Vũ, tránh

để người khác hiểu lầm.

Đường Tâm Duyệt đã sớm khó chịu chuyện đó, còn kém chưa chi tay lên trời lập lời thề mà thôi, “Con tuyệt đối sẽ không!”

Cô mà còn phản ứng với Lục Thành Vũ nữa thì cô chính là con chó nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Bán thức ăn

Editor: Lam

Vụ việc này làm Đường Tâm Duyệt sợ bóng sợ gió một hồi. Tuần này trong nhà vừa khéo đã gom góp đủ số trứng gà trứng vịt cần phải bán ra ngoài nên Đường Tâm Duyệt đi theo một gia đình trong thôn vào thành phố bán thức ăn.

Nói là vào trong thành phố chứ thật ra cũng chỉ là trấn nhỏ sát bên vùng núi mà thôi. Dân số khoảng ba bốn chục ngàn người, là một nhà tù và là địa phương có mỏ than đá phát triển. Các đơn vị đều có khu nhà tập thể và câu lạc bộ cho nhân viên của riêng mình, hơn nữa còn dự tính xây thêm bệnh viện cho nhân viên, trường học cho con em các loại, nghiêm nhiên đã tự hình thành một hệ thống xã hội nhỏ.

Ông khói cao lớn đang cuộn cuộn tỏa ra đám khói dày đặc xông thẳng lên trời mây. Đường dây cao thế ở khu nhà máy và đường ray trống không đan xen nhau, thỉnh thoảng có một chiếc tàu lửa màu đen chở than đá bộp kèn ầm ỹ gào thét chạy qua.

Tùng dãy nhà lầu cao thấp không đồng đều. Mỗi khi đến phiên chợ, nông dân trong núi đều dồn dập khiêng lúa gạo rau cải nhà mình trồng và trứng tới bán. Dĩ nhiên, mỗi ngày tại chợ bán thức ăn đều có con buôn đồ ăn từ thành phố tới buôn bán rau quả trái cây, người trấn trên có tiền lương khá tốt đều trực tiếp tới đây mua đồ.

Tay trái tay phải Đường Tâm Duyệt chia nhau xách hai túi lưới đựng đầy rau cải, trên lưng cồng một cái thúng bên trong chứa trứng gà trứng vịt, trọng lượng nặng vô cùng. Trời còn chưa sáng cô đã lên đường, nay đã đi hơn 2 tiếng đồng hồ, lưng cô sắp bị đè đến cong luôn rồi, bả vai bị sợi dây siết đau, mặt đầy mồ hôi cô cũng không dám dùng tay để lau.

“Tâm Duyệt, đi nhanh chút đi.” Di Trương đi ở phía trước lớn tiếng thúc giục, trên tay bà cũng xách không ít đồ, chồng bà đang cồng cái thúng đi bên cạnh, “Đi trễ sẽ không có vị trí tốt đâu đây.”

Đường Tâm Duyệt khẽ cắn răng, tăng nhanh bước chân.

Di Trương là hàng xóm của nhà bọn họ, mỗi lần họp chợ bà đều phải xuống núi đi bán thức ăn. Nhà Đường Tâm Duyệt đều là phụ nữ và trẻ nhỏ, cô nhi quả mẫu, trong ngày thường Di Trương cũng xem như chiếu cố nhà bọn họ rất nhiều.

Lục Tú Vân phải chăm lo cho ba đứa bé trong nhà không thể đi được, thường ngày trứng do gà vịt trong nhà mình đẻ ra đều nhờ Di Trương mang vào trong trấn bán nên lần này Đường Tâm Duyệt đi theo Di Trương để làm quen đường xá, sau này là do cô đi bán thức ăn.

Di Trương và chồng bà đi nhanh hơn Đường Tâm Duyệt một chút, chồng bà thấy cô mồ hôi nhễ nhại, cười cười nói, “Đứa nhỏ này thật hiểu chuyện.”

“Ừ.” Di Trương nhỏ giọng tiếp lời, “Con bé nói không học liền không học nữa, dù mẹ con bé có cầm chổi đánh nó thì con bé cũng không khóc tiếng nào. Aizz...” Bà thở dài, “Tú Vân cũng thật là, không nên ép đứa nhỏ phải làm sinh viên đại học giống cha nó. Thế nhưng cũng thật đáng tiếc, từ nhỏ thành tích của Tâm Duyệt đã rất tốt, lại hiểu chuyện, trong mười dặm tám xã, ai biết con bé mà không khen ngợi chứ?”

Quay đầu nhìn gương mặt đỏ bừng thở hồng hộc của cô bé, Di Trương nói, “Rất chín chắn, ông nhìn con bé đi, lần đầu xuống núi vào thành phố mà con bé chỉ một lòng một dạ đi bộ, không hề hiếu kì với đồ ở trên trấn.”

Nếu Đường Tâm Duyệt biết đánh giá của bọn họ đối với cô, có lẽ cô chỉ có thể cười gượng mà thôi.

Không phải cô không hiếu kì, mà là do trấn nhỏ thập niên 90 bần cùng lạc hậu. Dầu sao cô cũng từng đi học, đi làm ở thủ đô thành phố lớn được quốc tế hóa nên cô tự nhiên sẽ không vì sự phát triển của trấn nhỏ mà cảm thấy ngạc nhiên.

Cồng cái thúng nặng trĩu đến vùng ngoại thành, bả vai Đường Tâm Duyệt đã đau rát vô cùng.

Trước kia, khi học trung học ở trấn trên, cô vừa học vừa làm dưới sự giúp đỡ của giáo viên, rửa chén chà mâm ở nhà ăn để kiếm miếng cơm.

Mùa đông ở Tây Nam âm u ẩm thấp, cô gần như phải rửa chén trong làn nước có nhiệt độ lạnh như băng, hai tay cô nứt nẻ, lúc vết thương nứt ra làm lộ một mảng thịt đỏ tươi.

Khi đầy cũng khó chịu đựng giống hiện tại.

“Phù” thở ra một hơi, Đường Tâm Duyệt cắn răng kiên trì.

Lúc đến chợ, trời đã sáng choang. Ven đường bày đầy những sạp nhỏ, cũng không còn lại bao nhiêu vị trí. Di Trương vội vàng tìm một chỗ không người, bà gọi Đường Tâm Duyệt, “Tâm Duyệt lại đây, bên này nè.”

Đường Tâm Duyệt dỡ hàng hóa xuống, cô còn chưa kịp thở ra đã phải nhanh chóng bày đồ vật ra mặt đất.

Một giỏ trứng gà và một giỏ trứng vịt, tổng cộng có 40 trứng; chừng 10kg khoai tây và còn những thứ lẻ tẻ khác như miếng lát gừng, bóp tiền nhỏ, trái cầu bằng lông gà cho con nít chơi đùa.

Mấy món hàng của Di Trương cũng không khác cô là mấy, hai người vợ chồng bọn họ là người trưởng thành nên số lượng hàng hóa mang theo để bán nhiều hơn cô rất nhiều.

“Khoai tây của con đây.” Dọc đường đi, chú Trương giúp Đường Tâm Duyệt xách một túi khoai tây, ông đưa túi khoai tây đến trước mặt Đường Tâm Duyệt, cô vội vàng cười cảm kích, “Cảm ơn chú Trương.”

Trong lòng cô biết nếu không phải giúp cô xách đồ thì chú Trương còn có thể mang thêm nhiều đồ hơn nữa để bán lấy tiền.

Trước kia, đồ trong nhà đều nhờ hai người vợ chồng bọn họ mang ra ngoài bán giúp, cũng không phải là giúp không công, khoản tiền bán được sẽ chia năm phần xem như đền đáp. Vợ chồng hai người họ vốn không chịu nhận, là do Đường Tâm Duyệt cứ luôn miệng nói không thể không công phiền toái hai người, sau này cũng phải nhờ bọn họ trợ giúp, cô cứ nhõng nhẽo mãi mòn sự cứng rắn của họ suốt một thời gian dài mới khiến họ chịu nhận tiền đền đáp.

Trong lòng cô hiểu rõ ân huệ là thứ không thể nợ nhất, bằng không sẽ không được rõ ràng. Còn không bằng cứ tính toán rõ ràng, lúc ấy mới có thể duy trì quan hệ hợp tác lâu dài hơn.

Hiện tại cô đưa ra ý định sau này muốn tự mình bán thức ăn, mặc dù ngoài mặt đối phương không nói gì nhưng mất đi một phần thu nhập phỏng chừng trong lòng họ cũng không thể nào thoải mái.

Đường Tâm Duyệt sờ bóp tiền trống không, cô đang nghĩ bán đồ xong rồi phải mời bọn họ ăn vài cái bánh bao mới được.

Ở chợ người đến người đi phần lớn đều là nông dân ở xung quanh núi mang đồ của nhà mình tới bán. Bọn họ hiền lành chất phác, giá cả thấp hơn chút so với giá thị trường nên người trong trấn thường tới mua đồ ăn của bọn họ, sau này quen thân rồi thì càng ngầm thừa nhận tới mua hàng ở sạp của bọn họ.

Trong chốc lát, trước gian hàng của vợ chồng nhà họ Trương đã có đầy ắp người vây tới mua đồ ăn, nườm nượp không dứt. Đường Tâm Duyệt cũng không gấp gáp bán đồ, cô đến trước các gian hàng vòng vo một hồi để tìm hiểu giá cả hiện tại.

Không nhìn thì không biết, vừa nhìn một cái cô đã bị dọa cho giật mình.

Đầu thập niên 90, giá cả rất rẻ.

Gạo 1 đồng 3 một cân, bánh bao thì hai hào một cái, 1 cân thịt heo chưa tới 3 đồng, 1 tô mì thịt bò chỉ có 1 đồng mà thôi.

(1 cân = 0,5kg)

Dĩ nhiên, giá cả này so với tiền lương phổ biến của mọi người thì tương đối thấp hơn rất nhiều.

Lương một tháng của nhân viên công chức ở trấn trên cũng chỉ khoảng 200 chưa tới 300, nhưng nhiều đấy cũng đã khiến rất nhiều người ở nông thôn hâm mộ không thôi.

Trong lòng Đường Tâm Duyệt đã có thống kê về giá cả, cô trở lại trước gian hàng của mình. Thấy đồng khoai tây trước gian hàng vợ chồng nhà họ Trương dần dần ít đi mà đồng khoai trước mặt mình thì không vơi đi chút nào, trong bụng cô nảy ra một ý, hai tay để bên miệng, dùng sức hét to, “Mại đồ mại đồ, ai đi ngang đừng có bỏ qua nha~”

Tiếng hô thanh thúy lạnh lạnh phá vỡ sự náo nhiệt ồn ào của chợ, người đi đường không khỏi tò mò tới nhìn, thấy một cô bé đứng trước gian hàng hét to, “Trứng gà bán địa trứng vịt bán địa đây, phụ nữ có thai ăn vào bồi bổ sức khỏe~”

“Khoai tây mới đây, khoai tây mới thu hoạch đây~”

Cô bé thất tóc đuôi sam nhỏ đứng trong đám người thoải mái gào thét không chút nhút nhát ngượng ngùng, mỗi khi có người nhìn sang đều được cô bé đáp trả bằng một nụ cười ngọt ngào.

Làn da cô trắng nõn, mặt mày lạnh lợi, quần áo tuy có chút cũ nhưng được cái sạch sẽ, khiến người khác sinh lòng thiện cảm.

“Trứng gà này giá cả thế nào?” Có một người phụ nữ trung niên xách giỏ thức ăn tới hỏi cô. Bà thấy cô bé chỉ có một mình, trẻ con nông thôn sớm lo liệu việc nhà, trong lòng bà không khỏi có phần đồng tình bèn đi tới hỏi một câu.

Đường Tâm Duyệt nhắm tính giá cả, “Nhu giá thị trường, hai đồng năm cặp ạ.”

Khi đó trứng gà đều bán theo số chẵn, một cặp hai trứng, hai đồng mười trứng, tính đi tính lại cũng chỉ mới hai hào một trứng. Người phụ nữ trung niên ấy vốn chưa mua đồ của cô lần nào nên có ý hỏi thêm một câu, “Không bị hư đấy chứ?”

“Đi à, trứng gà này của cháu là do gà mái trong nhà đẻ ra, là trứng gà bản địa chất lượng tuyệt đối, ăn vào là bổ nhất...” Đường Tâm Duyệt cười híp mắt cầm trứng gà cho bà ta nhìn, trước khi ra ngoài cô đã lấy khăn lông lau chùi sạch sẽ bề ngoài của trứng gà. Hiện tại trên trứng gà sạch sẽ không một vết bẩn, nhìn vào thấy thoải mái vô cùng. Cô còn chủ động đưa đèn pin, vỗ ngực đảm bảo, “Đi nhìn xem, tuyệt đối không có chাম trứng gà trống. Hơn nữa trứng gà mái nhà cháu thường sinh ra hai lòng đỏ đấy.”

Nơi này cũng có không ít lái buôn bị đồng tiền che mờ lương tâm để trứng hỏng lẫn trong trứng tốt bán đi. Nhóm trứng này của cô đều được kiểm tra từng cái mới lấy ra bán.

“Có hai lòng đỏ thật à? Cháu đừng có gạt di.” Người phụ nữ trung niên cầm đèn pin kiểm tra từng cái một, mỗi một trứng đều xinh xắn sạch sẽ, trên trứng không dính đầy phân gà lông gà như những nhà khác, sờ vào liền thấy chán ghét.

Xem xong tâm tình không tệ, bà gật đầu, “Vậy lấy cho di mười cặp đi.”

Mười cặp chính là 20 quả, thoáng cái đã mua hết một giỏ trứng gà.

Khai trương như vậy có thể coi như một mối buôn bán lớn, Đường Tâm Duyệt mừng rỡ không thôi, cô trực tiếp nâng giỏ lên đưa cho đôi phượng, miệng lưỡi ngon ngọt nói, “Đi à đi đếm thử xem, một giỏ vừa đủ mười đôi. Cảm ơn đi đã mua đồ của cháu, cái giỏ này tặng cho di, chúc di về nhà thuận lợi.”

Đại thẩm vốn đang lấy tiền, nghe thế vui vẻ hơn hờ cười, “Con bé này miệng ngọt thật đấy! Lần sau đi sẽ tới chỗ con mua trứng!”

Một giỏ trúc cũng bán được năm hào đấy, hơn nữa người miền núi khéo tay, bên giỏ trúc vừa đẹp mắt lại rất bền.

Đường Tâm Duyệt cười cười, hai bên gò má hiện ra lúm đồng tiền nho nhỏ, nụ cười vừa chân thành vừa ngọt ngào, “Cảm ơn đi ạ!”

Ở sạp này, đại thẩm mua trứng bỗng được thêm giỏ, bà hài lòng trả tiền, xách một giỏ trứng bản địa đi.

Người xung quanh nhìn dáng vẻ buôn bán thành thực của cô bé, cũng cười cười, có cụ già đến hỏi, “Trứng vịt này giá cả thế nào? Nếu ông mua hết có phải cũng tặng ông cái giỏ không?”

Đường Tâm Duyệt cười híp mắt, “Trứng vịt hai đồng năm 5 cặp, so với trứng gà thì đắt hơn chút nhưng cũng là giá thị trường, cháu cũng không nói thách đâu ạ. Ở đây cũng có hai mươi trứng, ông muốn lấy hết tổng cộng 5 đồng tiền, giỏ cũng sẽ tặng cho ông ạ!”

Ông lão vuốt râu, “Những nhà khác bán trứng vịt bản địa mỗi lần mua mười đôi sẽ được giảm giá đấy.”

“Những nhà khác cũng không rẻ hơn bao nhiêu đâu ạ.” Cùng lắm cũng chỉ một hào thôi. Đường Tâm Duyệt trầm nghĩ, bên ngoài lại lộ ra dáng vẻ vô cùng bối rối, “Ông à, cháu từ trên thôn Đại Dược xuống, đường núi không dễ đi, mẹ và em trai em gái cháu vẫn còn đang ở nhà chờ cháu bán trứng về mua gạo đấy ạ.”

Cô giả vờ ra vẻ đáng thương, đôi mắt to long lanh nhìn ông lão.

Ông lão bỗng chốc do dự, thôn Đại Dược là thôn nghèo khó nổi tiếng gần đây, tình cảnh gia đình cô bé này chắc chắn không tốt; nhưng tiết kiệm một hào có thể dùng để mua một viên kẹo thỏ trắng cho cháu trai ăn đó.

Đường Tâm Duyệt thấy dáng vẻ ông cụ có vẻ muốn đi, ánh mắt đen nhánh liếc vào trong gian hàng, cô cầm hai củ khoai tây lớn nhét vào trong tay đôi phượng, ra vẻ trắng sí bóp cổ tay, “Hai củ khoai tây thêm một cái giỏ, khoai tây cháu bán hai hào một cân đấy.”

Ông cụ ách chừng khoai tây trên tay, khoai tây trong núi nấu như sẽ không dính răng, vô cùng thích hợp với khẩu vị của ông, hai củ khoai tây này khoảng chừng một đến hai cân, cộng thêm năm hào tiền giỏ, tiết kiệm được bảy hào, không tệ.

“Vậy ông mua.” Cuối cùng ông lão mở miệng nói.

“Tốt quá.” Đường Tâm Duyệt cười rạng rỡ như hoa mùa xuân, tay chân nhanh nhẹn thu tiền, vẫy tay tiễn khách, “Ông đi thông thả, lần sau nhớ tìm cháu đấy.”

Đường Tâm Duyệt cười tủm tủm nhìn người mua đi xa dần, cô thu hồi ánh mắt, chuẩn bị đón chào khách mới, vừa quay đầu liền thấy vợ chồng nhà họ Trương tròn mắt hốc hốc nhìn cô.

Di Trương kinh ngạc nói, “Tâm Duyệt, con biết bán đồ khi nào vậy?”

Bà và chồng ăn nói vụng về, cũng không biết mời chào buôn bán, xấu hổ vô cùng. Mỗi lần bán đồ đều ấp úng, từ trước đến nay chưa từng gào to.

Đường Tâm Duyệt đáp, “Con mới vừa đi dạo trong chợ vài phút, xem xét giá cả thị trường, con cũng xem xem những người khác buôn bán thế nào.”

Chú Trương giờ ngón cái lên, “Tâm Duyệt, hôm nay chú mới biết con không chỉ giỏi việc học mà đầu óc cũng rất nhạy bén đấy!”

“Không có gì ạ.” Dưới ánh mắt tán thưởng của hai người, Đường Tâm Duyệt cười thoải mái tự nhiên.

Trước kia lúc đi làm để kiếm tiền học phí, tiền sinh hoạt, còn phải gom góp kiếm tiền gửi về nhà, có công việc gì mà cô chưa từng làm qua chứ. Chỉ cần chịu được khổ, nhất định có thể thay đổi được tình hình.

Từ trước đến giờ cô đều tin tưởng như thế.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Làm việc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Lam

Chưa tới nửa giờ, gian hàng của cô đã trống trơn.

Cô cẩn thận cầm tiền giấy giấu trong túi quần áo, lau mồ hôi trên đầu, chưa kịp nghỉ ngơi cô đã bắt đầu chủ động giúp vợ chồng nhà họ Trương bán thức ăn.

“Cải trắng trơn bóng không bỏ thuốc trừ sâu độc hại đây ~”

Đổi cách rao hàng độc đáo khác, giọng cô trong trẻo dễ nghe như tiếng chim vàng anh hót rất thu hút người đi đường. La to trong một thời gian dài giọng cô cũng dần dần khàn đi.

Có một đồng người vây quanh trước gian hàng, vợ chồng nhà họ Trương người thì bận thu tiền, người thì bận cân đo, đối với sự giúp đỡ tận tâm tận lực của Đường Tâm Duyệt khiến họ càng thêm sinh lòng thiện cảm.

Một giờ sau, ba người bọn họ đã bán đồ xong, ví tiền phình lên cả rồi. Họ là người bán xong hàng nhanh nhất ở cả phiên chợ.

Và lại, Đường Tâm Duyệt nói ngọt như mía lùi, di à chú ơi, thỉnh thoảng lại tặng kèm một ít đồ chơi nhỏ khiến tâm trạng người mua vui vẻ, rồi rít đồng ý sau này đều tới sạp bọn họ mua thức ăn.

Mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, cả người Đường Tâm Duyệt mồ hôi nhễ nhại lại bận rộn tới tận trưa, bụng đã bắt đầu kêu réo.

Vợ chồng nhà họ Trương dọn sạp, nhìn Đường Tâm Duyệt cười nói, “Con gái đi thôi nào, vợ chồng đi mời cháu ăn mì.”

Đồ vật nông dân bán ở phiên chợ đều gần giống nhau, hai người bọn họ im lặng lại hiền lành, lúc trước thường xuyên phải xách những đồ không bán được về.

Lần này có thể tay không trở về, ví tiền đầy ắp, họ đương nhiên vui mừng không kể xiết.

Đường Tâm Duyệt khoát tay lia lịa, “Vậy sao được, chú Trương đi Trương giúp nhà bọn con bận rộn như thế, nên để con mời mới đúng.”

Tuy nói như thế nhưng thật ra cô cũng không mời nổi. Một tô mì một đồng tiền, ba người là ba đồng. Hôm nay bán thức ăn cô tổng cộng chỉ kiếm được không tới hai mươi đồng. Tuy cô không mời nổi tô mì, nhưng bánh bao thì vẫn có thể.

Thế nhưng, lời nói hiểu chuyện này vào tai vợ chồng nhà họ Trương lại vô cùng dễ nghe, di Trương mặt mày tươi cười kéo cô đi về phía quán mì, giọng nói vang trời, “Con khách sáo với di Trương làm gì, tình trạng nhà con ra sao chúng ta cũng không phải không biết. Đi thôi, di dẫn con đi ăn mì thịt bò thơm ngon.”

Đối phương nhiều lần mời mọc như thế, nếu cô còn từ chối nữa thì sẽ không tốt. Đường Tâm Duyệt cảm ơn hai người, lúc vào quán mì ngồi chờ cô bèn kiếm có đi ra ngoài, đến cửa hàng bánh bao sát bên mua bốn cái bánh bao thịt lớn nóng hổi mang về chia cho hai người.

“Đứa nhỏ này, cần gì khách sáo với chúng ta thế chứ.” Hai vợ chồng nhận lấy bánh bao, ngoài miệng tuy trách cứ nhưng trong lòng rất hài lòng về sự hiểu chuyện của Đường Tâm Duyệt.

Ở tiệm, một tô mì hai lạng đã là một đồng, giá này đối với người nhà nông như bọn họ mà nói là không hề rẻ, mấy tháng mới đến ăn một lần. Một tô mì phụ nữ và trẻ con có thể ăn no chứ còn chú Trương đang lúc tráng niên mà nói chắc chắn không đủ no.

Rất nhanh, một bát mì thịt bò béo ngậy nóng hổi được mang lên.

Trước năm 1992 thế kỉ trước, sức mua của một đồng tiền là không thể khinh thường. Một bát gồm sủi lớn đựng mì, phía trên để mấy miếng thịt bò hàng thật giá thật, còn rắc thêm rau cần. Thực địa cay xè, một chén hồng thang óng ánh khiến người ta nhìn vào sẽ không nhận được mà nuốt nước miếng.

(Hồng thang: một món ăn dùng táo đỏ, đậu hũ, thịt heo chế biến.)

Đường Tâm Duyệt nuốt nước miếng một cái, rút hai đôi đũa ra từ trong ống đựng đũa đưa cho dì Trương và chú Trương, cô tự mình lấy thêm một đôi rồi bắt đầu vùi đầu ăn mì.

Bỏ một miếng thịt bò vào trong miệng, mùi thịt bò được hầm mềm thơm nức xông vào mũi, cô quuyến luyến ngậm nó trong miệng, hồi lâu mới luyến tiếc nuốt xuống.

Đường Tâm Duyệt xúc động đến muốn khóc, là thịt đấy, đã rất lâu rồi cô chưa được ăn miếng thịt nào lớn như thế.

Cô quuyến luyến không thôi nuốt miếng thịt bị nhai nát như xuống, vớt mì lên bắt đầu ăn không nhanh không chậm.

Khác với những thực khách thô kệch điên cuồng không ngừng hút mì xung quanh, cô ăn mì gần như không phát ra tiếng động nào, trên mặt bàn trước mặt cũng không bị đổ nước mì.

Động tác của cô không nhanh không chậm, so với chú Trương dì Trương bên cạnh ăn sục sục tạo thành sự đối lập rõ ràng.

Có người đi ngang qua lơ đãng nhìn thấy không khỏi trầm kinh ngạc: Bé gái này tuy mặc quần áo nhìn giống nông dân từ trong núi xuống, nhưng giáo dục lại không tồi.

Đường Tâm Duyệt hồn nhiên không hay biết mình đã trở nên khác loài trong mắt người khác.

Nếu hỏi tương lại thì đó cũng là một quãng lịch sử chưa xót.

Trong nhà bọn cô do có cha là người thành phố nên mẹ chính đồn nhà cửa và bọn họ tương đối sạch sẽ ngăn nắp, cũng dạy bọn họ cách nói chuyện làm việc thể nên người trong nhà đều lộ ra sự giáo dục. Nhưng đó chỉ là so với nông dân trong núi mà thôi.

Khi xưa lúc đến trấn trên vào thành phố đi học, lúc cô ăn cơm phát ra âm thanh bị bạn học chế giễu là ăn như heo, một số thói quen sinh hoạt ở nông thôn đều bị họ xem thường, cô phí hết cả năm nhất đại học mới sửa được lại đấy.

Thế nhưng cho dù có như thế, lúc đến thành phố lớn quốc tế hóa như thủ đô cô cũng bị toàn bộ nữ sinh cùng phòng ở kí túc xá kì thị.

Do đó, cô hiểu được lễ nghi giáo dục có tầm quan trọng đến nhường nào.

Sau này sống lại, cô càng chú ý dạy dỗ lời nói và việc làm của em trai em gái hơn. Sau này sớm muộn gì bọn họ cũng phải vào trong thành phố học đi học, Đường Tâm Duyệt cũng không muốn bọn họ bị người khác kỳ thị xem thường.

Ăn mì xong, cô cũng uống sạch sẽ nước mì.

Sau đó, cô cùng vợ chồng nhà họ Trương đi tới tiệm bách hóa mua một ít đồ dùng thường ngày.

“Giấy vệ sinh, đèn dầu...”

Cô dựa theo những món đồ mẹ dặn dò phải mua được ghi trên quyển sổ nhỏ trước khi đi, rất nhanh cô đã mua xong đồ rồi đặt vào trong cái thùng.

Vợ chồng nhà họ Trương cũng đã mua xong, ba người cùng nhau lên đường trở về.

Là thế đó, đấy là lần đầu tiên Đường Tâm Duyệt ra ngoài buôn bán sau khi sống lại.

Có một thì có hai, lần tiếp theo cô đã quen cửa quen nẻo, đi theo vợ chồng nhà họ Trương xuống núi họp chợ.

Sau vài lần, người trấn trên đều biết ở chợ có một cô bé nhà ở thôn nghèo khó có tiếng, khéo nói thích cười, nên đều tình nguyện tới ủng hộ việc buôn bán của cô.

Sau mấy lần bán xong đồ sớm, Đường Tâm Duyệt liền đi bộ trên đường.

Cư dân ở trấn trên này đều làm việc trong nhà tù hoặc là công dân làm việc ở mỏ than, công việc ổn định, tiền lương tuy rằng không quá cao nhưng vẫn có thể duy trì được kế sinh nhai. Hơn nữa, hàng xóm đều quen biết lẫn nhau, người dân chất phác.

Hiện tại cô đã sắp 13 tuổi, lại cao thêm một đoạn. Do cô đi bán đồ giúp bớt được khoản tiền nhờ vả nhà họ Trương nên trong nhà cũng gom góp được ít tiền, thỉnh thoảng cũng có thể ăn một bữa thịt để cải thiện ăn uống.

Cô đang suy nghĩ, dù sao bán thức cũng không phải là kế lâu dài, gà vịt rau cải trong nhà lại nhiều, cho dù có mở rộng quy mô hơn cũng không giúp được gì. Vả lại người trong trấn trên tuy đông nhưng sức mua có hạn.

Hiện tại thì hay rồi, mùa đông đến, nhà mình còn không đủ đồ ăn thì nói chi đến còn dư mang đi bán chứ.

Ánh mắt đen nhánh xoay tít, cô đi đến trước bệnh viện của trấn trên.

Ở những năm này, việc quản lý thẻ căn cước vẫn chưa nghiêm ngặt. Có rất nhiều người chưa tròn mười sáu đã ra ngoài kiếm tiền. Vóc người cô cao ráo, dáng vẻ trông cũng rất trưởng thành, nhìn một cái sơ qua phải trông như mười bốn mười lăm tuổi thì như thế người khác mới có thể nhận cô.

Cô đi đến chỗ người gác cổng, cười híp mắt nhét cho người kia một trái quýt, “Ông Lý à, lần trước cháu có nhờ ông hỏi thăm chuyện việc làm, ông giúp cháu nghe ngóng tới đâu rồi ạ?”

Ông Lý chính là người đầu tiên tới mua trứng vịt ở chỗ cô. Khi đó mua trứng, ông lấy về lập tức làm trứng vịt muối ngay, đập tách lòng đỏ và lòng trắng, từng viên lòng đỏ trứng lung linh, mẩn mẩn thơm ngon, quét dầu lên trứng muối, hề nhìn biết ngay là trứng vịt quê nông hộ thả nuôi do con vịt tự mình bơi trong sông ăn con cá con tôm đẻ ra.

Ông Lý có ấn tượng sâu sắc với cô, hàng Đường Tâm Duyệt bán chất lượng được đảm bảo nên thường xuyên tới ủng hộ buôn bán của cô, do thường xuyên lui tới nên đã quen thuộc. Đường Tâm Duyệt biết ông Lý làm người gác cổng ở bệnh viện công nên cô bèn nhờ ông ấy hỏi thăm thử xem có nhà công nhân viên nào cần tuyển người làm hay không.

Ông cụ nhìn cô, khoe miệng vênh lên, rít rồi phun ra một hơi thuốc, “Ông có hỏi rồi, y tá Lý trong bệnh viện vừa mới sinh con bận rộn không đi làm được, đang tính tuyển người làm. Ông giới thiệu con cho cô ấy, ban đầu cô ấy không chịu vì con quá nhỏ, ông nói con có đi học, còn nhỏ đã biết lo liệu việc nhà. Lúc này cô ấy mới thay đổi suy nghĩ, bảo con có thời gian thì tới nhà tìm cô ấy.” Ông vừa nói vừa đưa một tờ giấy viết địa chỉ cho cô.

Đường Tâm Duyệt vui vẻ không thôi, cô đưa ông cụ một bao thuốc lá, “Cảm ơn ông Lý! Khiến ông vất vả rồi, nếu việc này thành công con sẽ mời ông thêm một bao thuốc lá nữa!”

Diệp tử yên là một loại tẩu thuốc được dân bản địa yêu thích, còn được gọi là xì gà, giá rẻ vị lại đậm, người thế hệ trước đều thích loại mùi vị này.

Ông cụ châm điếu thuốc, cầm một đầu tẩu thuốc rít mạnh một hơi, chẹp chẹp miệng thở ra một vòng khói, khói phải nói thoải mái biết bao.

Thật ra thì trong đám người trẻ tuổi lúc này càng lưu hành hồng mai hơn, có một hai điếu thuốc lá hăng “Dương” là nhất trần gian, nếu trong tay có bao Hồng Tháp Sơn (tên hăng thuốc lá), hăng tốt giống Marlboro, sẽ khiến người khác hâm mộ không thôi.

Đường Tâm Duyệt cũng không phải không mua nổi thuốc lá hăng Dương làm quà cảm ơn, chẳng qua, sau khi quen thuộc với ông Lý, biết ông ấy thích cái gì thì đương nhiên cô sẽ chiều theo sở thích của ông.

“Aizz, ông chờ tin tốt của cháu.” Ông Lý hiện từ vẫy tay với cô, nếp nhăn cũng hiện lên trên nụ cười hiền hòa của ông.

“Người nhà nhân viên bệnh viện ở khu 3 tòa số 4 lầu 2 số...” Đường Tâm Duyệt men theo địa chỉ rất nhanh đã đi tới khu nhà cho nhân viên của bệnh viện.

“Cốc cốc” Cô gõ cửa, tiếng gõ cửa khá nhỏ, chỉ gõ hai tiếng.

Trong nhà có trẻ con, nếu đột nhiên xuất hiện gõ cửa lớn tiếng sẽ dễ dàng làm đứa trẻ hoảng sợ.

“Tới đây.” Cách cánh cửa, bên trong truyền tới tiếng bước chân và giọng nói của phụ nữ.

Cửa vừa mở ra, một cô gái tóc ngắn trẻ tuổi xuất hiện trước mặt cô.

Đường Tâm Duyệt dùng cách thức lúc đi phỏng vấn mỉm cười chào hỏi, “Chào chị, xin hỏi chị là chị Lý đúng không ạ? Ông Lý, người gác cổng của bệnh viện bọn chị giới thiệu em tới, em tên Đường Tâm Duyệt.”

“Em chính là Đường Tâm Duyệt à.” Lý Văn Tĩnh nhìn bé gái trước mặt từ trên xuống dưới, có phần kinh ngạc.

Bạn bè thân thích của cô làm việc ở trấn nhỏ này đều nói về cô bé này, cô cũng có nghe người khác trò chuyện nói ở thôn Đại Dược có một cô bé cách mấy ngày đều mang thổ sản trên núi xuống bán, hàng chất lượng tốt giá cả ưu đãi không nói, cô bé ấy còn rất biết buôn bán.

Cô bé trước mặt cao khoảng 1m5, quần áo giặt tới bạc màu nhưng vô cùng sạch sẽ, ánh mắt trong veo sáng ngời, lớn lên cũng trắng nõn xinh xắn, sau khi cô bé chào hỏi xong liền lễ phép đứng ở cửa mỉm cười nhìn cô, lại không thừa dịp hiếu kỳ dòm ngó trong nhà, rất có giáo dưỡng.

“Chị tên Lý Văn Tĩnh, em vào trước đi.” Lý Văn Tĩnh dẫn cô vào nhà, Đường Tâm Duyệt nhìn sàn nhà sáng bóng. Thời này vẫn chưa có sàn gỗ, thông thường trong nhà của mọi người đều là xi măng, nhà họ Lý điều kiện tốt hơn chút thì lát gạch tráng men màu trắng, cô đứng im không nhúc nhích, “Chị Lý, nếu không thì chị đưa em túi nilon để em bọc chân lại đi, em thấy dẫm dơ sàn nhà sạch sẽ của nhà chị sẽ không tốt.”

Lý Văn Tĩnh nghe vậy càng cảm thấy Đường Tâm Duyệt hiểu chuyện, cô không để ý vẫy tay nói, “Ồi chao không sao đâu, dù sao ngày nào chị cũng phải lau sàn, em cứ trực tiếp đi vào đi.”

Xem ra là một người vô cùng thích sạch sẽ. Đường Tâm Duyệt thăm hiểu thêm một chút về sở thích của Lý Văn Tĩnh, cô không khách khí từ chối nữa, đi theo chị ấy vào nhà. Dưới sự ra hiệu của Lý Văn Tĩnh ngồi xuống ghế salon, hai tay cô tùy ý lại tự nhiên đặt trên đùi, ưỡn lưng thực thẳng.

“Em uống nước đi.” Lý Văn Tĩnh rót ly nước đưa tới, Đường Tâm Duyệt liền vội vàng đứng lên nói cảm ơn, “Cảm ơn chị Lý.” Cô dùng hai tay nhận ly nước rồi đặt nó xuống bàn trà nhỏ.

Lý Văn Tĩnh nhìn cử chỉ thận trọng lại có giáo dưỡng của Đường Tâm Duyệt, lại đánh giá cô cao hơn vài phần.

Hai người ngồi trên ghế salon, Lý Văn Tĩnh hỏi vài câu về tình hình của Đường Tâm Duyệt, nghe thấy thành tích thi vào cấp 2 ở trấn trên của cô rất tốt, chỉ vì em trai em gái mới từ bỏ việc học, trong lòng không ngừng gật đầu: Là một đứa trẻ hiền lành có trách nhiệm.

Lý Văn Tĩnh lập tức quyết định để Đường Tâm Duyệt tới giúp việc, thương lượng tiền lương với cô. Bao ăn bao ở, một tháng 50 đồng, thời gian thử việc 1 tháng, điều Đường Tâm Duyệt cần làm là chăm sóc tốt cho đứa trẻ, còn những việc khác có thời gian thì làm.

Lúc ấy tiền lương một tháng của những nhân viên công chức bọn họ cùng lắm cũng chỉ hơn hai trăm chút thôi, 50 đồng đã là không thấp rồi.

“Cảm ơn chị Lý, vậy hôm nay em về nhà thu dọn đồ đạc, ngày mai em sẽ tới.” Khi đó cũng không lưu hành làm hợp đồng gì, hai người thương lượng ngoài miệng xong là quyết định.

“Thế nhé.” Dáng vẻ người giúp việc chính chắn điềm tĩnh khiến Lý Văn Tĩnh thầm sinh lòng thiện cảm, lại thương tiếc cô bé còn nhỏ đã phải ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình, vì thế, cô nảy ra chủ ý để thử Đường Tâm Duyệt. Bằng không thì với tuổi tác nhỏ như Đường Tâm Duyệt, cô cũng không yên tâm giao con mình cho cô bé.

Hồng thang

Xi gà

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Lại gặp nhau

Editor: Lam

Sau khi tạm biệt Lý Văn Tĩnh, Đường Tâm Duyệt đi đường núi 2 tiếng đồng hồ về nhà, nói tin tốt cho người thân.

“Gia đình đó bao ăn bao ở, trả cho con 50 đồng tiền lương. Con lại không tiêu tiền vào việc gì, tiền này sẽ để dành để cung cấp cho em trai em gái đi học.” Trên mặt Đường Tâm Duyệt nở nụ cười, ôm hai đứa bé một trái một phải, “Nhập học các em phải cố gắng học cho thật tốt, có nghe không? Học tốt chị sẽ mua kẹo cho các em.”

Hai đứa bé vui mừng, “Chị hai tốt nhất!”

Chúng không hẹn mà cùng ôm lấy cổ Đường Tâm Duyệt, hôn chùn chụt.

Đường Tâm Duyệt đành chịu lau mặt, “Đường Nham, em trét nước miếng đầy mặt chị rồi này.”

“Hi hi.” Đường Nham lộ ra nụ cười răng sún.

Lục Tú Vân nhìn ba người chơi đùa, hai đứa bé còn nhỏ chưa hiểu gì, chúng không hề biết rằng chị hai của bọn chúng vì bọn chúng mà hi sinh biết bao nhiêu.

Trong lòng Lục Tú Vân vừa đau vừa xót, bà dùng tay áo lau nước mắt, vội vã xoay người, “Mẹ đi cho gà ăn.”

Đường Tâm Duyệt nhìn bóng lưng chạy mất dạng của mẹ, lặng lẽ thờ dài. Rõ ràng là tự cô kiên trì muốn thôi học, nhưng mẹ lại tự trách bản thân không có năng lực kiếm tiền cho cô đi học. Có thời gian cô phải an ủi mẹ một hồi mới được.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đường Tâm Duyệt cáo biệt người nhà xách một giỏ đồ đạc xuống núi.

Một tháng cô có hai ngày nghỉ để về thăm mẹ, trong tháng cô để một ít đồ dùng sinh hoạt và quần áo, tiếp đó là mười quả trứng gà què và rau cải tươi mới vừa hái từ trong đất.

Lý Văn Tĩnh coi trọng cho cô nhận công việc không dễ có được này, cô cũng phải có qua có lại mới được.

Người nhà họ Lý đơn giản, Lý Văn Tĩnh làm y tá ở bệnh viện trấn trên, chồng tên Phạm Đông là cai ngục trông coi phạm nhân ở bản địa. Hai người bọn họ đều từ vùng khác chuyển tới, đều không có cha mẹ ở bên cạnh giúp chăm con, công việc ở bệnh viện bề bộn nhiều việc, khu vực Phạm Đông quản lí lại sát mặt núi lớn, phải ngồi xe lửa đi mất nửa giờ thế nên bình thường đi làm một ngày nghỉ một ngày, cũng không đoái hoài đến việc trong nhà.

Con của hai người tên Phạm Oánh Oánh, là đứa trẻ hơn 2 tháng tuổi. Lúc Đường Tâm Duyệt còn rất nhỏ đã giúp mẹ chăm lo cho hai đứa em trai em gái nên quen việc dễ làm.

Lý Văn Tĩnh vốn tưởng rằng cô không biết dùng thiết bị điện trong nhà, định dạy một chút thì Đường Tâm Duyệt đã bắt đầu rồi.

Và lại phần lớn thời gian trẻ con đều ăn rồi ngủ, Đường Tâm Duyệt chăm nom bé ăn uống xong, còn dư thời gian thì làm một ít việc nhà.

Đường Tâm Duyệt chịu khó lại thích sạch sẽ, không cần Lý Văn Tĩnh nhắc nhở, nhà bếp luôn sạch sẽ không một vết dầu mỡ, sàn nhà không nhiễm một hạt bụi tưởng chừng như có thể soi gương. Mông đứa trẻ luôn khô ráo thoải mái, không tới nửa tháng, đứa trẻ vừa khóc quấy lên, Đường Tâm Duyệt đã biết bé đói hay mắc tiểu, trong chốc lát là có thể dỗ bé im lặng. Lúc dứt sữa luôn dùng mu bàn tay thử nhiệt độ trước rồi mới dứt bé uống. Đêm hôm khuya khoắc, tiếng kèn xe lửa ở ngoài đường làm đứa bé hoảng sợ khóc òa lên, bình thường lúc Lý Văn Tĩnh còn chưa kịp đứng dậy thì đã nghe được tiếng lẩm bẩm thì thầm của người giúp việc dịu dàng dỗ đứa bé ở cách vách.

Dù loại chi tiết đủ để thấy được sự dụng tâm của đứa nhỏ này.

Lý Văn Tĩnh rất hài lòng. Ban đầu cô còn lo Đường Tâm Duyệt sẽ “Gà trống ị phần đầu cứng” (*tiếng địa phương, ý nói làm việc chỉ được ba phút nhiệt tình, không được lâu dài*), kết quả nửa năm trôi qua, thái độ làm việc của Đường Tâm Duyệt trước sau như một, thu dọn nhà cửa gọn gàng ngăn nắp, đứa trẻ cũng được chăm sóc gần như không bị bệnh gì, trắng trẻo mập mạp.

Lý Văn Tĩnh dẫn đứa trẻ đi dạo, hàng xóm xung quanh đều khen người giúp việc nhà cô thực giỏi, có người còn muốn để Đường Tâm Duyệt tới nhà bọn họ làm công. Lý Văn Tĩnh đương nhiên không chịu, gương mặt lộ ra vẻ đắc ý, “Mấy bà đừng nằm mơ nữa, tiểu Đường ở nhà tôi làm việc tốt lắm, còn khuya mới đi.”

Giữa người với người đều qua lại với nhau. Hai vợ chồng Lý Văn Tĩnh đều là người tốt, bánh ít đi bánh quy lại, Đường Tâm Duyệt chăm sóc con bọn họ chu đáo, bọn họ cũng sẽ để tâm đến cô. Ngày lễ ngày tết đều phát bao lì xì, thậm chí...

Tháng giêng đầu năm, Lý Văn Tĩnh và Phạm Đông đi mua đồ tết, Đường Tâm Duyệt ở nhà chăm đứa bé. Buổi chiều hai người họ xách một đồng bao lớn bao nhỏ trở về, Đường Tâm Duyệt muốn tới giúp đỡ, không ngờ Lý Văn Tĩnh lại đưa cho cô một cái túi, vẻ mặt tươi cười, “Tiểu Đường, mau thử

xem xem có vừa người không?”

Đường Tâm Duyệt ngẩn ra, cô cúi đầu lấy món đồ trong túi. Đó là một chiếc áo bông mới tinh màu đỏ thắm rất sặc sỡ, cũng là kiểu dáng thịnh hành nhất lúc này. Vạt áo dài đến chân, phần eo ôm sát lộ ra dáng người, cổ áo và vạt áo đính một dải lông mềm trắng tuyết, vừa thời thượng vừa xinh đẹp.

Đương nhiên giá cũng không rẻ, một cái áo bông thế này ít nhất phải 20 đồng. Lúc trước Đường Tâm Duyệt đi dạo qua trước cửa tiệm, ban đầu cô tính mua cho người nhà nhưng thấy giá cả lại khó xử, chỉ đành từ bỏ.

“Chiếc áo này quá quý giá rồi, em không thể nhận!” Đường Tâm Duyệt cảm kích lại ngại ngùng, liên tục từ chối.

“Em chăm sóc Oánh Oánh rất tốt, đã qua một năm, bình thường em đều gọi bọn chị là chị Văn Tinh anh Đông, cái áo này xem như quà anh chị tặng em.” Hai người Lý Văn Tinh thật lòng thật dạ muốn cô nhận. Không chỉ thế, họ còn có ý chuẩn bị quà cáp cho người nhà họ Đường, áo lót áo bông cho Lục Tú Văn, một đôi giày cho Đường Nham và Đường Điềm cùng một ít đồ tết.

So với quần áo cho Đường Tâm Duyệt, những thứ ấy đều không tính là gì, nhưng thắng ở chỗ “liệu cơm gắp mắm”, kích cỡ giày cho Đường Nham Đường Điềm đều dựa theo miếng lót giày Đường Tâm Duyệt mua lúc trước cho em trai em gái, áo bông cho mẹ Lục cũng vậy.

Của ít lòng nhiều, vợ chồng Lý Văn Tinh xem trọng cô phản ánh qua thái độ đối xử với người nhà cô, trong lòng họ nghĩ tới cô mới có thể có lòng tặng những thứ đó.

Đường Tâm Duyệt khoát tay lia lịa, “Chăm sóc Oánh Oánh vốn là việc em nên làm, anh chị khách khí quá rồi. Em thật sự không cần...”

“Em nhận đi.” Lý Văn Tinh nắm tay cô cười nói, “Em đối xử với Oánh Oánh thế nào, anh chị đều thấy. ‘Công việc’ và ‘tận tâm’ không giống nhau.”

Lý Văn Tinh khuyên can mãi, Đường Tâm Duyệt không thể không nhận phần tình nghĩa quý trọng này, “Cám ơn chị Văn Tinh, cám ơn anh Đông.” Cô chân thành cảm kích, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm.

Cô tuổi còn nhỏ đã phải ra ngoài đi làm, trong lòng cũng thấp thòm lo sợ gặp phải kẻ xấu. Nếu thật sự gặp phải gì đó, lạ nước lạ cái, ngay cả một người nhờ giúp đỡ cũng không có.

Thật tốt khi có thể may mắn gặp được đôi vợ chồng hiền lành như vợ chồng Lý Văn Tinh.

Từ đây Đường Tâm Duyệt càng hết lòng chăm sóc Oánh Oánh. Cô chăm sóc Oánh Oánh như em gái của mình, mà vợ chồng Lý Văn Tinh cũng xem cô như em gái của họ, chung sống hòa hợp.

Rất nhanh đã đến đêm trước tết âm lịch, nhà nhà đều bắt đầu chuẩn bị đồ Tết, sẵn sàng ăn Tết, dán chữ Phúc và câu đối lên cửa. Trên đường thỉnh thoảng vang lên tiếng pháo nổ pháo hoa, khắp mặt đất đều là tro bụi do dây pháo cháy thành. Đám con nít thích nhất là chơi ném pháo, hất một cái xuống mặt đất là nổ cái “đùng”. Thịnh tình ném một cây pháo xuống dưới chân người đi đường, tiếng nổ bất ngờ khiến người ta sợ hãi nhảy cồm lên, thế là trong tiếng người đi đường thở hổn hển quát mắng, đám trẻ con nghịch ngợm làm mặt quỷ, cười hi hi ha ha chạy ra xa.

Đường Tâm Duyệt mua xong thức ăn cho hôm nay, cô thấy thời gian còn sớm bèn đi dạo đến cửa tiệm bên bờ sông xếp hàng mua gói kẹo, để lúc ăn tết mang về cho hai anh em Đường Nham Đường Điềm.

“Cái thằng nhóc thúi kia! Bảo mày chia thịt mày chia kiểu đó đấy hả?! Không biết phân chia đồ còn dư thế nào à? Cái đứa óc heo này!” Cô đi ngang qua sân sau của một gian hàng thịt tình cờ nghe được tiếng trách mắng hung hăng. Đường Tâm Duyệt tò mò ngẩng đầu nhìn qua khe hở trên hàng rào, chỉ thấy trên một cái bàn đá để nửa miếng thịt heo, nhìn trông có vẻ là vừa mới xắt, còn có máu chảy ra ngoài. Đồ tể Vương cao lớn vạm vỡ đang cầm con dao lớn không ngừng dùng sóng dao vỗ vào người thiếu niên thon gầy bên cạnh.

(Đồ tể: Người làm nghề mổ gia súc)

Sức lực của ông ta rất lớn, sóng dao thật dày nện vào lưng phát ra tiếng ầm ầm, thiếu niên quần áo phong phanh kia đứng tại chỗ cũng đứng không vững, bị đánh đến bước chân lảo đảo, muốn tránh lại bị đồ tể Vương néo lỗ tai lôi trở lại. Ông ta quát mắng nước miếng văng khắp nơi trên đất, “Muốn tránh à? Tôi đó tránh đi! Tao đánh chết mày cái đồ ăn cơm chùa! Còn muốn theo tao học nghề hả, chưa thấy qua đứa nào ngu như mày!”

Thiếu niên rên lên một tiếng, cắn răng nắm chặt bàn tay thành quyền nhả nạt để ông ta đánh, toàn thân run rẩy. Thiếu niên bất chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm trên người đồ tể Vương.

Hai mắt Đường Tâm Duyệt bỗng trừng to — Lục Thành Vũ?!

Người bị đồ tể đánh đập thế nhưng lại là Lục Thành Vũ? Anh ta tới trần trên theo đồ tể Vương học nghề khi nào?!

Đường Tâm Duyệt che miệng lại, hoảng sợ thiếu chút nữa không lấy lại được tinh thần, nhờ tiếng đánh đập bên trong không ngừng truyền ra kéo lại lý trí.

Cô rón rén đi ngang qua sân sau, đi tới cửa chính cao giọng nói, “Sur phụ Vương, sur phụ Vương có đó không! Cháu muốn mua thịt!”

“Tới đây.” Tiếng động bên trong dừng lại, đồ tể Vương để cánh tay trần rũ bỏ dáng vẻ tàn bạo trước đó, cười híp mắt đi ra, chùi chùi tay trên tạp dề, “Tiểu Đường đây à, thịt hai ngày trước nhà bọn cháu mua ăn ngon không, mới mua mà đã ăn hết rồi à? Muốn khối nào cứ nói bác, là khách quen cũ cả, chắc chắn cần đủ!”

“Ngày hôm qua chị Văn Tĩnh thấy thịt nhà bác quả thật rất ngon, muốn mua thêm một ít xương sườn về hầm canh xương.” Đường Tâm Duyệt chọn một miếng xương sườn cho ông ta cân, đồ tể Vương hòa ái nở nụ cười như Phật Di Lặc, “Năm cân rưỡi, cháu nhìn xem. . .” một tay nhắc cân lên cho cô nhìn, “Đầu này vênh lên cao, đủ cân nhé!”

Đường Tâm Duyệt lấy tiền trong ví, cười nói, “Cái cân này cháu không nhìn cũng biết nó chính xác, mấy lần đến nhà bác mua thịt cháu cũng không phải không biết. Ngày hôm qua cháu gặp thím Lý nhà bên cạnh, thím ấy nói cháu mua thịt ăn rất ngon, không hề bơm nước, rất sạch sẽ. Cháu liền nói đây là thịt mua ở chỗ bác, thím ấy liền tục nói sau này cũng phải đến chỗ bác mua thịt đấy.” Cô nghiêm mặt nói, “Đến lúc đó thím Lý đến đây mua thịt, sư phụ Vương cũng không thể cân thiếu cho thím ấy nha!”

“Sao có thể chứ, nhân phẩm ở chỗ này được đảm bảo.” Đồ tể Vương cười híp mắt vỗ ngực thề sắt son, “Ôi chà, tiểu Đường, ở đây có ít xương ống, cháu lấy về nấu canh uống đi.” Đồ tể Vương thuận tay lấy vài cái xương ông đặt chung với xương sườn Đường Tâm Duyệt vừa mua, một tay đưa túi ni lon cho cô, một tay thu tiền.

Đường Tâm Duyệt cười ngọt ngào một tiếng, “Vậy cháu cũng không khách sáo, cảm ơn sư phụ Vương, chút nữa cháu sẽ giới thiệu thêm việc làm ăn cho bác, hi hi.”

Đồ tể Vương vẫy tay với cô, “Đi thông thả nhé.” Dõi mắt nhìn cô đi xa. Nghe nói cô bé đó làm người giúp việc cho nhà người khác, dáng vẻ trắng nõn không khéo, giọng nói trong trẻo mang theo nụ cười, lại biết cách ăn nói, mua thịt hai lần ông đã nhớ kỹ. Con người đều có lòng thích cái đẹp, nhìn những sự vật đẹp mắt cũng sẽ giúp tâm trạng trở nên thoải mái hơn.

Đến khi thiếu nữ đi xa, về mặt đồ tể Vương trầm xuống, đang muốn tiếp tục đi dạy dỗ học đồ nhỏ bé vừa mới nhận không tới nửa tháng kia nhưng bị việc lúc này ảnh hưởng, con giận cũng tiêu tán phần nào.

Ông tức giận quát mắng, “Ồ bên trong ngực ngực làm gì, cứ ra trông sạ cho tao!”

Lục Thành Vũ từ từ đi ra, về mặt thần thò.

“Đừng bày cho tao xem dáng vẻ muốn chết không muốn sống này nữa, thế thì tao còn làm ăn gì được!” Đồ tể Vương hừ một tiếng vào sân sau tiếp tục cắt thịt heo.

Lục Thành Vũ đứng trước sạp thịt heo, duỗi cổ nhìn về phía xa xa, chỉ có thể trông thấy một bóng lưng thon nhỏ tiến vào trong đám đông, dòng người nườm nượp, rất nhanh ngay cả bóng lưng cũng không thấy được.

Anh buồn bã thu hồi ánh mắt, hờ hững sửa sang lại thịt heo đã cắt trên tấm thớt, động tác này động đến gân cốt trên lưng truyền tới cơn đau rất, anh siết chặt nắm đấm gắng gượng đè ép thống khổ. Đồ tể Vương là một người thích sỉ diện, mỗi lần trách đánh anh đều chọn vị trí bị quần áo che lấp. Nếu anh khiến người khác chú ý, chút nữa lại phải chịu trách phạt càng nặng nề hơn.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ăn Tết

Editor: Lam

Ăn đường Đường Tâm Duyệt nhăn lại, dọc đường đi cô toàn nghĩ về chuyện mình mới thấy vừa rồi.

Cái gì gọi là biết người biết mặt không biết lòng? Ngày thường còn thấy con người đồ tể Vương hiền hòa như Phật Di Lặc, kết quả sau lưng lại hung thần ác sát đến như thế.

Cô cũng không thể ra mặt chỉ trích ông ta. Đầu năm nay học nghề không dễ, bị thầy dạy nghề hô đến quát đi là chuyện bình thường, thỉnh thoảng làm không tốt còn bị đánh mắng một trận giống cha mẹ đánh đứa con của mình. Nếu như học trò la lối ầm ĩ, người khác nghe thấy cũng chỉ sẽ nói người học trò đó không biết tôn sư trọng đạo, sau này cũng không có người nào nguyện ý nhận người đó làm học trò nữa.

“Sao đột nhiên Lục Thành Vũ lại xuống núi chứ?” Đường Tâm Duyệt nghĩ. Cô cũng chỉ có thể cho rằng cậu ta không muốn ở lại trong thôn cây ruộng, vì thế mới ra ngoài đi làm kiếm tiền.

“Tâm Duyệt về rồi à.” Cô vào nhà, Lý Văn Tĩnh đang bồng con, thấy bạch xương sườn trong tay cô thì kinh ngạc hỏi, “Sao lại mua xương sườn? Thịt hôm trước mua còn có thể ăn được mấy ngày nữa mà.”

Lúc này Đường Tâm Duyệt mới chú ý đến miếng xương sườn lớn, cô vội vàng tìm cớ, “Ừm. . . cái này là em mua, cuối tuần này em muốn mang về nhà cho gia đình.”

Lý Văn Tĩnh không đồng ý đáp, “Hôm nay mới thứ ba, còn phải 3-4 ngày nữa em mới về, thịt để trong tủ lạnh tuy không hư nhưng đến lúc đó chẳng còn tươi nữa. Chẳng bằng trước khi trở về rồi em hãy mua.”

Đường Tâm Duyệt cười cười, “Hôm nay bán rẻ hơn chút, ông ấy còn tặng em xương ống. . .” Cô đổi chủ đề, “Thường nói xương ống bổ sung canxi, không bằng tối nay nấu canh nhé? Bổ sung canxi cho Oánh Oánh.”

Lý Văn Tĩnh vui vẻ vì Đường Tâm Duyệt lúc nào cũng nghĩ đến con gái mình, “Được.”

Hiện tại Oánh Oánh đã hơn nửa tuổi, là thời điểm cần bổ sung chất dinh dưỡng. Lý Văn Tĩnh bỗng đưa trẻ, Đường Tâm Duyệt bận rộn trong nhà bếp. Cô chặt xương ống xong, đun nước cho sôi, lược đến khi nổi bong bóng, lại đổ thêm nước vào hầm tiếp, thêm lát gừng, hành cắt nhỏ. Sau khi để sôi lửa lớn thì chuyển sang lửa vừa hầm từ từ, lúc sắp xong thả củ cải trắng đã xắt vào. Củ cải trắng mùa đông còn được gọi là nhân sâm nhỏ, hầm đến khi vừa mềm vừa nhừ, ăn vào hương vị thơm ngon ngào ngạt.

“Chị Văn Tĩnh ơi, nấu com xong rồi.” Thấy đã nấu gần xong, Đường Tâm Duyệt nói vọng vào phòng khách.

“Ừ.” Lý Văn Tĩnh đáp lời, tới giúp cô dọn chén đĩa. Vừa vào nhà bếp, mùi thơm xông thẳng vào mặt, Lý Văn Tĩnh không khỏi khen ngợi, “Tâm Duyệt à, tài nấu nướng của em ngày càng tốt rồi đó.”

Đường Tâm Duyệt cười cười, “Em cũng chỉ biết nấu mấy món thế này thôi.” Cô vừa nói chuyện với Lý Văn Tĩnh, vừa múc canh ra.

Canh hầm xong không có bỏ thêm muối, trước tiên cô múc ra một tô vớt lớp dầu ở mặt trên đi. Tô này là chuẩn bị cho Oánh Oánh, trẻ con nên ăn ít muối và dầu hơn.

Lý Văn Tĩnh thấy hành động này của cô, trong mắt hiện lên ý cười. Điều nói từ những chi tiết nhỏ mới có thể thấy được tính cách và tâm phẩm của một người. Đường Tâm Duyệt thật sự đặt Oánh Oánh trong lòng, yêu thương bé như đứa em của mình.

Bữa cơm thịnh soạn vừa mới dọn lên bàn, chồng của Lý Văn Tĩnh, Phạm Đông đã về.

“Thơm quá!” Phạm Đông đẩy cửa vào, hít sâu một hơi cười nói thoải mái, “Hôm nay tiểu Đường lại làm món ngon nào thế?”

Lý Văn Tĩnh nghiêng đón Phạm Đông, nhận lấy đồng phục và mũ trong tay chồng, chị vừa cười vừa mắng, đẩy chồng một cái, “Lỡ mũi anh thính như chó ấy, mau đi rửa tay đi.”

“Anh chính là lỗ mũi chó mà.” Phạm Đông cố ý khịt mũi tiến tới ngửi ngửi cô Lý Văn Tĩnh, anh thỏa mãn nhếch môi, “Vẫn là em thơm nhất!”

“O kia!” Lý Văn Tĩnh cảm thấy xấu hổ, vội vàng nhìn Đường Tâm Duyệt, thấy Đường Tâm Duyệt không chớp mắt nhìn chăm chăm màn hình ti vi, Lý Văn Tĩnh mới thở phào nhẹ nhõm. Chị không nặng không nhẹ vỗ xuống cánh tay cứng rắn như sắt của chồng mình, ép giọng thấp xuống trách cứ, “Đồ đa mặt dày không biết xấu hổ, tiểu Đường còn ở đây đó.”

Đường Tâm Duyệt giả vờ nghiêm túc xem ti vi, trên đó đang chiếu ‘Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ’, “*Tu mười năm mới được ngồi cùng thuyền, tu trăm năm mới được chung chăn gối. Nếu như có vận phúc nghìn năm, ắt sẽ một lòng đến bạc đầu.* *” Khúc nhạc quanh quẩn trong phòng, dư âm còn vang vọng bên tai.

(*Trích bài Độ tình)

“Anh mặt dày không biết xấu hổ đấy! Nếu không sao anh có thể theo đuổi bông hoa tiếng tăm lầy lừng của bệnh viện chứ.”

“Anh mới là hoa đấy! Hoa loa kèn!”

Lý Văn Tĩnh và Phạm Đông vào nhà bếp rửa tay, hai người lại đùa giỡn một hồi Lý Văn Tĩnh mới đỏ mặt đi ra, “Ăn com đi.”

“Chờ tí đã, anh đi xem Oánh Oánh một chút trước.” Đi làm cả ngày vốn đã vừa mệt vừa đói, nhưng chuyện đầu tiên Phạm Đông làm khi trở về chính là thăm con.

“Bé út càng lớn càng đẹp ra.” Ôm đứa bé bọc tã trong lòng, vẻ mặt không giận mà uy của Phạm Đông cũng dịu dàng đi, mang theo sự tự hào của người mới làm cha.

“Sao thế được, cũng chỉ mới hai ngày không gặp, có thể khác bao nhiêu chứ. Anh đừng nói bừa.” Lý Văn Tĩnh cười đánh chồng một cái.

“Con nó ăn chưa?”

“Cho ăn rồi, tiểu Đường làm việc anh còn chưa yên tâm à. Mau ăn com thôi.”

Ba người ngồi vào bàn bắt đầu ăn tối. Hai vợ chồng hỏi han tình hình công việc hôm nay của nhau, rồi lại hỏi thăm hôm nay Oánh Oánh làm gì, trò chuyện về giá cả của thức ăn hôm nay, những việc nhỏ nhặt hai người nói như những lời đường mật, anh gấp thức ăn cho em, em thêm com cho anh, hòa thuận vui vẻ.

Thật tuyệt. Đường Tâm Duyệt vui đầu ăn com, trong lòng không khỏi có chút ngưỡng mộ.

Trên ti vi, mối tình người yêu khác biệt của Bạch nương tử và Hứa Tiên tuy lãng mạn nhưng theo cô thấy nó lại quá mức khác khoải thế lương, cô vẫn thích loại tình cảm giống vợ chồng Lý Văn Tĩnh hơn, yêu thương lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau, tình yêu bình dị mà ấm áp.

Về sau, nếu Đường Tâm Duyệt muốn mua thịt đều sẽ cố ý đi đến gian hàng của đồ tể Vương.

Phần lớn thời điểm đều là Lục Thành Vũ trông coi gian hàng, mỗi lần Đường Tâm Duyệt mua thịt, cậu đều cố gắng lấy đầy đủ, còn đưa thêm một ít xương ống lè tẻ gì đó. Thế nhưng cậu chẳng hề nói thêm một câu, cứ làm bộ ra vẻ không nhận ra Đường Tâm Duyệt, dường như sợ bị đồ tể Vương bắt bớ chửi mắng, không nói lời nào.

Một lần nọ, Đường Tâm Duyệt thừa dịp gian hàng không còn người khách nào khác, đồ tể Vương cũng không có ở đó, hỏi cậu, “Sao cậu lại xuống núi?”

Thiếu niên nghe thấy, chỉ cúi đầu chặt xương sườn, vẻ mặt không bộc lộ bất kì cảm xúc nào. “Đi ra tìm chút việc làm, kiếm tiền thôi.”

Đường Tâm Duyệt nhìn cậu một lát, thiếu niên gầy nhom, im lặng lại ít nói, mặc chiếc áo bông cũ nát trong tháng chạp trời đông giá rét, áo bông ngắn nhỏ rất không vừa người, làm lộ ra một nửa xương cổ tay gầy trơ xương, rét đến tím bầm.

Cô không nhịn được nói, “...Đồ tể Vương đối xử với cậu không tốt, cậu đổi sang làm việc khác đi. Tôi nghe người ta nói thợ mộc Trương bên kia đang tuyển người học việc, ông ấy rất tốt...” Cô tìm hàng xóm hỏi thăm nhiều ngày, cuối cùng mới chọn ra được thầy dạy có tay nghề tốt tính tình cũng tốt ở trấn trên, lại nói bóng nói gió hỏi thăm người ta có sẵn lòng thu nhận người học việc hay không.

Kết quả cô còn chưa nói hết, “Keng” Lục Thành Vũ dùng sức hung hăng cầm dao phay xuống thớt, giương mắt nhìn cô, “Không cần...” giọng lạnh như băng, “Không quen không biết, chuyện của tôi không cần cậu lo.”

Đường Tâm Duyệt lập tức phát cáu, mặt phượng tròn tròn, “Tôi mới lo ngại cho cậu, cậu thích làm gì thì làm!”

Đường Tâm Duyệt cầm giỏ thức ăn xoay người rời đi, có lòng tốt lại còn bị hiểu lầm, cô thầm phát thệ, chuyện của Lục Thành Vũ cô sẽ không lăm mồm thêm một câu nào nữa!

Tết đến về nhà, Đường Tâm Duyệt xách đồ tết bao lớn bao nhỏ về. Xa xa nhìn thấy Đường Nham Đường Diễm đuổi cổ đứng chờ, vừa nhìn thấy cô hai đứa nhỏ hưng phấn chạy tới, “Chị hai!”

“Chị ơi, em nhớ chị lắm~” Đường Nham biết khoe mẽ nhất, cậu ôm cánh tay của Đường Tâm Duyệt không buông, cái đầu nhỏ nhấn ngược lên nhìn cô, nhưng thực ra ánh mắt lại liếc trộm túi ni lon màu đỏ cô đang xách trong tay.

Đường Tâm Duyệt đưa hai chiếc túi khá nhẹ cho hai anh em cầm, cô rảnh tay cười cười chỉ lên mũi Đường Nham mắng, “Là nhớ chị, hay là nhớ mấy món đồ chị mua cho tụi em đây?”

Đường Nham lời lẽ chính nghĩa, “Sao có thể chứ, nhất định là nhớ chị hai—”

Lời còn chưa dứt, Đường Diễm đứng kế bên lập tức nói chen vào, “Đồ lừa gạt! Anh cứ nhắc mãi chuyện lần trước chị hai đồng ý mua kẹo sữa thọ trắng đây.”

Đường Nham trừng đôi mắt đen nhánh, “Anh nào có!”

“Đừng ồn đừng ồn...” Đường Tâm Duyệt nổi tay ôm một người, “Về nhà mặc quần áo mới thôi!”

“Quần áo mới?!” Hai đứa bé vô cùng ngạc nhiên và vui mừng.

Đường Tâm Duyệt xoa cái đầu nhỏ đầu tóc rối bù của bọn họ, “Ừ, quần áo mới, còn có cả kẹo và dây pháo nữa.”

Trước kia trong nhà vì để dành tiền cho cô đi học, người trong nhà ai cũng thắt lưng buộc bụng, em trai em gái khi còn bé chưa từng được mặc quần áo mới, họ toàn mặc quần áo cũ cô đã từng mặc thôi.

Hiện tại cô không đi học, mỗi tháng còn có thể kiếm tiền trở về, điều kiện gia đình tự nhiên được cải thiện không ít.

Cuộc sống sau này nhất định sẽ càng ngày càng tốt. Cô thầm nói trong lòng.

Về đến nhà, mọi người hứng thú tràn trề thử quần áo mới. Trừ đồ vợ chồng Lý Văn Tĩnh tặng cho người nhà họ Đường, Đường Tâm Duyệt còn mua thêm áo bông mới cho mẹ và em trai em gái. Cả nhà đứng trước gương thử đồ mới giấy mới, nhìn tới nhìn lui đều là đáng về vui mừng đắc ý, không nở cời ra.

“Chúng ta có mặc là được rồi, cần gì phí tiền mua quần áo mới thế chứ. Số tiền này con nên tích góp để sau này còn dùng để đi học.” Lục Tú Vân ngoài miệng tuy trách cứ Đường Tâm Duyệt, nhưng tay bà lại cẩn thận vuốt phẳng nếp nhăn trên quần áo, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

Đường Tâm Duyệt chải đầu thắt bím cho Đường Diễm, nghe vậy cười nói, “Không sao đâu ạ, tiền dùng rồi còn có thể kiếm lại. Chờ con lớn hơn chút sẽ đi đến vùng duyên hải làm việc, nơi đó càng kiếm được nhiều tiền hơn.”

“Đi tới chỗ xa như thế làm gì?” Lục Tú Vân còn chưa kịp khuyên can, Đường Nham đã giống như con khi kích động nhảy cẫng lên, ánh mắt khát vọng chớp chớp không ngừng, “Chị hai, vùng duyên hải có biển cả đúng không? Biển cả là như thế nào ạ? Trời và nước đều có màu xanh giống nhau sao?”

“Biển cả à...” Đường Tâm Duyệt cố ý dừng một chút, nửa úp nửa mở, “Em và Đường Diễm đi học cho thật giỏi, sau này chị sẽ mang bọn em ngồi thuyền ra biển chơi!”

“Có thật không chị? Woww!” Hai đứa bé hưng phấn nhảy tới nhảy lui, quần áo Đường Tâm Duyệt đòi cô kể biển cả có hình dạng thế nào.

Môi Lục Tú Vân giật giật, nhìn bọn họ vui vẻ bà cũng không nỡ làm chúng cụt hứng, không nói từ khi ra đời đến nay Đường Tâm Duyệt còn chưa từng tới địa phương ven biển mà nhìn thấy biển khơi, con bé còn chưa từng ra khỏi trấn nhỏ dưới chân núi nữa kia!

Cả nhà đoàn viên vây quanh nhau làm sủi cào, ăn cơm đêm giao thừa xong, hai đứa bé đi ra ngoài chơi pháo cùng những đứa trẻ khác trong thôn. Đường Tâm Duyệt và Lục Tú Vân sưởi ấm ngồi nói chuyện phiếm. Trò chuyện được một lúc, Lục Tú Vân chủ động đề cập đến, “Đúng rồi, con ở trong trấn có thấy thằng Vũ không?”

“Có thấy ạ...” Đường Tâm Duyệt nhớ tới sự lạnh nhạt lần đó, không khỏi oán trách, “Con thấy thầy dạy nghề của cậu ta đối xử với cậu ta không tốt, con còn tốt bụng đề nghị cậu ta ra ngoài tìm việc khác, cậu ta lại nói không quen không biết con, không cần con quan tâm.”

Về mặt Lục Tú Vân phức tạp, bà vỗ vỗ tay cô, “Trước đây con xuống núi cũng không nói với ai một tiếng, đều là do những người khác trong thôn thấy con ở trên trời về nói mọi người mới biết, đương nhiên cũng bao gồm thằng Vũ trong đó, sau khi thằng nhóc ấy biết đường như không vui về là vậy.”

Đường Tâm Duyệt không rõ nguyên do, “Chuyện của con tại sao phải đặc biệt nói cho cậu ta một tiếng?”

Lục Tú Vân thương tiếc nhìn con gái nhà mình, theo tuổi tác dần lớn, gương mặt con bé cũng từ từ trưởng thành, sau này sau khi lớn lên sẽ không biết lại có bao nhiêu người đem lòng yêu thương con bé.

“Bé ngoan...” Lục Tú Vân dịu dàng giúp cô vén lọn tóc đến sau tai, “Thằng Vũ trước đó nghe bà nội nó nhắc tới chuyện cầu hôn, chắc nó tưởng thật.”

Đường Tâm Duyệt ngăn ra, nhớ tới lúc đôi phương nói “Không quen không biết”, con người đen nhánh không nháy mắt nhìn cô chăm chăm, giọng nói tràn đầy tức giận và châm chọc, dường như cố ý khiêu khích muốn cô phản bác lại vậy.

Đường Tâm Duyệt lắc đầu, “Cậu ta mới có 13 tuổi vẫn còn là con nít, hiểu tình cảm là gì chứ. Dù sao cậu ta cũng sẽ không xuống núi vì con đâu nhì.” Nghĩ tới loại khả năng hoang đường này, cô cũng không nhìn được cười hề hề.

Lúc cô 13 tuổi, trong đầu một chút khái niệm về tình cảm cũng không có. Sau này ở trong trường học cũng không phải là không có người theo đuổi, nhưng cô vẫn luôn không có cảm giác đối với những nam sinh đó, cho nên đến tận trước khi bắt nạt qua đời, cô cũng chưa từng yêu đương một lần nào.

Thế nên trong mắt cô, một thằng nhóc 13 tuổi còn lơ mơ lắm, hiểu tình cảm là gì chứ.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chúc Tết

Editor: Lam

Lục Tú Vân chớp mắt, cuối cùng bà thấp giọng than thở, “Nửa năm trước bà Lục bệnh nặng một trận, từ đấy thân thể không còn tốt nữa. Cả ngày đều phải uống thuốc, thằng Vũ ở nhà chăm sóc rất lâu. Mẹ nghe di Trần của con nói rằng cậu ta muốn xuống núi kiếm tiền để dẫn bà nội đến bệnh viện khám.”

Đường Tâm Duyệt gật đầu, “Cậu ta thực sự rất hiếu thảo. Trước đây có một quãng thời gian cậu ta ngày nào cũng làm cá để nấu canh cá cho bà Lục bồi bổ thân thể. Suốt ngày dẫn một đám con nít trong thôn xuống nước đào bới, khuôn mặt cũng bị rám nắng sạm đi.” Dĩ nhiên, khoảng thời gian đó nhà họ Đường cũng có không ít cá để ăn.

Lục Tú Vân cau mày nhìn cô chăm chăm, bà muốn nói lại thôi, “Tâm Duyệt, con có phát hiện không, con đối xử với Lục Thành Vũ không giống bình thường?”

Đường Tâm Duyệt sáng tỏ, “Ý mẹ là con đối xử với cậu ta khá lạnh nhạt à? Việc này con cũng không có cách nào khác. Con vẫn còn nhớ việc cậu ta ăn hiếp con khi còn bé đấy.” Cô kiểm soát dùng chân tướng mơ hồ lấp liếm để mẹ cho qua.

Lục Tú Vân lo lắng nói, “Không chỉ có thế... Chẳng lẽ con không phát hiện, con cực kỳ chú ý đến cậu ta ư?”

Đường Tâm Duyệt nói thầm trong lòng, đó là sự đối phương đột nhiên đâm cô một dao đó thôi, ngày thường tự nhiên sẽ có chút chú ý. Thế nhưng việc này cô không thể nào nói rõ với mẹ được, “Mẹ à, mẹ yên tâm đi, con và cậu ta thực sự không có gì cả.”

Lục Tú Vân nhẹ nhàng vỗ lên tay Đường Tâm Duyệt, “Mẹ chỉ cảm thấy ngày thường con đối xử với người khác rất dịu dàng, chưa bao giờ cãi nhau đến đỏ mặt với người khác. Người trong thôn đều nói con hiểu chuyện. Nhưng có lẽ con không phát hiện, duy chỉ có đối mặt với Lục Thành Vũ con mới lộ hết tính xấu, hô lớn gọi nhỏ, nói chuyện không hề khách khí, rất không bình thường.”

Lúc này đây, Đường Tâm Duyệt rất kinh ngạc, “Con có ư?” Cô nhớ lại những khi tiếp xúc với Lục Thành Vũ, cô không hề cảm thấy có chỗ nào không ổn, “Được rồi mẹ, ngày Tết không nên nói đến chuyện người khác...” Cô đổi đề tài, “Chị Văn Tĩnh cho con nghỉ 7 ngày, dựa theo tập tục thì mừng 2 phải bắt đầu đi thăm người thân. Điều kiện nhà chúng ta năm nay khá tốt, nếu không bàn đến ở xa, vẫn nên đi chúc Tết ông cậu Tư thôi.”

Năm xưa mẹ mướn tiền ông cậu Tư, trong trí nhớ, Đường Tâm Duyệt chưa từng lui tới với người thân thích này, hiềm thấy là người ta còn sẵn lòng cho mẹ mướn tiền ba năm để giúp cô có thể suông sẽ học xong cấp 3 thi vào đại học. Vì thế, cô luôn cảm kích trong lòng, luôn nghĩ sau này thành đạt nhất định phải báo đáp đối phương.

Lục Tú Vân kinh ngạc nói, “Ông cậu Tư? Con đang nói gì đấy? Chúng ta làm gì có thân thích nào như vậy?”

Đường Tâm Duyệt cũng ngờ ngẩn cả người, “Không có... ông cậu Tư?”

Lục Tú Vân nghi ngờ, “Con đang nói mê sáng gì thế. Đúng là mẹ có một ông cậu Tư nhưng ông ấy đã sớm mất rồi. Mấy đứa con nhà bọn họ có triển vọng, vài năm trước phát tài đã chuyển ra bên ngoài kiếm tiền. Sớm đã cắt đứt liên lạc.”

Lục Tú Vân nói có bằng chứng, rõ ràng mạch lạc. Nghe thế, Đường Tâm Duyệt như sét đánh ngang tai, đầu óc trống rỗng.

Ban đầu là do Lục Tú Vân nói tìm ông cậu Tư mướn tiền, thế nhưng nếu không phải là đối phương thì người đó sẽ là ai?

Đường Tâm Duyệt ổn định lại tâm trạng, cô truy hỏi, “Vậy nhà chúng ta có quen biết thân thích nào có điều kiện khá giả có thể mướn tiền không mẹ?”

Lục Tú Vân khó hiểu nhìn cô, “Mướn tiền làm gì?” Bà chà tay vào tạp dề, trách cứ, “Tiền sinh hoạt của con không đủ thì nói cho mẹ biết, mẹ đưa tiền cho con.” Vừa nói bà vừa đi đến nơi để tiền ngày thường Đường Tâm Duyệt tích góp.

“Không cần đâu mẹ, con không phải có ý đó...” Đường Tâm Duyệt vội vàng ngăn bà lại, “Con chỉ đột nhiên nghĩ đến dường như nhà chúng ta không qua lại với thân thích nào...” Lời nói vừa ra khỏi miệng, Đường Tâm Duyệt biết mình đã lỡ lời. Về mặt Lục Tú Vân âm thầm dần, bà cười khổ nói, “Năm đó mẹ đói sống đói chết muốn gả cho cha con, người nhà đều không đồng ý. Sau đó mẹ với anh trai và chị dâu dần trở nên xa lạ, chứ đừng nói đến thân thích khác.”

Mặc dù những năm 70 phần tử trí thức ủng hộ yêu đương tự do, hôn nhân tự do, muốn theo đuổi sự hòa hợp trong linh hồn. Thế nhưng ở địa phương xa xôi phần lớn vẫn còn nghe theo lời mai mối của cha mẹ. Năm ấy, Lục Tú Vân và Đường An Lâm lén lút yêu nhau, cả nhà đều phản đối.

Đường An Lâm là phần tử trí thức chuyển xuống thôn quê, làm việc phần mình còn chưa đủ ăn; mà nông thôn có quy định – sẽ không phân chia ruộng đất cho con gái đã gả ra ngoài.

Cuối cùng vẫn do cha Lục Tú Vân thương bà, chia ít ruộng đất cho bà xây nhà mới giúp Lục Tú Vân và Đường An Lâm có một chỗ nương thân.

Nhưng chỉ chút ruộng đất cần cõng ấy mà chị dâu vẫn nhớ mãi không quên. Sau khi ông ngoại bà ngoại qua đời, hai nhà liền hoàn toàn xé rách da mặt, không lui tới nữa.

Lời nói của mình đâm sâu vào đáy lòng của mẹ, trong lòng cô cũng rất áy náy, nhưng càng nhiều hơn là nghi vấn và mờ mịt.

Nếu như thật sự không có người ông cậu Tư đó, vậy người lúc trước cung cấp tiền cho cô học cấp 3 rốt cuộc là ai? Là ai mà đến nỗi ngay cả mẹ cũng giúp người đó nói dối để che giấu?

Đường An Lâm cha cô? Không, tuyệt đối không thể là ông ta. Những việc trải qua ở đời trước cho thấy Lục Tú Vân thật sự đã nhiều năm không gặp ông ta, bà còn tưởng ông ta đã chết ở bên ngoài rồi cơ.

Thế thì là giáo viên ở trong thôn chăng? Cũng không thể nào. Cuộc sống của giáo viên vốn đã rất nghèo khó, một tháng họ chỉ có mấy chục đồng tiền lương, tiết kiệm một chút để giúp bọn nhỏ trong thôn đi học thôi chứ lấy đâu ra tiền mà cung cấp cho cô đi học.

“Vậy rốt cuộc là ai nhỉ?” Đường Tâm Duyệt suy nghĩ nát cả óc cũng không nghĩ ra là người nào làm việc tốt mà không để lại tên. Nếu không có cơ hội sống lại, có lẽ cô vĩnh viễn cũng không thể đoán được chân tướng.

Từ lúc này về sau, cô luôn đề ép nghi vấn này dưới đáy lòng, nó thỉnh thoảng lại hiện lên làm cô phải suy tư một hồi.

Mùng ba đầu năm, dựa theo thông lệ, Đường Tâm Duyệt dẫn em trai em gái xách đồ Tết đến thăm nhà bà Lục. Đồng ruộng nhà Lục Thành Vũ cho nhà họ Đường mướn về trồng trọt, về tình về lý họ đều nên tới chúc Tết.

Vừa bước vào, căn nhà vắng ngắt không hề có một chút bầu không khí náo nhiệt của ngày Tết, Đường Tâm Duyệt chào hỏi cụ bà ngồi một mình trên ghế, cô cười nói, “Cháu chào bà Lục, chúng cháu tới thăm bà ạ.”

Cụ bà mái tóc hoa râm đã qua thất tuần (*hơn 70 tuổi*), năm tháng trôi qua khắc xuống những nếp nhăn sâu hoắm trên mặt bà. Mắt bà đã mờ, bà hí hóp mắt hồi lâu mới miễn cưỡng nhận ra, “Là Tâm Duyệt đấy à, còn có con trai út con gái út của nhà họ Đường nữa, các cháu đã tới rồi. . . Khụ khụ.”

Giọng bà khàn khàn có đờm, chưa nói được hai chữ đã ho dữ dội. Đường Tâm Duyệt vội vàng vỗ lưng thuận khí cho bà cụ, “Là chúng cháu ạ, chúng cháu đến đây để chúc Tết bà.”

“Chúc bà Lục năm mới tốt lành ~~~” Hai đứa bé mặc quần áo mới, chấp tay cười hi hi chúc Tết bà Lục. Mặt mũi hai đứa lanh lợi, khoác trên người áo bông đỏ thắm, sinh động như hai đồng tử bái Quan Âm.

“Tốt, tốt lắm!” Bà Lục cười ha ha nói liền mấy chữ tốt. Bà chìa đôi tay khế run vào trong túi áo lấy ra hai bao lì xì nhỏ nhỏ nhét vào tay hai đứa bé. “Đây, hai cháu cầm lấy mua kẹo ăn nhé.”

“Cám ơn bà Lục ạ.” Hai đứa nhỏ thoải mái tận hưởng bao lì xì, nói tiếng cám ơn.

Bà Lục lại đưa một bao lì xì cho Đường Tâm Duyệt, Đường Tâm Duyệt nói cám ơn rồi nhận lấy. Cô nhìn xung quanh phòng, “Bà Lục ơi, Lục Thành Vũ không trở về ăn Tết à?”

Bà Lục ho khan mấy tiếng, dằng vế gãi nua khó nén sự mệt mỏi, “Nó không về, bà cũng đã hai tháng không thấy nó rồi.”

Đường Tâm Duyệt nghĩ đến thầy dạy đồ tể hung thần ác sát của Lục Thành Vũ, không biết hai tháng qua cậu ta bị ông ấy giày vò bao nhiêu lần nữa. Cô thẫn thẫn thờ trong lòng, trên mặt lại an ủi bà, “Cậu ấy bận rộn kiếm tiền đây, sau này bà Lục sẽ được hưởng phúc rồi nhé.”

Bà Lục lắc đầu, “Bà không cần hưởng phúc, nó một mình ở bên ngoài, khụ, khỏe mạnh là được rồi.”

Đường Tâm Duyệt trong lòng đau xót, tưởng bối đại khái đều như thế, chỉ cần con cháu khỏe mạnh là được.

“Bà Lục ơi, bà ăn kẹo đi.” Đường Tâm Duyệt lột viên kẹo sữa thỏ trắng, đút vào miệng bà, bà cười hí cả mắt, “Ngọt, ngọt thật!”

Đường Tâm Duyệt nhìn sắc trời bên ngoài, cô thấy thời gian còn sớm bèn dứt khoát gọi hai đứa nhỏ tới, “Đi lấy cây chổi và đồ hốt rác tới đây, chúng ta cùng giúp bà Lục quét dọn vệ sinh rồi dán chữ ‘Phúc’.”

“Dạ được.” Hai đứa bé cười hi hi đi lấy chổi.

Trong mắt bà Lục ánh lên nước mắt, bà vuốt tay Đường Tâm Duyệt, “Aizz, cháu đúng là một đứa bé ngoan. Cám ơn cháu.”

Đường Tâm Duyệt an ủi bà cụ, “Người nên nói cám ơn là cả nhà chúng cháu mới đúng. Nếu lúc đầu không phải bà làm chủ sẵn lòng cho nhà chúng cháu thuê ruộng đất thì chúng cháu đến cả cơm cũng không có mà ăn.”

Lúc ấy cha Lục Thành Vũ – Lục Đại Vĩ vốn muốn cho một nhà khác thuê ruộng đất vì tiền bạc phân chia sẽ cao hơn một chút. Là do bà Lục thương tiếc nhà họ Đường mẹ góa con cô, kiên trì muốn con trai cho nhà bọn họ thuê. Vì thế mà Lục Đại Vĩ còn tranh cãi với bà Lục một trận, sau đó liện ra ngoài làm việc, rất ít khi trở về.

Do đó, Lục Tú Vân luôn nhớ đến ân tình của bà Lục, luôn quan tâm chăm sóc bà. Cũng chính vì sự ảnh hưởng sâu sắc của mẹ, Đường Tâm Duyệt cũng hình thành tính cách biết tri ân báo đáp.

Ba chị em nhà họ Đường bận lên bận xuống, giúp bà Lục quét dọn vệ sinh, dán câu đối và chữ ‘Phúc’.

“Chữ ‘Phúc’ phải dán ngược chứ, cái đồ ngốc Đường Nham này!”

“Lúc anh đặt lên là ngược đó chứ, ai biết sao dán lên nó lại. . .”

“Đầu anh bị đảo ngược rồi hả!”

Ngôi nhà vốn lạnh tanh nhờ có tiếng cười đùa vui vẻ cuối cùng cũng có chút không khí tung bừng của ngày Tết.

“Tạm biệt bà Lục ~” Bận rộn cả một buổi chiều, đã sắp đến giờ cơm tối, Đường Tâm Duyệt nói lời tạm biệt với bà Lục. Ba chị em thân thiết kéo tay nhau rời đi đúng ngay lúc Lục Thành Vũ từ trấn trên trở về. Bốn người đứng mặt nhau ở hàng rào tre cửa viện.

Vạt áo mang theo khí lạnh đập vào mặt, Đường Tâm Duyệt phản ứng thật nhanh bồng cái ngừng bước bảo vệ em trai em gái. Lúc này cô mới ngẩng đầu nhìn thiếu niên phong trần mệt mỏi, cậu thở hổn hển, gò má đỏ lên vì lạnh, trên trán mồ hôi nhễ nhại. Một tay cậu xách cái túi, khỏe mặt Đường Tâm Duyệt liếc qua thấy được trong đó đều là xương còn thừa lại không được bao nhiêu thịt.

Dường như chú ý tới tầm mắt của cô, Lục Thành Vũ theo bản năng giấu chiếc túi sau lưng, nửa xấu hổ nửa chỉ trích, “Sao cậu lại ở nhà tôi?” Lời nói vừa dứt cậu tự biết mình đã lỡ lời. Ngày Tết không theo thông lệ tới chúc Tết thì làm gì? Mối cậu nấp máy, trong mắt thoáng hiện lên sự hối tiếc. Cậu cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất trước mặt mình, bướng bỉnh không muốn nói lời xin lỗi.

“Tôi –” Ban đầu, Đường Tâm Duyệt bị cậu ta chọc cho tức giận, cô mở miệng định nói nhưng vô tình chú ý tới chân cậu ta. Thời tiết tháng chạp trời đông

giả rét, cậu ta vẫn còn mang một đôi giày được làm bắt chước theo màu xanh của quân đội, giày cao su nứt khắp nơi, quần cậu ta thiếu một đoạn, cổ chân lộ ra bên ngoài, lạnh đến phát run.

Gắng gượng nuốt xuống lời nói cứng rắn đã đến bên khóe miệng. Đường Tâm Duyệt than thở, “Chúng tôi đến để chúc Tết bà Lục thôi. Ngày Tết chỉ có một mình bà cụ ở nhà, cậu vẫn nên ở nhà với bà nhiều hơn.”

Lúc này Lục Thành Vũ mới chuyển tầm mắt tới mặt cô, vừa nhìn một cái ánh mắt đã cứng đờ.

Thiếu nữ trước mặt mặc chiếc áo bông đỏ thắm lưu hành nhất hiện nay, viền cổ áo và ống tay áo được đính lông tơ trắng như tuyết càng tôn lên làn da trắng xinh đẹp, tóc đuôi sam đen nhánh thả ở bên vai, mắt ngọc mây ngai, rung động lòng người.

“Lục Thành Vũ?” Đường Tâm Duyệt không hiểu được sao cậu ta lại không nói lời nào nhìn cô chằm chằm.

Lúc này đôi phương mới hoàn hồn, môi khẽ nhấp máy, cậu cắn chặt hàm răng, không lưu loát nặn ra hai chữ, “...Cám ơn.”

“Tôi đi đây.” Đường Tâm Duyệt khoát tay, dẫn hai đứa nhỏ về nhà.

Đường Nham Đường Diêm rất lễ phép, chúng quay đầu nhìn về phía cậu phát tay chào tạm biệt, “Anh Vũ, tạm biệt nhé.”

Lục Thành Vũ lè loi đứng trong gió rét, cậu đưa mắt nhìn thiếu nữ và hai đứa bé thân thiết một trái một phải đi xa, cho đến khi không nhìn thấy bóng lưng ba người nữa thì cậu mới siết chặt túi trong tay, bỏ đi về mặt buồn bã mất mát nhanh chân đẩy cửa vào, “Bà nội, cháu về rồi!”

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Vé số thể thao

Editor: Lam

“Vũ đây à!” Tuy thị lực của bà Lục không tốt nhưng cách cả một khoảng sân bà vẫn thấy được cháu trai mà mình vẫn luôn mong nhớ. Bà khẽ run run xúc động đứng lên muốn đi ra nghênh đón.

“Bà nội, bà đừng đi ra!” Lục Thành Vũ gấp rút chạy như bay tới đỡ lấy bà, “Cháu đã trở về, bà ơi, cháu rất nhớ bà. Gần đây bà có khỏe không? Thân thể bà thế nào rồi ạ?”

“Tốt, tốt, vẫn tốt lắm!” Bà nắm lấy tay cháu trai, gật đầu liên tục, nước mắt đầy mặt, “Bà rất nhớ cháu! Nhớ cháu không biết cháu ở bên ngoài thế nào? Ngủ ra làm sao? Buổi tối bà nhớ đến nỗi không ngủ yên được.”

“Bà nội!” Lục Thành Vũ vô cùng áy náy, cùng cụ bà nói chuyện một hồi, cậu thấy sắc trời dần tối bèn đứng lên nói, “Bà nội, cháu đi làm cơm nhé, qua năm mới chúng ta phải ăn một bữa thật ngon mới được!”

Cậu nhắc quả Tết đồ tể Vương cho lên – vài thanh xương ống không còn lại bao nhiêu thịt đi xuống phòng bếp. Kết quả vừa nhìn đã thấy trên bàn bày đầy đồ Tết.

Cậu tiện tay lật lên xem, có thịt muối lạp xường và một giò trứng gà, còn có một bao kẹo sữa thô trắng.

Cậu lại nhìn xung quanh, nhà cửa sáng sủa sạch sẽ, mặt đất rõ ràng đã được quét dọn qua, bên ngoài nhà chính dán câu đối, trên cửa có dán chữ ‘Phúc’.

Cậu cầm kẹo sữa lên, ký ức dưới đáy lòng bị khơi lên, trong lòng cậu khẽ run, “Bà nội ơi, những thứ này là của ai tặng đây ạ? Nhiều thật đấy...”

“Là Đường Tâm Duyệt đem tới...” Bà Lục mất mủi nhưng tâm không mủi, bà bật ngón tay cái tán thưởng không ngớt, “Cả nhà họ đều là người tốt. Đứa bé Tâm Duyệt kia cũng rất tốt, vừa hiểu chuyện lại tài giỏi. Nếu con bé có thể trở thành vợ của cháu trai bà thì thật tốt biết bao... Thật đáng tiếc...” Về mặt bà đầy tiếc nuối.

Trong nháy mắt, tâm trạng kích động cuộn cuộn của thiếu niên như bị đông lại, yết hầu chuyển động dữ dội. Cậu khom lưng đứng đó, thiếu niên vốn búống bình kiêu ngạo trải qua sự mài giũa của xã hội đã trưởng thành hơn rất nhiều, đã có vài phần đáng vẻ của người lớn.

Khóe miệng cậu hiện lên nụ cười khổ, cúi đầu lẩm bẩm, “Là con, là do con không xứng với người ta...” Tuy mất mát nhưng thiếu niên rất nhanh đã thu lại cảm xúc của mình, “Bà nội, con đi nấu cơm đây.”

Cậu cũng chỉ có thể quý trọng người bên cạnh thôi.

————— ta là phân cách tuyến đáng yêu ————(๑ˊˋˊ)๑—————

Qua hết năm mới, Đường Tâm Duyệt tiếp tục đến nhà họ Lý làm người giúp việc. Ngẫu nhiên cô sẽ lơ đãng thấy đồ tể Vương độc ác đánh Lục Thành Vũ. Đường Tâm Duyệt một mặt thầm chửi rủa mình nhiều chuyện, một mặt lại không nhận được khuyên Lục Thành Vũ kiếm cớ bỏ công việc này, ra ngoài đổi một công việc khác.

Lần này Lục Thành Vũ không nói năng lỗ mồm nói cô xen vào việc của người khác nữa. Chẳng qua đôi mắt u tối kia không còn sáng ngời, cậu phức tạp nhìn cô chằm chằm, “Tôi sẽ nghĩ cách.”

Đường Tâm Duyệt cau mày, cô cảm thấy khó hiểu, có chỗ nào đó là lạ.

“... Lục Thành Vũ.” Cô cố gắng dịu dàng uyển chuyển khuyên nhủ, “Trong cuộc sống, con đường của mỗi một người không giống nhau, có rất nhiều đường để lựa chọn. Thế nhưng có đường là ngõ cụt. Một khi đã đi lên thì sẽ không thể quay lại được.”

“Cậu chớ đi lầm đường.” Cô thành khẩn mà chân thành nhắc nhở.

Một năm qua, cô tiếp xúc với Lục Thành Vũ cũng không ít. Hiện tại cô cũng không có quá nhiều thành kiến về việc sau này cậu ta sẽ trở thành tội phạm giết người. Trong mắt cô, Lục Thành Vũ là một người hiền lành, hiểu thuận, thông minh lại có thể chịu cực chịu khổ, cho dù tuổi trẻ khí thịnh, quật cường có chấp thì đó cũng không phải là tật xấu gì lớn.

Đời này, từ tận đáy lòng cô hi vọng đôi phương sẽ không rơi vào kết cục như trước.

Lục Thành Vũ nhìn cô một cái thật sâu, cậu ám chỉ nói, “Có người, từ trước đến nay ông trời chỉ cho một con đường.”

Đường Tâm Duyệt cau mày.

Hai người tách ra sau cuộc đối thoại không mấy vui vẻ. Không tới nửa tháng sau, vào một ngày nào đó Đường Tâm Duyệt muốn đến chỗ đồ tể Vương mua thịt thuận tiện nhìn thử hương đi của Lục Thành Vũ thì không ngờ lại thấy một đám người vây quanh trước cửa tiệm. Họ đang tranh nhau mà nói, bàn luận sôi nổi.

Trong lòng cô lập tức căng thẳng. Chẳng lẽ Lục Thành Vũ đã xảy ra chuyện?

“Xin nhường đường một chút!” Đường Tâm Duyệt vất vả chen qua đám người, cô thấy đồ tể Vương duỗi thẳng hai chân ngã ngồi dưới đất, ông ta lấy tay che sau ót, chửi rủa vang trời, “Thằng nhóc con chết bầm kia! Ngày thường quen dùng mảnh lông trộm cắp, tôi là thầy phải dạy dỗ nó, mấy người nhìn thử đi! Nó dám đánh trả đây tôi ngã đây này! Ôi, ôi, đầu của tôi!”

Tên đồ tể cao lớn vạm vỡ lại ngồi dưới đất kêu gào, chỉ trời nắng đất, nắng học trò không bằng heo chó.

Quần chúng vây xem không biết rõ cũng đứng ra bên vực ông ta, “Đứng, lại dám đánh thầy dạy của mình, kẻ học nghề này thật xấu xa!”

“Vết thương của ông có nặng không đấy? Báo cảnh sát đi.” Có người tốt bụng đề nghị.

Vừa nghe thấy có người muốn báo cảnh sát, đồ tể Vương liền nhanh nhẹn bò dậy, “Này, cũng không nghiêm trọng thế đâu.” Ông vừa tức giận nói, vừa hung ác nhìn về phía mặt đất chửi thề, “Thằng nhóc con chết bầm kia mau cút đi, đừng để tao thấy mày nữa!” Về mặt lại thay đổi thành đáng vẻ chân thành tốt bụng, “Đứng rồi, tôi cũng nhắc nhở mấy người, kẻ học nghề ấy tên Lục Thành Vũ, là nông dân từ trên núi xuống, là đứa u ám không đáng yêu nhất. Các người cũng để ý một chút, đừng có tốt bụng chứa chấp nó, coi chừng bị rấn cần ngược lại đấy!”

Mọi người vây xem rời rít nói, “Chuyện đó sao có thể chứ, nếu nhận ra nó bọn tôi nhất định sẽ đưa nó tới trước mặt ông anh cùng nhau dạy dỗ nó lại.”

“Anh Vương đúng là một người tốt, còn nhớ đến nhắc nhở chúng ta.”

Ánh mắt Đường Tâm Duyệt lạnh lẽo, dù đồ tể Vương có đổi trắng thay đen thì cô cũng có thể đoán được hơn phân nửa là do ông ta đánh đập quá dã man, Lục Thành Vũ cuối cùng không chịu nổi nữa mới phản kháng đẩy ngã ông ta. Ông ta còn trả đũa, kiên quyết muốn phá hủy danh tiếng của Lục Thành Vũ, khiến cậu không thể nào lưu lại trấn nhỏ.

Cô lặng lẽ quan sát bốn phía, ánh mắt nhạy bén phát hiện ở xa xa có người núp sau bức tường, bóng người lộ ra nửa cái đầu nhìn về phía bên này.

Khoảng cách quá xa, cô không thấy được vẻ mặt của cậu ta. Là sợ hãi sẽ gây ra chuyện lớn nên chỉ đứng từ xa hoảng sợ ngó nhìn?

Hay là... Đây vốn là sự trả thù mà cậu ta đã oán hận chất chứa từ lâu? Lúc này trong mắt cậu là sự sáng khoái sau khi trả thù ư?

Đường Tâm Duyệt không biết. Cô chỉ có thể khẳng định là Lục Thành Vũ có thể sẽ lại bước lên con đường cũ của đời trước.

Mà kẻ đầu tiên trước mắt vẫn còn đang ăn nói bừa bãi.

Trong lòng cô bùng lên một con tức không nén được, trên mặt Đường Tâm Duyệt giả vờ kinh ngạc, “Ồ, sư phụ Vương à, người học nghề mà ông nói có phải là người gầy gao cao, không cười đúng không?”

“Là cháu đấy à...” Đồ tể Vương vừa thấy cô liền cười toe toét mặt mày vui vẻ, gật đầu liên tục, “Chính là cái thằng nhóc đó đấy! Cháu cũng đã gặp mặt

mấy lần rồi đó.”

Đường Tâm Duyệt đáp, “Đã gặp qua, mỗi lần cậu ấy cân đều rất chính xác... Có điều, có lần cháu thấy ông ở trong sân sau vừa tát vừa đá cậu ấy, mắng cậu ấy không biết động tay động chân, làm hại ông kiếm ít tiền.”

Mọi người xôn xao, ánh mắt rói rít nhìn về phía đồ tể Vương.

“Con nhỏ chết tiết này, mày nói cái gì vậy!” Trên mặt đồ tể Vương có chút không nén được giận, ông nổi giận đùng đùng trừng về phía Đường Tâm Duyệt.

Đường Tâm Duyệt dường như bị dọa sợ lùi về sau hai bước, gần như muốn khóc, “Cháu.. cháu có sao nói vậy thôi!” Rồi vội vàng chui vào trong đám người, thoáng cái không thấy bóng dáng.

Cô nói giống như vô tình lộ ra, không biết là ai nhỏ giọng lẩm bẩm phụ họa, “Nhớ lại mỗi lần tôi đến đây mua thịt, cậu trai ấy đều cân rất chính xác...”

Lần này cho dù đồ tể Vương có nói gì thì những người khác cũng đã có lòng nghi ngờ, ánh mắt nhìn ông ta đều thay đổi.

“Các người đừng có nghe con nhóc chết tiết kia nói bậy!” Đồ tể Vương tức muốn chết, muốn lôi kéo người để giải thích. Người xung quanh thấy ông ta thờ hèn hèn đều ‘ồ’ lên một tiếng giải tán.

Sau sự kiện này, Đường Tâm Duyệt không đến chỗ đồ tể Vương mua thịt nữa. Cô cũng không thấy Lục Thành Vũ ở trần trên, chắc do cậu ta không thể lưu lại ở trong trấn nên đã đi đến địa phương khác.

Đường Tâm Duyệt ở nhà Lý Văn Tĩnh làm bốn năm, mãi đến khi cô sắp 16 tuổi. Đứa bé cũng đã 4 tuổi, mấy năm qua Lý Văn Tĩnh rất hài lòng về cô, quan tâm cô rất nhiều, chỉ ấy cố ý để cô tiếp tục ở lại làm việc.

Đường Tâm Duyệt cũng tính tới tháng 10, lấy được chứng minh thư sẽ đến vùng duyên hải giàu có đi làm. Hơn nữa đến lúc đó em trai em gái cũng phải lên cấp 2 rồi, số tiền chi tiêu sẽ không ít, chỉ có ra ngoài làm việc mới có thể kiếm được nhiều tiền hơn.

“Chị Duyệt Duyệt ơi, chữ này đọc thế nào ạ?” Một buổi chiều mùa hè, Đường Tâm Duyệt đang phơi quần áo trên ban công.

Ánh nắng nhỏ vun xuyên qua quần áo mỏng manh lay động, mạ lên mái tóc cô một tầng ánh sáng màu vàng.

Thiếu nữ trở mã trở nên duyên dáng yêu kiều, tóc cột đơn giản thành đuôi ngựa để sau ót, lộ ra vẻ nhẹ nhàng khoan khoái hào phóng; làn da trắng nõn như sứ, ánh mắt dịu dàng trầm tĩnh, có sự thành thực ôn trọng mà các bạn cùng lứa không có.

“Chị Duyệt Duyệt ~” Từ trong phòng ngủ, Phạm Oánh Oánh cầm cuốn truyện thiếu nhi chạy đến. Bé ôm chân cô nũng nịu đòi cô dạy bé học chữ.

Đường Tâm Duyệt chỉ tay giải thích cho bé, “Chữ này đọc là ‘wāi’(歪) (xiêu vẹo), em nhìn phía trên là chữ ‘bất’(不), phía dưới là một chữ ‘chính’(正) (ngay ngắn) (正), bất chính (không ngay ngắn), chẳng phải là ‘wāi’(歪) (xiêu vẹo) à? Giống bộ quần áo này này...” Cô đang đưa áo sơ mi trước mặt, “Thế này là ngay ngắn (chính), còn nghiêng thế này là không ngay (bất chính).”

“Không ngay ngắn (不正) là xiêu vẹo (歪)...” Phạm Oánh Oánh nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, ánh mắt bé sáng lên, “Em hiểu rồi, không ngay ngắn (不正) là xiêu vẹo (歪)! Em nhớ rồi!”

Đường Tâm Duyệt cười khen ngợi, “Oánh Oánh thật thông minh.”

“Ăn cơm thôi.” Lý Văn Tĩnh từ trong phòng bếp bung thức ăn ra thấy một màn này hiểu ý cười một tiếng, gọi hai người tới ăn cơm trưa.

Mấy năm nay Đường Tâm Duyệt cũng không lơ là việc học. Cô nhờ Lý Văn Tĩnh tìm người mượn sách giáo khoa cấp 2 để tự học, còn biết đúng lúc dạy dỗ kiến thức cho Oánh Oánh.

Phạm Oánh Oánh hiện tại mới 4 tuổi cũng đã biết bài về phép tính nhân và hai mươi bài thơ Đường, chữ cũng đã biết chừng một trăm từ. Nhân viên bệnh viện không khỏi khen Oánh Oánh thông minh, khen hai vợ chồng biết dạy con.

Lý Văn Tĩnh được về vang lại càng quan tâm Đường Tâm Duyệt nhiều hơn.

Cơm nước xong xuôi, Đường Tâm Duyệt đi rửa chén. Lý Văn Tĩnh mang đứa bé đi ngủ trưa, phải nghỉ ngơi hơn 1 giờ.

Đường Tâm Duyệt không có chuyện gì làm, cô bèn đi ra ngoài đường dạo một hồi.

Mấy năm nay cô dành dụm được chút tiền, chi tiêu ăn mặc trong nhà cuối cùng cũng không còn túng thiếu nữa. Em trai em gái thường xuyên có thịt ăn, có sữa uống, cơ thể lớn lên ngày càng tốt. Bản thân Đường Tâm Duyệt do được nhà họ Lý bao ăn bao ở, không giống kiếp trước phải bận bịu học bài còn phải làm công ở nhà ăn, do dinh dưỡng đầy đủ nên cô dậy thì cũng rất tốt, mới 16 tuổi đã cao 1m65. Đời trước mãi tận khi đến lớp 12 cô mới miễn cưỡng cao 1m60 đó thôi.

Do đó cô mới phát hiện, hóa ra bản thân cô vì giấc mơ vào đại học mà thân thể đã bị tui thân đến nhường nào.

Mà tâm trí và tầm mắt mở mang khiến cô nhìn xa hơn, hóa ra muốn lên đại học không phải chỉ có một biện pháp duy nhất.

Nhà nước đối với việc thi vào trường cao đẳng không có hạn chế tuổi tác. Chỉ cần bạn nguyện ý thì đều có thể tham gia thi vào trường cao đẳng.

Thế nên cô một khắc cũng không buông bỏ việc học tập.

“Duyệt Duyệt.”

“Tiểu Duyệt ra ngoài phơi nắng đây à.”

Dọc đường đi ngang qua, hàng xóm quen thuộc sôi nổi chào hỏi cô. Còn có người chưa từ bỏ ý định tiến lên truy hỏi, “Tâm Duyệt à, khi nào cháu qua dạy con nhà đi đi. Đứa trẻ nhà đi đứng là con nít quý, giấy vở chết đi rồi!”

Đường Tâm Duyệt cười cười, “Di Vương à, trẻ con tinh nghịch là lanh lợi đó. Lần trước cháu thấy con đi chơi cùng đứa trẻ nhà khác, con đi còn chỉ huy bọn nhỏ lớn hơn nó xoay vòng vòng nữa cơ, sau này con đi nhất định có tài làm ông chủ.” Cô chỉ thay đổi cách thức khen ngợi con trai đối phương, không hề đề cập đến việc đổi chủ.

Có người phụ nữ nào không thích người khác khen con mình đâu, di Vương vừa nghe liền cười híp cả mắt, ngoài miệng còn cố tình oán trách, “Ai nha, lanh lợi gì chứ, chỉ biết quậy phá thôi! Lần trước đi mua cho nó đồ chơi, nó lại kiên quyết phá ra rồi mới lắp ráp về như cũ!” Sau đó bà bắt đầu kể sự tích huy hoàng của đứa con mà mình đã thuộc như lòng bàn tay.

“Thật thông minh!” Đường Tâm Duyệt cười phụ họa. Trước đó cô có nhờ di Vương giúp cô dò hỏi có thầy dạy nghề nào muốn tuyển học đồ không, cũng bởi vì người ta thích lời kéo tán dóc với cô mà cô có thể kiên nhẫn lắng nghe. Thường xuyên qua lại quen thuộc, người ta mới chịu giúp đỡ.

Chờ di Vương trò chuyện thỏa thuê, hải lòng tạm biệt, Đường Tâm Duyệt mới đi đến cửa hàng mua ít kẹo về cho em trai em gái.

Cô chợt phát hiện nơi đó có đầy ắp người bu lại, đông nườm nượp, vô cùng náo nhiệt.

Mấy tấm quảng cáo treo khắp nơi, Đường Tâm Duyệt nhìn mấy chữ màu đỏ: Vé số thể thao Trung Quốc.

Cô đứng ở đây, chung quanh là người dân đứng trước trạm vé số chật như nêm cối. Trên tay từng người đều nắm chặt tiền giấy hoặc ít hoặc nhiều, trên mặt mang theo sự hưng phấn và kích động, họ ôm giấc mộng viên vọng một đêm làm giàu.

Đường Tâm Duyệt bỗng chốc lấy lại tinh thần, cô dùng sức nắm chặt nắm tay. Tâm tình lập tức được đưa gọn sóng.

Phía chính phủ đã chính thức phát hành vé số từ thiện thể thao, nó xuất hiện rồi.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Đi làm

Editor: Lam

Trong đầu cô dâng lên một suy nghĩ điên cuồng: Chỉ cần nhớ dãy số trúng thưởng của vài kỳ, sau đó tự sát trở lại khi còn bé, chờ tới hiện tại đi mua vé số ứng theo dãy số trúng thưởng thì một đêm giàu phát lên chẳng còn là giấc mơ nữa!

Đường Tâm Duyệt ngẩng đầu nhìn về phía trước, đội ngũ xếp hàng thành một hàng dài, trái tim của cô đập bình bịch bình bịch không ngừng.

Năm triệu vào thập niên này có giá trị vô cùng. Tiền mua nhà không phải tính theo mét vuông, mà là nguyên căn nhà 120m² chỉ cỡ 20.000 đến 60.000 đồng. Năm xu có thể mua một túi quả sung khô nhỏ để ăn vặt. Một tô mì chỉ có một đồng tiền mà thôi.

Năm triệu đối với người thời đại này mà nói quả thật là con số trên trời.

“Tiểu Đường, em đang làm gì vậy?”

Ngày hôm sau, lúc Lý Văn Tĩnh lấy quần áo vào thì thấy Đường Tâm Duyệt cầm một tờ giấy trong tay đang vẽ vẽ viết viết gì đó, chị liếc nhìn, “Vé số à? Chị không nghĩ tới em có hứng thú với cái này đây.”

Đường Tâm Duyệt mỉm cười, “Em chỉ xem chút thôi. Em định nghiên cứu thử quy luật của nó, nhờ có một ngày trúng được thì tốt quá rồi. A, đúng rồi, chị Văn Tĩnh, sao chị không thử mua vé số đi?”

Ở đây, mỗi người ít nhiều gì cũng sẽ mua một hai vé vào thời điểm đang nóng này. Thế nhưng, từ trước đến giờ Lý Văn Tĩnh chưa từng mua.

Lý Văn Tĩnh không vui cười trừ, “Trước đây chị rất thích mua, chính là cái loại từng hộp từng hộp có mua chắc chắn sẽ trúng đấy. Vận may của chị không tốt nên rất ít khi trúng được đồ vật gì, trong lòng lại cứ không phục, càng không trúng được thì lại càng dốc sức mua hơn. Có lần chị tiêu hết cả tháng tiền lương vào đó luôn, cuối cùng chỉ trúng được cái ga giường bằng bông. Chị tức quá khóc cả một đêm! Từ đó về sau chị không phí tiền vào nó nữa. Bản thân chị cũng là sợ mua sẽ ghiền.”

Khi đấy, đúng là có người một đêm chột giàu, nhưng càng nhiều hơn là những người đắm chìm trong mộng đẹp không thể tự thoát khỏi, khẳng khẳng không từ bỏ mà mua vé số đến táng gia bại sản.

Nhưng hai người đều không nghĩ tới, vé số trúng thưởng kỳ đầu tiên lại chính là số điện thoại nhà của Lý Văn Tĩnh.

Thập niên 90 thịnh hành máy nhắn tin, điện thoại bàn và điện thoại di động. Khi đó nghe đâu cách đeo máy nhắn tin theo tiêu chuẩn là kẹp máy nhắn tin lên dây nịt, nhưng nhất định phải đóng thùng, có như vậy mới có thể lộ ra máy nhắn tin để cho người khác thấy được, hành diện vô cùng.

Mà giá cả của điện thoại di động đối với người bình thường mà nói là quá đắt, xa không với tới. Giống như gia đình Lý Văn Tĩnh, hai vợ chồng đều là nhân viên công chức, đến năm 1996 tiền lương mỗi tháng cộng lại cùng lắm cũng chỉ hơn 600 mà thôi. Mà khi đó một cái điện thoại di động phải hơn hai chục ngàn, còn phải thêm 6000 tiền phí đăng ký mạng nữa.

Thế nên khi đó máy nhắn tin tương đối phổ biến hơn, còn điện thoại di động ở đây rất hiếm gặp. Càng phổ biến thông dụng hơn đó là điện thoại bàn.

Mà năm 1996, hai vợ chồng gia đình Lý Văn Tĩnh chạy theo mốt, tiêu tiền lắp một cái điện thoại bàn.

Khi đó, do số người lắp đặt không nhiều nên số điện thoại bàn chỉ có 7 con số, vừa khéo giống như vé số vậy.

Thời điểm biết được tin này, Lý Văn Tĩnh vỗ đùi cái bốp, hối hận thúi cả ruột, “Sớm biết thế chị sẽ mua một lô luôn rồi! Năm triệu lận đấy!”

Đường Tâm Duyệt cũng cảm thấy rất đáng tiếc. Lúc bấy giờ dùng dãy số để mua vé số đa phần đều là số điện thoại nhà mình hoặc là tổ hợp ngày tháng năm sinh nhật của bản thân. Lý Văn Tĩnh nói muốn mua tất nhiên cũng chọn mấy con số này rồi.

Khoảng thời gian này Lý Văn Tĩnh giống như ‘thím Tường Lâm’, gặp ai chị cũng đều nói mình hối hận vì không chọn được năm triệu như thế nào. Thái độ của chồng chị, Phạm Đông vẫn tương đối thản nhiên hơn, anh khuyên chị mất đến mấy ngày. Đường Tâm Duyệt cũng tận dụng mọi thứ để giúp đỡ anh mới khiến chị chậm rãi từ bỏ sự tiếc nuối do vụt mất năm triệu.

(Thím Tường Lâm là nhân vật chính trong tác phẩm “Chúc phúc” của Lỗ Tấn-một nhà văn Trung Quốc. Tường Lâm có nghĩa là cát tường như lâm, chỉ vận mệnh tốt.)

Có điều qua lần này, Đường Tâm Duyệt đã khắc sâu ấn tượng với dãy số đấy. Bình thường cô cũng thường xuyên dùng bút ghi lại mấy kỳ có dãy số dễ nhớ.

Có lần bị Lý Văn Tĩnh vô tình thấy quyển sổ nhỏ ghi chép của cô, chị trình trọng tâm cô nói chuyện, nghiêm nghị khuyên nhủ, “Nghe chị nói này, loại chuyện này đều là số mệnh cả đấy, không được cưỡng cầu. Thực ra, mỗi ngày ngẫu nhiên mua một hai vé vui đùa một chút là được. Em đừng mê muội vào nó, chớ giống như chị trước!”

Đường Tâm Duyệt trong lòng ấm áp, “Cám ơn chị.”

Cô biết Lý Văn Tĩnh lo lắng cô sẽ cố chấp với việc trúng giải, sẽ trở nên điên cuồng bất chấp lý lẽ.

Lý Văn Tĩnh nhìn ra được cô đã hiểu mình dụng tâm lương khổ, chị vui mừng xoa đầu Đường Tâm Duyệt, “Em biết thì tốt rồi.”

“Chị Văn Tĩnh...” Đường Tâm Duyệt che đầu né tránh, cười trách, “Xoa đầu sẽ không cao lên được đấy.”

Lý Văn Tĩnh cố ý tiếp tục xoa, “Em bây giờ cũng đủ cao rồi, tới đây để chị xoa đầu cái nào, tóc em mềm thật đấy.”

“Em không muốn đâu ~” Đường Tâm Duyệt cười đùa cùng Lý Văn Tĩnh, cuối cùng trong lòng cô đã quyết.

Bản năng của con người sẽ sợ hãi cái chết. Mặc dù cô không chết có thể trở về khi còn bé nhưng nỗi thống khổ khi từ vong hai lần trước vẫn quanh quẩn sau trong nội tâm cô, lưu lại ám ảnh trong đấy.

Huống chi, trở lại quá khứ nghĩa là còn phải trải qua sáu năm cuộc sống như vậy nữa. Từ tuổi tác trong nội tâm mà nói thì để mình làm người giúp việc 12 năm, lặp đi lặp lại hành động giống nhau cũng có chút rất khó chịu đựng.

Quan trọng nhất chính là, có thể sống lại giống như ân huệ mà thần linh ban cho, cô cũng không biết cơ hội quý báu thế này có một lần, hai lần hay là sau này sẽ không bao giờ có được nữa? Có ai dám ở trong tình huống không thể nào xác định tùy tiện làm ra quyết định nào chứ, chỉ bằng cứ quý trọng hiện tại.

Ngày 6 tháng 10, Đường Tâm Duyệt nhận được thẻ căn cước, cũng đã tìm người giới thiệu xong. Cô chuẩn bị lên đường đi xuôi về phía nam đến Quảng Châu làm công.

Trước khi đi, Đường Tâm Duyệt âm thầm tìm Lý Văn Tĩnh nói chuyện riêng, cô nghiêm túc nói, “Chị Văn Tĩnh, nếu như có cơ hội, chị và anh Đông cũng nên nghĩ biện pháp để điều đi nơi khác đi.”

Văn Tĩnh không rõ nguyên do, “Điều đi? Điều đi nơi nào? Mặc dù nơi này hơi nghèo nàn nhưng chị và anh Đông của em đều là nhân viên chính thức, tiền lương mỗi một tháng của bọn chị đều không thể thiếu.”

Đường Tâm Duyệt đáp, “Em xem ti vi thấy trên tin tức nói sản lượng mỏ than đá vùng Uy Viễn, Tự Cố hàng năm đều đang giảm sút. Em nghĩ hoàn cảnh trên này của chúng ta cũng bên đó cũng không khác nhau lắm, mỏ than đá khẳng định cũng có ngày bị đào rỗng.” Theo lời nói của cô, vẻ mặt Lý Văn Tĩnh dần dần trở nên nghiêm túc, cô nói tiếp, “Trần nhỏ chúng ta vốn dựa vào mỏ than đá, xưởng than đá, nhà máy sửa chữa ô tô, phân xưởng máy bay, bệnh viện công và trường học mà phát triển. Nếu như mỏ than đóng cửa theo lời của em, nhà tù và bệnh viện nói không chừng cũng phải dời đi nơi khác. Hai người bọn chị tuy chắc chắn sẽ không thất nghiệp nhưng ai biết nhà tù sẽ dời đến nơi nào? Lỡ như nơi ấy xa hơn, điều kiện khắc nghiệt hơn, sau này tuy Oánh Oánh sẽ lớn lên nhưng anh Đông một tháng không về nhà được mấy lần, chị sẽ rất cực khổ.”

Lý Văn Tĩnh trầm ngâm một chút, “Em vừa nói như thế, chị cũng nghĩ đến gần đây có nghe phong phanh...” Lý Văn Tĩnh nói lời cảm tạ, “Cũng cảm ơn em đã cảnh tỉnh chị, chuyện này chút nữa chị sẽ cùng bàn với anh Đông. Phải nghĩ biện pháp để được điều ra ngoài mới được.”

“Tốt nhất có thể được điều đến tỉnh thành bên kia, bên đấy kinh tế tốt thu nhập cũng cao. Sau này Oánh Oánh đi học hoàn cảnh giáo dục cũng sẽ càng tốt hơn.” Thấy Lý Văn Tĩnh nghe lọt lời nói của mình, Đường Tâm Duyệt không khỏi thở phào.

Cô nhớ thời điểm cuối thập niên 90, mỏ than đá nơi đây bởi vì đào quá sâu, vốn đầu tư và sản vật không tỉ lệ thuận nên dần dần đình công. Hàng loạt công nhân lúc này đã thất nghiệp cầm theo số tiền an ủi mỏng manh. Tuy nhân viên công chức và cán bộ có biên chế cùng các loại bộ môn quan trọng như bệnh viện, nhà tù... dời ra ngoài nhưng phải dời đến chỗ rất xa.

Mỏ than đá đã vượt quá hạn định, nhà tù dời đi, xưởng than đá cùng hàng loạt toàn bộ nhà máy nhỏ đều đóng cửa. Trần nhỏ đã từng phồn vinh náo nhiệt nay không còn sản nghiệp để dựa vào, từ từ trở nên hoang phế. Người bình thường ở trên có thể rời đi đều rời đi. Nông dân trên núi bỏ đi dựa vào làm ruộng mà sống. Nơi này trước kia sản xuất than đá, bụi bặm nhiều, hoàn cảnh lại không tốt. Cho dù chính phủ muốn khai phá thêm lần nữa thì cũng là không bột đổ gột nên hồ.

Ba năm nay, vợ chồng Lý Văn Tĩnh quan tâm chăm sóc cô rất nhiều, cô cảm kích vô cùng. Tuy hiện tại cô không có năng lực, vẫn không giúp được gì nhiều cho vợ chồng Lý Văn Tĩnh, nhưng có thể nhắc nhở họ cũng tốt.

—————(˘.˘)—————~(˘.˘)—————

“Các em đi học cho thật giỏi, đừng vì tiết kiệm tiền mà để đói bụng, biết chưa?” Đường Tâm Duyệt đứng ở cổng trường công lập trấn trên cẩn thận dặn dò em trai em gái.

Hai đứa bé ôm nhom gầy gò ngày xưa giờ cũng đã lớn thành hai đứa nhóc rồi.

Do mấy năm nay Đường Tâm Duyệt đi làm công đã để dành được không ít tiền, cô đã cải thiện điều kiện sống trong nhà rất nhiều. Dinh dưỡng của hai đứa bé cũng tăng theo, hoàn toàn hiện ra cái tốt của gen di truyền. Đường Tâm Duyệt lại chú trọng dạy dỗ lời nói và việc làm của hai đứa, vì vậy, mặc dù Đường Nham Đường Diễm mặc quần áo bình thường nhưng lại sạch sẽ ngăn nắp, đáng vẻ đeo cặp sách của hai đứa nhìn còn thông minh dễ thương hơn mấy đứa trẻ trong thành thị nhiều.

“Dạ ~ biết ~ rồi ~.” Đường Nham ôm cánh tay của Đường Tâm Duyệt lác qua lác lại, cười hi hi ha ha.

Đường Diễm cũng học theo ôm một cánh tay khác của cô, bé giương mắt nhìn, “Chị ơi, khi nào chị sẽ tới thăm chúng em ạ?”

Đường Tâm Duyệt cúi đầu xoa đầu Đường Diễm, “Em đi học cho giỏi, có rảnh thì về nhà thăm mẹ một chút. Chị sẽ viết thư cho chúng em.”

“Chị ơi!” Ánh mắt Đường Diễm long lanh nhìn chị mình, hốc mắt đỏ cả lên.

Đường Nham rầu rĩ không vui cúi đầu, không nói tiếng nào. Nhóc cũng không nở. Mấy năm trước bọn họ học tiểu học, mỗi tháng Đường Tâm Duyệt mới có thể trở về một lần. Hiện tại, chị nhóc phải đi đến vùng khác, không biết khi nào mới có thể trở về.

Đường Tâm Duyệt cũng không nở rời xa hai đứa, cô dùng sức ôm lấy chúng, “Các em vào đi, nhớ nghe lời thầy cô đấy. Có việc gấp thì cứ tìm người bên chị Văn Tĩnh nhé.”

Đường Nham Đường Diễm thành tích vượt trội, liên tục nhảy hai lớp, hơn nữa hai người bọn họ còn đậu cuộc thi chuyển cấp (từ cấp 1 lên cấp), trúng tuyển vào trung học trấn trên.

Sau khi chia tay em trai em gái, Đường Tâm Duyệt trở lại nhà Lý Văn Tĩnh thu thập hành lý của mình. Tối hôm đó, cô và Lý Văn Tĩnh ngủ cùng nhau.

Lý Văn Tĩnh rất luyến tiếc cô, chị nhận cô làm em gái kết nghĩa, dặn dò không ngừng, “Nếu cuộc sống bên ngoài trải qua không tốt thì em hãy trở lại đây, nhà bọn chị luôn không thiếu phần của em. Hiểu rõ chứ?”

“Em hiểu được, cảm ơn chị.” Đường Tâm Duyệt chôn mặt cọ vào cánh tay đối phương, cười cong cả mắt.

Thật tốt quá, cô lại có nhiều thêm người nhà yêu quý cô rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đường Tâm Duyệt lên đường đi Quảng Châu dưới sự tiễn đưa của vợ chồng Lý Văn Tĩnh

Lúc này đang là năm 1996, cải cách mở cửa đã qua hơn 10 năm, xã hội cũng đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Đặc biệt là vùng duyên hải và đặc khu kinh tế.

(Đặc khu kinh tế là tên gọi chung cho các khu kinh tế được thành lập trong một quốc gia nhằm thu hút đầu tư trong và ngoài nước bằng các biện pháp khuyến khích đặc biệt.)

Trước đây Đường Tâm Duyệt chưa từng tới Quảng Châu, nhưng càng ngày càng có nhiều người trẻ tuổi ra ngoài đi làm đều chọn nơi này. Nghe nói Quảng Châu cần sức lao động, sau khi cô hỏi thăm rõ ràng tình huống ở đây liền cùng đi với một chị vừa về quê thăm nhà đang trên đường quay về.

Tàu lửa màu xanh lá, trong toa chở đầy hành khách, lao vùn vụt trên đường. Gió từ một cửa sổ khẽ mở thổi tới làm rối loạn tóc đuôi ngựa vốn được cột chỉnh tề của Đường Tâm Duyệt.

Cô đã suy xét kỹ, đời này cô không đi học, không có nước cờ đầu (phương tiện để đạt đến danh lợi) là trình độ học vấn thì ngay đến cả công ti bình thường cũng không vào được, chỉ có thể học một tay nghề thôi. Người xưa có câu, có nghề trong tay, việc làm không lo. Cô định trước tiên phải học một môn nghề đã.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thay đổi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Lam

Cô vén tóc mai đến sau tai, mỉm cười ngồi nghe chị Lưu đối diện nói luyên thuyên khen ngợi không ngừng, “Nhà máy đó của bọn chị rất tốt, tiền lương mỗi tháng từ trước đến nay chưa từng thiếu bao giờ. Ngày ngày đều có thịt mỡ ăn, miệng đầy dầu!”

(Thời xưa thịt mỡ đắt hơn thịt nạc, ăn thịt mỡ sướng hơn thịt nạc)

“Chị gì ơi, chị làm việc ở nhà máy nào thế?” Có người ngồi bên cạnh nghe được, chen miệng hỏi.

“Nhà máy tơ lụa Thịnh Hưng, chính là nhà máy chuyên sản xuất tơ lụa, sản xuất những thứ chuyên xuất khẩu cho người nước ngoài ấy.”

“Ồ kia, tôi cũng làm ở đó đấy!” Người phụ nữ trung niên nọ mặt đầy ngạc nhiên và mừng rỡ, vỗ bảp đùi.

“Chị cũng thế à? Chị ở phân xưởng nào?” Chị Lưu cảm thấy hứng thú.

Hỏi một hồi hóa ra là công nhân trong cùng một nhà máy, âu cũng là duyên phận. Hai người nồng nhiệt trò chuyện giết thời gian làm Đường Tâm Duyệt bị bỏ quên vắng vẻ ở một bên.

Cô yên lặng đọc sách.

Khi đó, phát triển kinh tế ở miền Tây còn rất lạc hậu. Nông dân công dân ở đất Thục* đi đến vùng duyên hải làm công nhiều vô cùng, số tiền gom góp được mang về quê xây nhà cưới vợ cũng xem như nở mày nở mặt. Giống như chị Lưu đây, hàng năm cũng chỉ dịp Tết mới trở về thăm con, bình thường chị đều đi làm ở Quảng Châu.

(đất Thục: chỉ vùng Tứ Xuyên)

Người thật sự phát đạt hoặc là có ý định đều dứt khoát nghĩ cách để ở lại nơi này. Họ kiếm tiền mua nhà đòi hộ khẩu để hoàn toàn trở thành người thành phố, mang già trẻ cả nhà lên cùng, chỉ khi tới thời điểm tề mỗ tổ tiên mới trở về.

Lúc ấy, từ Tứ Xuyên ngồi xe lửa đến Quảng Châu cần hơn 40 tiếng, gần 2 ngày 2 đêm. Vì để tiết kiệm tiền, ba người đều ‘ngồi cứng’.

(“Ngồi cứng” là ngồi ở toa ghế cứng, để phân biệt với toa nằm, hay “ngồi mềm”. “Ngồi cứng” là thứ hạng thấp nhất, có giá rẻ nhất và đương nhiên mức tiện nghi kém nhất.)

Khi đến trạm dừng tiếp theo thì đã tới giờ cơm. Đường Tâm Duyệt thấy ở sân ga có bán đủ loại thức ăn bình dân liền bỏ tiền mua hai hộp cơm mời chị Lưu và chị Mã ăn.

“Sao chị có thể không biết ngược mà nhận chứ.” Chị Lư khoát tay, ánh mắt không nhìn được mà quét qua hộp cơm đang bốc lên hơi nóng kia.

“Đúng vậy, sao có thể để bé gái như em tiêu tiền được.” Chị Mã thật sự ngại ngùng, chị liên tục từ chối.

Đường Tâm Duyệt tách dưa và nhét hộp cơm vào trong tay hai người, cô cười nói, “Đây là lần đầu tiên em đến nơi xa xôi thế này. May mà có chị Lư dọc đường chiều cổ, hộp cơm này thay cho lòng biết ơn của em, chị vẫn từ chối nữa là ghét bỏ em đấy.”

Trên mặt chị Lư hiện lên nụ cười, lúc này chị mới không chối từ nữa.

“Chị Mã cũng vậy.” Đường Tâm Duyệt quay đầu nói với chị Mã, “Em vừa tới nhà máy còn là người mới, còn phải nhờ mọi người dẫn dắt nhiều hơn mới được, chị cũng đừng khách khí nữa.”

Cô nói một hồi khiến trong lòng hai người thoải mái, họ hai mắt nhìn nhau, trong lòng lại càng thêm coi trọng Đường Tâm Duyệt.

Hộp cơm trong sạp buôn bán nhỏ ở sân ga năm đồng một phần, có thịt có rau, cơm cũng rất nhiều, so với hộp cơm mười đồng một hộp bán ở toa ăn uống trên xe lửa cũng không tính là ít.

Hai chị đi làm năm sáu năm cũng không phải không mua nổi hộp cơm, chẳng qua là không nỡ bỏ ra số tiền đó. Ban đầu hai người định ăn lương không mang theo, nhiều nhất là ăn mì ăn liền thôi.

Không nghĩ tới Đường Tâm Duyệt lại chủ động mua cơm hộp cho hai người, không hồ đã từng được đi học, khác với người làm công ở chỗ biết đối nhân xử thế.

Nhìn Đường Tâm Duyệt nhường hộp cơm cho bọn họ ăn, còn chính mình thì gặm bánh bao khô, hai người không ngừng bận rộn thay phiên nhau lấy xúc xích mình mang theo nhưng không nỡ ăn và trứng gà luộc đưa cho Đường Tâm Duyệt, “Em ăn chút thịt đi, nhìn em gầy thế này.”

Đường Tâm Duyệt cười cong cả mắt, “Cảm ơn chị Mã, cảm ơn chị Lư.”

Ngồi trên xe lửa hai ngày, ba người đều tán dóc để giết thời gian. Người từ sơn thôn đi ra chất phác nhiệt tình, trong lòng hai người họ có thiện cảm với Đường Tâm Duyệt nên càng chiều cổ cô nhiều hơn, cô ý nói rõ tình huống trong nhà máy cho Đường Tâm Duyệt.

Đường Tâm Duyệt còn chưa tới nhà máy ở Quảng Châu nhưng trong lòng đã hiểu rõ và có kế hoạch đối với tình huống công việc sau này.

Hai ngày sau, xe lửa màu xanh lá đã tới trạm xe lửa Quảng Châu.

Ba người xách hành lý túi lớn túi nhỏ, khó khăn rời khỏi trạm từ trong dòng người ồ ạt. Sau đó họ lại ngồi xe buýt chuyển từ xe này đến xe khác đi đến nhà máy may ở Thẩm Quyến.

Mấy chữ lớn ‘Nhà máy tơ lụa Thịnh Hưng’ được in trên cổng chính, các công nhân mặc đồng phục làm việc màu xanh, ra ra vào vào.

Đường Tâm Duyệt nhìn nơi sắp mở ra trước mắt cô một đoạn cuộc sống mới, cô nắm chặt nắm tay, thậm chí động tình thần của bản thân.

Cố gắng lên!

Cô bị hai người chị Lư chị Mã kéo tới phòng nhân sự của nhà máy.

Lúc này chính là thời điểm sản xuất công nghiệp phát triển cực nhanh cần nhiều lao động, nhà máy mở rộng, họ đang rầu vì không tìm được công nhân, ban đầu người trong nhà máy cũng là do đồng hương đề cử, nay nhìn thấy Đường Tâm Duyệt trẻ tuổi, người cũng rất có sức sống liền lập tức nhận cô.

Tuy là nhà máy dệt tơ lụa và sản xuất áo, nhưng chủ yếu vẫn thiên về bên sản xuất áo hơn. Dẫu sao sản xuất áo hẳn có thể tăng giá thành càng nhiều hơn, có thể kiếm được nhiều tiền lời hơn. Quần áo tơ lụa dựa vào chi phí chất liệu tơ lụa chế tạo ra các loại quần áo, thuộc về loại vải mỏng trong quần áo đắt tiền, có danh xưng tao nhã là ‘Hoàng hậu trong các loại vải.’

Đường Tâm Duyệt được phân đến xưởng may, đi theo chị Lư bắt đầu làm việc từ khâu may áo.

Quá trình vải sau khi trải qua cắt may gia công thành áo may sẵn được gọi là công trình may. May là quá trình quan trọng để trang phục được thành hình.

Từ phần thô tự gia công đến quá trình hoàn tất cả bộ quần áo đại khái chia thành vài trình tự làm việc. Dựa theo thứ tự lần lượt gia công quần áo, mỗi một công nhân làm việc đều hoàn thành một ít thứ tự làm việc trong đó, cuối cùng đem từng phần quần áo ráp lại tạo ra thành phẩm.

Mà việc Đường Tâm Duyệt cần làm là bện nút áo trên sườn xám, cô học bện các loại nút áo hình bông hoa trên sườn xám dưới sự hướng dẫn của thợ may chính.

Các loại nút áo hình bông hoa tuy có nhiều nhưng dù thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi. Sau khi học xong một động tác phải lặp đi lặp lại hơn ngàn lần cả ngày trời, mới bắt đầu tay cô mới đến độ không thể nhắc lên được. Càng về sau dần dần thành thói quen, ngón tay bắt đầu xuất hiện vết chai thật dày, cơ thể đã có thể dựa vào quán tính lặp đi lặp lại công việc máy móc này.

Vào tháng 12, cô nhận được thư hồi âm từ người nhà. Khi ấy, tốc độ gửi thư rất chậm. Cô đến nhà máy sau khi nghỉ ngơi liền gửi tin về nhà, kết quả đến

tháng 12 mới nhận được thư hồi âm.

Nhận được thư, cô không chờ được nữa vội mở ra.

Trong thư, mẹ nói trong nhà mọi việc đều tốt, em trai em gái đi học cũng rất chăm chỉ. Mẹ lại hỏi cô tình hình ở bên này. Cuối cùng bà nhắc đến một chuyện.

Vào tháng trước, bà Lục đã qua đời.

Đường Tâm Duyệt nhìn chữ viết trong thư, nhớ đến bà lão hiền từ ôn hòa nhìn cô lớn lên, đôi mắt cô cay cay.

Cô hít một hơi, bình tĩnh cảm xúc lại, tiếp tục đọc thư.

Lục Tú Vân còn nói sau khi bà Lục qua đời, cha mẹ Lục Thành Vũ cũng không có trở về, là cậu ta lo liệu tất cả hậu sự của bà mình. Trong thôn có người hỏi, Lục Thành Vũ nói vài năm trước cha mẹ đã sớm cắt đứt liên lạc, phòng chừng đã gặp phải bất trắc.

Sau khi cậu ta xử lý hậu sự của bà mình xong, liền đòi hộ khẩu ra ngoài, muốn bán ruộng đất trong nhà cho Lục Tú Vân với giá cả rất ưu đãi.

Lục Tú Vân trái lại rất động tâm. Nhưng mấy năm nay tiền Đường Tâm Duyệt làm người giúp việc dành dụm được đều để cho em trai em gái đi học, bà do dự mãi hết lần này tới lần khác vẫn không mua đất.

Lục Tú Vân bèn bán cho những người khác ở trong thôn, xem chừng sau này cũng không định mua lại.

“Lục Thành Vũ...” Cái tên này cách mấy năm lần nữa hiện lên trong trí nhớ, Đường Tâm Duyệt nhớ lần cuối cùng cô nhìn thấy Lục Thành Vũ là lúc cậu ta chạy ra ngoài từ chỗ của đồ tể Vương.

“Không biết mấy năm nay cậu ta đang làm gì nhỉ?” Ý nghĩ này vừa xoay quanh trong đầu liền bị gạt đi, hiện tại cô rất bận.

Cô bắt đầu bận nút áo rất nhanh, càng ngày càng thành thạo. Vào lúc rảnh rỗi, thời điểm các nữ công nhân khác đều tụm năm tụm ba ra ngoài xem phim dạo chơi thì cô lại nán lại ở trong nhà máy đọc sách học tập. Cô còn xin người thợ thêu gấm đã ở trong nhà máy hơn mười mấy năm chỉ dạy, bí sự học nghệ.

Một năm sau.

“Mặc dù trong xưởng có mấy thêu...” Thợ thêu Vương ngồi thêu ở lán phía trước, tay trái cầm bản vẽ, tay phải khê kéo sợi tơ, chuyên tâm bận bịu vào công việc thêu của mình. Ngón tay bà thon dài linh hoạt xe chỉ luôn kim, bà cũng không ngẩng đầu lên giảng giải cho Đường Tâm Duyệt, “Nhưng mấy thêu dù sao cũng không giống người thêu, rất cứng nhắc. Thêu ra hoàn toàn không có linh khí như thêu tay.”

“Đúng vậy.” Đường Tâm Duyệt gật đầu đồng ý. Cô ở trong xưởng làm hơn nửa năm nay, tơ lụa qua tay cũng không ít. Cô nhìn sơ là có thể phân biệt những thứ hoa văn thêu trên tơ lụa đâu là thêu tay, đâu là thêu máy. Hai cái này hoàn toàn khác nhau.

Trong đơn đặt hàng bộ phận ngoại thương của nhà máy tiếp nhận không thiếu những mặt hàng thêu gia công phẩm chất xa xỉ mắc tiền. Thợ thêu ở bộ phận này tuy ít nhưng quý ở chỗ tinh xảo, việc cần làm cũng là những việc hàm chứa kỹ thuật chân chính.

“Mấy thêu từ Triều Tiên rẻ, sau này ắt sẽ tràn vào số lượng lớn, việc này cũng không còn cách nào khác.” Người thợ thêu gấm bỏ việc trong tay đã hoàn thành một phân đoạn xuống, lúc này bà mới gỡ mắt kính ra, nhìn về phía Đường Tâm Duyệt nghiêm mặt nói, “Muốn làm người thợ thêu có kỹ thuật cũng không phải là việc dễ, con nghĩ kĩ chưa?”

Đường Tâm Duyệt ngồi ngay ngắn, trịnh trọng gật đầu, “Vâng ạ.” Cô hiểu rõ tầm quan trọng khi có một món nghề trong người.

Cô Vương cười, “Khoảng thời gian qua, những căn bản cô dạy con cũng sắp gần hết rồi, cô đã nói chuyện với quản đốc nhà máy, ngày mai con sẽ được điều đến tổ chúng ta.”

Đường Tâm Duyệt mừng không kể xiết. “Cám ơn cô Vương!”

Nỗ lực một năm này cuối cùng cũng nhận được hồi báo, mặc dù điều đến tổ thêu là bắt đầu lại từ đầu nhưng có thợ thêu Vương dẫn dắt, vừa mới bắt đầu đã được làm trợ thủ, được tự mình học thêu thùa, Đường Tâm Duyệt tuy bận rộn nhưng rất có tinh thần.

Lúc này phần lớn công nhân trên dây chuyền sản xuất đều là người trẻ tuổi, làm việc thường thích tụ tập lại cười đùa, bầu không khí cũng hòa hợp.

Đường Tâm Duyệt còn nhỏ đã trở mã duyên dáng yêu kiều, mặt đẹp da trắng, rất nhanh trong xưởng liền truyền ra cách nói *Đường Tâm Duyệt ở phân xưởng thứ hai là bông hoa của nhà máy*.

Cũng không biết cách nói này bắt nguồn từ đâu, lúc này tư tưởng của mọi người cũng đã cởi mở, công nhân mong ngóng ngưỡng mộ mà tới từng đợt nổi tiếp từng đợt, Đường Tâm Duyệt ở trong xưởng rất nhanh liền nổi tiếng, người người đều biết trong xưởng có một cô gái xinh đẹp. Khi cô bưng thau cơm đi dọc trên đường ở phòng ăn cũng sẽ có người cúi ý tới bắt chuyện; ở bên ngoài kí túc xá lại đổi thành người tới tỏ tình hoặc tặng chút quà nhỏ gì đó.

Đối với chuyện này thái độ của Đường Tâm Duyệt là từ chối tỏ tình, không nhận quà tặng. Hai đời cộng lại, trên phương diện tình cảm Đường Tâm

Duyệt từ trước đến giờ đều không thông suốt. Đối với người theo đuổi lũ lượt kéo tới, cô toàn tâm toàn ý dốc sức vào sự nghiệp cảm thấy rất phiền.

Thái độ có thể nói là lạnh lùng vô tình, tổn thương trái tim nhiệt tình của hàng tá thanh niên.

Do cô làm việc cần cù chăm chỉ, hơn nữa thái độ làm người cũng không tệ. Sau khi làm việc ở trong xưởng hai năm, cô được thăng lên làm tổ trưởng của nhóm nhỏ, được dọn ra khỏi kí túc xá tám người, tiến vào phòng hai người.

Đã làm qua nhiều quần áo, trình độ thuê thùa cũng xem như đã học thành nghề, cô không khỏi muốn tự mình học làm thiết kế thời trang.

Khi đó là năm 1997, Hồng Kông trở về, tiến vào cuối thế kỷ 20. Trình độ cuộc sống của mọi người được đề cao rất lớn, sự dư dật về vật chất có thể khiến mọi người theo đuổi thứ hưởng thụ cao sang hơn.

Tiệm uốn tóc trên đường dần dần được trùng tu sạch sẽ, nhà thiết kế kiểu tóc kiểu dáng thanh lịch tao nhã; Người có điều kiện khá một chút thì có thể mặc lông chồn da cừu, nhất là phong cách Châu Âu.

Quần áo trang sức được nhập khẩu, các cửa hàng bán lẻ dần dần hình thành, các loại quần áo trang sức bày la liệt, mọi người đối với ăn mặc càng ngày càng đề ý.

Cô cũng chưa từng học vẽ bao giờ, lúc rảnh rỗi liền bắt đầu phác họa quần áo trang sức và kiểu tóc sau này sẽ lưu hành trong trí nhớ ra trên giấy. Ngay tại lúc Đường Tâm Duyệt dốc lòng học tập chuẩn bị lại lần nữa chuyển đổi hình thức thì có một vị khách lạ lẽ không mời mà đến...

Hết chương 22.

Nút áo kiểu hoa

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Editor: Lam

“Đường Tâm Duyệt, dưới lầu có người tìm cậu kìa.” Đường Tâm Duyệt đang ngồi trước bàn đọc sách, bạn cùng phòng vừa trở về gõ cửa kêu to.

Đường Tâm Duyệt “Ừ” một tiếng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào quyển sách không rời.

Bạn cùng phòng – Lâm Hồng đẩy cửa vào, thấy cô lại đang đọc sách, chắc lưỡi nói, “Tớ thật không hiểu nổi cậu. Cậu lớn lên đẹp thế này, người theo đuổi cậu lại nhiều như thế, tìm một người có tiền gả cho họ ở nhà sinh con đẻ cái, thoải mái biết bao. Cậu lại cứ khăng khăng...” Lâm Hồng lắc đầu, vẻ mặt chỉ tiếc rên sắt không thành thép,”... ở lại phân xưởng khổ cực làm công chưa nói, vừa có thời gian cậu liền đọc sách, cần gì khổ thế chứ.”

Lúc này Đường Tâm Duyệt mới dời sự chú ý ra khỏi cuốn sách, cô buồn ngủ dụi mắt, “Cậu về rồi à. Vừa rồi cậu gọi tớ có chuyện gì không?”

Lâm Hồng bó tay, “Hóa ra nãy giờ tớ nói gì cậu đều không nghe cả à!” Đây không phải là lần đầu Lâm Hồng chứng kiến độ tập trung của Đường Tâm Duyệt, đối phương mà có chấp thật thì tới mười con trâu cũng không kéo lại được. “Thôi đi, tớ vừa nói là dưới lầu có người nói là đồng hương của cậu, muốn tìm cậu đấy.”

Hôm nay là cuối tuần, Lâm Hồng cùng đồng nghiệp đi xem phim và ăn cơm, vừa trở về liền thấy có một cậu con trai đứng bên ngoài phòng ngủ, cậu ta thấy cô muốn đi vào liền hỏi Đường Tâm Duyệt có phải ở đây hay không, nhờ cô chuyển lời.

Từ sau khi Đường Tâm Duyệt dọn đến nơi này, các nữ đồng nghiệp cũng đã có thói quen thường thường sẽ có người đến tìm Đường Tâm Duyệt rồi.

“Đồng hương?” Đường Tâm Duyệt suy nghĩ một hồi, “Anh ta có nói tên là gì không? Có thể lại là lừa gạt cũng nên.” Trước kia cũng có không ít người lấy danh nghĩa đồng hương muốn hẹn gặp cô, cô phát hiện không quen biết liền quay đầu rồi đi.

Lâm Hồng thấy thái độ lạnh nhạt của cô, cười tươi nói, “Lần này có khả năng thật sự là đồng hương của cậu đó, anh ta có nói tên, gọi là Lục cái gì đó Vũ, hay là Lục Trầm nhi? Ôi chao, cậu xem trí nhớ của tớ này.”

Lâm Hồng vẫn còn đang cố gắng nhớ lại tên đối phương, Đường Tâm Duyệt đã buột miệng thốt lên, “Lục Thành Vũ?”. Lâm Hồng vỗ tay cái bốp, ngạc nhiên nói, “Đúng, đúng. Chính là cái tên này! Cậu biết à? Thực sự là đồng hương của cậu sao?” Lâm Hồng sáp tới, đáng vẻ hoàn toàn là nhiều chuyện.

“Sao có thể là anh ta...” Đường Tâm Duyệt sợ run một hồi. Lần cuối cùng cô nhìn thấy đối phương là khi anh ta học nghề ở trấn trên, cách hiện đã 6 năm rồi. Sao anh ta có thể đột nhiên đến Quảng Châu chứ?

Đường Tâm Duyệt cau mày suy nghĩ, cô quả thực không nhớ ra được đời đầu tiên Lục Thành Vũ có từng đến Quảng Châu hay không.

Đường Tâm Duyệt nghĩ một hồi rồi đứng dậy xuống lầu.

Hiện tại đã hơn 8 giờ, đêm mùa hè tối chậm, ở phía chân trời vẫn còn tờ mờ sáng, có điều đèn ven đường đã sáng rồi.

Dưới lầu không có ai khác, Đường Tâm Duyệt đi ra vừa nhìn liền thấy một bóng người cao gầy dưới ánh đèn đường.

“Lục Thành Vũ.” Cô đi tới, khẽ gọi.

Đối phương bất chợt xoay người, trên người là áo sơ mi trắng và quần tây đen, là lối ăn mặc thịnh hành nhất lúc này. Tóc cắt rất ngắn rất gọn gàng, một tay anh cầm trong túi quần, một tay xách một cái túi.

Anh đứng ngược sáng, ánh sáng của đèn đường chiếu từ bả vai anh xuống mặt đất. Lục Thành Vũ bước lên phía trước một bước, gương mặt từ trong bóng tối hoàn toàn hiện ra. Khuôn mặt càng kiên quyết tuấn tú hơn so với thời niên thiếu xuất hiện trong tầm mắt của Đường Tâm Duyệt.

“Đã lâu không gặp, Đường Tâm Duyệt.” Anh khẽ mỉm cười, dường như do không thường cười, bắp thịt ở gò má kéo lên rất căng, cứ như thế, nụ cười lóe lên rồi rất nhanh yên lặng hạ xuống.

Đường Tâm Duyệt gật đầu một cái, “Đã lâu không gặp.”

Nói xong một câu, cô nhất thời không biết nói gì.

Hai người vốn ngay cả là bạn cũng không phải, nhưng lại không phải là người qua đường, có lẽ khá hơn một chút xem như là đồng hương.

Cô khách khí mỉm cười nói, “Cậu có khỏe không? Năm nay đang làm gì đó?”

“Khi đó cảm ơn cậu đã nói giúp tôi.” Lục Thành Vũ không chớp mắt nhìn cô chằm chằm, giọng nói tùy ý, “Không ở lại trấn trên được, tôi liền vào trong thành phố đi theo người ta làm công lẫn lộn kiếm miếng ăn. Sau đó tôi thấy rất nhiều người đến Quảng Châu bên này đi làm, tôi bèn muốn tới xem sao. Có người từng trải giới thiệu tôi vào nhà máy may này, đã làm công được hai ngày rồi. Nghe đồng nghiệp nói có người tên Đường Tâm Duyệt nên tôi tới xem thử có phải là cậu hay không.”

Đường Tâm Duyệt suy nghĩ, chuyện này cũng là hợp tình hợp lý. Ban đầu cô chính là do chị Lưu giới thiệu vào làm, trong nhà máy này phần lớn đều là thợ từ nơi khác đến, chia thành nhiều nhóm nhỏ khác nhau. Số người từ nơi khác dần dần đông lên, cũng bắt đầu hình thành một đoàn thể nhỏ.

Cô mỉm môi cười cười, “Vậy đúng là thật khéo.”

Ánh mắt Lục Thành Vũ chần chờ liếc một vòng trên lúm đồng tiền xinh xắn của cô, anh tình bơ thu hồi tầm mắt đưa cho cô một túi đồ, “Hạt dẻ rang từ quê nhà mang tới.”

Đường Tâm Duyệt nhìn chằm chằm túi đồ kia, cô có chút do dự.

Lục Thành Vũ nói thêm, “Chia cho đồng nghiệp còn rất nhiều, tôi nghĩ cậu ở chỗ này nên thuận tiện mang tới đưa cho cậu, cứ xem như là quà cảm ơn khi đó cậu đã lên tiếng nói giúp tôi.”

Nghe thấy lời nói này nếu Đường Tâm Duyệt còn tiếp tục từ chối nữa chính là không nể mặt, cô nhận lấy, “Vây cảm ơn cậu nhé. Chuyện của mấy năm trước không ngờ cậu vẫn còn nhớ đấy.” Cô thuận miệng cảm khái nói.

Lục Thành Vũ tiếp lời, “Nhớ chứ. Cậu là người đầu tiên đứng ra nói giúp tôi mà.”

Không biết có phải là ảo giác hay không, Đường Tâm Duyệt luôn cảm thấy ánh mắt anh nhìn cô chuyên chú khác thường.

Đường Tâm Duyệt rũ mắt, “Thế à, tôi còn có việc, đi trước nhé.”

Lục Thành Vũ thu hồi tầm mắt, thấp giọng nói, “Vây tôi không làm phiền cậu nữa. Cậu lên đi.”

Đường Tâm Duyệt nói lời tạm biệt với anh, xách một túi hạt dẻ đi lên lầu. Lúc đi tới ngã rẽ ở lầu hai, cô vô thức nhìn xuống phía dưới.

Lục Thành Vũ vẫn chưa đi, anh dựa vào dưới đèn đường lấy điều thuốc ra châm.

Một đốm lửa nhỏ chớp chớp tắt tắt giữa những ngón tay của anh, làn khói mỏng màu xám theo lúc thở ra từ từ bay lên cao, bao phủ gương mặt anh, cậu con trai mặc áo sơ mi trắng tản ra hơi thở lạnh lùng trang nghiêm.

Đường Tâm Duyệt thu hồi ánh mắt, tầm mắt cô dời đi nhìn thẳng vào phòng ngủ.

Cô vốn nghĩ rằng gặp lại Lục Thành Vũ cùng lắm là gật đầu một cái mà thôi, ai ngờ ngày hôm sau trong xưởng liền truyền ra tin đồn nói bóng nói gió, nói bông hoa của nhà máy cuối cùng cũng bị người bắt được rồi.

“Cô ấy không phải là từ chối không nhận đồ của người khác sao, sao lại nhận đồ của đồng hương chứ.”

“Nghe nói trước kia hai người đó cùng đi học với nhau, người thanh niên đó hỏi thăm được Đường Tâm Duyệt ở đây còn đặc biệt chạy đến cái xưởng này làm công, chắc chắn, đúng là si tình mà.”

Ngay cả đồng nghiệp quen biết cũng tò mò tới hỏi Đường Tâm Duyệt xem có phải là thật hay không. Đường Tâm Duyệt giải thích rồi lại giải thích, các cô ấy cũng chỉ nửa tin nửa ngờ, “Lời đồn đãi lần này nói có lý có chứng à nha.”

“Anh ta đã nói là lúc trước tới nhà máy nghe thấy cái tên quen biết nên mới tới xem thử có phải là tôi hay không, kết quả chỉ trùng hợp mà thôi.” Đường Tâm Duyệt thật sự bội phục trí tưởng tượng của những người này.

Buổi tối ngày thứ ba sau khi tan việc, Đường Tâm Duyệt cùng đồng nghiệp đang chuẩn bị cùng nhau trở về, không ngờ vừa ra cửa liền bắt gặp Lục Thành Vũ đang dựa vào tường.

“Á à ~” Các đồng nghiệp lập tức không ngừng ồn ào lên, cười hi hi quan sát hai người.

Bạn cùng phòng Lâm Hồng còn dùng cùi chỏ đẩy Đường Tâm Duyệt một cái, còn không mau đi đi.

Đường Tâm Duyệt cảm thấy lúng túng khó hiểu, từ từ di chuyển bước tới.

“Chúng tôi đi trước nhé.” Các nữ công nhân tùm năm tùm ba cười nói đi trước, thỉnh thoảng lại quay đầu tò mò nhìn hai người.

Đường Tâm Duyệt hỏi anh, “Anh có chuyện gì không?”

Lục Thành Vũ nhìn cô chăm chăm, vẻ lạnh nhạt và cự tuyệt người ngàn dặm trên mặt cô biểu hiện rất rõ ràng nhưng khi cô đối mặt với người khác luôn cười rất vui vẻ.

“Những tin đồn nhảm trong xưởng gần đây tôi cũng nghe thấy rồi. . .” Lục Thành Vũ khẽ cười, “Xin lỗi cậu, hôm đó khi tôi đến tìm cậu tôi không nghĩ tới cậu lại được hoan nghênh như vậy. . . Mang tới phiền phức cho cậu rồi, thật xin lỗi.”

Đường Tâm Duyệt lắc đầu, khách khí cười một cái, “Việc thế này tôi cũng trải qua nhiều rồi, không có gì. Cũng không tính là phiền phức mấy đâu, qua mấy ngày thì im ắng xuống thôi.”

Dáng vẻ vân đạm phong khinh của cô dường như một chút cũng không để ý những lời đồn đại ấy.

(vân đạm phong khinh – chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi)

Trong mắt Lục Thành Vũ thoáng qua một chút u ám cực nhanh, ấn đường anh hơi nhăn lại, một giây sau lại thả lỏng, anh cười một tiếng, “Cậu không để ý là tốt rồi.”

Đường Tâm Duyệt liếc nhìn đồng hồ đeo tay, “Không còn sớm nữa, tôi về trước đây.”

Cô dứt lời đang chuẩn bị cúi đầu rồi đi thì Lục Thành Vũ sải chân bước tới một bước theo sát, “Tôi đưa cậu về.”

Đường Tâm Duyệt lặng lẽ nhích sang bên cạnh một chút, tránh anh, “Không cần, cũng đi mấy bước thôi.”

Nếu như bị người trong nhà máy thấy cô cùng Lục Thành Vũ buổi tối đơn độc đi chung với nhau, không biết lại sắp có tin đồn gì nữa đây.

Lục Thành Vũ không nhanh không chậm cách một bước đi theo sau lưng cô, giọng nói dừng dừng, “Thuận đường mà, tôi cũng phải quay về kí túc xá.”

Lúc này Đường Tâm Duyệt mới nhớ tới đích thực kí túc xá nam ở vị trí ngay phía sau xa hơn kí túc xá nữ một chút.

Cô mím môi dưới, người ta trở về cũng đi đường này, dù sao cũng không đến mức đuổi người đi chứ.

Hai người yên lặng sống vai nhau mà đi, Đường Tâm Duyệt có thể nhận ra đôi phương thỉnh thoảng liếc mắt quan sát mình. Cô bị nhìn khiến cả người không được tự nhiên, giống như cảm giác một lần cuối sau khi gặp ở trại giam, cô xoay người rời khỏi phòng giam, Lục Thành Vũ nhào người về phía

cửa sổ gắt gao nhìn cô chăm chăm

Trong bầu không khí căng thẳng, Đường Tâm Duyệt lặng lẽ siết chặt lòng bàn tay, bắp thịt trên lưng kéo căng, giống như một con thỏ nhát gan, chỉ cần vừa có gió thổi cỏ lay liền sẽ lập tức nhảy lên.

Lục Thành Vũ nhìn thấy cử chỉ cứng nhắc của cô, anh bỗng nhiên mở miệng nói, “Xem ra cậu vẫn ghét tôi giống như khi còn bé, có phải cậu nhớ tới trước kia tôi ức hiếp cậu không?”

Âm thanh ung dung truyền tới, giọng điệu nói hai chữ ức hiếp chẳng biết sao rất nhẹ, âm cuối mang theo mấy phần ý cười, có thâm ý khác.

Đường Tâm Duyệt căng thẳng, trong lòng run rẩy, trên mặt cô vẫn như không có chuyện gì xảy ra nói, “Cậu nghĩ nhiều rồi, chuyện khi còn bé đã nhiều năm như thế, còn có ai sẽ để ý chứ.”

Lúc Lục Thành Vũ còn tám bé cô sẽ còn có mấy phần đồng tình cảm thông. Hiện tại đối phương đã trưởng thành... cũng không biết những năm qua Lục Thành Vũ ở bên ngoài rốt cuộc đã làm ‘công việc’ gì, trên người anh ta mang theo vẻ tàn ác làm người khác cảm thấy sợ hãi muốn trốn tránh theo bản năng.

Chặng đường từ phân xưởng đến kí túc xá do nhà máy cấp cho công nhân cũng không xa, đi hơn mười phút đã đến rồi.

Đường Tâm Duyệt nhìn kí túc xá nữ cách đó không xa, cô lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Dọc đường đi cùng với Lục Thành Vũ, cả người cô đều không được tự nhiên.

Lục Thành Vũ trầm mặc một hồi, anh giống như tự lẩm bảm một mình thấp giọng nói, “...Nhưng tôi lại hy vọng cậu sẽ nhớ.”

Giọng nói của anh đè xuống rất thấp, Đường Tâm Duyệt chỉ nghe được ba từ đầu tiên ‘Nhưng tôi lại’, về sau thì không nghe rõ nữa.

Thật ra thì kết hợp ngữ cảnh phía trên cũng không khó suy đoán.

Đối mặt với Lục Thành Vũ, cô luôn dùng cách qua loa lấy lệ và né tránh. Cô bất ngờ nhớ đến lời nhắc nhở năm đó của mẹ, “... Tâm Duyệt, con có phát hiện không, con đối với người khác đều nhiệt tình hợp lòng người, nhưng chỉ có thái độ đối với thằng Vũ lại không giống.”

Trong lòng Đường Tâm Duyệt căng thẳng, cô tăng nhanh bước chân. Lục Thành Vũ dường như hiểu rõ ý nghĩ của cô, anh cũng tăng nhanh bước chân đuổi theo, buồn cười nói, “Trước đây lúc đi học cũng thế này, cậu luôn một mình xông về phía trước, cũng không sợ té sao.” Giọng nói có mấy phần hoài niệm.

“...” Đường Tâm Duyệt đi ở phía trước không nhìn được liếc mắt, trong lòng thầm nói còn không phải do anh làm hại sao. Bất luận cô ra cửa vào lúc nào, chưa đi được bao xa cô liền phát hiện anh đi theo. Vì để kéo xa khoảng cách với anh, cô chỉ có thể đẩy nhanh bước đi. Mỗi lần đến phòng học đều thở hổn hển ra mồ hôi khắp người.

Lục Thành Vũ lại nói, “Lúc trước khi tôi đi tôi có về thôn một chuyến, tình cờ gặp phải mẹ cậu.” Anh cố ý dừng lại ở đoạn này.

Đường Tâm Duyệt vừa nghe thấy lỗ tai liền dựng lên, thế nhưng Lục Thành Vũ lại vẫn không có ý tiếp tục nói, cô không nhìn được hỏi, “Mẹ tôi có khỏe không?”

Lục Thành Vũ cười nói, “Vẫn khỏe, bà lôi kéo tôi khen cậu ở ngoài chịu nhiều cực khổ, kiếm được tiền đều mua rất nhiều đồ tốt gửi về cho bà, không thể hiểu thuận hơn.”

Đường Tâm Duyệt hiểu tính tình của Lục Tú Vân, nghĩ ngợi một chút cô liền kéo cánh tay Lục Thành Vũ đang không ngừng lải nhải tán dương hình tượng gì đó của cô... tức giận quờ mắng, “Mẹ tôi thiệt là, mấy chuyện này cũng nói với người khác.”

Nụ cười trên mặt Lục Thành Vũ dần nhạt đi, từ góc độ gò má của anh có thể thấy thiếu nữ đang cúi thấp đầu, mái tóc dài phủ sau ót được cột lên thành búi, vừa lộ vẻ thướt tha lại lão luyện. Mặt cô xấu hổ ngượng ngùng, da thịt ở một phần cổ thon dài lộ ra bên ngoài áo sơ mi được đèn đường mờ mờ chiếu qua như gôm sứ trắng, xúc cảm nhất định nhũn nhụi như ngọc.

Ánh mắt anh tối lại, ngón tay Lục Thành Vũ xuôi ở bên người khẽ nhúc nhích, muốn giơ lên giơ lên—

“Đường Tâm Duyệt!”

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Editor: Lam

“Tôi xong rồi.” Đường Tâm Duyệt sửa sang lại quần áo một chút rồi đẩy cửa bước vào.

Phòng làm việc vốn huyên náo đột nhiên lặng ngắt như tờ.

“Thế nào?” Đường Tâm Duyệt vội vàng nhìn xung quanh, dùng mắt là có thể thấy tất cả mọi người đều kinh diễm.

(kinh: kinh ngạc, diễm: hâm mộ, ái mộ)

“Có rồi!” Giám đốc bộ phận truyền thông bỗng nhiên vỗ bàn đứng dậy, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía cô, kích động nói, “Còn bản khoản về khoản người mẫu làm gì nữa, trước mắt chúng ta không phải đã có sẵn một người để chọn rồi sao?”

Trong lúc nhất thời ánh mắt tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng hướng tới trên người Đường Tâm Duyệt, Quản đốc Diệp quan sát Đường Tâm Duyệt từ trên xuống dưới. Cô mỉm cười thành thực đi tới. Sườn xám kiểu dáng mới độc đáo ôm lấy thân thể là lướt, khí chất xuất chúng.

Ánh mắt ông lập tức sáng lên, “Chính là cô!”

“Tôi ư? Đường Tâm Duyệt sợ run, cô nhanh chóng cân nhắc thiệt hơn, ngay sau đó cô mỉm cười cười, “Cũng được thôi, thế nhưng phí quảng cáo không thể thiếu tôi nha.” Thật ra thì trong lòng cô cũng không nắm chắc. Đời trước vì tiết kiệm tiền nên cô không được ăn uống đầy đủ, thân thể cũng không cao tới 1m60 nên tự nhiên không có duyên cùng các loại công việc như người mẫu, diễn viên.

Hiện tại có cơ hội thế này, cô cũng muốn thử một lần.

“Lỡ như quảng cáo này làm cô nổi tiếng, cô còn để ý đến chút tiền quảng cáo này à.” Mọi người đều ghẹo cô, cười rộ cả lên.

Cô trừng mắt nhìn, “Thịt muối nhỏ đi nữa cũng là thịt mà.”

Quản đốc Diệp khoát tay, “Cứ quyết định như vậy đi!”

Cứ như thế, Đường Tâm Duyệt bắt đầu đi làm nữ diễn viên một lần.

Cô cũng không cần biểu diễn gì nhiều, dựa theo kịch bản làm là được. Trong lúc quay phim cô cũng đưa ra không ít ý kiến thực dụng, chỉ dùng một buổi chiều đã quay phim chụp hình xong.

Bên phía công ty quảng cáo khen cô không dứt miệng, giám đốc còn chủ động đưa cô danh thiếp, “Cô Đường à, cô có ý nghĩ muốn phát triển theo hướng diễn viên người mẫu hay không?”

Đường Tâm Duyệt mỉm cười khéo léo từ chối, “Cám ơn giám đốc Trần xem trọng, thế nhưng chí hướng của tôi không ở nơi này.”

Đời này cô đã thoát khỏi cảm giác tự ti khi từ nông thôn lên thành phố lớn ở kiếp trước. Nay cô lại biết cách ăn mặc trang điểm hoàn toàn bày ra dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, hành vi cử chỉ tự nhiên hào phóng, cô không còn là Đường Tâm Duyệt chỉ biết vâng vâng dạ dạ ăn nói cẩn thận như trước kia.

Nhưng cô cũng không có ý định dựa vào gương mặt kiếm sống. Giới giải trí quá hỗn loạn khó tránh khỏi sẽ gặp những chuyện thân bất do kỷ*.

(thân bất do kỷ: phải làm những chuyện bản thân không muốn)

Nếu đã sống lại, vậy thì phải sống tự tại tùy tâm. Phát triển sự nghiệp của bản thân mới là gốc rễ của cuộc sống yên ổn.

Sau khi quảng cáo chế tạo xong rất nhanh được phát ra trên các đài truyền hình lớn, trên màn ảnh led lớn trong các cửa hàng.

Ngày đầu tiên quảng cáo tung ra, các công nhân nhà máy nghe tin đều bụng chén cơm tha thiết mong chờ ngồi xổm trong phòng ăn chỉ có vài cái ti vi.

“Phim truyền hình này sao còn chưa hết nữa.”

“Đây là lần đầu tiên tôi mong đợi quảng cáo đến thế đấy, haha.”

Lục Thành Vũ ngồi bên cạnh mấy đồng nghiệp đang cười nói bàn tán, trong lời nói của họ tràn đầy sự mong đợi. Anh cúi đầu ăn cơm im lặng không lên tiếng. Chẳng qua ngày thường anh đều nhanh chóng ăn xong cơm trưa, động tác hôm nay lại chậm rãi, từng thìa từng thìa chỉ gấp một chút.

“Này, Lục Thành Vũ...” Bạn ở cùng phòng – Tiểu Vương bỗng nhiên sấp đến đụng vào cánh tay anh, nháy nháy mắt hỏi, “Bông hoa của nhà máy thật sự không phải bạn gái cậu đó chứ?”

Lục Thành Vũ thấy trong mắt đối phương lóe lên sự tò mò, trong lòng đột nhiên phiền muộn vô cùng, anh ném thìa không kiên nhẫn nói, “Tôi đã nói đến 1800 lần rồi, không phải! Người ta làm sao để ý đến tôi chứ.”

Tiểu Vương cười giỡn kéo cổ anh, “Đừng nói thế chứ, không phải có đôi lần ‘gần vua được ban lộc’ vui vẻ đấy à. Cậu nhìn những người khác sử dụng bản lĩnh toàn thân theo đuổi các loại xem, bông hoa nhà máy ngay cả phản ứng cũng không thêm. Duy chỉ có người đồng hương là cậu mà thôi, cô ấy

cùng cậu một mình đi ăn mấy bữa cơm rồi hả?”

Lục Thành Vũ nhú mày dùng tay đẩy cánh tay cậu ta ra, giọng nói tự giễu, “Nhiều lần thế chứ lần nào cũng chỉ tỏ ý cảm ơn mà thôi, không có gì khác. ‘Gần vua được ban lộc’ gì chứ, đã nhiều năm như vậy đều không—”

Anh bỗng nhiên ý thức được trong lúc vô ý đã lỡ lời nói gì đó, im lặng một chút. Án đường anh nhú chắt thành chữ xuyên (川), sắc mặt khó coi.

Đúng lúc này, phim truyền hình đã kết thúc, bắt đầu chiếu quảng cáo. Bỗng nhiên có người kêu to, “Mau nhìn kia!”

Tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn hình ảnh trong màn hình ti vi—

Đập vào mắt có thể thấy đầu tiên là phía cuối giường có một tấm ga trải giường tơ tằm màu xám bạc, mặt chăn bằng tơ lụa lóe lên ánh nhuận sáng bóng, chỉ nhìn từ trên ti vi một chút thôi cũng có thể tưởng tượng được xúc cảm mềm mại tinh tế. Ông kính nhẹ nhàng chậm chạp chuyển dời lên phía trên, tiếp đó đập vào mắt là đôi chân của một cô gái.

Chân người nữ đề trần không mang giày, nằm nghiêng một bên tư thế hơi cuộn tròn, nằm trên giường lớn nhìn qua giản dị lại xa hoa. Ông kính hướng lên quay dọc theo ngón chân xinh xắn mượt mà hiện lên màu hồng nhạt của cô gái, đôi chân dài được vén lên lộ ra đôi chân sáng bóng trắng nõn như gôm sứ, đường cong bắp chân ưu mỹ, đến vị trí phía trên đầu gối là sườn xám màu trắng thêu hoa văn chìm rồng phượng, màu trắng mộc mạc lại lịch sự tao nhã. Sườn xám tách ra che đến vị trí ở giữa bắp đùi, bởi vì tư thế nên sườn xám co lại một chút, khe hở da thịt sáng bóng như ngọc hiện lên như ẩn như hiện, sườn xám may cắt khéo léo ôm sát vóc người là lột xinh đẹp của cô gái, đường cong xinh đẹp tròn vẹn đầy đủ.

“Ừng ực” Trong các công nhân ở hiện trường đang xem quảng cáo không biết là tiếng nuốt nước miếng của ai đột ngột vang lên, Thế nhưng không có ai quan tâm gì bởi vì ánh mắt của tất cả mọi người đều không hề chớp lấy nhìn chăm chăm màn ảnh, không ai rảnh mà quan tâm gì.

Tiếp theo ông kính chuyển tiếp, giống như ánh mắt của người yêu, quyến luyến mà tràn đầy thâm tình nhìn cô gái. Ông kính kéo lại gần, đến lúc này mới đặc tả toàn bộ khuôn mặt của cô gái.

Cô gái có một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, dưới sự nổi bật của sườn xám thuần trắng lộ ra sự thanh thuần sạch sẽ như hoa sen trắng trên núi tuyết. Bởi vì do mặt mày đoan trang nên tư thế nằm nghiêng trên giường cũng không hiện lên đáng vẻ quá mức diễm dứa lờ lợt mỉa mai.

Bỗng nhiên, lông mi như mực khẽ lay động, trời vừa hừng đông, ánh mắt dường như mới tỉnh mở ra, con ngươi ướt át động lòng người.

Cô gái nhìn ông kính như nhìn thấy người yêu của mình, trong mắt hiện lên sự vui vẻ tình cảm dạt dào, cô mỉm cười. Cánh tay như ngó sen từ từ chống trên giường ngồi dậy, ngón tay thon nhỏ được sơn móng tay bóng loáng khẽ lướt trên mặt chăn, đầu ngón tay cùng mặt chăn bịn rịn lưu luyến, quyến luyến không rời. Cô đặt chân trần xuống giường, đứng dậy đi hai bước về phía ánh nắng mặt trời kéo rèm cửa ra. Búi tóc thật cao quấn ở trên đầu, sườn xám ôm lấy vóc người cao gầy đều đặn. Lúc này phía dưới ông kính đột nhiên nhô ra bàn tay mặc âu phục của người đàn ông, tựa như không kịp đợi đất cô gái đi vậy.

Cô gái dừng bước, tay giữ nguyên tư thế bị kéo về phía sau, hiện ra đường cong ưu mỹ của cánh tay tựa như cái cổ thon dài của thiên nga trắng, cô nghiêng đầu nhìn chăm chú về phía ông kính giống như đang chăm chú nhìn người xem, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, dịu dàng mỉm cười nói, “Hoan nghênh về nhà.”

Lúc này hình ảnh mờ dần, trên màn ảnh hiện ra lời quảng cáo, “Mang lại cho bạn sự ấm áp tinh tế như ở nhà—tơ lụa Hình Mỹ.”

Quảng cáo này vừa phát xong lập tức chuyển sang quảng cáo tiếp theo. Thế nhưng tất cả mọi người vẫn còn đắm chìm trong rung động vừa rồi, bên trong phòng lặng ngắt như tờ.

Một lát sau, lục tục có người hồi phục tinh thần, mặt đầy kinh diễm, khen ngợi không dứt, “Đẹp quá!”

“Thời điểm bị cô ấy nhìn làm tôi cảm thấy như mình chính là người yêu của cô ấy vậy!” Có người kích động nói.

Lời này vừa nói ra, lập tức khiến những người xung quanh cười rộ lên, “Cậu thôi đi, đừng có mà nằm mơ giữa ban ngày nữa!”

“Ha ha! Quảng cáo này thật sự rất tốt, vừa nhìn liền muốn mua. Tôi quyết định rồi! Sau này tôi mà có tiền tôi cũng sẽ mua một bộ ga trải giường giống như bốn bộ đó. A, đúng rồi, còn có sườn xám nữa!” Một người đàn ông thề nói sấm sột.

Có người trêu ghẹo người anh em này, “Bốn bộ ga trải giường cậu có thể tự mình dùng à? Còn sườn xám nữa, cậu có phụ nữ để mặc nó sao?!”

“Cm cậu!” Người kia nắc nhe lại một câu, không khỏi tiếc nuối nói, “Nếu như vợ tôi cũng có thể đẹp giống như bông hoa nhà máy vậy thì đời này của tôi cũng thật đáng giá.”

Mấy người đàn ông xung quanh nghe thấy chỉ hiểu rõ trong lòng cười cười mà không nói. Lần này ngay cả nói đùa mấy câu như nằm mơ giữa ban ngày họ cũng lười trêu chọc đối phương.

Thấy Đường Tâm Duyệt trong quảng cáo sáng chói như minh tinh, các công nhân cũng không thể tiếp tục dùng tiêu chuẩn “Bông hoa của nhà máy” để đánh giá Đường Tâm Duyệt nữa.

Đến tận lúc này, trong bọn họ có người vui mừng thầm mến trong lòng nhưng không biểu lộ ra ngoài, có người giống trống khua chiêng mặt đầy hối

tiếp theo đuổi cô, có người lại vui đầu ăn cơm sợ bị người khác giễu cợt là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga.

Trước kia bọn họ chưa từng phát giác. Dầu sao đều là công nhân cùng một nhà máy, nghe nói Đường Tâm Duyệt cũng chỉ có trình độ học vấn tiểu học thôi, nhà cũng nghèo khó. Có một số công nhân có bằng tốt nghiệp cấp 2 cấp 3 vừa ý Đường Tâm Duyệt cũng cảm thấy bản thân mình đã hạ mình rồi. Bây giờ nhìn lại mới thấy là mình không với tới người khác mới đúng. Hiện nay đã hoàn toàn buông bỏ ý định theo đuổi.

Các nữ công nhân ở bên kia cơ bản cũng có tâm tình giống thế. Nếu như chênh lệch quá nhỏ sẽ khiến người đó kị, nhưng nếu là khác nhau một trời một vực thì tự nhiên chỉ sẽ khiến người hâm mộ mà thôi.

Phòng ăn lại khôi phục sự náo nhiệt như trước, mọi người cười cười nói nói.

Đôi đũa trong tay Lục Thành Vũ vô thức cắm xuống gần như không động tới một hạt cơm, khẩu vị gì cũng mất hết rồi.

Tiểu Vương ngồi bên cạnh thấy vẻ mặt buồn bực không vui của anh, nghĩ đến đối thoại trước đó của hai người... Cậu đồng cảm thờ dài, nhỏ giọng thì thầm nói, “Cảm giác giống như là người của hai thế giới vậy.” Cậu hiểu, thậm chí có chút đồng tình với Lục Thành Vũ.

Lục Thành Vũ giống như không nghe thấy, “Tôi ăn xong rồi.” Anh đứng dậy bụng thức ăn gần như không hề bị động tới đổ vào thùng đựng thức ăn thừa, bỏ lại Tiểu Vương ở đấy bước đi không thêm quay đầu lại.

“Này Lục Thành Vũ, chờ tôi với!” Tiểu Vương muốn đuổi theo, nhưng động tác hơi chậm, chốc lát Lục Thành Vũ đã không thấy bóng dáng đâu.

“Ông chủ, cho một phần báo hôm nay.” Bác bán báo nhận một ít tiền lẻ từ một chàng trai mặc áo công nhân màu xanh da trời, ông nhìn đôi phương cảm báo rồi đi.

Thế nhưng Lục Thành Vũ cũng không xem báo, anh mở báo ra lấy từ bên trong một tờ đơn quảng cáo, ánh mắt dừng lại phía trên rất lâu cũng không dời đi.

Đó là quảng cáo tơ lụa Hình Mỹ, đập vào mắt chính là hình ảnh Đường Tâm Duyệt nhắm mắt nằm nghiêng ở trên giường.

Anh đã có thể đoán được sau khi quảng cáo này tung ra nhất định sẽ làm nhà máy tơ lụa cận kề phá sản này cải tử hồi sinh. Bởi lẽ, quảng cáo này hoàn toàn cuốn hút mọi người, người đàn ông nào mà không khát vọng trong nhà có người vợ vừa trẻ vừa đẹp, có một chiếc giường lớn an nhàn thoải mái như thế chứ? Mà nhìn dáng vẻ xinh đẹp của Đường Tâm Duyệt mặc sườn xám đã được cải tiến trong quảng cáo biểu lộ tình yêu say đắm với người nam chủ nhà, có người phụ nữ nào sẽ không mua một bộ để mặc cho người mình yêu nhìn ngắm đây?

Lục Thành Vũ nhìn chằm chằm quảng cáo rất lâu, sau đó tùy ý ném tờ báo vào thùng rác. Anh cẩn thận gấp tờ quảng cáo lại làm bốn, đặt vào trong túi.

Từ trước đến nay đều như thế. Mỗi lần anh cho là có thể đuổi kịp bước chân cô lại bỗng nhiên phát hiện cô đã đi xa hơn, chỉ để lại cho anh bóng lưng chỉ có thể ngắm nhìn từ đằng xa.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Editor: Lam

Không ngoài dự liệu, tơ lụa được Đường Tâm Duyệt đề nghị đổi thành bốn bộ ga trải giường trở nên rất hot, rất nhanh đã bị tranh mua hết sạch, rất nhiều cửa tiệm đều bán hết hàng.

Không chỉ có thế, đơn đặt hàng quần áo tơ lụa cũng nhận thêm một đơn rồi lại một đơn. Toàn bộ đội ngũ tăng ca làm gấp rút nhưng lần này có thêm tiền tăng ca, tiền công bị nợ lại cũng đã phát, trên mặt mỗi một người đều là nụ cười tươi rói.

Đường Tâm Duyệt là nữ nhân vật chính trong quảng cáo cũng trở nên nổi tiếng. Không nói tới công nhân trong nhà máy, chỉ đi trên đường thôi thỉnh thoảng cũng có người nhận ra cô. Thậm chí có người còn tiến tới muốn xin chữ kí, Đường Tâm Duyệt chỉ cảm thấy buồn cười. Cô lấy lí do mình không phải minh tinh để khéo léo từ chối đối phương.

Cố gắng xoay chuyển tình thế cứu được nhà máy ra khỏi nước sôi lửa bỏng, Quản đốc Diệp nhìn nhà máy mình đã khở cực nửa cuộc đời không chỉ giữ lại được mà còn lần nữa buôn may bán đắt, ông vô cùng tán thưởng Đường Tâm Duyệt. Không chỉ đưa bao lì xì lớn cho cô, mà ông còn đáp ứng yêu cầu điều cô đến bộ phận thiết kế thời trang.

Đường Tâm Duyệt muốn làm nhà thiết kế phần lớn là vì lúc đi học nhà nghèo, quần áo cô mặc đều rất quê mùa. Mặc dù ngoài mặt cô ra vẻ thế nào cũng được nhưng trong lòng lại nhiều lần hâm mộ những bạn học khác.

Bọn họ có quần áo mới, kiểu tóc mới. Khi đó Đường Tâm Duyệt đi trên đường lớn cũng sẽ không tự chủ mà nhìn những người phụ nữ mặc trang phục tân thời, trong mắt cô lộ ra sự hâm mộ.

Vì thế, cô có trí nhớ rất sâu sắc với những bộ quần áo trang sức sẽ lưu hành những năm này.

Thế nhưng, chỉ dựa vào những thứ ấy tuyệt đối không đủ để trở thành một nhà thiết kế hợp cách.

Ở bộ phận thiết kế một năm, cô xử lý vô số loại và dạng vải khác nhau. Khi những người khác mệt nhọc kết thúc một ngày làm công đi ăn cơm, đánh bài, dạo phố thì cô lại vui đùa trong thư viện miễn phí mà nhà máy mở. Cô tra cứu từng đặc điểm và giá cả của từng loại vải, rồi ghi nhớ tất cả vào trong đầu.

Cô biết mình không thông minh, thế nên cô chỉ có thể nỗ lực cố gắng học thuộc thông tin về vải vóc. Hơn nữa cô còn tra cứu hàng loạt tư liệu về thiết kế thời trang và thị trường tiêu thụ.

Ngoài những nỗ lực bỏ ra, cùng năm đó cô còn vừa học vừa làm tham gia thi vào một trường cao đẳng.

Nhưng Đường Tâm Duyệt ở bộ phận thiết kế chưa tới một năm, nhà máy tơi tã bởi vì kinh doanh xảy ra vấn đề nên bị một công ty sản xuất quần áo lớn khác thu mua với giá cao. Từ ban đầu chủ yếu xuất khẩu tơi tã và quần áo trang sức đổi thành gia công nguyên liệu làm hàng xa xỉ giá cao cho nước ngoài. Trong nhà máy hỗn loạn một đoạn thời gian, không ít người rời đi. Mà cô gắng Đường Tâm Duyệt bỏ ra cũng nhận được hồi báo. Cô dùng một loạt thiết kế quần áo trang sức thời thượng mới mẻ độc đáo dẫn dắt trào lưu, xem như đứng vững gót chân ở bộ phận thiết kế mới, cô được một chỗ ngồi.

Năm thứ hai, nhà máy tuyển chọn nhân tài thiết kế để điều tới trụ sở chính ở Bắc Kinh. Đường Tâm Duyệt không do dự lập tức chủ động xin tham dự tuyển chọn.

Trên văn kiện có nói rõ, điều đi chức vị có thể tăng một cấp, chuyển thăng chức tăng lương tốt như thế sao có thể bỏ qua chứ. Em trai em gái ở nhà sắp lên cấp 2, cô muốn dùng toàn bộ số tiền mua nhà ở thành phố lớn, đón bọn họ lên đây học.

Thành phố Bắc Kinh này chứa đựng rất nhiều kí ức của cô. Đầu tiên, đại học và công việc của cô đều tại nơi đó, cô cũng thích ứng với lối sống ở Bắc Kinh.

Trải qua một loạt cuộc thi tuyển chọn, không tới nửa tháng, thủ tục chuyển công tác đã xong. Cô và mấy nhà thiết kế được chọn khác đi cùng nhau. Trước khi đi, trừ Lâm Hồng bạn cùng phòng của cô ra, cô không nói lời từ biệt với bất kì người nào.

Thế nên mãi đến mấy ngày sau, khi Đường Tâm Duyệt đã đến Bắc Kinh xa xôi, người trong xưởng không thấy cô, hỏi thăm mới biết cô đã đi Bắc Kinh rồi.

“... Cô ấy không có nói địa chỉ mới, cũng không để lại phương thức liên lạc.” Lâm Hồng nhìn người thanh niên vẻ mặt tiêu tụy trước mặt, lại lần nữa cảm khái, Đường Tâm Duyệt thật sự là một người nhân tâm, nói đi là đi, không lưu lại bất kì phương thức liên lạc nào, rõ ràng là muốn chấm dứt sạch sẽ với bên này mà.

Lục Thành Vũ nhắm hai mắt lại. Rõ ràng trên đường đi tới, anh cũng có thể đoán được sẽ có kết quả này nhưng lại không nghĩ rằng cô sẽ lạnh lòng như thế.

Tầm mắt anh lướt qua bà vai Lâm Hồng nhìn về phía bên trong nhà, “Phòng cô ấy còn chưa có người mới vào ở đúng chứ? Tôi có thể vào xem một chút không?”

Lâm Hồng do dự một chút, dưới ánh mắt lộ vẻ khẩn cầu của người thanh niên đối diện, cô rút cuộc vẫn không đành lòng, cô tránh ra, “VẬY ANH VÀO ĐI.”

Tất cả mọi người đều biết Đường Tâm Duyệt đã cao bay xa chạy, đi khai thác thị trường phương bắc, cũng sẽ không trở lại nữa.

Mà từ sau khi cô rời đi, trừ người được gọi là đồng hương của cô ra thì những người đàn ông trước kia luôn miệng nói thích cô không có một người tới hỏi phương thức liên lạc cả.

“Tôi chỉ cần 10 phút thôi.” Lục Thành Vũ để lại một câu rồi vội vã vào phòng Đường Tâm Duyệt, sau đó anh đóng cửa lại.

“Nghĩ rằng sẽ còn lưu lại cái gì sao.” Lâm Hồng lắc đầu một cái, tiếc hận nói, “Đúng là một kẻ si tình.”

Đáng tiếc hoa rơi có ý, nước chảy vô tình.

Lục Thành Vũ đi vào phòng ban đầu của Đường Tâm Duyệt, đập vào mắt... phải nói là quá mức sạch sẽ.

Gần như không còn lại bất kì vật phẩm cá nhân nào.

Chỉ còn lại tro trọi một chiếc giường đơn có sẵn và nệm bằng xơ cọ do nhà máy thống nhất phát ra, trên bàn sách trống rỗng.

Mở tủ ra, ngay cả đệm đặt báo cũng không có một tấm.

Cách cánh cửa, Lâm Hồng nhẹ nhàng đi vào, “Trước khi đi, cô ấy đã mang tất cả những đồ không cần đi đốt và bán hết rồi. Mấy vật phẩm cá nhân còn

lại cùng bỏ túi mang đi.”

Lục Thành Vũ siết chặt nắm đấm, mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Anh không tin!

Anh bắt đầu lục tung, nhưng đến cuối cùng cho dù có lật tất cả ngõ ngách trong phòng thì ngay cả một tấm giấy vụn còn sót lại cũng không có.

Lục Thành Vũ không nhúc nhích đứng lặng giữa căn phòng trống vắng. Gió thổi bay rèm cửa tựa như thổi vào trong lòng anh, thân thể thì tỏa ra mồ hôi nóng ẩm, còn lòng thì lạnh ngắt.

“Đường Tâm Duyệt, cậu điên rồi.” Hồi lâu, anh mới thấp giọng cười lên. Tiếng cười khàn đặc, đầy thê lương không nói nên lời.

Anh biết mình là dạng người gì, anh chưa từng ngu xuẩn mong đợi điều gì, chẳng qua chỉ muốn thỉnh thoảng có thể thấy cô một chút là anh đã thỏa mãn rồi.

Chỉ là mỗi lần liều mạng thật vất vả mới tới gần một chút, cô lại nói đi là đi, không lưu luyến chút nào.

Giống như lúc nhỏ đi học, đường núi chật hẹp gập ghềnh, cô đi phía trước, anh đuổi theo sau. Anh cố gắng hết sức thi đậu cấp 2 muốn tiếp tục ngắm nhìn cô nhưng cô nói không học liền không học nữa.

Giống như khi cô lên trần trên làm người giúp việc, anh tới chỗ đồ tể Vương gần đó học nghề. Khi làm công, anh lặng lẽ trộm nhìn bóng người cô đi mua thức ăn, sau đó bị đồ tể Vương nghiêm khắc dạy dỗ.

Giống như năm đó cô bỗng nhiên từ chức xuôi nam, anh vất vả lắm mới hỏi thăm được chỗ cô đặt chân, tiêu toàn bộ lộ phí đến đây, kết quả cô nói ra bác liền ra bác. Ngay cả một câu từ biệt trước khi đi cũng không có.

Tựa như anh là thú dữ, cô e sợ trốn tránh không kịp.

“Không, thật ra là chưa từng để ý quá đi.” Lục Thành Vũ tự giễu căng khoe miệng. Đường Tâm Duyệt người này nói trắng ra là rề cầy, vừa cố chấp lại quật cường. Một khi cô đã quyết định thì không ai thay đổi được.

Vì em trai em gái có thể đi học, cô dứt khoát kiên quyết nghỉ học làm công kiếm tiền. Hiện tại vì thăng chức tăng lương, không nói tới Bắc Kinh, cho dù là Tây Tạng cô cũng sẽ xách mạng tới đó.

Còn những người khác, cô căn bản không để trong lòng.

“Này, Anh cứ đi thế sao?” Lâm Hồng thấy Lục Thành Vũ hai tay trống trơn từ phòng Đường Tâm Duyệt đi ra, cô nhìn đồng hồ đeo tay, còn chưa tới 10 phút.

Lục Thành Vũ vẻ mặt bình tĩnh, tướng mạo anh vốn như được dao gọt đẽo, đường nét rõ ràng mà lạnh lùng nghiêm nghị. Nhìn qua tương đối không dễ chọc.

Anh nhìn Lâm Hồng một cái, khách khí gật đầu hỏi thăm, rồi đi thẳng.

Qua mấy ngày, Lâm Hồng liền nghe tin Lục Thành Vũ ngay cả nửa tháng tiền lương cũng không cần đã trực tiếp từ chức.

Nghe thế, cô thật sự tròn mắt há mồm, trong lòng thầm lo lắng: Người này sẽ không phải lại ra bắc tìm Đường Tâm Duyệt đấy chứ?

Bị một người cố chấp như thế dây dưa, cũng không biết là phúc hay là họa.

Sau khi Đường Tâm Duyệt đi, toàn bộ những việc xảy ra ở nhà máy Quảng Châu cô tự nhiên không biết chút gì. Hiện tại cô bận đến sứt đầu mẻ trán.

Tổng công ty chủ yếu kinh doanh thời trang. Hiện tại trong nước đã mở hơn ba trăm tiệm buôn bán.

Bản thân mấy loại quần áo trang sức chính là vật phẩm tiêu thụ nhanh, lấy sản xuất thời trang theo mùa làm chủ, kiểu dáng, chất liệu, màu sắc,... thay đổi liên tục nhiều kiểu. Thu thập tin tức thị trường, xác định kiểu dáng, mua vải vật liệu phụ và phụ kiện đến thiết kế, tạo hình, chế định kỹ thuật may, ủi đóng gói, xuất xưởng lên giá, đều phải lên nhanh, lui nhanh. Nơi này yêu cầu nhân viên thiết kế phải có trình độ cao, nhân viên marketing phải có đầu óc linh hoạt. Chính xác nói lên thời gian chính là hiệu quả và lợi ích, chính là sinh mệnh của xí nghiệp.

Nếu nói về nền tảng thiết kế thì bản thân Đường Tâm Duyệt có khởi điểm thấp hơn so với những nhà thiết kế xuất thân chuyên nghiệp, thế nên cô không thể không cố gắng. Ban ngày thì làm thiết kế ở công ty, tối về phải tiếp tục học tập. Mỗi ngày bận đến tối khuya, cô không có nhiều thời gian để chú ý những việc khác.

Một ngày nào đó, trợ lý tổng giám đốc thông báo với bộ phận thiết kế và thị trường là sẽ mở hội nghị, chủ tịch muốn thị sát công việc.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trong công ty không nhận được mà cảm thấy vừa hưng phấn vừa thấp thòm.

Nghề nói nhà máy may quần áo này của bọn họ vốn là một nhà máy nhỏ dưới quyền của xí nghiệp của một gia tộc nào đó, không hề được người ta coi trọng. Mãi đến những năm gần đây có đồng sự mới tiếp nhận đưa ra phương hướng cải cách, nhà máy mới có thể có tiến bộ to lớn thế này. Nhảy một phát thành tập đoàn trang phục nổi trội trong nước luôn.

Chủ tịch mới nhậm chức sẽ tới thị sát công việc của bọn họ nghe nói là một người tuổi trẻ tài cao, lại là người thừa kế tiếp theo của tập đoàn, tự nhiên sẽ dẫn đến sự xem trọng cao độ của tất cả mọi người.

Mấy ngày trước ngày dự hội nghị, trưởng phòng thiết kế là người đứng đầu trong bộ phận thiết kế một mình tìm đến Đường Tâm Duyệt, bảo cô chuẩn bị tốt bản thảo thiết kế của quý tiếp theo, đến lúc đó cần phải phát biểu trong buổi họp.

Trước kia Đường Tâm Duyệt từng làm báo cáo tài vụ trong công ty cũng không phải chưa từng phát biểu trước mặt sếp. Có điều có lẽ là do mấy đời đều giống nhau, từ trước đến nay cô luôn cẩn trọng dè dặt, cô rất sợ trong buổi họp sẽ xảy ra sai sót thế nên buổi tối mấy ngày nay cô đều ngủ không ngon.

Dù sao cô cũng dựa vào năng lực của chính mình đi tới bước này cũng không dễ dàng gì. Không thể ở giờ phút quan trọng lại xảy ra chuyện rắc rối.

Rất nhanh, đến ngày dự hội nghị.

Tất cả mọi người ngồi ngay ngắn trong phòng họp, phòng họp là bàn hình tròn, mọi người dựa theo chức vị ngồi xuống thành một vòng, chừa lại chủ vị cho chủ tịch.

Bên trong phòng họp cảm như hén, Đường Tâm Duyệt xem qua bản vẽ thiết kế trên máy tính, trong lòng thầm đọc lại nội dung bản báo cáo.

Bỗng nhiên, cửa gỗ đồ vừa dày vừa nặng ‘két’ một tiếng bị đẩy ra, tựa như tín hiệu vang lên, tất cả mọi người lập tức đứng dậy chào hỏi, “Chào chủ tịch.”

Đường Tâm Duyệt cúi đầu, khóe mắt chỉ thấy được bóng người mặc âu phục giày da vững vàng đi qua, cô trợ lý ôm cặp văn kiện dè dặt đi bên cạnh.

“Ngồi đi.” Người đàn ông mở miệng nói, giọng nói tựa như miếng ngọc ngâm trong nước, trong trẻo lạnh lùng mà sang trọng hoa lệ.

Mọi người lúc này mới ngồi xuống, Đường Tâm Duyệt nhẹ nhàng di chuyển cái ghế ngồi xuống, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn —

Ngồi ở chủ vị là một người thanh niên trẻ tuổi mặc âu phục Armani màu đen đang ngồi thẳng lưng, cà vạt kẻ sọc màu xám tro được thắt ngay ngắn chỉnh tề, tay áo cài nút chặt chẽ, tóc đen nếp tóc gọn gàng, có thể nhìn ra chủ nhân nó có tu dưỡng rất tốt.

Thanh niên tuổi chừng hai mươi bốn hai mươi lăm, khí chất thanh khiết cao quý, đang rũ mắt xem một phần văn kiện trong cặp văn kiện.

Khóe miệng anh chứa ý cười nhàn nhạt, lộ ra vẻ ung dung trầm ổn, tất cả mọi người lại cảm như hén.

Đường Tâm Duyệt nhìn người đàn ông ở chủ vị, kinh ngạc mở to mắt.

Cô chưa từng nghĩ đến đời này lại gặp phải Từ Ủy Nhiên ở chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Editor: Lam

Từ Ủy Nhiên, thiếu gia tập đoàn Hoàn Vũ, người nói nghiệp tương lai.

Kiếp trước Đường Tâm Duyệt cùng anh chỉ qua lại ba lần.

Một lần là sau khi cô thi lên đại học, đi tới trước nơi ở muốn viếng thăm ông lão đã tài trợ cô đi học, cũng là người đã duy trì thư từ qua lại khích lệ cô nhiều năm qua. Ở nói đó là lần đầu tiên cô gặp Từ Ủy Nhiên.

Sau này là do Từ Ủy Nhiên chủ động tới trường học tìm cô, anh nói là mình thay ông nội thực hiện lời hứa năm đó tài trợ học phí giúp cô học lên đại học. Nhưng đã bị Đường Tâm Duyệt từ chối.

Một lần cuối cùng chính là lần mẹ cô bị bệnh nặng, Đường Tâm Duyệt không có ai giúp đỡ chỉ đành tìm tới Từ Ủy Nhiên mượn tiền. Đối phương không chỉ cho cô mượn tiền giải quyết việc khẩn cấp mà còn giúp cô tìm việc làm.

À quên, không chỉ có ba lần. Cô chợt nhớ tới lần đó sau khi vào nhà tù thăm Lục Thành Vũ, lúc đi ra cô có nhận được điện thoại hỏi thăm ân cần của Từ Ủy Nhiên.

Mà đời này, lúc đầu cô đã thiêu hủy toàn bộ thư tín, sau đó cũng không viết nữa. Sau khi tự mình kiếm tiền, cô liền gửi toàn bộ số tiền về địa chỉ ban đầu, nói rõ tâm tình cảm kích của cô với ông lão cùng với trả lại chi phí đi học.

Cô nghĩ rằng từ nay về sau sẽ không còn xuất hiện cùng lúc với đối phương nữa, không nghĩ tới trời xui đất khiến, cô lại tiếp tục làm việc dưới quyền Từ Ủy Nhiên.

“... Vì thế, tôi nghĩ rằng tỉ suất thị trường hiện nay chúng ta chiếm hữu cần phải tăng cao vuron lên so với định mức ban đầu... Thiết kế Đường, cô có vấn đề gì không? Cô cứ nhìn tôi chăm chăm ngăn người suốt đấy?”

Giọng nói ưu nhã bên tai bỗng nhiên dừng lại, có người bên cạnh dùng cùi chỏ đẩy cô một cái, Đường Tâm Duyệt mới phục hồi tinh thần. Cô phát hiện Từ Ủy Nhiên đang mỉm cười nhìn cô chằm chằm.

Tầm mắt mọi người đều tập trung lên người Đường Tâm Duyệt. Trên mặt cô hiện lên một chút xấu hổ, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ đối sách. Cô trấn định lại, trong cái khó ló cái khôn, “Xin lỗi ạ, là do tôi thấy đáng về chủ tịch ngọc thụ lâm phong cử chỉ nhanh nhẹn, không nhận được phúc họa trong đầu quần áo thích hợp với chủ tịch.”

Tất cả mọi người: “...” Người này nịnh bợ thực sự có trình độ đó!

Từ Ủy Nhiên bỏ bút xuống, anh cười khẽ, “Thật không, tôi thực sự tò mò đó. Vậy để chúng tôi xem quần áo thiết kế Đường suy nghĩ quên mình là thế nào có được không?”

Đường Tâm Duyệt nghẹn lời, đâm lao thì phải theo lao, cô rõ ràng cảm thấy trong nụ cười của Từ Ủy Nhiên mang theo mấy phần tính toán.

May mà vừa rồi trong thời điểm cái khó ló cái khôn đã nghĩ ra đối sách rồi.

Đường Tâm Duyệt tỉnh táo nói, “Là bản cải tiến kết hợp giữa kiểu Tôn Trung Sơn và đường trang.” Cô giải thích, “Tôi tra xét nhiều tạp chí thời trang phát hiện mấy năm này lưu hành phong cách phục cổ. Quần áo lưu lại từ những năm 80 ở nước ta hai năm nay dần hồi phục và nổi lên. Vì vậy tôi nghĩ, quần áo đậm nét đặc sắc dân tộc, tỷ như sườn xám, đồ Tôn Trung Sơn,... nếu như tiến hành cải tiến nhất định cũng có thể đẩy lên trào lưu phục cổ.”

Nói xong mấy câu, cô xin lỗi nói, “Xin lỗi chủ tịch, quấy rầy ngài phát biểu rồi.”

“Cải tiến đồ Tôn Trung Sơn?” Từ Ủy Nhiên chống cằm dưới cằm tư một lúc, “Không tệ, lát nữa giao bản thiết kế cho tôi. Tốt lắm, chúng ta trở lại chủ đề chính thôi. Tôi sẽ nói tiếp mục tiêu năm nay...”

Đường Tâm Duyệt âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Từ Ủy Nhiên thật sự không phải dễ sống chung. Nếu không phải vừa rồi cô nghĩ ra đối sách, trong lòng đối phương tuyệt đối sẽ ghi nhớ cô.

Cô không dám suy nghĩ vẩn vơ nữa, nghiêm túc bắt đầu nghe hội nghị.

Sau hai giờ, hội nghị xem như kết thúc.

Đường Tâm Duyệt nhìn mấy vi tính xách tay ghi chép đầy nội dung chính của hội nghị, trong lòng cô tràn đầy bội phục.

Ban đầu lúc lần đầu tiên nhìn thấy Từ Ủy Nhiên, cô liền sinh ra lòng cảm than quả là khác nhau một trời một vực.

Khi đó, cô và anh cũng không có cơ hội hợp tác nào.

Mà hiện tại, anh cũng dùng năng lực xuất chúng để chứng minh, cho dù chỉ là một công ty bình thường dưới quyền của tập đoàn Hoàn Vũ thì thiếu đồng sự anh cũng có năng lực phát huy, thừa kế sự nghiệp gia tộc.

Nắm giữ tỉ suất thị trường và tình huống phát triển, mục tiêu sau này...

Toàn bộ tất cả, đều được anh nắm trong lòng bàn tay.

Nghĩ đến so với bạn cùng lứa còn đang làm những công việc tay chân ở nhà máy sản xuất dây chuyền, Đường Tâm Duyệt cảm thấy mình đã rất cố gắng rồi, nhưng từ sâu trong thâm tâm, cô cũng cảm nhận được sự chênh lệch giữa người và người.

“Thiết kế Đường, chủ tịch mời cô ở lại một lát.” Đường Tâm Duyệt đang chuẩn bị ra khỏi phòng họp, trợ lý bỗng tiến tới nhỏ giọng gọi cô lại. Đường Tâm Duyệt dừng một chút, đối phương đã đi theo những người khác ra khỏi phòng họp, còn sẵn sốc đóng cửa lại.

Đường Tâm Duyệt nghĩ rằng đây là lúc anh tính sổ, trên mặt cô giữ vẻ mỉm cười, “Boss, ngài tìm tôi?”

Từ Ủy Nhiên bùng tách cà phê trên bàn nhấp một ngụm nhỏ, cười một tiếng, “Đường Tâm Duyệt, trước đây tôi có nghe qua chuyện của cô. Từ thợ thêu ở nhà máy tơ lụa bình thường, đến cố gắng xoay chuyển tình thế cứu nhà máy ra khỏi nước sôi lửa bỏng, sau đó nửa đường lại chuyển qua làm nhà thiết kế. Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Đường Tâm Duyệt vội vàng khiêm tốn nói, “Không dám nhận.”

Từ Úy Nhiên nhìn cô, nụ cười trên mặt thêm mấy phần chân thành, “Nhắc tới cũng có lẽ là trùng hợp, tôi biết một người trùng tên trùng họ với cô, cũng tới từ vùng đất Thực.”

Đường Tâm Duyệt thăm giật mình, “Thật à, thật trùng hợp.”

Từ Úy Nhiên bổ sung, “Thành phố Quảng Vinh, trấn Viễn Sơn, thôn Đại Dược.”

Tay xuôi hai bên người Đường Tâm Duyệt siết chặt, trên mặt cô ra vẻ kinh ngạc đáp, “Là người trong thôn chúng tôi sao? Nhưng thôn chúng tôi chỉ có mình tôi tên Đường Tâm Duyệt thôi. Ngài biết tôi?”

“Tuổi tác chúng ta không khác biệt lắm, không cần dùng tôn xưng*.” Từ Úy Nhiên cười một tiếng, “Tập đoàn Hoàn Vũ ở chỗ cô xây dựng trường tiểu học Hy Vọng, cô và người quyền tặng trao đổi thư từ mấy năm, cô còn nhớ không?”

(*xưng hô tôn kính)

Đường Tâm Duyệt lúc này thực sự kinh ngạc, cô không nghĩ tới Từ Úy Nhiên sẽ chủ động nói đến chuyện này, “Đương nhiên là nhớ, tôi rất cảm kích ông lão đồng sự đó. Tuy sau này vì nguyên nhân gia đình tôi không tiếp tục đi học nhưng em trai em gái tôi đều được tập đoàn Hoàn Vũ quyền góp tiền cho. Tôi vô cùng cảm kích. Sao anh lại biết, chẳng lẽ...”

Từ Úy Nhiên gật đầu, “Người quyền góp đó chính là ông nội của tôi.”

Đường Tâm Duyệt giả vờ khiếp sợ, “Thật sao? Thật trùng hợp đó. Đúng rồi, nếu nói vậy, anh chính là cháu trai thay mặt ông nội chủ tịch của anh viết thư nhỉ?”

Từ Úy Nhiên ngưng mắt nhìn Đường Tâm Duyệt, trong mắt thoáng qua vẻ áy náy, “Trên thực tế, trừ phong thư đầu tiên đúng là do tôi thay mặt viết ra, sau đó...”

Anh dừng một chút, “...đều là do tôi viết.”

Chỉ một khắc đó, Đường Tâm Duyệt không phản ứng lại được, bên tai chỉ quanh quẩn mấy chữ đối phương nhấn mạnh, “thay mặt viết” và “viết” là khác nhau, trong đầu cô trống rỗng.

Sau một lát cô mới hồi phục tinh thần sau khiếp sợ, cô không thể tin cả kinh kêu lên, “Sao có thể chứ!?”

Trước đến giờ cô không biết, hóa ra người viết phía sau bức thư là Từ Úy Nhiên!

Cô vẫn cứ nghĩ là ông lão! Thế nên cô đối với ông lão vừa cảm kích lại kính trọng, lúc tự mình đến trước cửa nhà đối phương cảm ơn mà ngay cả mặt mũi đối phương cũng không chịu gặp mặt, cô mới cảm thấy khổ sở vô cùng.

Nhưng không nghĩ tới, người vẫn luôn thư từ qua lại với cô lại là Từ Úy Nhiên!

Đường Tâm Duyệt cố tự trấn định,, giọng nói mang theo sự run rẩy, “Nhưng ngữ khí giọng điệu trong thư rõ ràng là trưởng bối mà!”

Trường tiểu học Hy Vọng thành lập năm 1988. Lúc ấy cô vừa khéo học xong lớp 2, lúc này đã bắt đầu trao đổi thư từ. Tính ra Từ Úy Nhiên chỉ lớn hơn cô 2-3 tuổi, lúc đó cùng lắm là lớp 5 lớp 6 mà thôi, sao có thể bắt chước ngữ khí của trưởng bối như đúc chứ?

Từ Úy Nhiên giải thích, “Trong nhà trưởng bối tương đối nhiều, tôi chẳng qua chỉ lấy giọng điệu bọn họ nói chuyện với tôi viết vào trong thư thôi.”

Đường Tâm Duyệt cắn môi, đúng rồi, gia tộc bọn họ là xí nghiệp lớn thế này, tất nhiên thân thích đông đảo. Mà Từ Úy Nhiên là tiểu bối trong nhà, tự nhiên sẽ được trưởng bối yêu mến. Bản thân anh thông minh, bắt chước giọng điệu ông lão còn không phải tiện tay lấy à. Còn cô ngu như vậy, dĩ nhiên sẽ không hoài nghi rồi.

Từ Úy Nhiên ân cần nói, “Khi đó thư của cô bỗng nhiên cắt đứt liên lạc, tôi còn lo lắng có phải cô đã xảy ra chuyện hay không.”

Đối với Từ Úy Nhiên, bọn họ nhiều lắm chỉ thư từ qua lại mấy năm đã mất liên lạc rồi.

Đường Tâm Duyệt mấp máy môi, trong lòng cô sóng gió kinh hoàng dâng lên.

Thế mà đời đầu tiên, cô không biết gì cả cứ thế cùng đối phương thư từ qua lại cho đến trước khi lên đại học. Suốt mười năm, khi đó cô ngây thơ, không chỉ viết cuộc sống nông thôn vào trong thư mà còn viết tình huống trong nhà, phiền não trong lòng...

Thật sự xem đối phương là bạn thư từ, tận tình kể lại.

Mà mỗi một lần, thư hồi âm của đối phương giống như ông lão lớn tuổi, dùng giọng điệu thành thực chững chạc an ủi cô. Trong lòng cô xem đối phương như ông nội mà tôn kính kính yêu.

...Mà hôm nay, Từ Úy Nhiên lại nói tất cả bức thư đều là do anh viết!

Đường Tâm Duyệt thật sự xấu hổ hận không tìm được một kẽ hở để chui vào.

Đúng rồi, đời thứ nhất hai người có gặp nhau hai ba lần. Rõ ràng có cơ hội tại sao khi đó anh lại không nói rõ? Là cố ý lừa gạt, cảm thấy trêu chọc cô rất vui?

Trong lòng Đường Tâm Duyệt không nhận được sinh ra hoài nghi và oán hận phần nộ, nhưng không thể không cứng rắn áp chế xuống. Dẫu sao đời này không trao đổi mấy lần cô liền cố ý cắt đứt liên lạc, cũng không có nói chuyện gì mà đối phương không có thể biết.

Nhưng trong lòng cô dù thế nào cũng cảm thấy không thoải mái, Đường Tâm Duyệt miễn cưỡng nói, “Khi đó là tôi lỡ mồm gửi thư quấy rầy anh.”

Từ Úy Nhiên nhìn sắc mặt cô không vui, anh xin lỗi nói, “Xin lỗi, tôi cũng không phải cố ý lừa gạt cô. Ông nội tôi tài trợ nhiều học sinh như thế, mà cô là người đầu tiên cũng là người duy nhất viết thư cảm kích cho ông nội tôi. Gà rừng sấu cô gửi tới ăn rất ngon, viết thư cũng rất chất phác, ông nội không có thời gian viết thư đọc thư, tôi nghĩ cô nhất định đang mong chờ thư hồi âm liền tự chủ trương lấy danh nghĩa ông nội bắt đầu trao đổi thư từ với cô.”

Về mặt anh chân thành mà tràn đầy áy náy dần dần khiến tức giận trong lòng Đường Tâm Duyệt vơi đi.

Từ Úy Nhiên lại hỏi, “Đúng rồi, sao giữa chừng lại cắt đứt thư từ vậy?”

Đường Tâm Duyệt giải thích, “Khi đó trong nhà khó khăn, vì em trai em gái, tôi phải nghỉ học đi làm, tôi cảm thấy rất có lỗi với khích lệ của ông nội... anh nên ngại không viết thư nữa.”

“Là vậy à...” Từ Úy Nhiên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, ân cần hỏi, “Vậy sau khi cô nghỉ học thì sao?”

“Tôi đi làm người giúp việc cho một gia đình, sau đó cùng đồng lương vào nhà máy...” Đường Tâm Duyệt đơn giản khái quát lại mấy năm đã trải qua.

Sau khi nghe xong, Từ Úy Nhiên cảm thấy kính nể, “Cô thật sự không dễ dàng gì. Toàn bộ đều dựa vào sự cố gắng của chính mình mà đi tới thành tựu ngày hôm nay.”

Đường Tâm Duyệt hồi tưởng lại một chút, cũng cảm thấy đời này so với đời trước đã tốt hơn rất nhiều.

“Tiếp theo cũng phải tiếp tục cố gắng lên nhé.” Từ Úy Nhiên khích lệ cô.

“Tôi sẽ, cảm ơn boss.” Đường Tâm Duyệt cáo từ.

Rời khỏi phòng họp, đầu óc hỗn loạn của cô đã hoàn toàn tĩnh táo lại. Từ vừa mới bắt đầu biết thư là do Từ Úy Nhiên viết cô tức giận và xấu hổ đến hiện tại cần thận suy nghĩ, một năm tới mấy phong thư, suốt mười năm. Có lẽ Từ Úy Nhiên cố kỵ lòng tự ái thiếu nữ của cô nên mới yên lặng đóng vai nhân vật trưởng giả đi.

Cũng không thể không nói, ở thời điểm khổ cực nhất trong kiếp trước, thời điểm cô gần như không thể kiên trì tiếp tục nữa, cô sẽ đọc từng bức từng bức thư một, tựa như thấy được ông lão lớn tuổi dặn đi dặn lại dạy dỗ cô không nên buông bỏ, phải tuân thủ ước định nhất định phải thi lên đại học.

“Thật không nghĩ tới lại là anh ấy...” Đường Tâm Duyệt tỉnh táo lại, thật ra thì lúc đối phương vừa mới bắt đầu nói ra chân tướng, trong nháy mắt đó cô thiếu chút nữa muốn từ chức đổi công việc khác. Nhưng hiện tại, nhớ đến kiếp trước đối phương vì cô mà viết từng phong từng phong thư đầy sự khích lệ, trong lòng cô tràn đầy cảm kích.

Không tới mấy ngày, cô nhận được điện thoại của bạn cùng phòng ở Quảng Châu, “Lâm Hồng đây à? Đã lâu không liên lạc, gần đây cậu thế nào? Có chuyện tìm mình sao?”

Cô đến Bắc Kinh mới mua điện thoại lưu hành hiện nay, số điện thoại cũng không nói với ai ở Quảng Châu. Cú điện thoại này của Lâm Hồng là do gọi tới công ty chính, chuyển tiếp nhiều lần mới đến trong tay cô.

Khác với lựa chọn của cô, là người lớn lên ở Quảng Châu, Lâm Hồng lựa chọn tiếp tục ở lại nhà máy.

“Gần đây cậu thế nào rồi?” Đầu tiên Lâm Hồng hỏi thăm tình trạng gần đây của cô, sau đó thần thần bí bí, giọng nói tràn đầy vẻ nhiều chuyện, “Cậu đoán xem, sau khi cậu đi, chỉ có một người duy nhất tới hỏi mình phương thức liên lạc với cậu là ai?”

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Editor: Lam

Đường Tâm Duyệt kinh ngạc, “Mọi người hẳn đều đã biết mình chuyển tới đây, sau này cũng sẽ không trở về nữa. Còn sẽ có ai cố ý đến hỏi thăm chứ.” Yêu xa bất kể lúc nào cũng không đáng tin. Huống chi từ trước đến giờ cô đến đi một mình, cũng không có thành lập quan hệ thân mật với ai. Ai còn sẽ vì chuyện không thể nào mà khổ tâm vào những việc không đâu chứ?

“Ha ha.” Lâm Hồng cười thúc giục, “Cậu đoán thử xem”

“Hoàng Đại Vĩ, Lục Thông...” Đường Tâm Duyệt thuận miệng nói mấy cái tên có ẩn tượng, Lâm Hồng bỗng kinh sợ la lên, “Tất cả đều không phải! Mình nói cho cậu biết, là đồng hương của cậu đó, chính là cái người tên Lục Thành Vũ đó!”

Lúc này Đường Tâm Duyệt mới ngạc nhiên bừng sốt, “Lục Thành Vũ? Anh ta đến tìm mình làm gì?” Giọng cô quýnh lên, “Là trong nhà mình xảy ra chuyện gì hay sao?”

“Không phải, người ta đến tìm cậu sao cậu lại nghĩ đến chiều hướng không tốt thế chứ.” Lâm Hồng nhạo báng.

Đường Tâm Duyệt nói, “Không còn cách nào khác mà, mình cùng anh ta không có giao tình gì, trừ khi trong nhà có chuyện mình không nghĩ tới anh ta sẽ tìm mình làm gì?”

Trong lòng Lâm Hồng thương tiếc thay Lục Thành Vũ, “Thôi, không đùa cậu nữa. Người ta không chỉ đến tìm mình muốn xin phương thức liên lạc với cậu, mà còn ở trong phòng cậu đợi một lúc đấy. Anh ta muốn tìm bất kỳ vật phẩm nào mà cậu lưu lại, đáng tiếc cậu dọn dẹp quá sạch sẽ, cái gì cũng không còn.

Đường Tâm Duyệt không giải thích được, “Anh ta tìm đồ của mình thì có lợi ích gì?”

“Cậu bị ngu à...” Lâm Hồng chỉ tiếc rên sát không thành thếp, “Rõ ràng là anh ta thích cậu đó!”

“...” Đường Tâm Duyệt ở đầu dây bên này không thể tưởng tượng nổi, “Cậu đùa gì thế hả! Sao có thể chứ!”

Lâm Hồng nghe thấy giọng nói không tưởng tượng nổi của cô, cũng cảm thấy vui vẻ, “Chỉ số tình cảm của cậu cũng thấp quá đấy nhé, thật sự không nhìn ra tâm ý của người ta đối với cậu à? Các cậu không phải thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên ư?”

Đường Tâm Duyệt không biết làm sao, “Quý chứ thanh mai trúc mã gì, cùng lắm chỉ là lớn lên cùng một thôn mà thôi. Lúc đi học thì người trước người sau, khi vào học thì ngồi cùng bàn thôi.”

Lâm Hồng nói, “Thế mà cậu còn nói không phải là thanh mai trúc mã? Có phải từ nhỏ đến lớn anh ta đối với cậu rất tốt không?”

“Rất tốt?” Đường Tâm Duyệt than thở, “Anh ta đừng chọc ghẹo mình đã coi như là cảm tạ trời đất rồi. Bất sâu dọa mình, cố ý làm mình té từ trên băng ghế xuống...” Cô liệt kê các loại thói xấu của Lục Thành Vũ, rồi nói, “Sau đó mình không học trung học lên trần trên làm việc cho người ta, có gặp anh ta mấy lần, nhưng không có đồng thời chạm mặt. Rồi sau đó chính là lần này, anh ta tới nhà máy làm, hai người gặp nhau mấy lần, ăn cùng nhau hai bữa cơm, ở thư viện gặp nhau vài lần thôi. Nhưng mình cảm thấy lạ, cậu nói anh ta thích mình, anh ta tỏ ra thích mình khi nào chứ?”

Thập niên 90 xã hội đã bắt đầu cởi mở, trai gái ôm nhau ngoài phố đã không còn là chuyện kinh hãi thế tục. Thanh niên trai gái nhiệt tình lại lớn mật, lúc ở nhà máy tơ lụa, mấy thanh niên cũng không phải trực tiếp tỏ tình hoặc ngoài sáng trong tối đến gần lấy lòng cô hay sao?

Mà từ sau khi cô đóng quảng cáo chuyển sang bộ phận thiết kế, người còn dám theo đuổi cô không còn mấy người. Phòng làm việc và nhà máy có chút khoảng cách, bình thường cô cũng không có qua bên kia, thỉnh thoảng đến thư viện ở nhà máy gặp phải Lục Thành Vũ cũng đến đọc sách mà thôi, hai người gật đầu chào hỏi nhau là xong rồi. Lục Thành Vũ cũng không có hành động gì khác, nếu như vậy là thích cô, căn bản cô cũng không tin.

Lâm Hồng nói, “Mình nói này, cậu thật sự là đầu gỗ nào có lỗ thủng à! Lúc còn trẻ con không hiểu chuyện, nam sinh ngoài mặt là khi dễ nữ sinh, thật ra chính là có ý tứ với nữ sinh đó đấy! Hơn nữa sau này khi mình và người bạn cùng phòng của anh ta quen thuộc rồi, Tiểu Vương người ta còn lạng lẽ nói cho mình biết, Lục Thành Vũ là hỏi thăm được cậu làm ở nhà máy này mới có ý tới đó, nếu không mấy năm trước sao anh ta không tới? Về phần không có rõ ràng theo đuổi cậu, đấy là ngại ngại đó mà.”

“Thích thì trêu chọc mình? Đây không phải là có bệnh à.” Đường Tâm Duyệt bày tỏ cô vẫn lần đầu tiên nghe thấy suy luận này, “Thật kỳ quái.”

“Không biết anh ta nghĩ thế nào... Hơn nữa cậu nói người ta không biểu hiện ra, mình hỏi cậu nhé, giả sử người ta thật sự thổ lộ với cậu, cậu sẽ tiếp nhận sao?”

Đường Tâm Duyệt không thêm nghĩ ngợi, “Dĩ nhiên sẽ không.”

Lâm Hồng nói, “Vậy thì đúng rồi. Không bày tỏ với cậu còn có thể duy trì đãi ngộ chào hỏi, lấy tính cách của cậu, một khi thổ lộ cậu nhất định sẽ xa lánh đối phương.”

Đường Tâm Duyệt cười, “Mình cảm thấy như vậy rất tốt. Không thích người ta thì lúc bắt đầu cũng đừng cho người ta hy vọng” Cô vẫn luôn duy trì cách làm này, bản thân lớn lên xinh đẹp sẽ dễ dẫn tới những lời đồn đại bịa đặt, cô càng phải giữ mình cho tốt.

Lâm Hồng than thở, “Aizz, mình không nói lại cậu. Dù sao mình gọi điện đến cũng chỉ nhiều chuyện với cậu chút thôi.”

Hai người hàn huyền một hồi những chuyện khác, rồi cúp điện thoại. Bọn họ không ở cùng một chỗ, vòng sinh hoạt cũng hoàn toàn khác nhau, sau đó cũng từ từ cắt đứt liên lạc.

Mà lúc này, các cô cũng không biết có một chiếc tàu chở hàng từ Thẩm Quyến tới Hồng Kông đang trên biển từ từ tiến về phía trước.

Từ thế kỉ trước, thập niên sáu mươi bảy mươi phát triển mạnh mẽ, cuộc sống ở vùng duyên hải, đặc biệt là người đại lục từ ti vi dần tiếp cận Hồng Kông. Trong tạp chí dù biết nước Anh vẫn còn tiếp tục cai quản cuộc sống giàu có ở Hồng Kông, nhưng mỗi ngày đều có nhiều khách đại lục mang theo giấc mộng phát tài đi đến Hồng Kông. Họ giao chi phí đắt đỏ cho đầu rấn*, đi thuyền vượt biên mà tới.

(*Người của tổ chức hoặc người dẫn đường, lấy phí cao giúp người khác ra khỏi quốc cảnh, vượt biên)

Để tiện lên đi qua, bọn đầu rấn để toàn bộ mấy chục người vào trong một rương hàng. Trên rương có đục lỗ lưu thông không khí, ăn uống vệ sinh gì gì đó đều ở bên trong. Nhóm người phải ở trên thuyền nghỉ ngơi mấy ngày mới đến được bến cảng Hồng Kông.

Thế nhưng kiểm tra thuế quan ở Hồng Kông rất nghiêm khắc. Một khi bị phát hiện có rương hàng vận chuyển khách đại lục, công ty của tàu chở hàng đó phải chịu khoản tiền phạt kèch xù.

Có lúc công ty tàu chở hàng thấy kiểm soát sắp lộ tẩy, vì trốn tránh trừng phạt sẽ len lén ném rương hàng vào trong biển, vô số người vượt biên đều bỏ mạng. Sau khi bỏ ra phí vượt biên cao ngất ngưởng, chỉ có một phần mười hai người trong số đó mới có thể thật sự bước lên vùng đất Hồng Kông.

Càng có nhiều người lạng yên không một tiếng động táng thân trong biển cả.

Đến thập niên 90, đặc biệt là sau khi Hồng Kông trở về, loại tình huống này đã càng ngày càng ít. Nhưng đối với nhiều người, họ vẫn vượt biên với hy vọng trở nên giàu có.

Lục Thành Vũ chính là một thành viên trong số hành khách vượt biên.

Những năm trước đây toàn bộ tiền tích góp vẫn chưa đủ để nộp phí vượt biên, anh chỉ đành kí hiệp nghị hai năm làm không công.

Đóng kín thùng chứa hàng đầy ắp người bên trong, mọi người hoặc ngồi hoặc nằm, tinh thần uể oải.

Đây đã là ngày thứ ba trên biển. Không khí không lưu thông, đi cầu đi tiểu đều ở bên trong thùng chứa hàng, bên trong tràn đầy mùi hôi thúi buồn nôn.

Nhưng mà người bên trong đã đợi quá lâu, lỗ mũi đã trở nên tê dại.

Một người đàn ông trẻ tuổi ngồi dưới một đầu gió, ánh mặt trời bên ngoài xuyên qua lỗ nhỏ chiếu vào, chiếu lên một tờ quảng cáo màu sắc rực rỡ trong tay người thanh niên này.

Tờ quảng cáo được giữ gìn rất tốt, bên ngoài còn có màn bọc, chỉ là gấp quá lâu, lộ ra nếp gấp trắng bệch.

Chữ in phía trên quảng cáo nói rõ đây là một quảng cáo tơ lụa rất nổi tiếng những năm về trước. Cô gái mặc áo sườn xám màu trắng nằm nghiêng trên giường lớn màu xám tro, vẻ mặt vừa lười biếng vừa thanh nhàn.

“A Vũ, lại đang nhìn quảng cáo à.” Người đàn ông bên cạnh là một người trung niên mập lùn đưa đầu tới, cười nói, “Là bạn gái cậu sao?”

“Chú Lâm.” Lục Thành Vũ lên tiếng chào hỏi, gấp tờ quảng cáo cẩn thận nhét vào trong ngực. Không giải thích gì nhiều.

Chú Lâm nhìn thấy vẻ mặt anh, sửa lời, “Rất đẹp đấy, hay là mình tình chăng? Cậu chính là vì cô ấy mới muốn vượt biên đến Hồng Kông à?”

Lục Thành Vũ khoe môi cong lên, tròng mắt đen luôn luôn yên lặng tựa như có ánh sáng lưu động, anh thấp giọng nói, “Tôi muốn kiếm thật nhiều tiền, mà đây là phương thức nhanh nhất.”

Cô đã đi quá xa, anh phải đi đường tắt mới có thể đuổi kịp.

“Người trẻ tuổi.” Chú Lâm vỗ vai anh một cái, mặt đầy tang thương cười một tiếng.

Tất cả mọi người vượt biên ở đây ai không ôm loại ý nghĩ này chứ, vì thế mới đánh liều cả mạng sống vượt biên tới Hồng Kông.

May mắn thay, thùng chứa hàng này của bọn họ đã tránh thoát khỏi kiểm tra thuế quan, hữu kinh vô hiểm* cuối cùng lên được bờ.

(*có kinh sợ nhưng không nguy hiểm)

Lục Thành Vũ ký hợp đồng làm công không công ở nhà máy bị dẫn đi, cùng chú Lâm mỗi người một ngà. Sau lần từ biệt này, con đường gian khổ của mọi người mới thật sự bắt đầu.

Lục Thành Vũ vào nhà máy gạch, đầu tiên là làm khuôn vác dưới đòn roi của giám công. Nhà máy gạch này là một vùng của Thanh Long Hội. Mà Thanh Long Hội chính là nơi xã hội đen tiếng tăm lừng lẫy.

Lục Thành Vũ tính tình mạnh mẽ, làm việc lại hung hãn, đầu óc cũng nhạy bén, rất nhanh đã quen thuộc với giám công và người phụ trách. Không tới nửa năm liền thoát khỏi thân phận khuôn vác, thăng tấp leo lên làm vệ sĩ và tài xế bên người Đại Lão.

Sau mấy lần đánh nhau, bang phái bên ngoài đều biết bên người Đại Lão có một tên côn đồ gọi là Lục Thành Vũ, khỏe mạnh gan dạ lại hung hãn, rất được Đại Lão thưởng thức.

Thời gian hai năm, trên người Lục Thành Vũ có thêm vô số vết thương, giá trị con người cũng lớn dần. Anh tính toán kiểm đủ tiền sẽ trở về đại lục.

Thế nhưng, loại địa phương này từ trước đến nay không phải muốn vào thì vào, muốn đi thì đi.

Sau này Đường Tâm Duyệt dốc lòng làm việc, năm thứ ba xem như đã là trưởng phòng của bộ phận thiết kế. Cô dùng số tiền mấy năm nay tích góp thanh toán tiền đặt cọc, mua một căn nhà trong thành phố, bốn phòng một phòng khách diện tích hơn ba mươi mét vuông.

“Đường Nham, Đường Diễm, bọn em phải đi học cho giỏi sau này cố gắng ghi danh vào đại học Bắc Kinh, biết không?”

Cuối năm 2002, Đường Tâm Duyệt dành thời gian trở về thành phố Quảng Vinh mướn một căn nhà bên cạnh trường trung học cấp 2 cho em trai em gái. Đường Tâm Duyệt đón mẹ tới để dễ dàng chăm sóc cho hai đứa trẻ vừa mới lên trung học cấp 2.

Mấy năm này, bởi vì mỗi tháng Đường Tâm Duyệt đều sẽ gửi tiền về, điều kiện kinh tế trong nhà được cải thiện lớn, hai đứa bé dinh dưỡng đầy đủ, thân thể khỏe mạnh, thành tích học tập cũng không tệ.

Đường Nham ôm cánh tay Đường Tâm Duyệt, “Chị ơi, thành tích cuối kỳ của em tốt hơn Đường Diễm, có phải nên thưởng cho em không ạ?”

Đường Diễm không thua kém ôm Đường Tâm Duyệt nũng nịu, “Chị! Chị nói Đường Nham đi! Suốt giờ học không chịu nghe giảng, toàn chơi đùa mà thôi!”

Đường Nham lè lưỡi, “Vậy thì sao, thành tích của anh tốt hơn em là được rồi — ai da!” Cậu che đầu, ủy khuất nháy mắt, “Chị, sao chị đánh em?”

Đường Tâm Duyệt vỗ đầu cậu một cái, “Em bớt tỏ ra thông minh vật đi, chương trình học cấp 2 đơn giản còn có thể cho phép em chơi một chút nhưng lên trung học cấp 3 không giống thế. Đại học Bắc Kinh cũng không phải dễ thi thế đâu.”

Đường Nham gật đầu như giả vờ, “Dạ dạ, em nhất định học thật tốt, thi đậu đại học Thanh Hoa Bắc Kinh!”

Đường Diễm không chịu lép vế, “Em cũng sẽ thi đậu đại học Thanh Hoa Bắc Kinh!”

Đường Tâm Duyệt mỗi tay ôm một đứa, vui mừng nói, “Tốt! Trẻ con nhà họ Đường chúng ta phải có chí khí! Chị mua nhà ở Bắc Kinh, chờ các em đến Bắc Kinh học chúng ta sẽ ở cùng nhau. Sau này các em ở lại Bắc Kinh làm việc thì chính là người thù đô rồi.”

“Bắc Kinh?” Hai đứa bé trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ tới, sẽ có một ngày lại có thể rời khỏi thành phố nhỏ bé xa xôi lạc hậu này đi đến thủ đô — trái tim của tổ quốc. Trong điện thoại chị hai từng nói Bắc Kinh là thành phố biết bao người hướng tới đó nha.

Trong lòng hai đứa bé cũng sục sôi vô cùng, chúng thề nhất định phải thi đậu đi tới Bắc Kinh.

Đường Tâm Duyệt móc bao lì xì ra, nhét vào trong tay hai đứa, dặn dò nhiều lần, “Chị cho hai em tiền ăn Tết trước nè, cầm đi mua quần áo và đồ ăn đi. Đừng ủy khuất bản thân, nghe không?”

Lục Tú Vân chỉ có trình độ văn hóa tiểu học, trừ chăm sóc cơm áo cuộc sống thường ngày cho bọn trẻ, bà còn bảo lưu thói quen tiết kiệm. Bà sợ bọn nhỏ lớn lên có thói quen ăn xài phung phí nên gần như không cho hai đứa bé tiền tiêu vặt. Đường Tâm Duyệt len lén đưa cho hai đứa tiền tiêu vặt cũng là để bọn họ ươn ngực mà đi, thứ cần mua vẫn nên mua, để hai đứa chớ bị người trong trường kì thị xem thường.

Không ngờ hai đứa nhỏ lại hai mắt nhìn nhau, tay để sau lưng không chịu nhận lấy.

Đường Tâm Duyệt không hiểu, “Sao thế? Không phải mới vừa rồi còn ồn ào muốn được thưởng sao?”

“Em không cần!” Mới vừa rồi cùng lắm là ồn ào thân cận với chị hai chút thôi, Đường Nham mở miệng, cậu làm mặt quỷ rồi chạy đi như một làn khói.

“Đường Nham!” Đường Tâm Duyệt có kêu cũng không ngăn Đường Nham lại được. Cô quay đầu nhìn Đường Diễm, kì quái nói, “Đây là thế nào? Tiền ăn Tết cũng không muốn à?”

Hai má Đường Diễm khề ửng hồng, bé nhỏ giọng ngập ngừng nói, “Giá phòng Bắc Kinh chắc là rất đắt nhì. Chúng em thấy trên báo viết một mét vuông phải cần chừng mấy chục ngàn lận...”

Đường Tâm Duyệt sững sốt một chút.

“Mấy năm nay chị vừa gửi tiền về nhà, lại còn phải tích góp tiền mua nhà, vật giá ở thành phố lớn lại đắt như thế... Chị kiếm tiền cũng không dễ dàng, chị phải chăm sóc mình thật tốt đó.”

Một đứa nhóc choai choai ở trong thời kì trưởng thành miễn cảm nói ra những lời này rất là xấu hổ, cô bé mặt đỏ như trái táo, xoay người chạy đi.

“Hai đứa nhóc này!” Chỉ còn lưu lại Đường Tâm Duyệt dở khóc dở cười, lòng đầy cảm động. Có hai đứa em trai em gái thân thiết hiểu chuyện thế này, khổ cực những năm qua đều đáng giá.

Đường Tâm Duyệt suy nghĩ một lát, cô vẫn lặng lẽ đặt bao tiền lì xì dưới gối hai đứa bé. Đã là thiếu nam thiếu nữ, tiền tiêu xài vẫn là cần thiết.

Mục tiêu phấn đấu của cô chính là vì không để người nhà chịu khổ như đời trước nữa. Hiện nay, đời này người nhà thân thể an khang, mọi thứ đều phát triển theo phương hướng càng ngày càng tốt, trong lòng cô liền tràn đầy hăng hái.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Editor: Lam

Sau khi thăng chức làm trưởng phòng thiết kế, lượng công việc của cô lớn hơn rất nhiều. Cô xin được năm ngày nghỉ để về nhà đã vô cùng khó khăn, bên công ty mỗi ngày đều gọi điện thúc giục liên tục. Hiện tại mọi chuyện đã xử lí xong nên cô phải nhanh chóng trở về.

Buổi tối trước khi đi, cả nhà Đường Tâm Duyệt cùng nhau gói sủi cảo. Lục Tú Vân cán bột, ba đứa con gói sủi cảo. Động tác của Lục Tú Vân nhanh nhẹn, chày cán bột lăn qua lăn lại liền cán bột thành hai miếng bánh mỏng, ba chị em Đường Tâm Duyệt tay chân luống cuống, gói sủi cảo còn không nhanh bằng bà cán bột.

“Trước kia đến Tết mới được ăn chút sủi cảo dầu mỡ...” Lục Tú Vân vừa nói chuyện vừa làm nhưng không hề ảnh hưởng đến công việc trong tay, “Hiện tại muốn ăn là có thể ăn, ngày ngày đều có thể ăn thịt. Trước kia nghĩ mẹ cũng không dám nghĩ đến.”

“Điều kiện cuộc sống tốt hơn mà.” Đường Tâm Duyệt gói sủi cảo. Tuy mấy năm không làm việc nhà nhưng cô cũng không có ngưng tay, nhưng hai đứa bé từ sau khi cuộc sống có điều kiện tốt hơn thì chúng không làm việc nhà nữa, lại rất nhiều năm không gói sủi cảo, nặn bột không phải bẻ nhân thì chính là làm bẹp lớp bột, hai đứa còn chế giễu cười nhau toe toét, vô cùng náo nhiệt.

“Của em làm thật xấu!”

“Nhân rau hẹ của anh cũng lòi ra hết rồi, gói gì mà nhiều thế.”

“Nhân nhiều ăn mới ngon! Ê, sao em trét lên mặt anh!” Đường Nham vẽ mặt vô tội, trên mặt cậu là một vết bột trắng trông vô cùng buồn cười.

“Em cứ trét đấy! Quý tham ăn!” Đường Diễm le lưỡi.

“Xem sự lợi hại của anh đây!” Hai tay Đường Nham vốc lấy bột mì, nhào về phía Đường Diễm.

“Hai đứa các con ra ngoài chơi đi! Ở đây giúp chỉ tăng thêm phiền thôi!” Lục Tú Vân đuổi hai đứa nhỏ ra ngoài, phòng bếp cuối cùng cũng yên tĩnh. Nếu trong quá khứ bà nhất định sẽ mắng hai đứa lằng phí thức ăn. Thế nhưng hiện tại không giống. Mấy năm nay tình trạng trong nhà cải thiện rất lớn, Đường Tâm Duyệt lại yêu thương gửi quần áo và đồ cho bọn họ, ăn mặc cũng không thiếu. Bà cũng cảm nhận được hai đứa nhỏ thấy chị mình rất vui vẻ, bà cũng sẽ không muốn làm cụt hứng mà trách mắng bọn họ.

Bà nhìn Đường Tâm Duyệt một cái thật sâu, cô vẫn không nhanh không chậm gói sủi cảo, trên mặt mang theo nụ cười.

Bà cúi đầu xuống, trong mắt hiện lên một chút áy náy.

Cuộc sống hiện tại có biến hóa long trời lở đất so với trước kia, người trong nhà ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới có thể sống cuộc sống của người thành phố. Hai đứa bé cũng có thể tiếp tục đi học, ở trường học cũng không bởi vì nghèo khó mà bị bạn học cười nhạo. Sau khi bọn nhỏ thi lên đại học sẽ có một tương lai sáng lạn.

Mà tất cả những điều này đều là do Đường Tâm Duyệt buông tha việc học, từ bỏ giấc mơ đại học để đổi lấy.

“Tâm Duyệt...” Lục Tú Vân do dự một chút, “Con ở bên đó có gặp người thích hợp không?”

Đường Tâm Duyệt ngẩn ra, sau đó cô mới hiểu ra là mẹ đang lo lắng cho chung thân đại sự của mình, đôi môi cô lộ ra lúm đồng tiền, “Không có ạ, công việc quá bận rộn.”

Lục Tú Vân khuyên nhủ, “Trong thôn cô gái lớn cỡ con cũng có mấy đứa. Mẹ biết Bắc Kinh và chỗ chúng ta khác nhau, thế nhưng quá trễ sẽ không tìm được người tốt.”

“Đạ, con sẽ chú ý.” Đường Tâm Duyệt an ủi mẹ, trong lòng cô cũng tự suy xét, hôn nhân đại sự đúng là nên đặt lên hàng đầu.

Cô không phải là một người phụ nữ quá quan trọng sự nghiệp, cuộc sống trôi qua tốt là được. Chỉ cần người một nhà sum vầy cùng nhau, bình an vui vẻ, cô không còn cầu gì.

Trên máy bay trở về Bắc Kinh, Đường Tâm Duyệt nhàm chán lục báo ra xem. Cô tình cờ lấy được một tờ báo Hồng Kông, báo ‘khối đầu hủ’ có một mục tin tức nói là trong một ngày nào đó ở trên đường Vượng Giác có hai bang phái bắn nhau kịch liệt, mấy chục người chết tại chỗ.

(khối đầu hủ: tên một loại báo ở Hồng Kông, dùng để chỉ một loại bài báo ngắn.)

Lúc này Hồng Kông đã trở về được ba năm, nhưng xã hội vẫn còn hỗn loạn rối ren. Vẫn là đại lục tốt hơn, Đường Tâm Duyệt thầm nghĩ. Cô buồn chán gấp báo lại đặt về chỗ cũ.

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ. Trong chớp mắt, đã hai năm trôi qua.

Hai năm này, chức vị của Đường Tâm Duyệt lại thăng một cấp. Hiện nay cô đã là Phó chủ nhiệm bộ phận thiết kế. Mặc dù công việc bận rộn nhưng cũng phong phú, rất được Từ Ủy Nhiên thưởng thức. Do lúc nhỏ có thư từ qua lại nên quan hệ cá nhân của hai người cũng không tệ lắm.

Tiền lương của Đường Tâm Duyệt trừ trả tiền vay mua nhà ra, vẫn đủ tiền cấp dưỡng cho sinh hoạt của cả nhà ở Quảng Vinh. Bản thân cô còn để dành một ít tiền.

Cô vẫn luôn chú ý sự phát triển của thị trường chứng khoán, nhà trong thành phố và giá vàng. Lúc rảnh rỗi còn tự mình ghi chép lại sự tăng giảm giá thành, để sau này lo trước khỏi họa.

Đầu năm 2003, một trận bệnh dịch truyền nhiễm bùng nổ dần dần lan rộng toàn quốc.

Bệnh SARS, ở đại lục thường gọi là “Viêm phổi cấp tính”, gọi tắt là “Viêm phổi”. Trong một thời gian tương đối dài, bệnh dịch lây nhiễm này được cho là không có thuốc chữa.

Đối với rất nhiều người chưa từng trải qua trận tai họa này thì họ sẽ không cảm nhận được sự sợ hãi bất an của con người lúc này.

Đời trước Đường Tâm Duyệt đã từng trải qua sự kiện đẫm máu này. Khi đó cô đang là kế toán trong công ty dưới danh nghĩa của tập đoàn Hoàn Vũ. Do bệnh SARS bùng nổ, bên trong bên ngoài công ty đều được khử trùng, có một đoạn thời gian rất dài trong không khí đều tràn ngập mùi nước khử trùng. Có tin đồn rằng uống rễ Bản Lam và xông giấm trắng có thể phòng ngừa bệnh SARS, vì thế, đoạn thời gian đó mọi người đều tranh nhau cướp đoạt hai món đồ này đến khi thương nhân hết hàng mới thôi.

(rễ Bản Lam: một vị thuốc Bắc dùng giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh)

Rất nhiều trường học, nhà ở đều bị niêm phong. Mọi người bị cô lập, không thể không đợi ở trong nhà, chỉ có thể dựa vào thức ăn đưa đến từ bên ngoài mà sống. Một khi bị kiểm tra thấy sốt sẽ lập tức bị đưa tới khu vực bệnh truyền nhiễm của bệnh viện đặc biệt thành lập, rất nhiều người tiến vào đó rồi thì không thể ra nữa. Rất nhiều nhân viên trong bệnh viện cũng bị nhiễm và hi sinh trong trận dịch bệnh này.

Mà lúc này Đường Nham đã qua đời, Đường Diễm dẫn theo mẹ vừa xuất viện không lâu đi lấy chồng, dời đến một sơn thôn khác. Đường Tâm Duyệt và bọn họ tạm thời không liên lạc được, mà cô lại không có cách nào rời khỏi Bắc Kinh trở về nhà. Cô lo lắng đến nỗi không ngủ được.

Nay sống lại một lần, sợ hãi mà dịch bệnh này mang tới cũng không có ít hơn là bao.

Mọi người sợ hãi bất an, hết sức chú ý số lượng người bị nhiễm ở thành phố trên cả nước mỗi ngày được công bố trên ti vi. Họ lo lắng, đề phòng, sợ một ngày họ mình sẽ xuất hiện triệu chứng bị sốt.

Trong trường học của Đường Diễm, Đường Nham có một nữ sinh nghi ngờ là bị nhiễm, nửa đêm được đưa vào bệnh viện. Sau đó trường học liền bị niêm phong, tất cả học sinh đều không được ra ngoài.

Mặc dù giáo viên nói tạm thời không có phát hiện những học sinh bị nhiễm khác nhưng Lục Tú Vân không thấy con mình, bà rất sốt ruột. Đường Tâm Duyệt bên này đang ở thời kì mấu chốt của hạng mục, cô muốn xin nghỉ trở về cũng không thể phân thân ra được. Trong lúc vô tình nhắc chuyện này với Từ Ủy Nhiên, anh thế nhưng lại giúp đỡ cô. Anh nhờ người quen ở Quảng Vinh chăm sóc chiếu cố người nhà họ Đường, lúc này mới giúp cảm xúc trong lòng Đường Tâm Duyệt ổn định lại.

Đến nửa năm sau, bệnh dịch mới dần dần bị dập tắt, vắc-xin phòng bệnh miễn phí đã xuất hiện. Cuối cùng thì nhóm bệnh nhân bị lây nhiễm cũng được xuất viện.

Mà người nhà của Đường Tâm Duyệt cũng bình an vượt qua cuộc nguy hiểm này. Lúc này, Đường Tâm Duyệt mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm. Cô sâu sắc cảm nhận được cho dù cô có sống lại một đời thì đối với những thiên tai bệnh dịch, sức lực của một người là quá nhỏ bé.

Mà cô cũng ý thức được, có tiền tuy có thể giải quyết một vài vấn đề nhưng quan trọng hơn vẫn phải nên có mạng lưới giao thiệp của riêng mình.

Mùa hè năm 2004, hai ngày thi cử vào trường cấp 3 làm trái tim người nhà họ Đường treo lơ lửng trong bụng rớt cuộc cũng trôi qua.

Đường Tâm Duyệt đặc biệt xin nghỉ trở về nhà, đón em trai em gái đã thi vào trường cấp 3 xong và Lục Tú Vân đến Bắc Kinh.

“Oa~~ Đẹp quá!” Đường Nham vừa vào nhà đã kêu la om sòm, cậu cời giày đi dạo lung tung khắp nhà.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Diễm tràn đầy hưng phấn và vui sướng, cô nhóc vội vàng đổi giày đi vào nhà.

Đường Tâm Duyệt đỡ Lục Tú Vân, giúp bà đổi dép.

Ánh mắt Lục Tú Vân nhìn chằm chằm vào trong nhà, “Ngôi nhà này thật sự là chỗ ở của chúng ta sau này ư?”

Căn phòng rộng rãi sáng ngời, bày đủ các loại đồ điện, đồ dùng trong nhà tân tiến nhất. Dưới sàn lót gỗ, hiện lên màu nâu đậm bóng loáng.

Căn nhà ở quê Đường Tâm Duyệt muốn cho bọn họ ở điều kiện cũng không tệ, cô còn cố ý chọn nơi có điều kiện tốt, thế nhưng ở đó cũng chỉ lót gạch sứ trắng mà thôi, không thể so với sàn gỗ rộng rãi sang trọng hoa lệ này được. Huống chi còn có những thứ trang trí tinh xảo khác nữa.

“Chị!” Đường Diễm hào hứng ôm một con gấu bông lớn đột nhiên lao ra, “Đây là phòng của em ạ?”

Đường Tâm Duyệt cười nói, “Ừ, chị không biết em có thích hay không. Nếu em không thích, lát nữa chúng ta tân trang đồ trang trí lại là được.”

“Thích chứ ạ!” Đường Diễm ôm gấu bông gật đầu liên tục, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Phòng của cô nhóc tràn đầy nữ tính, rèm cửa sổ màu hồng cộng thêm màn che kiểu công chúa, thật sự thỏa mãn trái tim thiếu nữ của cô nhóc.

Đường Nham cũng lao ra từ phòng mình, đẩy Đường Tâm Duyệt ngã nhào xuống ghế sofa, cậu kích động liên tục dâng tặng mấy nụ hôn, “Chị~~ Chị đúng là nữ thần của em~~ Em yêu chị chết mất ~!!!”

Đường Tâm Duyệt biết cậu thích Cristiano Ronaldo nên trên vách tường của cậu dán một tấm áp phích Cristiano Ronaldo. Cô còn nhờ Từ Ủy Nhiên từ chỗ bạn anh mua một trái bóng có chữ kí của Ronaldo.

“Mau nhắc cái miệng thú vị của em ra!” Đường Tâm Duyệt cười đẩy em trai đang bịu môi ra, Đường Diễm cũng không chịu lép vế chạy tới đòi ôm, “Chị à~~ Nữ Thần à~~ Chị đối với chúng em tốt quá, em cũng yêu chị chết đi được ~!!!”

Đường Tâm Duyệt mỉm cười, trang trí ngôi nhà này làm cô hao tổn rất nhiều tâm sức, cô vẫn luôn lo lắng không biết em trai em gái có thích hay không, may mà sự dụng tâm của cô có thể được hai đứa thấu hiểu. Cô một trái một phải ôm hai đứa, cười nhạo nói, “Hai đứa nhỏ không có lương tâm, một căn phòng đã có thể mua được các em rồi.”

“Chị à~~ hehe.” Đã trưởng thành thành thiếu nam thiếu nữ rồi mà hai đứa vẫn nũng nịu với cô giống như ngày trước. Mặc dù mấy năm không gặp nhưng cũng không hề xa cách chút nào.

Sau một hồi, Đường Tâm Duyệt thấy hai đứa không có động tĩnh gì, bỗng trong ngực truyền tới tiếng khóc nức nở nhỏ. Cô cúi đầu nhìn, Đường Diễm nằm sấp trên người cô khóc hu hu.

“Đường Diễm, em sao vậy...” Đường Tâm Duyệt khó hiểu nhắc đầu Đường Diễm lên, trên gương mặt nhỏ nhắn của cô nhóc tràn đầy nước mắt, Đường Diễm nức nở nói, “Chị... chị thật không dễ dàng gì. Em... sau này em nhất định sẽ báo đáp chị thật tốt!”

Đường Tâm Duyệt phì cười, lau đi nước mắt cho cô nhóc, “Nói báo đáp gì đấy, chúng ta là người một nhà mà, đây là chuyện nên làm. Nhìn các em có tương lai sáng lạn, chị cũng tự hào.”

Đường Nham chôn mặt trên vai cô, khàn giọng thô lỗ nói, “Chị, ai mà dám khi dễ chị, chị cứ nói với em. Em nhất định sẽ đánh hấn thật thảm! Em sẽ bảo vệ chị!”

Cậu quẩn luyến cọ vào bả vai gầy gò, yếu ớt của chị mình. Vì kiếm tiền cho cậu và Đường Diễm đi học, đến trung học chị đã bỏ học để chèo chống cả cái nhà này. Sao có thể không làm cậu đau lòng chứ.

Trong mắt Đường Tâm Duyệt phấp nước mắt, cô nhanh chóng nhận xuống, xoa đầu bọn họ, “Ừ ừ, em trai út nhà chúng ta là ngoan nhất.” Những công sức bỏ ra được người nhà đón nhận và cảm kích, nghĩ lại khổ cực nhiều năm qua cũng thật đáng giá.

Đường Tâm Duyệt liếc nhìn thời gian, “Không còn sớm nữa, chị dẫn các em đi ăn cơm. Đến Bắc Kinh thì nhất định phải ăn vịt quay rồi.”

“Vịt quay!” Đường Nham Đường Diễm vừa nghe thấy ánh mắt liền phát sáng, hai đứa vội vàng mang vớ mang giày vào, “Đi đi đi!”

Lục Tú Vân lại không chịu, “Đi ăn bên ngoài làm gì, rất phí tiền! Làm ở nhà ăn thôi!” Bà vừa nói vừa đi vào phòng bếp.

“Mẹ! Hôm nay làm tiệc đón gió cho mẹ với mấy em, nhất định phải ăn ngon một chút.” Đường Tâm Duyệt liên tục dỗ dành khuyên nhủ. Ba chị em hợp lực lại cuối cùng cũng lôi được Lục Tú Vân ra khỏi cửa.

Vào thang máy, Đường Nham thừa dịp Lục Tú Vân không chú ý, qua mặt qua chỗ khác lặng lẽ nói với Đường Tâm Duyệt, “Chị, chị nhất định phải nói với mẹ một chút, tiền lần này ra ngoài ăn cũng không thể quá tiết kiệm.” Cậu cố ý làm ra vẻ mặt đưa đám, ánh mắt lóe lên sự giáo hoạt.

Đường Tâm Duyệt biết đó là thói quen của Lục Tú Vân, cô cũng không có cách nào khác. Nông dân nghèo khó hơn nửa đời đều có thói quen tiết kiệm. Thế nhưng cô cũng không muốn cung chiều Đường Nham mãi.

“Việc này à...” Đường Tâm Duyệt đưa một tay đến捏éo phần thịt ở sau lưng Đường Nham, cô vẫn nhìn thẳng phía trước, gương mặt bình tĩnh nghiêm túc nói, “Chị cảm thấy gần đây em ăn uống quá tốt, có thịt thừa rồi này. Phải giảm cân, ăn kiêng nhiều hơn.”

“Á ~” Đường Nham hít một hơi lạnh.

“Sao vậy?” Mẹ Lục quay đầu.

“Không có gì ạ, có thể là do bị muỗi cắn.” Đường Tâm Duyệt mỉm cười.

Đường Diễm thấy vẻ mặt tươi cười của chị hai, cô nhóc lặng lẽ rút tới một góc xó. Quả nhiên người đáng sợ nhất trong nhà vẫn là chị hai!

Cô nhóc cũng nháy mắt về phía Đường Nham, cười trên nỗi đau của người khác, làm một khẩu hình nói: Đồ ngốc!

Đường Nham bĩu môi: Phản đồ! Anh đây còn không phải là vì cái thiện điều kiện cuộc sống khi ra ngoài à!

Hai người phùng mang trợn má với nhau, dùng ánh mắt chém giết nhau rất ư là vui vẻ.

Gương mặt Đường Tâm Duyệt hiện lên nụ cười, thấy đáng vẻ không buồn không lo của em trai em gái mình, thật tốt.

Chạy xe chở cả nhà tới Quanjude*, với tư cách là cửa tiệm vịt quay lâu đời nổi tiếng cả trong lẫn ngoài nước, nơi này không tiếp nhận đặt trước, phải tới tận nơi xếp hàng. Nhưng cô đã sớm nhờ Từ Ủy Nhiên giúp đặt phòng riêng trước rồi.

(Quanjude: một nhà hàng Trung Quốc nổi tiếng)

“Nhiều người thật!” Đường Nham chất lưỡi, nhìn đám người đang ngồi chờ lấy số đông nghìn nghịt ngoài cửa.

Đường Tâm Duyệt nói, “Thật ra thì chị thấy đây không được tính là cửa tiệm ăn ngon nhất, chẳng qua là vì khá nổi tiếng mà thôi. Nói tới vịt quay, phản ứng đầu tiên của người dân từ khắp nơi trên cả nước đều nghĩ tới Quanjude. Lần sau chị sẽ dẫn bọn em đi ăn thử tiệm chị thường tới.”

Lần này Đường Nham Đường Diễm chỉ ở lại chơi được nửa tháng, đợi đến khi được báo điểm hai đứa sẽ phải về điền nguyện vọng, sau đó chờ thư thông báo trúng tuyển gửi về nhà. Đường Tâm Duyệt nghĩ sau khi hai đứa quay về gặp mặt bạn bè sẽ có nhiều chuyện để nói hơn, nên cô liền dẫn bọn họ đến cửa tiệm này.

“Cảm ơn chị ~” Hai đứa bé đều thông minh, hiểu được tấm lòng của chị mình. Đều là người trẻ tuổi khó tránh khỏi sẽ thích khoe khoang, trước kia bọn họ ăn mặc quê mùa thường xuyên bị bạn học chê cười, sau này Đường Tâm Duyệt ra ngoài đi làm kiếm tiền, điều kiện trong nhà mới dần dần bắt đầu được cải thiện. Thế nhưng, Lục Tú Vân có thói quen tiết kiệm, trừ phi cần thiết thì còn lại bà đều không cho hai đứa mua quần áo hay quà vật. Hai đứa bé khó tránh khỏi có chút bực bội. Bây giờ thì tốt rồi, trở về có thể nở mày nở mặt.

Hai đứa bé hai mắt nhìn nhau cười, cười toe toét.

Cả gia đình được người phục vụ dẫn vào phòng riêng đã đặt trước. Đường Tâm Duyệt cầm thực đơn đưa cho hai đứa, hào phóng khoát tay, “Muốn ăn cái gì cứ tùy ý gọi. Chị không thiếu tiền.”

“Wow~” Đường Diễm Đường Nham đồng thời vỗ tay, trong mắt lóe lên ánh sáng ngưỡng mộ, “Chị thật giỏi!”

“Nữ thần~”

Đường Tâm Duyệt hưởng thụ ánh mắt sùng bái của em trai em gái, sau đó vừa chạm phải ánh mắt chắc chắn phải chết của mẹ, đáng vẻ kiêu ngạo khoe khoang giàu có lập tức biến mất, cô lấy lòng cười cười, “Mẹ....”

Lục Tú Vân than thở, cắn nhai, “Tâm Duyệt, mẹ biết hiện tại con có tiền rồi. Nhưng con cũng không thể nuôi thành thói quen ăn xài phung phí như vậy. Tiền cần phải bắt đầu tích góp, con cũng đến tuổi kết hôn rồi, nên tính toán vì mình một chút.”

Vừa nghe đến hai chữ kết hôn, ngực Đường Tâm Duyệt thất lại, cô vội vàng đổi chủ đề, kêu hai đứa nhỏ, “Nhanh gọi thức ăn đi, chị đói quá rồi.”

“Vịt quay~”

“Bánh bao xá xíu~”

Nghe hai đứa bé anh một câu em một câu gọi thức ăn, Lục Tú Vân hỏi Đường Tâm Duyệt, “Con gái, thành thật nói với mẹ đi, hiện tại con có đối tượng chưa? Con cũng không còn nhỏ nữa, người cùng lứa với con...” Mẹ lại bắt đầu trịnh trọng, nghiêm túc thúc giục cô rồi.

Đường Tâm Duyệt rất không được tự nhiên, “Chưa có ạ, ai da, hôm nay mẹ đừng nói những thứ này. Thức ăn tới rồi kia, mau mau ăn thôi.”

Cô nhanh tay lẹ mắt gấp vạt quay và mì sợi cho Lục Tú Vân, cuối cùng cũng hấp dẫn được sự chú ý của bà, bữa cơm này ăn vô cùng vui vẻ hòa thuận.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Lam

Sau đó Đường Tâm Duyệt vẫn đi làm như thường lệ. Trong ngày thường, Đường Nham Đường Diễm dẫn Lục Tú Vân đi lang thang khắp nơi, các địa điểm du lịch nổi tiếng ở Bắc Kinh đều đã đi qua.

Phố cổ Nan Luo Gu Xiang, Hồ Đen, Cố Cung đều lưu lại dấu chân của họ, họ còn đi qua cả Vạn Lý Trường Thành.

Đường Diễm là một cô gái thích chụp điện, đương nhiên cũng thích chụp hình rồi. Đường Tâm Duyệt mua máy ảnh SLR Đài Loan tặng cho Đường Diễm vào sinh nhật của cô bé, khiến Đường Diễm vui sướng vô cùng. Ngày ngày đều treo máy ảnh trên cổ, yêu thích không buông tay. Mỗi khi đến nơi nào đó, Đường Diễm sẽ đều chụp cho bọn họ rất nhiều hình.

Đường Nham nói đùa rằng máy ảnh nặng như thế, treo lên cổ hoài sẽ làm cổ cô bé dài ra.

“Có giỏi thì đừng bảo em chụp hình cho anh nữa!” Đường Diễm trả đũa.

“Em gái tốt ~ Anh sai rồi!” Đường Nham lập tức giơ tay cầu tha thứ. Cốt khí là cái gì chứ? Còn không quan trọng bằng tấm hình đẹp trai của anh đây đâu.

Khi nào về điền nguyện vọng, nhất định phải đưa hình cho bạn học xem mới được, để tư thế oai hùng của anh đây chói mù mắt chó của bọn họ.

Đường Diễm liếc nhìn, “Gọi là chị!”

“Ừ ừ ~ Chị gái tốt ~” Đường Nham nở nụ cười lấy lòng, trong bụng cậu lại đang nghiền răng, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.

Lúc Đường Tâm Duyệt được nghỉ, cô sẽ lái xe chở người nhà đi dạo chơi khắp nơi. Cô tiết kiệm với chính mình nhưng tiêu tiền vì người nhà thì rất rộng rãi. Họ muốn ăn cái gì thì dẫn đi ăn cái đó, muốn mua gì thì cứ mua.

Đường Diễm Đường Nham cảm khái, “Đây chính là cuộc sống ở thành phố lớn sao, quá sa đọa ý chí rồi!”

Lục Tú Vân đánh bọn họ hai cái, trách cứ, “Hai đứa con tự nhìn lại mình đi, hai đứa phá của bọn con đã xài biết bao nhiêu tiền của chị rồi hả!”

Đường Nham Đường Diễm im lặng nhìn bà lom lom, “Mẹ, mẹ cũng là một trong những đứa phá của đó...”

“Tên nhóc thú vị này!” Lục Tú Vân bị làm cho nghẹn lời.

Đến lúc phải trở về, hai đứa thật sự quyến luyến không nỡ, vui quên đường về.

“Chúng em nhất định phải điền nguyện vọng vào đại học Bắc Kinh!” Hai người nắm chặt tay thề.

Trong lòng Đường Tâm Duyệt lại không lạc quan như vậy, “Trường học ở Bắc Kinh đều lấy điểm rất cao, hai đứa bọn em cũng đừng quá miễn cưỡng. Nếu không chán chán về điểm số thì trường học Thiên Tân ở Thượng Hải cũng tốt lắm, cách Bắc Kinh cũng gần. Nhớ đừng để bản thân phải học lại, rất khó vượt qua đấy.”

Sống lại đời này, rất nhiều quan niệm của cô đều thay đổi.

Thi lên đại học cũng không phải là con đường duy nhất. Đời người có nhiều đường đi, chỉ cần chịu cố gắng thì đường nào cũng sẽ thành công thôi.

Hai đứa đưa mắt nhìn nhau, thần thần bí bí trao đổi ánh mắt.

Đường Diễm: Phần làm bài của em đều tốt, còn anh thì sao?

Đường Nham: Chuyện nhỏ.

Đường Diễm: Ok.

Hai người không hổ là sinh đôi, nhiều năm sinh sống có thể nói là hình bóng không rời, đã sớm bồi dưỡng được sự ăn ý phi phàm.

Đường Nham vỗ ngực bảo đảm thề với Đường Tâm Duyệt, “Dạ dạ, em nhất định sẽ lượng sức mà làm. Không cần Bắc Đại, chỉ cần trường học ở Bắc Kinh là được.”

Sau đó, mãi đến ngày nào đó Đường Tâm Duyệt đột nhiên nhận được thông báo từ trường học nói Đường Nham là thủ khoa ban tự nhiên toàn thành phố, Đường Diễm là thủ khoa môn xã hội, cô kinh sợ vô cùng.

“Thành tích bình thường của hai đứa nó đều tốt thế này sao?” Tất điện thoại thầy giáo ở trường gọi đến thông báo chúc mừng, Đường Tâm Duyệt mờ mịt hỏi Lục Tú Vân.

Lục Tú Vân đang đan áo len, nghe tin hai đứa đạt được thủ khoa hai ban tự nhiên xã hội cũng bối rối không kém, “Cũng tạm được, mỗi lần họp phụ huynh giáo viên đều bảo mẹ đi lên nói một chút về kinh nghiệm giáo dục, mẹ không biết nói gì nên đều từ chối. Bình thường cũng chỉ là đứng top 3 trong lớp thôi, cả thành phố cũng không có xếp hạng chung với nhau, mẹ cũng không rõ.”

Đường Tâm Duyệt suy nghĩ một hồi, hai đứa nhỏ học ở hai ban tự nhiên xã hội ở trường trung học trọng điểm của thành phố, dưới sự cạnh tranh kịch liệt trong lớp như vậy mà cũng có thể ngồi vững trong top 3 là đã rất giỏi rồi.

Cái chính là hai đứa thi xong rồi, cô hỏi kết quả thi hai người lại làm ra vẻ mặt ủ rũ mỳ châu, buồn bức không vui, còn làm cô tưởng chúng thi không tốt, cô phải an ủi đủ kiểu –

Khoan đã, Đường Tâm Duyệt bỗng kịp phản ứng, tức giận cười, “Hai đứa nhóc thúi này, dám cố ý gạt mình!”

Hai đứa xác định được đáp án đúng liền dự đoán đến điểm, thậm chí nghĩ cho cô kinh hi nên cố ý làm bộ thi không tốt.

Đường Tâm Duyệt vén tay áo lên, nở nụ cười dịu dàng vô hại, “Phải trừng phạt chúng một lượt mới được.”

Mùa hè năm đó, là thời điểm người nhà họ Đường vui vẻ nhất.

Hai người Đường Nham Đường Diễm lấy thân phận thủ khoa của thành phố chia ra thi vào Bắc Đại và đại học Thanh Hoa. Hai đứa suy nghĩ về chuyên ngành cả buổi, sau đó theo lời đề nghị của Đường Tâm Duyệt, Đường Nham học về máy tính, Đường Diễm học ngành Hán ngữ ngôn văn học.

“Boss, lúc nào anh rảnh, tôi mời anh ăn một bữa để cảm ơn nhé.” Trước khi cả nhà chính thức chuyển đến đây, xe Đường Tâm Duyệt mượn trước đó để đưa người nhà ra sân bay hay đi du ngoạn đều là mượn của Từ Úy Nhiên. Thế nên cô muốn mời anh ăn bữa cơm để tỏ lòng cảm ơn.

Từ Úy Nhiên khép văn kiện lại bỏ vào cặp, hỏi, “Chọn ngày không bằng tình cờ, tối hôm nay có được không?”

Đường Tâm Duyệt khó xử, “Tối nay tôi định dẫn em trai em gái đi ăn Lẩu dê bò cạp, bọn nhỏ đòi ăn rất lâu rồi.”

(một món ăn của người Trung Quốc, được thăn với đầy đủ tùy sống và cột sống cừu, hình dạng của nó giống với bộ cạp.)

Ở Tứ Xuyên không có Lẩu dê bò cạp, lúc trước gọi điện Đường Tâm Duyệt thuận miệng nhắc tới, hai đứa đều thèm đến chảy cả nước miếng, đến đây liền la hét đòi đi ăn.

Từ Úy Nhiên nửa đùa nói, “Cô hỏi tôi khi nào rảnh, tôi nói thời gian rảnh xong thì cô lại nói không rảnh, cô mời bữa cơm này cũng không được thành tâm quá rồi đó.”

Đường Tâm Duyệt vội vàng xin tha, “Boss à, anh mau tha cho tôi đi! Tôi thật lòng muốn cảm ơn anh mà, tôi tuyệt đối thành tâm đó! Trừ thời gian anh vừa nói, thì dù có phải trì hoãn việc gì tôi cũng nhất định sẽ mời khách!”

Từ Úy Nhiên cười, “Vậy nếu không thì tối nay cùng đi ăn đi? Em trai em gái cô cũng ngồi xe tôi mấy lần rồi mà tôi chưa từng thấy người nhà cô lần nào.”

Đường Tâm Duyệt chần chờ, “Việc này...”

Cô không biết mấy người Đường Nham có muốn ăn cơm cùng người ngoài hay không.

Từ Úy Nhiên nhìn vẻ mặt của cô, bổ sung nói, “Nếu không cô hỏi bọn họ xem sao?”

Anh ngả lưng vào ghế, vươn vai thờ dài, “Chủ yếu là do tối nay tôi không có việc gì làm, kẻ cô đơn lẻ loi này lại không muốn về nhà ngủ, tôi cảm thấy mình có chút đáng thương.”

“Khó có khi được nghỉ ngơi còn không tốt à...” Đường Tâm Duyệt khẽ cười, “Được rồi, vậy anh chờ tôi chút.”

Cô cầm điện thoại gọi cho Đường Diễm, “Alo, Diễm à, em có ở cùng với Đường Nham không?”

“Có ạ, có chuyện gì không chị?” Giọng nói giòn giã của Đường Diễm truyền tới qua loa điện thoại kèm theo tiếng nhạc nền của trò chơi, “Này này, Đường Nham anh đừng có cướp máy tính của em!”

“Nói xong rồi chơi chung~” Đường Nham không biết xấu hổ nhân cơ hội chiếm đoạt máy tính, tập trung tinh thần bắt đầu chơi game.

“Anh thật phiền...” Đường Diễm đành chịu nhường chỗ ngồi lại cho cậu, cô nhóc tổ cáo với Đường Tâm Duyệt, “Chị không có ở nhà, Đường Nham lại ăn hiếp em nè.”

Đường Tâm Duyệt dờ khóc dờ cười, “Nghe chị nói trước đã!”

Cô nói về việc ăn tối chung với Từ Úy Nhiên, tiếng của Đường Diễm trong loa thoảng cái tăng lên đến quãng tám, cô bé hưng phấn không thôi, “Từ Úy Nhiên? Chính là cái người cho chị mượn xe lần trước, cấp trên của chị đó hả, nghe nói anh rất đẹp trai, là Từ Úy Nhiên thường xuyên được lên tạp chí đúng không?”

“...” Đường Tâm Duyệt tâm tình phức tạp, cô còn không biết Đường Diễm cũng chú ý tới tạp chí kinh doanh đó, “Ừ, là anh đó. Chị vốn muốn mời anh ấy ăn bữa cơm, lúc trước chị cũng nhiều lần mượn xe anh đi đón bọn em. Anh ấy nghe chị nói tối nay chúng ta đi ăn Lẩu dê bò cạp liền nói muốn đi chung, sẵn tiện gặp bọn em luôn...”

Cô còn chưa dứt lời, Đường Diễm đã cuống cả lên, “Được chứ được chứ, rốt cuộc em có thể gặp được người thật rồi! Em sẽ đi thay quần áo liền đây!”

Đường Tâm Duyệt cầm điện thoại di động, cảm thấy khó hiểu, cô chưa từng thấy con bé hưng phấn như vậy bao giờ.

Hẹn tốt thời gian tới đón bọn họ, Đường Tâm Duyệt cúp điện thoại, cô ngẩng đầu thì phát hiện Từ Úy Nhiên đang chăm chú nhìn mình.

Đường Tâm Duyệt nhớ lại đối thoại với em gái lúc này, hai người tùy tiện quen thói quên cả thu liễm, cô ho khan một cái, trên mặt hiện lên chút xấu hổ, “Không thành vấn đề.”

Từ Úy Nhiên khẽ ừ một tiếng, “Tốt lắm, vậy tôi đặt phòng ăn.”

Đường Tâm Duyệt nghe anh bảo đặt phòng, giá tiền trong lòng lập tức tăng vọt, cô không nhận được lộ ra vẻ mặt đau lòng.

Từ Úy Nhiên nhìn thấy mà buồn cười, “Yên tâm đi, không mắc đâu, tôi thường ăn ở một tiệm, đồ ngon giá rẻ, lẩu dê bò cạp Bắc Kinh chính tông đấy.”

Đường Tâm Duyệt ngượng ngùng, “Việc này cần đến tiền lương cuối tháng, thế nên... Ông chủ à, anh thấy lúc nào thì tăng lương cho tôi?”

Về mặt cô tràn đầy mong đợi.

“Việc này hả...” Từ Úy Nhiên hiểu cô, vừa dành tiền mua hai căn hộ, vừa phải nuôi mẹ và em trai em gái, trong tay cô thật sự không còn dư bao nhiêu tiền, anh nghiêm trang trả lời, “Cố gắng làm việc tốt, thăng chức tăng lương không còn là việc xa vời.” Anh bày ra phong thái chủ tịch.

Đường Tâm Duyệt, “...” Cô vốn còn muốn đục nước béo cò, thất bại rồi.

Hai người trò chuyện ở bên này, Đường Diễm nghe điện thoại xong không ngừng la hét.

“A ~ A~ A~, rốt cuộc mình cũng được gặp mặt nam thần rồi!” Cô nhóc ôm bộ váy hưng phấn nhảy tới nhảy lui trên giường.

Đường Nham đưa lưng về phía cô nhóc ngồi chơi trò chơi không quan tâm bĩu môi, “Một tên đàn ông dựa vào gia đình để khởi nghiệp, có gì đáng giá để trở thành nam thần của em chứ.”

“Đường Nham!” Đường Diễm nhào qua bóp cổ cậu, tư thế và vẻ mặt đầy dữ tợn, “Không cho phép anh nói xấu nam thần của em!”

“Khụ khụ! Buông tay mau!” Bị Đường Diễm nháo một hồi, nhân vật Đường Nham điều khiển đang ẩn núp sau bức tường không cẩn thận lộ đầu ra ngoài, bị người khác đánh lên bảnh một phát chết tươi.

“Chết rồi kia! Đều tại em á!” Đường Nham oán trách một câu, sau đó thoát trò chơi nhìn Đường Diễm vẫn đang hoa si lục tủ quần áo, “Anh thấy em mặc bộ này đẹp hay bộ này đẹp hơn.”

Đường Nham mặt đơ ra nói, “Em không mặc gì là tốt nhất.”

“Đường Nham!” Một cái váy đập thẳng vào mặt Đường Nham, treo trên đầu cậu, Đường Diễm giận dữ la, “Nghiêm túc chút! Giúp em chọn đi!”

“Thì vào trường cao đẳng, điền nguyện vọng cũng không thấy em xoắn xuýt như vậy...” Đường Nham kéo chiếc váy xuống liếc nhìn, chằm chọc nói, “Anh đi nói với mẹ một tiếng.”

Đường Nham lạch bạch chạy ra ngoài nói với Lục Tú Vân, bà cũng nói là người ta cho nhà mình mượn xe mấy lần, bữa cơm này nên mời là phải. Bà còn dặn dò Đường Nham nhất định phải mặc đồ nghiêm chỉnh một chút, đừng có làm mất mặt trước mặt khách. Sau đó bà xua tay đuổi Đường Nham đi, còn bản thân thì đóng kín cửa thay quần áo.

Đường Nham buồn rầu, “Cũng không phải là gặp ai quan trọng, cần phải vậy sao.”

“Mau cút đi để mẹ sửa soạn!” Tiếng cười mắng của Lục Tú Vân bùng nổ vang dội sau cánh cửa.

Đường Nham ngoáy ngoáy lỗ tai, cậu đang định trở về phòng mình thì giữa đường lại bị Đường Diễm chặn lại, “Mau giúp em chọn quần áo đi!”

Đường Nham ôm đầu, “Cuộc sống này không có cách nào trôi qua mà!”

Hết chương 29.

Lẩu dê bò cạp

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Editor: Lam

Buổi tối, Từ Úy Nhiên lái xe đến nhà Đường Tâm Duyệt đón người nhà cô, Đường Tâm Duyệt phát hiện ba người đều mặc đồ rất trang trọng, đều mặc quần áo và giày mới cô mua cho bọn họ trước đó, Đường Diễm còn trang điểm và xách theo chiếc túi cô nhóc mới mua, ba người nhìn qua giống hệt như là đi xem mắt.

Đường Tâm Duyệt giới thiệu với bọn họ, “Đây là ông chủ của con, Từ Úy Nhiên. Đây là mẹ tôi, em trai tôi Đường Nham, em gái tôi Đường Diễm.”

Từ Úy Nhiên lần lượt hỏi thăm sức khỏe từng người.

“Ngài Từ khỏe.” Ba người cũng hỏi thăm sức khỏe ngược lại, Đường Tâm Duyệt chú ý thấy hôm nay Đường Diễm đặc biệt dịu dàng ít nói, thực nữ vô cùng.

Chiếc xe rất nhanh đã tới tiệm ăn, Từ Úy Nhiên đi phía trước dẫn đường, Đường Diễm đỡ Lục Tú Vân, Đường Tâm Duyệt và Đường Nham đi cuối. Cô lấy cùi chỏ chọc Đường Nham, khó hiểu nói, “Hôm nay em sao thế?” Trên đường đi gần như không nói tiếng nào.

Đường Nham miễn cưỡng không vui, “Mẹ với Đường Diễm bắt em giúp chọn quần áo.”

Đường Tâm Duyệt suy nghĩ một lát, trịnh trọng vỗ vai cậu, “Em cực khổ rồi.”

Trước đó cô từng thấy qua mức độ trầm trọng của chứng chướng ngại khi lựa chọn quần áo của Đường Diễm, nó quả thực một tai họa.

Hai mắt Đường Nham xuất thần, “Càng thảm hại hơn là hai người đó vất vả chọn quần áo xong còn bắt em thay quần áo! Họ bắt em thay chừng bảy tám bộ đó! Trời ạ!!!”

“Phụ!” Đường Tâm Duyệt không nhịn được phì cười, “Em thật đáng thương.”

Nghe bản tố cáo đau khổ của Đường Nham về sự bạo hành tàn nhẫn vô nhân đạo của mẹ và em gái, đoàn người rất nhanh đã đến phòng đặt trước.

Sau khi ngồi xuống, Đường Tâm Duyệt đưa menu cho Từ Úy Nhiên, Từ Úy Nhiên chuyển menu đưa cho Lục Tú Vân, “Đi à, đi chọn đi.”

Lục Tú Vân từ chối vài lần không được chỉ đành mở menu ra, hai đứa nhỏ một trái một phải xúm lại giúp gọi thức ăn.

Chọn thức ăn xong, Lục Tú Vân cảm kích nói, “Thời điểm bệnh SARS năm ngoái, cảm ơn ngài Từ đã nhờ bạn quan tâm nhà mẹ con đi. Nếu không có ngài, đi và Đường Tâm Duyệt thật sự không biết sẽ ra sao.”

Từ Úy Nhiên cười cười, “Đi khách khí rồi. Cháu và Đường Tâm Duyệt vừa là đồng nghiệp trong công việc, vừa là bạn trong cuộc sống, chuyện của cô ấy chính là chuyện của cháu.”

Đường Tâm Duyệt nhỏ giọng bổ sung, “Trong công việc anh là ông chủ.”

Từ Úy Nhiên cười nhìn cô, “Dự án lần trước tôi còn đang do dự chưa nói không được, không phải cô đã nóng nảy vỗ bàn sao? Cuối cùng dự án đó là do cô dốc sức đề cử mới thông qua. Cô là ông chủ của tôi mới đúng.”

Đường Tâm Duyệt đan hai tay lại, vô cùng lo sợ, “Tôi nào dám chứ ~”

“Ha ha ha” Cả nhà lập tức cười ầm lên, Đường Nham còn cố ý trêu ghẹo, “Ái chà chị hai à, chị ở nhà nói gì làm nấy, sao bây giờ lại không có cốt khí thế này.”

Đường Tâm Duyệt cũng cười, “Đi làm đương nhiên là muốn ôm đùi ông chủ rồi, dẫu sao cũng là ai đó phát tiền lương mà.”

Lúc này đến phiên Từ Úy Nhiên khiêm tốn khoát tay, “Không dám nhận.”

Lục Tú Vân nhìn Đường Tâm Duyệt và Từ Úy Nhiên nói qua nói lại, nói chuyện quen thuộc còn đùa giỡn, bà thấy quan hệ cá nhân của hai người cũng không tệ.

Rất nhanh, thức ăn đã đưa lên đầy đủ, mấy người bắt đầu dùng cơm. Không khí bữa cơm vui vẻ hòa thuận, Từ Úy Nhiên vốn chính là thương nhân, sở trường nhất là cách ăn nói. Anh nói vài tin đồn thú vị về Đường Tâm Duyệt ở công ty, thoáng chốc đã kéo gần khoảng cách với người nhà họ Đường.

Thấy anh tác phong nhanh nhẹn, anh tuấn nho nhã lại học thức uyên bác, vui vẻ nói chuyện, Đường Nham tập trung tinh thần ngồi nghe, Đường Diễm dịu dàng ít nói như công chúa nhỏ, Lục Tú Vân càng nhìn Từ Úy Nhiên càng tán thưởng.

Sau thời gian nói chuyện trên trời dưới đất, bà liền hỏi Từ Úy Nhiên vài câu về tình hình cá nhân, “Tiểu Từ à, cháu còn trẻ mà sự nghiệp đã thành công thế này, thật sự là rất giỏi. Tâm Duyệt nhà đi phải học tập cháu nhiều hơn mới được.”

Từ Úy Nhiên cười nhìn Đường Tâm Duyệt, “Tâm Duyệt cũng rất giỏi.”

Giọng nói so với trước đó lại thêm vài phần ôn nhu khó hiểu.

Ánh mắt Đường Nham nhanh như chớp đảo một vòng, Đường Diễm ngăn ra, Lục Tú Vân cười, “Đi cũng quan tâm cháu thôi, hỏi cháu chuyện này nhé, cháu có đối tượng chưa?” Về mặt bà đầy mong đợi.

“Mẹ!” Đường Tâm Duyệt cũng kinh ngạc, cô vội chặn mẹ lại, oán giận nói, “Đây là việc riêng tư của anh ấy, mẹ đừng hỏi chứ.”

Từ Úy Nhiên cười, “Không sao...” Anh nhìn Lục Tú Vân, nghiêm túc nói, “Hiện tại cháu chưa có bạn gái.”

Lục Tú Vân lập tức vui vẻ ra mặt, “Ồ” một tiếng, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì nói với mọi người, “Dùng bữa dùng bữa thôi.”

Đường Tâm Duyệt hiểu ý mẹ, đỡ trán không biết làm sao.

Ở nông thôn quê nhà, con gái đều kết hôn sớm, cô ở trong mắt mẹ đã sớm trở thành người khó kiếm đối tượng, bà thấy cơ hội liền giục cô cưới chồng, hôm nay chắc bà thấy Từ Úy Nhiên tuấn tú lịch sự nên không nhịn được mà hỏi thăm.

Trên bàn cơm lần nữa khôi phục sự náo nhiệt, Đường Tâm Duyệt nghiêng đầu khẽ xin lỗi với Từ Úy Nhiên, “Xin lỗi anh nhé.”

“Không sao.” Từ Úy Nhiên lắc đầu cười.

Ăn uống xong, Đường Tâm Duyệt gọi phục vụ tới tính tiền, cô phát hiện Từ Úy Nhiên đã thanh toán trước rồi.

“Như vậy là không được đâu...” Đường Tâm Duyệt nói, “Vốn đã nói là tôi mời khách, kết quả sao lại là anh mời được. Khi nào thì tôi mời có thể trả anh đây.”

Từ Úy Nhiên khẽ cười thuận theo, “Không sao, lần sau đi.”

Đường Nham ở đằng sau nhìn dáng vẻ dịu dàng của Từ Úy Nhiên khi anh nhìn Đường Tâm Duyệt chăm chú, cậu sờ cánh tay đang nổi hết da gà của mình.

Lại nhìn chị hai hoàn toàn không có tình cảm nồng nàn khác thường gì, cậu thật sâu trong lòng rơi lệ đồng tình vỗ vai đối phương.

“Hôm nay cảm ơn cô.” Từ Úy Nhiên chở bọn họ về nhà. Do thời gian không còn sớm nên anh khéo léo từ chối mẹ Lục mời lên lầu uống trà, từ giả bọn họ.

Về nhà, mẹ Lục nói bóng nói gió, “Tâm Duyệt à, mẹ cảm thấy ông chủ của con không tệ. Mẹ thấy cậu ấy đối xử với con cũng tốt vô cùng, không thì con suy nghĩ thử xem?”

Đường Tâm Duyệt nhức đầu, “Mẹ! Cái gì gọi là suy nghĩ thử xem, con cùng anh ấy sao có thể!”

Lục Tú Vân kéo tay cô, trịnh trọng, nghiêm túc, chân thành, “Mẹ thấy Từ Úy Nhiên không tệ, trước tiên con đừng nói đến những thứ khác, tự hỏi bản thân con xem, con đã nhiều năm không có bạn trai như vậy còn không phải vì cậu ấy sao?”

Đường Tâm Duyệt ngó ra.

Ở bên này, Đường Nham vừa về nhà liền kéo Đường Diễm đến phòng mình, cậu thu lại vẻ lười biếng ngày thường, mặt đầy nghiêm túc, “Đường Diễm, anh nói em này, em không được rung động với Từ Úy Nhiên, biết không?”

Đường Diễm còn đang đắm chìm trong sự si mê, nghe vậy ngẩn ra, “Hả?”

Đường Nham cau mày nhìn cô nhóc, giọng nói phát ra càng nghiêm khắc hơn, “Những thứ khác anh và chị đều không cần em, nhưng em không được có bất kỳ ý nghĩ gì với Từ Úy Nhiên! Nếu không anh sẽ không tha thứ cho em!”

Cậu gần như dữ tợn uy hiếp cô nhóc, từ trước đến giờ Đường Diễm chưa từng thấy Đường Nham lộ vẻ dữ tợn như vậy, cô nhóc bị dọa sợ, khóc òa lên, “Đường Nham! Anh lại hung dữ với em! Hu hu hu!”

Đường Diễm khóc lê hoa đài vũ*, khóc thật thương tâm.

(chỉ vẻ đẹp của người con gái khi khóc)

Hai người là sinh đôi, lại từ nhỏ lớn lên cùng nhau hình bóng không rời, tình cảm tự nhiên không giống bình thường. Ngày thường dù cãi nhau ầm ĩ thế nào thì đó cũng là cách thức ở chung của cả hai, nhưng Đường Diễm chưa bao giờ bị Đường Nham gào lên như vậy, cô nhóc gân giọng khóc, khóc đến không thở nổi.

Đường Nham, “...Em còn uất ức? Em nhìn đáng về hôm nay của mình đi, anh đang nhắc nhở em. Hãy nhớ đến chị hai vì để chúng ta được đi học mà phải bỏ học đi làm, chị hai vì chúng ta mà đã làm biết bao nhiêu thứ? Em không thể làm chuyện có lỗi với chị hai.”

Đường Diễm ủy khuất gạt nước mắt, oan uổng không thôi, “Sao em có thể giành bạn trai với chị hai chứ! Em cùng lắm chỉ si mê một chút mà thôi, em có làm gì đâu chứ!”

Đường Nham, “Hả?” Cậu cũng rất mơ hồ, “Anh tưởng là em đối với Từ Úy Nhiên là vừa gặp đã yêu.”

Đường Diễm liếc cậu, “Sao có thể! Chẳng qua là em chưa từng thấy người nào như Từ Úy Nhiên, anh ấy hoàn toàn khác với chúng ta, có khí chất như thế ~” Cô nhóc lại ôm mặt làm hoa si.

Đường Nham cạn lời, “Em đủ rồi đó.”

“Đúng rồi...” Đường Diễm thu lại vẻ thâm tình nhộn nhạo, nghiêm mặt nói, “Em cũng phát hiện dường như Từ Úy Nhiên có ý với chị hai, có điều Từ Úy Nhiên có gia thế và tướng mạo như vậy khẳng định là có rất nhiều người theo đuổi.”

Cô nhóc siết chặt nắm tay, “Ai dám cướp bạn trai của chị hai, em sẽ diệt cô ta!”

Đường Nham nhìn đáng về thề thốt chân thành của Đường Diễm, rốt cuộc cậu cũng yên tâm.

Đường Diễm quay đầu lại, nghiêng răng u ám nhìn cậu chằm chằm, “Anh lại dám nghi ngờ em, em có tiểu nhân như vậy à.”

Đường Diễm muốn tới thanh toán nợ nần đây nè.

“Em mau về phòng nghỉ ngơi đi, ngủ ngon nha, moaz moaz ~” Đường Nham lập tức không có cốt khí đẩy cô nhóc ra khỏi cửa, đóng cửa phòng khóa lại. Cậu dựa lưng vào cửa, thở phào một hơi.

“Đường Nham! Anh mở cửa ra cho em! Dám bôi nhọ em hả, anh có giỏi thì mở cửa ra đi!” Đường Diễm đập cửa ầm ầm ở bên ngoài.

“Mẹ, không phải như mẹ nghĩ đâu.” Đường Tâm Duyệt bình tĩnh, giải thích chuyện năm đó với Lục Tú Vân, “...Thế nên trong lòng con rất cảm kích anh ấy. Nhưng con không hề có những suy nghĩ nào khác.”

Cô lại nói kỹ càng tỉ mỉ về thân phận thiếu đồng gia tập đoàn Hoàn Vũ của Từ Úy Nhiên, Lục Tú Vân than thở, “Nếu là vậy thì chúng ta cũng không trèo cao nổi. Hiện tại con không có ý gì với cậu ta là tốt nhất.”

“Con sẽ không. . .” Đường Tâm Duyệt cười cười, bảo mẹ yên tâm, “Mẹ nghỉ ngơi sớm đi, con về phòng đây.”

Đường Tâm Duyệt trở về phòng mình, ở trong phòng tắm mở nước chuẩn bị tắm.

Tiếng nước chảy róc rách, cô cởi quần áo, trong lúc vô tình liếc nhìn mình trong gương, có lẽ do lúc nãy trong bữa cơm cô có uống chút rượu nên trên mặt cô ửng hồng, phảng phất như hoa đào nở rộ, trong mắt sóng nước dập dờn.

Cô biết dáng dấp của mình không tệ, quan hệ ở công ty cũng tốt, có không ít người theo đuổi. Thế nhưng, cô luôn không để ý đến ai, hiện tại do mẹ nói một hồi cô mới chợt ý thức được, có lẽ là do cô qua lại quá gần với Từ Ủy Nhiên?

Bất kể là phong thái, học thức, năng lực, hay tướng mạo, sau khi thấy được phong thái của Từ Ủy Nhiên, những người đàn ông khác rất khó có thể lọt vào mắt cô.

Anh giống như bạch mã hoàng tử trong mộng của mỗi cô gái, lấp lánh tỏa sáng, trong lúc vô tình đã hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của cô.

“Tình lại đi Đường Tâm Duyệt.” Cô dùng sức vốc nước lên mặt mình, cảnh cáo bản thân, “Mày không phải là cô bé Lọ lem có thể biến thành công chúa, mày và anh ấy căn bản không phải là người cùng thế giới.”

Từ Ủy Nhiên là người rất khó khiến cho người khác không sinh ra hảo cảm. Nhưng Đường Tâm Duyệt quyết định phải khống chế hảo cảm này ở một trình độ nhất định, tuyệt đối không thể để cho tình cảm chiến thắng lí trí.

Từ trước đến giờ cô là một người sáng suốt.

Sau này cô đều chú ý giữ một khoảng cách với Từ Ủy Nhiên, ngoại trừ lúc làm việc chung hoặc trao đổi trong công việc thì mấy lần Từ Ủy Nhiên hẹn riêng cô đều kiếm cớ từ chối.

Từ Ủy Nhiên dường như cũng nhận ra được điều này, có lần Đường Tâm Duyệt vào phòng làm việc của anh nộp bản thiết kế, hai người nói chuyện công việc xong, Đường Tâm Duyệt đang muốn đi ra ngoài thì Từ Ủy Nhiên gọi cô lại, “Tôi cảm thấy khoảng thời gian này cô giống như cố ý muốn tránh tôi? Là do lần trước ăn cơm cùng người nhà cô, tôi đã để lại cho bọn họ ấn tượng xấu gì sao?”

Đường Tâm Duyệt giải thích, “Boss, anh hiểu lầm rồi. Thật ra sau khi gặp anh, mẹ tôi liền giục tôi tìm bạn trai, bà còn chỉ rõ bảo tôi tìm người có tiêu chuẩn chất lượng cao cấp như ngài. . .” Cô nói đùa, “Loại người như ngài thật rất khó tìm, thế nên tôi quyết định tránh xa ngài một chút, để hạ tiêu chuẩn của mẹ tôi xuống. Để tương lai tôi dẫn bạn trai về nhà, bà sẽ không bắt bẻ gì.”

Cô tăng bốc lấy lòng Từ Ủy Nhiên một hồi, nhưng trên mặt anh cũng không hiện ra vẻ mặt vui thích gì, anh còn hỏi ngược lại cô, “Cô tìm bạn trai?”

Đường Tâm Duyệt gật đầu, “Ừm, tuy tôi không gấp nhưng mẹ tôi rất gấp.” Cô là một đứa con hiếu thuận, hiện tại công việc ổn định, cả nhà bình yên, nếu như có đối tượng thích hợp cô cũng không ngại kết hôn sinh con, để mẹ cô sớm ngày có cháu trai, hưởng thụ thú vui gia đình.

Bên môi Từ Ủy Nhiên hiện lên nụ cười âm áp như gió xuân, “Cũng đúng.”

Đường Tâm Duyệt đối diện với ánh mắt tràn đầy tình cảm dịu dàng của đối phương, trong lòng giật mình, cô mượn cớ công việc bận rộn rời khỏi phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Editor: Lam

Buổi tiệc đêm liên hoan cuối năm, mọi người bận rộn cả năm đều chờ đến tối nay để buông thả, các bộ phận đã sớm sắp xếp tốt tiết mục. Bởi chủ tịch đã nói, hôm nay anh muốn bình chọn lựa ra hạng nhất nhì ba, ba giải này sẽ được nhận phần thưởng vô cùng phong phú.

Chủ tịch ra tay đương nhiên sẽ không keo kiệt, mọi người cũng mong đợi được trở tài, dốc hết sức mình.

Đêm liên hoan, theo thường lệ, chủ tịch đại nhân phát biểu, sau đó các bộ phận bắt đầu biểu diễn.

Bộ phận may mặc biểu diễn đo đạc cắt may áo ngay tại hiện trường. Chưa tới 10 phút họ đã làm ra một chiếc áo sơ mi thủ công hiến tặng cho chủ tịch, thu được một tràng vỗ tay.

Rất nhanh liền đến phiên bộ phận thiết kế do Đường Tâm Duyệt lãnh đạo.

Cô xắn tay áo lên, cười một tiếng với nhóm nhà thiết kế trang điểm lộng lẫy sau lưng, “Các chị em, chúng ta lên nào!”

Nhóm thiết kế nam yếu ớt giơ tay, “Lão đại, chúng tôi ở đây nè.”

Họ bị những nhà thiết kế nữ khác đẩy sang một bên, “Nhường đường chút đi, hôm nay các cậu là hậu cần.”

Kèm theo âm nhạc, bộ thiết kế ra sân.

Ngày thường bộ thiết kế nổi danh là hợp một nhất, nhưng hôm nay lại bày ra phong thái hoàn toàn khác hẳn.

Tay áo lay động, váy dài phát phới, Đường Tâm Duyệt mặc đồ cổ điển chậm chậm dẫn đầu bước ra từ phía sau bức màn. Ánh đèn chiếu xuống, màn sương mờ ảo, bước chân yếu điệu, cô tựa như một mỹ nữ bước ra từ trong tranh, nụ cười duyên dáng, sóng mắt lưu chuyển, khiến một đám thẳng nam dưới đài ôm ngực cảm thấy mình như bị thần tình yêu bắn trúng tim.

“Oa oa oa!!!! Nữ thần của tôi!”

“Lần đầu tiên tôi thấy nữ thần mặc Hán phục, đúng là đẹp muốn chết mà. Tiên khí vô cùng ~”

Dưới đài quý khóc sùi tru.

Ngay sau đó, phái nữ của bộ phận thiết kế cũng trang phục lộng lẫy, vô cùng xinh đẹp làm kinh diễm tất cả mọi người.

Đầu tiên các cô bước xuống đài, ngay sau đó dưới sự hướng dẫn của Đường Tâm Duyệt nhảy một vũ điệu cổ điển.

Mặc dù không thể sánh được với vũ đạo của những người chuyên nghiệp xuất thân từ học viện, nhưng gương mặt và dáng người của phái nữ bộ phận thiết kế đều không tệ chút nào, cộng thêm hiệu quả của điệu múa đẹp để khiến người người tựa như tiên nữ, mà Đường Tâm Duyệt đứng gần sân khấu nhất cũng là người gây chú ý nhất.

Vũ điệu rất nhanh đã kết thúc, tiếng vỗ tay gần như nổ tung cả nóc nhà, đỉnh tai nhức óc kéo dài thật lâu không dứt.

Mấy bộ phận khác còn chưa biểu diễn nhưng trong lòng tất cả mọi người đã biết hạng nhất lần này không còn nghi ngờ gì nữa tuyệt đối thuộc về bộ phận thiết kế.

Quả nhiên, cuối cùng boss tuyên bố hạng nhất năm mới lần này thuộc về bộ phận thiết kế, mỗi người trong bộ phận đều nhận được một bao lì xì. Người người đều vui vẻ ra mặt.

Sau đó, là đến phần quan trọng nhất – rút thăm trúng thưởng.

Nhìn trên sân khấu chất đầy hộp quà, rẻ nhất cũng là một chiếc điện thoại di động, tất cả mọi người đều không kìm được ngóng trông.

Mất thấy giải thưởng tham dự, giải ba, giải nhì đều bị người khác rút trúng hết rồi, Đường Tâm Duyệt vẫn bình tĩnh như cũ.

Đồng nghiệp bên cạnh sáp đầu qua, “Tâm Duyệt à, cô nghĩ ai sẽ may mắn rút trúng giải đặc biệt có cơ hội nhảy một điệu nhảy với boss hả?”

Boss chính là kim cương vương lão ngũ* được công ty công nhận, nữ nhân viên chưa lập gia đình đều nhìn chằm chằm như hổ đói với giấc mơ đẹp để gả vào nhà giàu, nếu không thì có thể qua một lần trải qua đêm xuân với chủ tịch thì họ cũng cam lòng rồi.

(*chỉ những người đàn ông độc thân có tiền, hoặc gia đình có tiền có thể)

Đường Tâm Duyệt đang chuyên tâm ăn bánh ngọt, nghe vậy thuận miệng nói, “Tôi không biết, dù sao cũng không phải là tôi.”

Vận khí của cô luôn luôn kém nhất, từ trước đến nay ngay cả một giải an ủi cô cũng chưa từng trúng.

Hơn nữa trong lòng cô cũng không nghĩ nhảy cùng ông chủ trước mặt mọi người là việc tốt. Nó không khác mấy với tự đào hố đầu, chốc nữa không chừng sẽ bị những nhân viên nữ khác nói thành cái dạng gì luôn ấy.

Ngay tại lúc này, người chủ trì bỗng dừng đề cao giọng, trong lời nói lộ ra cảm xúc hưng phấn, “Khán giả may mắn của chúng ta là –”

“Chủ nhiệm bộ thiết kế, Đường Tâm Duyệt!”

Chùm đèn pha chợt chiếu về hướng này, Đường Tâm Duyệt lập tức hiện ra trong tầm mắt mọi người. Mặt cô đầy ngỡ ngàng, trong tay còn bưng đĩa bánh ngọt, gò má hơi phồng lên giống như chú sóc đang che giấu quả thông trong miệng mình.

Mọi người ồ lên, ngay sau đó là tiếng vỗ tay và huýt sáo vang như sấm, “Nữ thần! Tôi ủng hộ cô!”

“Nữ thần và nam thần rất giống một đôi đó!”

Đường Tâm Duyệt, “...” Tại sao loại chuyện đào hồ này lại rơi vào trên người cô chứ!

Từ trước đến giờ Đường Tâm Duyệt đều tự giác làm người khiêm tốn, cô rất muốn nhường cơ hội này lại cho những nữ nhân viên ánh mắt sáng quắc kia, thế nhưng chủ tịch đại nhân ở bên kia đã không kiên nhẫn chờ nữa, đi thẳng tới đây.

Từ Ủy Nhiên mặc tây trang giày da đi không nhanh không chậm bước tới trước mặt Đường Tâm Duyệt. Anh nhận lấy cái đĩa trong tay cô để sang một bên ở trên bàn, khẽ cúi người đưa một tay về phía cô, vừa ưu nhã lại thân sĩ, “Tôi có thể cùng cô nhảy một khúc không, tiểu thư Đường Tâm Duyệt xinh đẹp?”

“Oh oh ohh!” Tiếng huyýt sao ồn ào càng thêm vang dội.

Người đàn ông cười khê, ánh mắt dịu dàng như nước, Đường Tâm Duyệt gần như có một loại ảo giác sắp bị chìm vào trong đó, gò má không hiểu sao đỏ lên. Cô chân chữ một chút, mới vừa đưa tay ra đã bị đối phương vững vàng nắm lấy, đó là bàn tay rắn chắc ấm áp hoàn toàn khác biệt với cô. Anh dẫn cô đi tới sân khấu, Đường Tâm Duyệt lo lắng liếc nhìn đôi giày cao gót của mình, “Không sao, đi theo tôi.” Bên tai thoảng qua hơi thở, Đường Tâm Duyệt chỉ cảm thấy có một bàn tay dán chặt ngang hông mình, lòng bàn tay nóng bỏng khiến cô suy tan chảy, một bàn tay khác nắm lấy tay cô, dắt đi.

Thân thể hai người dựa vào nhau quá gần, cô hoàn toàn bị tư thế này của anh bao phủ, Đường Tâm Duyệt không có thói quen dựa gần người khác như vậy. Cô không thích ứng muốn lui về phía sau nhưng phần eo lại bị người nắm lấy không thể nào động đậy.

Xung quanh dần dần an tĩnh lại, tiếng nhạc nổi lên, hai người chậm rãi chuyển động.

Một điệu nhảy xã giao bình thường, anh tới tôi lùi, tôi tiến anh lui.

Tất cả mọi người không chớp mắt nhìn chăm đôi tuấn nam mỹ nữ dưới ánh đèn pha, hai người tựa như trời sinh tỏa ra ánh sáng, từng hành vi cử chỉ đều hấp dẫn ánh mắt của bọn họ, khiến mọi người không thể nào dời mắt.

Điệu nhảy xã giao của Đường Tâm Duyệt chỉ là một điệu nhảy bình thường, mà Từ Ủy Nhiên rõ ràng cội nguồn gia học*, điệu nhảy này đương nhiên cũng thành thạo. Anh hướng dẫn Đường Tâm Duyệt chỗ bị lỗi, xoay tròn. Đôi mắt mang theo ý cười luôn chăm chú dừng lại trên người Đường Tâm Duyệt, chuyên chú tựa như trong mắt chỉ có một mình cô. Ngay cả tầm mắt của Đường Tâm Duyệt cũng không tự chủ được bị anh dẫn dắt, rơi vào đáy mắt đầy tình cảm dịu dàng của ấy.

(cội nguồn gia học: nguồn gốc học vấn lưu truyền trong gia đình)

Hai người ánh mắt đưa tình đối mặt nhau, một số người dường như nhìn ra manh mối gì đó.

Một khúc kết thúc, tiếng vỗ tay hoan hô như sấm vang tận trời mây.

Hai người cũng ngó ra, mới thoát khỏi quay về từ trong loại cảnh giới ấy huyền diệu đó, lễ phép cúi đầu cảm ơn mọi người.

Đường Tâm Duyệt muốn trở lại chỗ ngồi, cô đi hai bước mới phát hiện tay mình còn đang bị Từ Ủy Nhiên nắm chặt.

Cô quay đầu, anh ý thức được, ngón tay theo bản năng nắm chặt rồi mới chậm rãi buông ra.

Đầu tiên là bàn tay tách ra, tiếp đó từng ngón tay tuột xuống, cuối cùng là đầu ngón tay tách rời, tán đi từng chút nhiệt độ cuối cùng thuộc về đối phương.

Trong lòng Đường Tâm Duyệt bỗng dung thoáng qua một chút quyến luyến, cô quay đầu lại đi thẳng về vị trí của mình.

Tiệc năm mới kết thúc trong bầu không khí viên mãn. Đường Tâm Duyệt thay quần áo đi ra, cô phát hiện mọi người đều đã về hết rồi. Chỉ còn lại tốp ba tốp năm nhân viên hội trường ở lại dọn dẹp.

Cô đi tới cửa quán rượu chuẩn bị đón xe.

Một chiếc xe màu đen có biển số xe quen thuộc từ từ chạy tới ngừng lại trước mặt cô, cửa kính xe hạ xuống, hiện ra gương mặt anh tuấn nho nhã của Từ Ủy Nhiên, “Lên đi, tôi chờ em.”

Đường Tâm Duyệt vốn muốn từ chối, nhưng Từ Ủy Nhiên lại nói một câu, “Giờ này không dễ đón xe đâu.” Cô chỉ đành thôi, nói tiếng cảm ơn rồi ngồi lên xe.

Quán rượu này ở ngoại ô, trở về thành phố nếu không kẹt xe cũng mất gần 2 tiếng đồng hồ. Lúc đầu tất cả mọi người đều lên án sao tiệc tối năm mới lại chọn chỗ này, chỉ có Đường Tâm Duyệt thấy kí hiệu của quán rượu liền biết đây là quán rượu dưới trướng của tập đoàn nhà họ Từ, thế nên mới để phũ sa không chầy ruộng ngoài.*

(Ý nói lợi ích, lợi thế tự nhiên, nhân lực, tài phú... không dành cho ngoại nhân.)

Bên trong xe yên ắng, tiếng nhạc Blue Waltz lắng lắng vang lên. Buổi tối Đường Tâm Duyệt có uống chút rượu, hiện tại có hơi say, cô nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát.

Gió thổi bay mái tóc của cô, nửa che đi gương mặt trắng như tuyết. Từ Ủy Nhiên lặng lẽ vận nhỏ âm lượng, khóe mắt thường xuyên lướt qua người ngồi

kể bên mình.

Ánh đèn pha chiếu sáng con đường đen như mực phía trước, anh lái xe vào trong thành phố đèn đuốc sáng trưng. Ngoài cửa sổ, quãng sáng âm đạm của đèn đường chọt lóe lên trên gương mặt của cô, nửa sáng nửa tối, yên bình mà trầm tĩnh.

Tốc độ xe đã hạ xuống 40km/h, trong đêm khuya vắng lặng ít xe không bóng người, chiếc xe tựa như một con trâu già từ từ đi về phía trước. Nhưng vẫn như cũ, rất nhanh đã tới đích.

Vào khoảnh khắc đạp thắng xe ấy, Từ Úy Nhiên thầm tiếc nuối trong lòng, nếu con đường này dài hơn một chút thì tốt rồi.

“Tâm Duyệt, Đường Tâm Duyệt.”

Đường Tâm Duyệt buồn ngủ mơ màng, cô mơ hồ nghe thấy có người khẽ gọi cô.

Cô từ từ tỉnh táo lại, nhìn thấy Từ Úy Nhiên ngồi ở chỗ tài xế, hai tay đặt lên vô lăng nhìn cô mỉm cười, “Đến nhà rồi.”

“Ừm.” Đường Tâm Duyệt vỗ mặt để mình tỉnh táo lại, cô nhìn ra ngoài từ chỗ cửa sổ mở một nửa. Quả nhiên cô thấy đèn nhà mình vẫn còn sáng, trong lòng ấm áp vô cùng. Người nhà còn đang chờ cô.

Cô quay đầu lại cười, “Ngồi trong xe của sếp mà tôi còn ngủ, thật không nên mà.”

Từ Úy Nhiên nói, “Sau này vẫn còn cơ hội.”

Đường Tâm Duyệt đáp, “Tôi cũng không dám để chủ tịch làm tài xế đâu.” Cô làm ra tư thế đã làm phiền, “Cảm ơn anh nhiều.”

Cô cúi đầu mở dây an toàn, không hiểu sao lại mở không được, “Ủa?”

“Sao thế?” Từ Úy Nhiên nhích người tới giúp, “Khóa dây an toàn này có chút vấn đề rồi. Ngày mai tôi sẽ bảo người lái xe đi sửa.”

Ngón tay thon dài của anh gạt mấy cái, cuối cùng dây an toàn cũng mở ra, Đường Tâm Duyệt thở phào một cái. Từ Úy Nhiên xoay người lại, mấy sợi tóc đen lướt qua trên mặt anh, anh hơi dừng lại một chút, trong lúc đó họ gần như đều ý thức được cái tư thế hiện tại mập mờ biết nhường nào.

Anh nghiêng người dựa sát vào trước mặt Đường Tâm Duyệt, bộ ngực vừa đầy đặn lại trắng nõn của cô phập phồng lên xuống theo từng đợt hô hấp, bỗng chốc một ý nghĩ truyền tới, cô vội vàng nín thở nhưng vẫn còn hơi thở nóng hổi lướt nhẹ qua mặt anh, nhẹ nhàng khẽ lướt qua tim.

Anh không hề chớp mắt nhìn cô, toàn bộ phần lưng của Đường Tâm Duyệt cũng dán sát vào ghế ngồi, cô không thể tránh né, ánh mắt trốn tránh, lúm đồng tiền bên khóe miệng như ẩn như hiện.

Anh càng lúc càng nghiêng người tới gần, bên trong buồng xe yên tĩnh đến lạ thường, anh có thể nghe rõ ràng được tiếng tim đập rộn ràng của người nào đó...

Thình thịch...

Đường Tâm Duyệt cảm nhận tiếng tim đập thình thịch mãi quanh quẩn trong màng nhĩ, cô thấy ánh mắt Từ Úy Nhiên mơ màng, hai người gần trong gang tấc —

Vào ngay lúc hai đôi môi sắp chạm vào nhau, Đường Tâm Duyệt bỗng nghiêng đầu, lực quá lớn khiến cần cò phát ra tiếng răng rắc giòn giã, mà cái hôn đó cũng vừa khéo rơi vào khoảng không, trượt qua gò má cô.

Hai người đều khựng lại.

Đường Tâm Duyệt quay mặt đi chỗ khác không dám nhìn mặt Từ Úy Nhiên, cùng lúc đó cô đã bỏ lỡ mất sự lúng túng và không thể tin chọt lóe lên trong mắt đối phương.

Thế nhưng dù sao Từ Úy Nhiên cũng là danh môn quý tộc, bất luận thế nào anh cũng sẽ không làm mất phong độ. Anh ngồi thẳng dậy, giọng nói vẫn dịu dàng như xưa, “Xin lỗi, tôi hơi say.”

“Tôi...tôi cũng vậy.” Đường Tâm Duyệt xấu hổ nặn ra một câu, cô vội vàng mở cửa xe chuẩn bị rời đi, mặt mày đỏ bừng.

Khi cô vừa bước một chân đi ra ngoài, bàn tay bỗng bị người dùng lực nắm lấy.

Cô kinh ngạc quay đầu, Từ Úy Nhiên bình tĩnh nhìn cô chăm chú, trên gương mặt trắng nhả nhận hiện lên một chút thẹn thùng, giọng anh thành khẩn, “Anh xin lỗi, anh nói dối đấy, anh thật sự không có say.”

“A? Hà...” Đường Tâm Duyệt nhất thời không biết nói gì cho phải.

“Đường Tâm Duyệt...” Anh hít sâu một hơi, lần đầu tiên trong đời Đường Tâm Duyệt thấy được trên gương mặt tự tin trầm ổn, đầy khôn khéo của sếp xuất hiện sự căng thẳng, hồi hộp, anh gấp gáp nói, “Anh thích em.”

Ánh đèn trong xe rọi vào trong hai mắt anh, lấp lánh rực rỡ, bóng người lay động trước mắt mờ đi.

Đường Tâm Duyệt không biết mình về nhà bằng cách nào, “Tâm Duyệt, con về rồi đấy à.” Nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, Lục Tú Vân vội vàng ra đón, thấy mặt Đường Tâm Duyệt đỏ bừng, lại ngửi thấy mùi rượu, bà vội vàng đỡ cô vào nhà, “Uống say sao? Con cực khổ rồi.”

“Con không sao, con về phòng nghỉ ngơi nhé, mẹ cũng đi ngủ sớm chút đi.” Đường Tâm Duyệt ngã lên trên giường mình, cô đuổi Lục Tú Vân ra ngoài.

“Vây con nhớ rửa mặt cho tỉnh táo trước rồi hẵng tắm đấy.” Lục Tú Vân dặn dò, thấy cô đáp lại mới yên tâm quay về ngủ.

Trong căn phòng khôi phục lại sự yên tĩnh, Đường Tâm Duyệt nằm trên giường, men say xông lên, trong đầu cô lại vô tình hiện ra hình ảnh Từ Ủy Nhiên tỏ tình với cô.

Tò tình? Đó là tò tình nhĩ.

Đường Tâm Duyệt... Anh thích em.

Cô nghĩ rằng đây nhất định là lời tỏ tình ngọt ngào động lòng người nhất cô từng được nghe.

Ngọt đến tận đáy lòng.

Nhưng rất lâu sau này, Đường Tâm Duyệt mới biết so với lời tỏ tình ngọt ngào ngày hôm nay, càng sâu lắng hơn chính là sự bảo vệ âm thầm mấy chục năm vẫn như ngày đầu của người kia, là tình yêu to lớn không thể nói thành lời.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Editor: Lam

Từ Ủy Nhiên còn nói, anh nghiêm túc. Anh vốn không định thổ lộ sớm như thế nhưng mẹ Đường đến khiến cô tránh né anh, làm anh sinh ra cảm giác nguy hiểm. Thế nên anh mới không nhận được mà tỏ tình.

“Mình đang nằm mơ chẳng...” Trên mặt không thể kiềm chế nở nụ cười, lúc này Đường Tâm Duyệt vẫn còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng.

Từ Ủy Nhiên... con cưng của trời, cao cao tại thượng đến vậy. Anh luôn khiến cô cảm thấy mình và anh khác nhau một trời một vực, cao không thể với tới. Ấy thế mà anh lại nói thích cô.

Trong lòng cô dâng lên cảm xúc phức tạp, có vui sướng, kích động, ngọt ngào... còn có chút không thể tin và hưng phấn sau khi rửa được thù.

Đã từng có lúc, cô đứng bên trong căn biệt thự xa hoa, bó tay bó chân ngẩng đầu nhìn anh đi dọc xuống bậc thang, giống như đang nhìn một vị thần đơn độc hạ xuống phạm trần.

Cô nhìn thấy hình ảnh của mình mặc bộ quần áo tòi tàn trong đôi mắt của người thanh niên dịu dàng ấy, cô bỗng chốc cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt anh nữa. Trong lòng cô dâng lên cảm xúc xấu hổ thẹn thùng và lúng túng. Cô hận mình có thể không bao giờ đặt chân đến nơi này.

Nhớ lại những gì trải qua trước đây, nó tựa như một thùng nước lạnh ập xuống đầu cô. Ngọn lửa trong lòng lặng lẽ bùng lên trong chốc lát đã bị dập tắt, trong lòng chỉ còn lại sự chán nản không thôi.

“Đáng tiếc phim truyền hình cũng chỉ là phim truyền hình.” Cô nhớ tới mấy năm nay ở Đài Loan có thịnh hành phim truyền hình “Vườn sao băng”. Cô bé lọ lem San Thái và tình yêu kiên định của Đạo Minh Tự khiến mọi người sinh lòng ước ao. Nhưng cô cũng không quên trong tập thứ hai, mẹ của Đạo Tự Minh khinh bỉ và làm nhục San Thái như thế nào, dùng đủ mọi cách ngăn trở tình yêu của họ ra sao.

Có lẽ đối với Từ Ủy Nhiên, anh chưa chắc đã tính xa như thế, nhưng đối với Đường Tâm Duyệt, tính cách của cô bị ảnh hưởng rất lớn bởi gia đình, cô khát vọng một tình yêu thủy chung, bên nhau đến trọn đời. Nếu như cô muốn tiến tới với một người, vậy nhất định phải đi lên con đường kết hôn. Hôn nhân của cô cũng cần phải nhận được sự chúc phúc từ hai họ, chứ không phải là tiếng mắng chửi.

“Nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ, dù sao anh ấy cũng không cần mình trả lời.” Đường Tâm Duyệt tự giễu nghĩ, cô đi tắm xong liền nằm xuống ngủ.

Buổi tối hôm đó cô nằm mơ. Cô trong giấc mơ là một người con gái đi ra từ sơn thôn nghèo khó, mới tới thành phố lớn huyền ảo sầm uất, bó tay bó chân, không biết phải thế nào.

“Là nơi này nhĩ?” Đường Tâm Duyệt 18 tuổi cầm phong thư viết địa chỉ trong tay, cô nhìn hàng rào cao lớn mang phong cách phương Tây, căn biệt thự sang trọng bị cây cối che khuất ánh sáng. Cô vừa thấp thỏm lại bất an xiết chặt túi đồ trong tay.

Đó chỉ là hai hộp thực phẩm bảo vệ sức khỏe nhưng vì đồ quá nặng, dọc đường xách đi làm tay cô đều bị sợi dây siết ra những vết hồng.

“Roẹt!” Cô dồi sang xách bằng tay kia, kết quả cánh tay như muốn nhũn ra. Mắt thấy đồ sắp rơi xuống đất, cô luống cuống tay chân nhanh chóng đỡ lấy, thật vất vả mới ôm cái hộp đang rơi vào trong lòng ngực. Cô kiểm tra thấy hộp hoàn hảo không bị sức mẻ gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Giá hai hộp thực phẩm bảo vệ sức khỏe này phải hơn 200 đồng. Tiền cô đi làm phần lớn đều gửi về nhà, số tiền này là cô trích ra một ít từ trong tiền sinh hoạt của mình. Nếu như bị hư hại gì đó chắc cô đau lòng chết mất.

“Phải đi vào thật sao...?” Đường Tâm Duyệt đối với nơi vừa nhìn liền biết không giàu thì cũng có địa vị này sinh lòng chùn bước, “Nhưng đến cũng đã đến rồi, huống chi ông cụ chủ tịch hội đồng quản trị còn đối với mình tốt đến vậy.” Cô lại tự xây dựng can đảm trong lòng, dùng hết dũng khí nhấn chuông cửa.

“Đình đông”

Chuông cửa phát ra âm thanh dễ nghe, Đường Tâm Duyệt vội vàng nhân lúc chờ người tới mở cửa sửa sang lại quần áo.

“Xin hỏi cô là ai?” Không ngờ không có người đi ra, chỉ có màn hình nhỏ trước cửa hiện lên hình ảnh của một người phụ nữ trung niên mặc đồ người giúp việc.

“Tôi...tôi...” Đường Tâm Duyệt khản trương, cô nói chuyện có chút cà lăm, “Xin hỏi... chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Hoàn Vũ có ở đây không ạ?”

“...Cô là ai?” Cách nói kì quái dẫn tới sự nghi ngờ của người giúp việc.

Đường Tâm Duyệt nuốt một ngụm nước miếng, “Tôi là học sinh từng được ông cụ chủ tịch hội đồng quản trị tài trợ, tôi thi đậu đại học ở nơi này nên đặc biệt muốn đến đây gặp mặt cảm ơn ông.”

Cô vừa dứt lời, cách màn hình cô cũng có thể cảm giác được tầm mắt của đối phương khinh thường nhìn mình, “Cô vào đi.”

Giọng người giúp việc đó trở nên kiêu căng, bà ta nhấn mở hàng rào tự động, “Cứ đi dọc theo con đường đi về phía trước, đừng có đi sang những chỗ khác đấy.” So với nhắc nhở thì càng nhiều hơn chính là giọng điệu cảnh cáo.

Hàng rào mở ra, màn hình tối sầm, lòng Đường Tâm Duyệt trầm xuống, cô vực dậy tinh thần đi vào bên trong.

Đi dọc theo con đường lát đá, cô đi tới trước cửa biệt thự. Người nữ giúp việc từ bên trong mở cửa ra, bà ta nhìn cô đánh giá, rồi lại đưa tới một đôi giày.

“Cám ơn.” Đường Tâm Duyệt nhận lấy đôi giày thay vào, người giúp việc dẫn cô vào nhà, “Tôi đã thông báo với ông chủ rồi, ông ấy hiện tại còn có việc, cô đợi một lát đi.”

Bà ta dẫn Đường Tâm Duyệt đi vào phòng khách, cũng không nói một câu mời cô ngồi xuống đã đi mất. Đường Tâm Duyệt chưa từng tới nơi như thế này. Biệt thự trang trí xa hoa tinh xảo lại lớn vô cùng, sàn nhà bằng gỗ thiết bóng loáng, đủ loại bình hoa và tranh sơn dầu nhìn qua liền biết giá trị không nhỏ lộ rõ trong nhà tài phú vô cùng. Thình thoảng có người giúp việc đi ngang qua đánh giá cô, xì xào bàn tán, “Người này là ai thế?”

“Nghe nói là học sinh ông chủ từng trợ giúp. Công ty xây nhiều trường tiểu học hi vọng như vậy, ai sẽ nhớ trong đó có học sinh nào chứ.”

“Chẳng lẽ lại là tới mượn tiền?”

Cô đứng ở nơi đó nghe bọn họ chỉ chỗ xì xào bàn tán, cảm giác giống như mình là tên hề bị người người vây xem.

Đứng hơn nửa giờ, Đường Tâm Duyệt nhìn thấy người giúp việc vừa nãy dẫn cô tiến vào. Cô không nhận được tìm cơ hội thăm bà ta một chút, “Ông chủ đang bận công việc!” Bà ta châm biếm nhìn cô một cái, lên lầu đi truyền đạt lời nói, một hồi đi ra lạnh nhạt bỏ lại một câu, “Ông chủ lớn tuổi, bàn xong công việc đã quên cô còn đang đợi ngài, đã đi nghỉ trưa rồi. Một là cô đợi thêm một tiếng nữa chờ ông chủ tỉnh dậy rồi hãy nói, không thì cô đi đi.”

Đường Tâm Duyệt vừa kinh ngạc lại cảm thấy khuất nhục vô cùng. Ông lão dễ gần trong thư chỉ thoáng cái biến thành khuôn mặt lạnh nhạt trước mắt, cô cắn môi, một giây đồng hồ cũng không muốn nán lại nữa.

Nhớ đến thực phẩm dinh dưỡng mình xách trong tay, cô cố nén nước mắt tràn ra trong hốc mắt, “Đây là một ít thực phẩm dinh dưỡng, nhờ cô chuyển tới tay chủ tịch hội đồng quản trị...”

Lời còn chưa dứt, ánh mắt khinh miệt của người giúp việc đã lướt qua cái túi đựng hộp thực phẩm, bà ta ngắt lời nói, “Vật này cô đem về đi, chủ tịch hội đồng quản trị sẽ không ăn đâu.” Trong lời nói tất cả đều là ý chê bai.

Lòng tự ái của thiếu nữ vừa nhạy cảm lại yếu ớt trong khoảnh khắc ấy bị người khác không chút lưu tình đạp trên mặt đất, Đường Tâm Duyệt tức giận đến phát run, cô nén nước mắt hất cằm chăm chọc nói với người giúp việc, “Đây là một chút tâm ý của tôi, có ăn hay không là chuyện của chủ tịch hội

đồng quản trị. Bà dựa vào cái gì mà có thể làm chủ không nhận lấy? Cũng không phải là của bà. Đây là lần đầu tiên tôi thấy người làm có thể làm chủ thay chủ nhân đấy!”

“Cô nói cái gì thế!” Về mặt người giúp việc thoảng cái trở nên hung ác, “Cũng không nhìn lại bộ dạng tồi tàn của mình chút đi!”

“Tôi tồi tàn thì thế nào, bà thì cao quý hơn à!” Đường Tâm Duyệt trả đũa.

“Ồn ào cái gì.” Người giúp việc còn muốn nói gì đó, một giọng nữ mang theo vẻ lười biếng xen vào giữa hai người, nét mặt của bà ta trở nên sợ hãi kính sợ, “Cô cả.”

Đường Tâm Duyệt ngẩng đầu thấy trên cầu thang uốn lượn có một người phụ nữ đã có chồng mặc quần áo sang trọng duyên dáng lười biếng khua tay với nữ giúp việc, “Tôi xuống đây.” Người phụ nữ ấy từng bước một chậm rãi xuống lầu, bà đã chừng hơn ba mươi tuổi nhưng bảo dưỡng rất tốt. Trong lúc giờ tay nhắc chân đều trần đầy cảm giác thành thực, so với mình tính còn khiến người khác phải chú ý hơn.

Trong khoảng cách gần, một khí thế cường đại ập tới trước mặt, Đường Tâm Duyệt bỗng hối hận vì mới vừa rồi đã tranh cãi với nữ giúp việc chứ không lập tức rời đi.

Người phụ nữ ấy thờ ơ liếc cô một cái, bắt chéo chân ngồi trên ghế salon, tự mình chơi đùa với lớp sơn móng tay trên ngón tay thon dài của mình, “Nghe nói cô là học sinh ba tôi từng tài trợ qua nhỉ? Nói đi, cô tìm tôi đây là có chuyện gì?”

Đường Tâm Duyệt đối mặt với bà không có chút lực chống đỡ nào, cô vâng dạ đáp, “Tôi chỉ muốn tới gặp mặt cảm ơn ông cụ chủ tịch hội đồng quản trị thôi. Nếu không nhờ ông, tôi cũng không thể nào đi học thi đậu đại học được.”

Bà như cười như không, “Chỉ vậy sao?” Đuôi mắt bà hẹp dài, một cái liếc nhìn thôi cũng tựa như nhìn thấu được lòng người.

Mặt Đường Tâm Duyệt hơi đỏ lên. Cô xác thực còn có một thỉnh cầu khác – qua lại thư từ với chủ tịch hội đồng quản trị nhiều năm, trong thư đối phương cam kết nếu như cô thi đậu đại học thì sẽ tài trợ học phí cho cô.

Trường học cô đậu là trường số 2, học phí một năm cần 4000 đồng. Đối với nhà họ Đường một năm thu nhập không tới 1000 mà nói thì đây là một khoảng tiền lớn.

Trước lúc có thư thông báo trúng tuyển, Đường Tâm Duyệt đã viết thư hàm súc nhắc nhở đối phương chuyển tài trợ học phí, nhưng thấy đã sắp đi học mà vẫn chưa nhận được thư hồi âm, cô không thể không nhờ người trong thôn giúp đỡ. Cuối cùng người cả thôn ông một đồng tôi năm hào, quyên góp được hơn 2000 đồng, trong nhà lại tìm thân thích mượn thêm 2000, lúc này mới giúp cô có thể thuận lợi nhập học.

Thư gửi đi không nhận được hồi âm, cô không thể không ưỡn mặt đến cửa nhờ giúp đỡ, đồng thời cũng mang theo tâm trạng cảm kích muốn gặp mặt cảm ơn mà đến.

—Nhưng cô lại không nghĩ tới, mình lại bị chế giễu và khua nhục thế này.

“...Không phải.” Đường Tâm Duyệt sống lưng thẳng tắp, cô gắng gượng nén xuống nước mắt đang ồ ạt dâng lên, giữ lại sự kiêu ngạo không còn dư lại bao nhiêu của mình, cô để thực phẩm dinh dưỡng dựa vào vách tường, “Đây là một chút tâm ý của tôi, muốn ném thì tùy ý. Cáo từ.” Cô thề, cho dù có làm việc mệt đến chết để trả lại tiền cho bà con ở quê hay kiếm học phí cho mình và tiền sinh hoạt thì cô cũng sẽ không nhận thêm một phân tiền tài trợ nào từ đối phương nữa.

Đi chưa được mấy bước, cô nghe được tiếng người phụ nữ lười biếng cất cao giọng vang lên, giọng nói tràn đầy sự mỉa mai, “Giả bộ làm gì, cái loại học sinh nghèo như cô tôi cũng thấy nhiều rồi. Chỉ là thay đổi thủ đoạn bịp bợm đòi tiền mà thôi...” Bà xoay mặt nói lớn, “Thím Trương, sau này cũng đừng có để con mèo con chó đi vào. Mấy ngày trước có một học sinh đến đây xin tiền, bám riết không tha, bà còn chưa nhớ đủ à?”

“Cô cả, tôi sai rồi!” Thím Trương vâng vâng dạ dạ.

Đường Tâm Duyệt siết chặt quả đấm, cô bước nhanh hơn muốn chạy trốn cách xa khỏi cái nơi khó chịu này.

“Cô...” Lúc này, một giọng nam lạnh lạnh ưu nhã vang lên, “Đừng như vậy chứ. Cô à xin chờ một chút.” Anh cất giọng nói, cùng lúc đó tăng nhanh bước chân xuống lầu.

Đường Tâm Duyệt quay đầu, thấy đối phương đi về phía cô, người thanh niên cao quý nho nhã vẻ mặt dịu dàng ấm áp, “Cô là học sinh ông nội tôi tài trợ à? Cô tên gì?”

Người ta lễ độ đặt câu hỏi, tương phản với vẻ lạnh lùng không tốt của cô, Đường Tâm Duyệt chỉ có thể thấp giọng nói, “Tôi tên Đường Tâm Duyệt.”

“Đường Tâm Duyệt?” Người nọ có vẻ hơi kinh ngạc lặp lại một lần, anh chợt cười, “Là cô sao.”

Đường Tâm Duyệt nghi ngờ ngẩng đầu nhìn, đối phương nhìn cô chăm chú, trong con ngươi lộ ra ý cười, “Tôi biết cô.”

Bỗng nhiên, tình cảnh trong mơ có chút thay đổi.

Quán cà phê ngoài trường, hai người ngồi đối diện nhau. Từ Úy Nhiên đặt một phong thư lên bàn đưa cho cô, anh tràn đầy áy náy, “Xin lỗi, nhà chúng

tôi hai tháng trước có xuất ngoại một đoạn thời gian. Thư của cô được người làm nhận quên đưa cho ông nội tôi. Ông bây giờ mới nhìn thấy tin chúc mừng cô lên đại học. Đây là cam kết trước kia, chi phí tài trợ cô lên đại học.”

Đường Tâm Duyệt lắc đầu, “Cảm ơn anh và chủ tịch hội đồng quản trị, có điều tôi không cần. Tôi đi làm bên ngoài mặc dù cực khổ một chút nhưng hai năm là có thể trả hết tiền mượn nợ.”

Từ Úy Nhiên khuyên bảo một hồi, cô kiên quyết không nhận — nghĩ đến cô của Từ Úy Nhiên, trong lòng cô nôn mửa một hồi, dù có nói gì cô cũng không chịu nhận thêm ân huệ từ người trong nhà đó nữa.

“Thế thôi vậy, đây là số điện thoại của tôi. Nếu có chuyện gì thì có thể đến tìm tôi.” Từ Úy Nhiên đưa một tấm danh thiếp qua. Đăng cấp chức vụ bất ngờ phía trên khiến người khác nhìn mà sợ hãi.

Bỗng nhiên giấc mơ lại thay đổi.

“Từ... xin hỏi có phải là Từ Úy Nhiên ngài Từ không ạ? Tôi là Đường Tâm Duyệt.” Đêm khuya mùa đông trời giá rét, cô đứng trong bóng điện thoại ven đường, rét run lấy bầy. Cô buồn xuống hết tất cả thể diện và lòng tự ái, vì tiền thuốc men cho mẹ mà cô bắt chấp đi tìm Từ Úy Nhiên mượn tiền.

Em trai bất ngờ qua đời, bệnh tim của mẹ đột nhiên bộc phát phải nhập viện, tính mạng mình chỉ treo chuông. Cô gần như sụp đổ, lại không thể không cố sức chống đỡ, cô nhất định phải gánh lấy hết thảy.

...

Buổi sáng, Đường Tâm Duyệt phát hiện trên gối ướt đầm một vùng, cô sờ gương mặt còn vương lại nước mắt, “Sao lại nằm mơ thấy chuyện trước kia chứ...”

“Nhưng mà...” Cô mỉm cười như trút được gánh nặng, nhìn cô gái xinh đẹp mà tự tin trong gương, “Chúc mừng mày, Đường Tâm Duyệt, mày rốt cuộc có thể yên tâm kết thúc rồi.”

Cảm ơn lần sống lại này đã cho cô cơ hội thay da đổi thịt, cô đã không còn là Đường Tâm Duyệt hèn mọn yếu nhất đó nữa.

Nhưng giấc mộng đã lâu không gặp này tựa như cũng đang ngẫm nhắc nhở cô, đến với Từ Úy Nhiên là tuyệt đối không thể.

May mắn mà Từ Úy Nhiên cũng không ép cô trả lời, mọi thứ giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Đường Tâm Duyệt lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm, nhưng thời điểm đối mặt với Từ Úy Nhiên cô càng dè dặt hơn, cô rất sợ sẽ làm ra hành động khiến đối phương hiểu lầm.

Thời gian này đúng lúc công ty truyền tới một tin tức, họ muốn chọn người ra nước ngoài bồi dưỡng.

Đường Tâm Duyệt không chút do dự ghi danh. Đi ra nước ngoài ít nhất phải hai năm, mà công ty quần áo hiện tại Từ Úy Nhiên kinh doanh cũng chỉ là thử tay nghề mà thôi, anh sẽ không đợi ở chỗ này quá lâu.

Chờ cô trở về, anh nhất định đã quay về trụ sở chính của tập đoàn Hoàn Vũ nhậm chức rồi. Hai người có thể sẽ không xuất hiện cùng lúc nữa.

Sau khi nộp tờ ghi danh lên, còn chưa bắt đầu tuyển chọn, Từ Úy Nhiên đã đơn độc đến tìm Đường Tâm Duyệt, “Tại sao em lại xin đi bồi dưỡng vào lúc này?”

Đường Tâm Duyệt biết rõ ý nghĩ của anh, trên mặt cô như không có chuyện gì xảy ra cười nói, “Tôi muốn nâng cao trình độ thiết kế của mình, vừa khéo có một cơ hội sẵn có...”

“Em biết anh đang hỏi chuyện gì mà...” Từ Úy Nhiên cắt lời cô, “Về công, đây đúng là một cơ hội rất tốt. Nhưng về tư...” Ánh mắt anh dịu dàng như viên ngọc đen bình tĩnh nhìn cô, “Nếu như anh nói, anh không muốn em đi thì sao?”

Đường Tâm Duyệt dời ánh mắt, “Hy vọng chủ tịch có thể cho tôi cơ hội này...” Cô lẳng lặng nói, “Tôi muốn nâng cao trình độ thiết kế của mình, tôi muốn thăng chức tăng lương để người nhà trải qua một cuộc sống tốt hơn...”

“Vậy còn em?” Từ Úy Nhiên nói, “Còn hạnh phúc của bản thân em thì sao, em chưa từng suy nghĩ qua à?” Người đàn ông mày kiếm mắt sáng, ánh mắt thành khẩn mà chân thành, một mảnh thâm tình như biển.

Đường Tâm Duyệt mỉm cười, “Có suy nghĩ qua chứ. Hạnh phúc của tôi... Có lẽ chính là tìm một người đàn ông bình thường kết hôn, không cần có tiền, đáng đáp cũng không cần quá đẹp trai, đối xử tốt với tôi, người nhà hai bên có thể chung sống hòa hợp. Thế là đủ rồi.”

Từ Úy Nhiên nghe ra được thâm ý ẩn chứa trong lời nói của cô, cuối cùng anh chỉ có thể thờ dài một tiếng, “...Chúc em sớm ngày tìm được hạnh phúc của mình. Anh cũng sẽ giúp em một tay, mong tâm nguyện của em sẽ thành sự thật.” Cho dù bị từ chối khéo thì anh cũng không đánh mất phong độ.

“Cảm ơn anh.” Đường Tâm Duyệt chân thành cảm kích. Cô rất vui vì có thể có một người bạn như Từ Úy Nhiên.

Sau khi danh sách bồi dưỡng được công bố, Đường Tâm Duyệt có tên trên bảng.

Chương 33: Kiếp sau

Editor: Lam

Sau khi hai anh em Đường Nham Đường Diễm biết được Đường Tâm Duyệt đột nhiên phải đi Paris bởi đường, họ chỉ kinh ngạc chứ không có ý nghĩ phản đối nào. Ngược lại hai đứa còn xoay quanh an ủi Đường Tâm Duyệt nên yên lòng xuất ngoại. Hai người còn hai năm nữa là tốt nghiệp rồi, hiện tại cũng đang đi làm kiếm tiền, giờ đến lượt bọn họ chăm sóc mẹ.

“Em trai út, em gái út!” Đường Tâm Duyệt rất cảm động, sau đó cô không chút khách khí đánh hai người run cầm cập vang dội, “Đừng có suy nghĩ vớ vẩn. Các em lo học cho thật tốt đi, trong nhà không thiếu tiền, không cần các em lo lắng.”

“Úi úi!” Lấy tay che đầu, Đường Nham Đường Diễm liếc nhau một cái, ăn ý trao đổi.

Đường Diễm: Sao chị ấy lại đột nhiên muốn xuất ngoại nhỉ?

Đường Nham: Anh cảm thấy là do ông chủ dây dưa không dứt, chị hai không muốn tiếp tục bị quấy rầy nên mới dứt khoát ra nước ngoài?

Đường Diễm: ... Trí tưởng tượng của anh thật phong phú.

Họ không nhận được hỏi, “Chị à, vậy chị với anh Từ...”

Đường Tâm Duyệt đang lột quýt, cô nghe vậy ngẩng đầu cười dịu dàng, “Sao? Em muốn hỏi chuyện gì?”

Cô dùng sức lột quả quýt trong tay, lột từng vòng từng vòng, rất nhanh đã lột xong vỏ quýt.

“Dạ không, không có gì.” Đường Diễm biết điều im lặng. Trong lòng cô bé thâm húng nước mắt đồng tình với Từ Ủy Nhiên. Nhìn chị hai không chút nào lưu luyến thì biết Từ Ủy Nhiên hoàn toàn out rồi.

Ban đầu Lục Tú Vân có phản đối, quan niệm truyền thống từ trong xương khiến bà luôn cảm thấy đàn bà con gái phải kết hôn sinh con càng sớm càng tốt, nhưng Đường Tâm Duyệt và bà nói chuyện nhiều lần, bà cũng từ từ thay đổi quan niệm cổ hủ đó.

Đúng vậy, dựa vào đàn ông là không đáng tin cậy. Bà đau khổ đợi Đường An Lâm cả đời thì thế nào, còn không phải do con gái không chịu thua kém có tiền đồ thay đổi hoàn toàn điều kiện cuộc sống của cả nhà đấy ư.

“Thôi, con đi đi.” Lục Tú Vân vỗ lưng con gái, mặc dù bà không nở nhưng vẫn nói ra lời này. Bà biết mình không thể nào ngăn cản tương lai của con gái. Mà tính tình Đường Tâm Duyệt lại cứng đầu, khi cô đã quyết tâm thì mười con trâu cũng không kéo lại được.

Nửa tháng trước khi lên đường, Đường Tâm Duyệt chuyển giao công việc xong, tạm thời không có chuyện gì làm bèn đăng kí một lớp học tiếng Pháp, lúc rảnh rỗi ở nhà thì ngồi xem phim truyền hình với Đường Diễm.

Từ sau khi phim “Vườn sao băng” nổi tiếng, một nhóm lớn các bộ phim truyền hình thần tượng trẻ dồn dập chiếu trên TV. Đường Diễm nghỉ hè ở nhà không có gì làm, cô bé tới tiệm DVD thuê một ổ đĩa về xem, còn bắt buộc kéo Đường Tâm Duyệt xem cùng.

“Chị, em mới vừa mượn phim “Những ngã rẽ cuộc đời”, rất hot đó! Nếu không phải do em quen biết với ông chủ thì ông ấy cũng không chịu giữ lại cho em đâu.” Đường Diễm háo hức bỏ đĩa vào, Đường Tâm Duyệt vừa lúc đang tựa lưng mệt mỏi muốn thay đổi đầu óc một tí nên liền ngồi xem cùng Đường Diễm.

(*Tên gốc bên Đài loan là “Đại ngư”)

“Lydia, đôi mắt mơ màng của em

Tĩnh yêu của em vì ai lưu lạc nơi biển cả...”

Nhịp điệu bi thương phát ra, Đường Tâm Duyệt mới bỗng phát hiện mình đã nghiêm túc xem xong một tập rồi. Cô nhớ ban nhạc tên F.I.R là nhờ vào bài hát này mà trở nên nổi tiếng, không nghĩ tới đó lại là bài hát kết thúc của phim “Những ngã rẽ cuộc đời”.

Đường Diễm bận bịu đi thay đĩa, cô bé vô cùng hưng phấn quay trở về chỗ ngồi, “Chị ơi! Bộ phim này xem hay thật á! Hay sắp bằng phim “Vườn sao băng” luôn! Em cảm thấy tiểu Yến từ cuối cùng nhất định sẽ ở cùng một chỗ với Vu Hạo!”

Đường Tâm Duyệt tra Baidu*, nói “Những ngã rẽ cuộc đời” là câu chuyện tình yêu về một cô gái học giỏi ngoan ngoãn và một nam sinh lẩn lộn trong xã hội đen. Bọn họ cùng nhau trải qua khó khăn, cuối cùng~”

(*Một công cụ dùng để tra thông tin giống google bên mình á)

“Ngưng!” Đường Diễm vội vàng ngăn lại, “Chị hai à, chị đừng tiết lộ tình tiết cho em chứ!”

Đường Tâm Duyệt cắt điện thoại di động, cô cười nói, “Không nói kết cục cũng có thể đoán được đại khái quá trình mà. Tiểu Yến tử và Vu Hạo vốn chính là người của hai thế giới, nếu như muốn ở cùng với nhau thì họ nhất định phải trải qua các loại ngược luyến tình thâm, dù sao chị cũng không ủng hộ bọn họ. Em nên chuẩn bị trước khăn giấy đi.”

Gương mặt nhỏ nhắn của Đường Diễm nhủ lại, “Sao chị lại thực tế thế chứ. Em cảm thấy hai người họ nhất định có thể hạnh phúc.”

Đường Tâm Duyệt sờ đầu cô nhóc, “Tiếp tục xem đi.”

Dành thời gian hai ngày, hai chị em đã xem xong phim “Những ngã rẽ cuộc đời”, ngay cả lúc ăn cơm họ cũng không dừng lại.

Trong phim, cuối cùng Vu Hạo vẫn chết, tiểu Yến tử ôm đứa con của cô và Vu Hạo trở về nhà cha mẹ.

Một cái kết BE.

Đường Diễm khóc sung cả hai mắt, Đường Tâm Duyệt an ủi cô nhóc, “Phim là giả mà thôi, em cần gì phải nhập tâm đến vậy.”

Đường Diễm lau nước mắt từ từ bình tĩnh lại, cái mũi hồng hồng hỏi cô, “Chị xem phim này không có cảm giác gì sao? Em thấy rất cảm động, một tình yêu tê tâm liệt phế* đến thế. Nếu như có một người có thể vì em như vậy, em sẽ không quan tâm đến gia đình hay địa vị, dù có liều mạng em cũng sẽ ở cùng một chỗ với người kia...”

(*tê tâm liệt phế: đau khổ tột cùng)

“Ngưng lại đi em...” Đường Tâm Duyệt ngăn chặn suy nghĩ viễn vông của cô nhóc, “Thấy kết cục thế này mà em còn có thể muốn như vậy sao? Người không phải cùng một thế giới căn bản là không thể ở cùng nhau. Đó chính là thiêu thân đâm đầu vào lửa...” Cô cũng không muốn em gái tuổi trẻ xinh đẹp bị phim truyền hình làm sai lệch nhận thức, “Bây giờ em còn chưa ra xã hội, mới cảm thấy tình yêu là lẽ sống. Chờ em đi làm rồi mới biết, môn đăng hộ đối không phải là không có đạo lý. Gia đình hai bên, cách nhìn nhận đánh giá, tính cách đều phải hợp nhau thì mới tiến tới được.

Đường Diễm biu môi than phiền, “Chị thật không lãng mạn chút nào... Không biết anh rể tương lai như thế nào mới có thể lọt vào mắt của chị đây.”

“Em không cần lo nghĩ thay chị đâu!” Hai chị em vừa cười nói vừa đùa giỡn. Khi ấy Đường Tâm Duyệt không ngờ tới, sau này cô cũng có thể cảm nhận được cuộc đời của tiểu Yến tử, bước vào trong thế giới hắc ám mà mình chưa hề nghĩ tới.

“Tâm Duyệt, bọn tôi sẽ nhớ cậu lắm đó~”

“Cố gắng lên, bọn tôi chờ cậu trở lại!”

Một ngày trước khi lên đường, Đường Tâm Duyệt đến công ty làm thủ tục và tạm biệt đồng nghiệp. Cô lại một mình vào phòng làm việc của Từ Ủy Nhiên nói lời từ biệt với anh, đồng thời khéo léo từ chối lời đề nghị đưa cô lên đường vào ngày mai của Từ Ủy Nhiên.

Sau khi làm xong mọi chuyện, cô một mình đi thang máy xuống lầu, đến tầng tiếp theo, “Đing” một tiếng, cửa thang máy mở ra, có người đi vào. Đường Tâm Duyệt vừa nhìn điện thoại di động vừa nhìn người đi vào trong, khoe mắt cô vô ý liếc nhìn đối phương. Đó là một người đàn ông trung niên mặc tây trang mang giày da phong thái ung dung, đứng sau lưng người nọ là một nữ trợ lý dường như là nhân viên công tác, kính cẩn lễ phép.

Là bên công ty hợp tác chăng...

Đường Tâm Duyệt phụ trách thiết kế, đối với bên nghiệp vụ tiêu thụ cô không quá rõ ràng. Suy nghĩ vòng vo một hồi, dù sao cô cũng không quen, cô lại tiếp tục cúi đầu chơi điện thoại. Cô gửi tin nhắn hỏi em trai em gái xem buổi tối chúng muốn ăn món gì.

Cửa thang máy trước mặt từ từ đóng lại, yên tĩnh đi xuống.

“Đing” thang máy đến sảnh lầu một, Đường Tâm Duyệt ngẩng đầu, người lạ kia vừa hay đi sát qua bên người cô, cô nhìn thấy gò má đối phương, trong nháy mắt đầu óc cô trống rỗng, cả người cũng cứng lại.

“Lộp cộp” Đôi giày da giẫm trên mặt đất phát ra tiếng bước chân vững vàng mạnh mẽ từ từ đi xa. Trong giây lát, Đường Tâm Duyệt sực tỉnh. Trong nháy mắt, cô đưa tay chặn cửa thang máy đang tự động khép lại, không để ý đến tay mình bị kẹp đau mà chạy như điên về hướng người đàn ông vừa mới rời đi. Thế nhưng cô vẫn bị người qua lại trong đại sảnh cản trở khiến chậm mất một bước, cô nhìn bóng lưng của người kia rồi đi từ cửa xoay tròn bước lên một chiếc xe nhỏ màu đen.

“Chờ một chút!” Đường Tâm Duyệt không để ý xung quanh la lên, hai chân lao đảo, cô bị trọ chân đau đến hít một hơi,”A” cô nôn nóng khắp khễnh đi ra ngoài, chỉ thấy chiếc xe đã vụt đi, xa đến mức ngay cả bảng số xe cũng không thấy rõ được.

Đường Tâm Duyệt đứng lặng ngay tại cổng công ty, nhìn hướng xe hơi đã đi xa, trong lòng cô dấy lên sóng to gió lớn.

Đường An Lâm... Cô vậy mà lại thấy ông ta!

Cô nhủ mảy nhớ lại một màn vừa rồi, ánh mắt thâm thúy, sống mũi cao thẳng, khí thế không giận mà uy... Cô bỗng nhiên lại có chút không thể xác định, dấu sao cũng cách biệt quá lâu, cô không nhớ nổi dáng vẻ của cha nữa.

Do dự một lúc, cô xoay người đi ngược vào công ty chạy đến phòng bảo vệ, xin đội trưởng bảo vệ cô quen biết để xem camera.

“Không thành vấn đề.” Đối phương sáng khoái đồng ý giúp cô xem camera. Nhưng camera là quay từ trên xuống, cộng thêm hình ảnh không quá rõ ràng, dù Đường Tâm Duyệt nhìn đi nhìn lại cũng không thể nào nhận ra đó rốt cuộc có phải là Đường An Lâm hay không.

“Cảm ơn anh, đội trưởng Trương.” Đường Tâm Duyệt cười rồi tạm biệt, cô đi thang máy quay về, cúi đầu tự mình dựa vào thành thang máy. Mái tóc dài từ phía sau tai trượt xuống che đi vẻ mặt của cô, chỉ có bàn tay bên người siết chặt ví da, dùng sức tới mức tay nổi lên gân xanh, để lộ tâm trạng không hề bình tĩnh của chủ nhân nó.

Trong giây lát mới vừa đi sát qua vai hồi nãy, ánh mắt cô lơ đãng liếc nhìn gương mặt của người đàn ông trung niên kia, trong nháy mắt đó gọi lên những kí ức đã chôn sâu từ rất lâu.

Cô vốn nghĩ rằng mình đã quên dáng vẻ của cha ra sao. Dấu sao năm đó Đường An Lâm sống cùng cô cũng chưa tới sáu năm.

Rồi sau đó, cô nhớ mãi không quên ở đời thứ nhất là vì để tìm người cha bất vô âm tín này. Cô liều mạng thi đậu đại học Bắc Kinh, vất vả nhờ người tìm được sổ ghi chép học sinh ở đại học Bắc Kinh mới phát hiện tin tức thú vị về người cha đó. Trong số những người tốt nghiệp năm nọ không có tên ông, mà số người học năm đó lại không thiếu người nào.

Thế nên cô biết ông ta đã thay tên đổi họ, ông ta vẫn còn sống trên thế gian này, chỉ là ông đã hoàn toàn vứt bỏ mẹ con bọn họ mà thôi.

Cô không có tiền cũng không quen biết ai, cô không có cách nào tìm kiếm tiếp cận thêm những manh mối nào khác.

Mà lần này, cô rõ ràng đã buông tha, đã triệt để loại trừ người này trong sinh mệnh của người nhà họ Đường, thế mà ông ta lại hết lần này tới lần khác đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô.

Ngày mai cô sắp lên đường đi đến Paris ở phương xa, người nghi ngờ là cha mình lại xuất hiện tại thủ đô, ở cùng một thành phố với bọn họ. Chuyện này rốt cuộc có nên nói cho người trong nhà biết hay không đây?

Đường Tâm Duyệt một đêm không ngủ. Cuối cùng cô vẫn quyết định tạm thời không nói gì cho mẹ mình biết.

Cô không muốn bởi vì Đường An Lâm mà từ bỏ cơ hội bồi dưỡng rất vất vả mới có được này; trước khi tin tức chưa được xác định, cô cũng không muốn để mẹ mình áp ủ hi vọng mờ mịt trong lòng.

“Mọi việc cứ chờ hai năm sau rồi tính vậy.” Đường Tâm Duyệt hạ quyết định, cô bước lên con đường đi học ở Paris xa xôi.

Cuộc sống ở bên đây của cô bận rộn mà phong phú, học khóa thiết kế trang phục, học tiếng Pháp, đi làm kiếm tiền sinh hoạt, tiền tiết kiệm được thì dùng để đi tới các show biểu diễn ngắm các bộ trang phục.

Tầm nhìn và năng lực của cô không ngừng tăng lên. Xung quanh cũng có không ít người theo đuổi nhưng cô vẫn luôn không hề động lòng.

Hai năm thoáng cái đã trôi qua. Đường Tâm Duyệt sắp kết thúc khóa bồi dưỡng. Trước khi trở về nước, cô đón Đường Nham Đường Diễm vừa mới tốt nghiệp đại học và Lục Tử Vân đến Paris, cô muốn dẫn bọn họ dạo chơi thật vui ở nước Pháp một lần.

“Chúc chị sinh nhật vui vẻ ~”

Bên trong một căn phòng nhỏ trang trí tinh xảo tao nhã, trên chiếc bánh ngọt cắm 26 cây nến, người cả nhà vây quanh chiếc bánh cùng nhau hát bài chúc mừng sinh nhật cho Đường Tâm Duyệt.

Hát xong, Đường Diễm Đường Nham lập tức ồn ào, “Chị mau cầu nguyện đi!”

“Cầu nguyện à...” Đường Tâm Duyệt rất phiền não suy nghĩ một hồi, “Vào lúc này chị thật sự không biết cầu nguyện cái gì mới tốt.”

Cuộc sống đời này có thể nói là đã đạt tới đỉnh cao, sự nghiệp thuận lợi, gia đình hòa thuận, em trai em gái đều có triển vọng, thân thể mẹ vẫn khỏe mạnh. Gần đây có người đàn ông ở nhà bên cạnh theo đuổi mẹ rất ân cần, chắc hẳn rất nhanh mẹ có thể nghênh đón mùa xuân thứ hai hạnh phúc rồi.

Cô dường như cũng không quá muốn thứ gì, chỉ trừ...

“Chị hi vọng —”

“Không được...” Còn chưa dứt lời, cô đã bị Đường Diễm khoát tay lia lịa cắt ngang, “Chị không thể nói thẳng ra, phải cầu nguyện trong lòng thì điều ước mới có thể trở thành hiện thực.”

“Được rồi.” Đường Tâm Duyệt mỉm cười, cô chấp hai tay trước ngực, thành kính nhắm mắt, yên lặng cầu nguyện trong lòng:

Một, hi vọng người nhà thân thể khỏe mạnh, ở cùng một chỗ giống như hiện tại, vui vẻ hòa thuận. Về phần cha... cứ tùy duyên đi, cô không có chấp niệm quá lớn đối với việc có tìm được Đường An Lâm hay không, chẳng qua cô chỉ muốn hoàn thành mong đợi của mẹ mà thôi.

Hai là Đường Nham Đường Diễm công việc thuận lợi, có thể tìm được công việc mình thích.

Ba...

Cô thầm nói trong lòng: Hi vọng có thể xuất hiện một người yêu cô như mạng sống, đời đời kiếp kiếp không bao giờ cách xa.

“Phù” Cô thối tắt cây nến. Bên trong căn phòng lập tức chìm vào bóng tối, mà đồng hồ báo thức tích tắc một tiếng đúng lúc đi qua 12 giờ...

“Chị, chị hai!”

Đường Tâm Duyệt nghe thấy xung quanh có một giọng nói non nớt gọi cô, bóng tối trước mắt cô dần dần tản đi, bị ánh sáng thay thế. Hai khuôn mặt nhỏ nhắn của trẻ con xuất hiện phía trên, Đường Diễm bé con đang khịt nước mũi, ngây thơ nói, “Chị à, chị đỡ hơn chút nào chưa?”

“Đường Diễm?” Đầu óc Đường Tâm Duyệt có chút choáng váng, mới vừa rồi trong nháy mắt khi cô thối tắt cây nến đột nhiên truyền tới cảm giác chóng mặt, cô còn tưởng là mình bị hạ đường huyết nên vội vàng nhắm mắt nghỉ ngơi. Kết quả khi mở mắt ra, sao Đường Nham Đường Diễm trưởng thành mới này còn bùng bánh ngọt chúc mừng cô giờ lại thu nhỏ thành phiên bản nhóc con hết rồi?

Nhìn xung quanh, nhà chỉ có bốn bức tường, đúng là cảnh tượng không thể quen thuộc hơn nữa.

Đường Tâm Duyệt đột nhiên nghĩ đến lúc cô thối tắt cây nến, cô nghe thấy tiếng chuông bên trong nhà vừa qua 12 giờ, chẳng lẽ là...

“Trời ạ!” Đường Tâm Duyệt ôm đầu ngã xuống giường, cô gần như muốn súp đổ —

Cô chỉ biết cái chết đối với cô là đại diện cho sự sống lại, nhưng cô cũng không biết 26 tuổi lại chính là thời điểm máu chốt!

So với cuộc đời chưa từng có gì thì cuộc sống đã đi lên đến đỉnh nhân sinh nhưng một giây sau đó lại lần nữa trở về hơn mười năm trước là chuyện càng bi thương cỡ nào chứ.

Đường Tâm Duyệt hầu như gió to sóng lớn nào cũng đã trải qua, nhưng giờ khắc này cô chỉ muốn khóc.

Vất vả cực khổ 14 năm, bỗng chốc lại trở về trước khi giải phóng

Ông trời là đang đùa giỡn cô sao?

Đường Tâm Duyệt bị phản nghĩ.

Hết chương 33.

Tác giả có lời muốn nói:

Đường Tâm Duyệt: Tác giả cô lại đây, tôi đảm bảo sẽ không đánh chết cô đâu! Vừa chết xong lại sống lại là sao hả!?

Tác giả: Tôi chỉ vì tốt cho cô đó thôi. Chết hơn một trăm lần quá đau khổ, tôi tốt bụng muốn cho cô dễ chịu chút cô còn không cảm kích à.

Đường Tâm Duyệt: Chết do tai nạn tôi còn có thể có cách tránh, nhưng cứ 26 tuổi là sống lại có ý nghĩa thế nào cô có hiểu không?!

Tác giả: Tôi chỉ vì hoàn thành tâm nguyện cho cô thôi mà. Chính miệng cô nói, hi vọng có người yêu cô như mạng sống, đời đời kiếp kiếp không bao giờ xa cách còn gì!

Đường Tâm Duyệt: ...Tôi hối hận rồi!

Lục Thành Vũ: Vợ à, đã muộn rồi. Nguyên vọng của em anh sẽ giúp em thực hiện. Đã nói đời đời kiếp kiếp, vậy thiếu một đời cũng không được đâu nhé.

Đường Tâm Duyệt: QAQ

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Editor: Lam

“Tiểu Duyệt, con mau dậy ăn chút gì đi.” Một giọng nói khàn khàn truyền tới, màn cửa đen thùi lùì bị người vén lên, một người phụ nữ đen gầy bụng một bát trắng men nhanh chân bước vào.

Tiếp theo lại là com rượu trứng quen thuộc, cô chia trứng cho hai đứa em trai em gái. Đường Tâm Duyệt mặt đơ ra lặp lại hành động của hai đời trước, cô nhìn hai đứa bé quyền luyến không thôi ăn trứng ốp la, đầu giật giật đau đớn.

Dù cho trở lại năm sau 16 tuổi cũng tốt thôi, sao mỗi lần đều là lúc này chứ. 12 tuổi – độ tuổi lúng túng, là thời điểm trong nhà khó khăn nhất.

Cô lại phải đi lại con đường đời trước, sau đó ở thời điểm huy hoàng nhất bị đánh trở về như cũ sao?

“Chị ơi, chị uống chút nước đường đi.” Đường Diễm ăn xong trứng ốp la, cô nhóc đưa bát trắng men qua cho cô.

“Không cần đâu, các em uống đi. Chị muốn nghỉ ngơi một chút, hai đứa ra ngoài chơi đi.” Đường Tâm Duyệt uể oải khoát tay, hai đứa bé nghe lời đi ra ngoài. Cô nhìn xa nhà trong phòng giặt đầy mạng nhện, chớp mũi đau xót.

Hiện tại cô sâu sắc cảm nhận được cái năng lực sống lại này căn bản không phải là chúc phúc của thượng đế, mà là nguyên rủa!

Đường Tâm Duyệt chán nản nằm trên giường hồi lâu, cô nghiêm túc suy tính lối thoát cho tương lai của mình, chậm chạp nhưng dần dần cô lại nghĩ thông suốt. Bây giờ không phải cô tương đương với không già không chết sao. Hơn nữa, cuộc sống của người khác chỉ có một, còn cô lại có thể có đến vô hạn, có thể vào độ tuổi rực rỡ nhất thử nghiệm những nghề nghiệp khác nhau, những cuộc sống bất đồng!

“Vé số thể thao!” Đường Tâm Duyệt bỗng chốc ngồi dậy, trong mắt tràn đầy mừng rỡ.

Đúng rồi, đời trước vì lo trước khỏi họa, cô đã học thuộc mấy dãy vé số trúng thưởng. Hiện tại lúc này không phải có tác dụng rồi sao.

Không chỉ có thể, còn có sự tăng giảm giá cổ phiếu, xu hướng biến đổi, cô đều nhớ rõ trong lòng. Có nghĩa là...

“Hóa ra cái năng lực sống lại này còn có thể dùng như vậy ha.” Tựa như được mở ra cánh cửa của thế giới mới, trên mặt cô lần nữa xuất hiện nụ cười nhanh nhẹn thoải mái, nội tâm rực rộ.

Cô vốn là người theo khuôn phép cũ, cả đời cẩn thận dè dặt, từ trước đến nay cô chưa từng làm chuyện gì khác người.

Thế nhưng người quen tuân thủ nề nếp cũng có lúc không nhịn được muốn thử bất chấp mọi thứ.

Trước mắt không phải đang bày ra một cơ hội tuyệt vời sao?

Cô nhìn bàn tay mình đầy những vết thương do cắt lúa mì mà thành, cười, “Thật giống như là đang chơi trò chơi, chết hoặc cứ 26 tuổi kết cục đều là quay về thời điểm tân thủ bắt đầu lại từ đầu.”

“Nếu đã là một ván trò chơi, vậy thì mình cứ mặc sức mà chơi trò chơi nhân sinh này đi.” Cô siết chặt nắm tay, trong mắt hiện lên ánh sáng rực rỡ.

(nhân sinh: cuộc sống)

Cô phải suy nghĩ thật kỹ về cuộc đời lần này, phải sống làm sao cho xuất sắc, sống theo ý mình.

Đường Tâm Duyệt quyết định vẫn đi lên con đường đi học. Cùng lắm là khó khăn chịu đựng qua bốn năm thôi, đến năm 16 tuổi, năm 1996, một khi nhà nước bắt đầu phát hành vé số thể thao, dựa vào mấy dãy số cô ghi nhớ lo trước khỏi họa, một đêm phát lên chẳng còn là viễn vông nữa!

Kì thi chuyển cấp 2 ở năm đầu tiên, Đường Tâm Duyệt vẫn như cũ thuận lợi thi đỗ vào trường cấp 2 trên trấn. Do thái độ của cô đối đãi với Lục Thành Vũ cũng không khác trước kia là mấy, cậu muốn hỏi cô vấn đề nào, cô đều sẽ giải đáp. Sau đó đối phương cũng thi đậu vào cấp 2 giống cô.

Cô đến chỗ giáo viên nhận thư thông báo trúng tuyển, đúng lúc gặp Lục Thành Vũ cũng ở đó.

“Đường Tâm Duyệt, Lục Thành Vũ.” Thầy nhìn hai học sinh duy nhất đậu cấp 2 trước mặt, cảm khái nói, “Đường Tâm Duyệt, thành tích của em vẫn luôn rất tốt, em vừa chăm chỉ lại cố gắng. Sau này lên cấp 2 cũng không được lười biếng đâu nhé.”

Đường Tâm Duyệt gật đầu, “Em sẽ không ạ.”

Ánh mắt của thầy lại rơi vào trên người Lục Thành Vũ, cậu cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất, sắc mặt không hề có chút nào vui mừng vì thi đậu cấp 2.

Thầy than thở, “Lục Thành Vũ, bình thường em cũng không chăm chỉ lắm, nhưng nửa năm nay lại rất chịu khó. Thầy thấy em là một đứa trẻ thông minh, thế nhưng em phải đi lên con đường đúng đắn, chớ đi lầm đường đấy.” Lời nói mang theo ý khuyên nhủ và nhắc nhở.

Đường Tâm Duyệt liếc mắt thấy chân Lục Thành Vũ đang nghiền ngẫm cỏ dưới mặt đất, cậu mỉm môi không nói lời nào.

Đường Tâm Duyệt cảm thấy thầy nhìn người vẫn rất chính xác, không phải Lục Thành Vũ cũng như thầy nói hay sao. Đòi đầu tiên cậu ta lỡ sa vào con đường sai lầm, rơi vào kết cục xấu đấy thôi.

Chỉ là lần này, cậu ta trái lại không xé bỏ thư thông báo trúng tuyển giống như trước nữa.

Đường Tâm Duyệt bỗng nhớ đến chuyện lúc trước Lâm Hồng nhắc tới trong điện thoại với cô, Lục Thành Vũ theo đuổi cô...

Cô không thể không thừa nhận, rất có thể Lục Thành Vũ có chút suy nghĩ với cô. Nếu không thì sao giải thích rõ chuyện cô có đi học hay không lại ảnh hưởng trực tiếp đến lựa chọn của cậu ta chứ.

Mùa hè này, Đường Tâm Duyệt vô cùng bận rộn. Ngày mùa cô phải giúp người nhà xuống ruộng làm việc, thời gian rảnh rỗi tranh thủ lúc đầu chín tới, cô đến sau núi hái dâu. Cây dâu cao đến thế, cô phải trèo cẩn thận từng li từng tí, đến khi hái được một giỏ thì nhân lúc đi chợ ở trấn trên mang dâu xuống núi bán. Một chuyến nhiều lắm chỉ có thể kiếm được mười đồng tiền, thế nhưng hơn ở chỗ sau núi có rất nhiều cây dâu, trái cây cũng rất nhiều.

Vài bản thảo tạp chí cô gửi đi cũng đã được đáp lại, có một bài được xuất bản, được hai mươi đồng tiền nhuận bút. Cô cũng không nản chí, tiếp tục tìm tòi viết lách.

Chậm rãi tích tiểu thành đại, đến lúc khai giảng nhập học, Đường Tâm Duyệt đã tích góp được hai trăm đồng. Cô để lại cho mẹ một nửa để chi tiêu trong gia đình, phần còn dư thì cẩn thận gói kỹ nhét trong quần áo. Cô vác túi chứa bột gạo và ra trải giường trên lưng, nhắm tới trấn trên một lần nữa bắt đầu cuộc sống sinh hoạt ở cấp 2.

Tại chỗ ghi danh học sinh mới, Đường Tâm Duyệt thấy Lục Thành Vũ đang đóng tiền. Trường cấp 2 này là trường cho con em công nhân viên chức của trấn trên, phần lớn học sinh đi học trong trường đều là con cái của công nhân viên chức, ít có mấy người lại là học sinh thi đậu của sơn thôn lân cận.

Cùng so sánh với con cái công nhân viên chức ăn mặc đẹp đẽ, trong đám người liếc mắt một cái là có thể nhận ra trẻ con tới từ trong thôn. Bọn họ mặc đồ giản dị, quần áo hoặc là quá rộng không vừa người, không thì cũng là giặt đến trắng bệch, trên bàn tay gầy nhom có những vết chai mà những đứa trẻ trấn trên không thể nào có được. Mặc dù trên mặt những đứa trẻ ấy mang theo nét hưng phấn nhưng mỗi khi có người dùng ánh mắt tò mò nhìn qua, chúng đều lập tức mất tự nhiên rút vai cúi đầu, trong mắt hiện lên sự thẹn thùng xấu hổ và tự ti.

Đường Tâm Duyệt than nhẹ. Cô cũng đã từng là một thành viên trong đó. Bọn họ bị nghèo khó trói buộc, vừa nhạy cảm lại tự ti, cùng với những học sinh xung quanh luôn hoàn toàn xa lạ.

Đường Tâm Duyệt nhớ, trong nhóm bốn người học sinh thi đậu cấp 2 từ mấy thôn lân cận này chỉ có hai người thi đậu cấp 3, mà thi lên đại học, chỉ có một mình cô.

Đường Tâm Duyệt nhìn dáng người nhỏ gầy của Lục Thành Vũ, đối phương đang móc từ trong túi quần ra một cái bọc gói kín bằng khăn tay, mở ra từng lớp một, lộ ra một chồng tiền lẻ năm hào một đồng.

Tập đoàn Hoàn Vũ tài trợ bọn họ đi học chẳng qua chỉ là gánh vác tiền học phí mà thôi, tiền sinh hoạt và tiền kí túc xá họ đều phải tự giải quyết.

Con em công nhân viên chức tan học tất nhiên liền có thể về nhà, nhưng đối với mấy học sinh từ trên núi xuống như bọn họ thì mỗi ngày đi đến đi lui chặng đường hơn hai tiếng đồng hồ là tuyệt đối không thể nào. Thế nên họ chỉ có thể ở nội trú.

Nhà trường cũng đặc biệt dặn giáo viên kí túc xá thu xếp cho bọn họ hai phòng, chỉ thu mỗi người ba mươi đồng tiền điện nước là có thể ở một năm học, việc này tương đương với miễn cho bọn họ tiền kí túc xá.

Thế nhưng, cho dù chỉ là ba mươi đồng nhưng đối với bọn họ thì cũng không dễ dàng chút nào.

Thấy Lục Thành Vũ dè dặt lấy tiền lẻ ra, mắt thầy giáo lộ ra vẻ đồng tình, có học sinh xung quanh lại nhìn không được lộ ra vẻ mặt khinh thị.

Công nhân viên chức ở trấn trên mỗi tháng đều có tiền lương, trong nhà tuy không quá giàu có nhưng ít nhất ăn mặc không lo, con cái họ thường thường cũng có thể có được năm hào một đồng làm tiền tiêu vặt, mua một ít quà ăn vặt. Giữa những đứa trẻ từ nhỏ cùng nhau lớn lên quen biết lẫn nhau cũng thỉnh thoảng so sánh bản thân với người kia, huống chi trước mặt đột nhiên xuất hiện một người cùng lứa nhìn qua cái gì cũng kém hơn chúng, trong lòng những đứa trẻ này khó tránh khỏi sinh ra cảm giác ưu việt.

Bỗng nhiên, Đường Tâm Duyệt thấy tay Lục Thành Vũ run lên – dường như học sinh sau lưng có ý xấu có ý đụng cậu, dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng, tiền và khăn tay trong tay Lục Thành Vũ bỗng chốc rơi xuống đất. Cậu vội vàng ngồi xuống, tay chân luống cuống nhặt tiền giấy rơi đầy đất.

Mà đứa bé trai khỏe mạnh đó lại nhân cơ hội đẩy cậu ra, xếp hàng trước mặt thầy giáo đóng tiền học phí. Thầy bận rộn đếm tiền, cũng không dành thời gian quan tâm Lục Thành Vũ.

“Hừ”

“Tiền lẻ như thế cũng không ngại mất mặt à!” Có đứa trẻ phát ra tiếng giễu cợt và chế giễu. Dưới ánh mắt của mọi người, đứa bé trai nhỏ gầy chặt vật nhặt lên tiền giấy tán loạn trên mặt đất, gương mặt lúng túng đỏ lên.

Đường Tâm Duyệt cau mày, cột sống Lục Thành Vũ cong lại phảng phất như khung dù căng lên dưới lớp áo mỏng manh, xương bả vai nhô lên thật cao gây cảm vô cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng cắn chặt hàm răng, cậu quật cường cúi đầu không chịu ngẩng lên.

Trong lòng cô chưa xót, cậu giống như cô năm đó đứng trong nhà họ Từ, bị người nhà họ Từ cao cao tại thượng làm nhục châm chọc, Lục Thành Vũ hiện tại nhất định cũng có cảm thụ giống cô lúc ấy.

Cô bước nhanh tới, dưới ánh mắt khác nhau của mọi người, ngồi xổm xuống giúp Lục Thành Vũ nhặt những tờ tiền lẻ nằm hào một đồng kia.

Lục Thành Vũ kinh ngạc lại khiếp sợ nhìn cô, cậu thấy cô vẽ mặt bình thản nhặt tiền, cầm tiền giấy từ lớn đến nhỏ ngay ngắn từng tờ một, cô không để ý chút nào đến tiếng chỉ chò xì xào bàn tán xung quanh.

“Này, cầm cho chặt vào.” Đường Tâm Duyệt nhét tiền vào trong tay Lục Thành Vũ, cô nhìn quanh một vòng những người xung quanh, lớn tiếng nói, “Tiền học phí dựa vào chính công sức của mình kiếm được, không có gì là mất mặt cả.”

Thời điểm cô bận bịu hái dâu bán lấy tiền, cô cũng thấy Lục Thành Vũ giữa thời tiết ngày hè nóng bức, cả ngày ngâm mình dưới sông bắt cá, cá bắt được mang lên chợ bán, cả người cậu đều đen hắc đi.

Số tiền lẻ một hào hai hào kia, mỗi một tờ đều mang mồ hôi công sức của Lục Thành Vũ.

Đoàn người thoáng yên tĩnh, phụ huynh dẫn trẻ con tới đóng học phí đều im lặng không lên tiếng, ánh mắt họ nhìn về phía Lục Thành Vũ trở thành vừa thương hại vừa tán thưởng. Có đứa bé không hiểu chuyện lâm bầm đôi câu “Có gì mà đặc ý chứ”, bị cha mẹ không nể không nhẹ vỗ đầu, liền không dám lên tiếng nữa.

Cậu trai dĩ nhiên cũng nhận ra được biến hóa trong ánh mắt của những người đó, cậu siết chặt tiền giấy trong tay, ra sức chớp mắt, lông mi run rẩy, gắng gượng ép cảm xúc ồ ạt dâng lên trở về. Cậu hướng về phía Đường Tâm Duyệt gật đầu, lần nữa nộp tiền lên.

Đường Tâm Duyệt trở về xếp hàng phía sau cùng đội ngũ. Sau khi thấy Lục Thành Vũ nộp tiền xong, cậu đeo cặp sách cũ màu xanh sẫm trên vai dường như muốn đi về phía kí túc xá lại bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Đường Tâm Duyệt, bày ra tư thế đứng chờ.

Đường Tâm Duyệt lắc đầu với cậu, tỏ ý không cần chờ cô.

Lục Thành Vũ thấy cô kiên quyết, cậu chần chờ một hồi rồi từ từ đi tới kí túc xá.

Đường Tâm Duyệt xếp hàng tới nửa giờ, rốt cuộc cũng nộp tiền và nhận sách vở xong, cô đi trở về kí túc xá.

Giống như trong trí nhớ, cô được thu xếp vào một căn phòng ở lầu 2, ở cùng với một nữ sinh thi đậu đến tới một thôn khác. Lục Thành Vũ bên kia cũng ở cùng với một nam sinh khác.

Sống lại một lần, có sẵn nền tảng tốt, áp lực học tập ở cấp 2 đối với cô mà nói hoàn toàn không là gì. Thừa dịp buổi chiều tan lớp sớm, cô quen cửa quen ngõ xuôi theo hướng đường sắt đi tới bệnh viện công chức, tìm cơ hội để có thể quen biết với Lý Văn Tĩnh.

Thời điểm kiếp trước làm người giúp việc ở nhà Lý Văn Tĩnh, vợ chồng đối phương xem cô như em gái trong nhà mà chiều chuộng, thậm chí sau đó còn đề xuất kết nghĩa, nói rõ nếu cô ở bên ngoài sống không tốt, trở về tới chỗ bọn họ cũng sẽ không thiếu cô một bữa cơm. Đối với điều này cô mãi mãi không quên, luôn cảm kích trong lòng.

Thế nên bất luận vào nam hay ra bắc, cô vẫn luôn duy trì liên lạc với vợ chồng Lý Văn Tĩnh.

“Làm thế nào mới có thể khiến chị Văn Tĩnh mua vé số đây...” Đường Tâm Duyệt khổ não nghĩ. Cô đặc biệt nhớ rõ, trong dãy số trúng thưởng có một dãy chính là số điện thoại nhà của vợ chồng Lý Văn Tĩnh. Lúc ấy Lý Văn Tĩnh không mua, sau đó hối hận không kịp nữa rồi. Lần này cô muốn giúp nhà bọn họ cũng một đêm phát lên.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35

Editor: Lam

“Hồngбет rồi!” Cô biết Lý Văn Tĩnh làm việc tại bệnh viện trấn trên, cuối cùng cũng đi tới cửa cô mới chợt nhớ tới một chuyện:

Kiếp trước cô bán đồ ăn gần nửa năm mới quen biết với ông cụ trông cửa, ông ấy hiểu rõ chắc chắn về nhân phẩm của cô mới dám đề cử cô cho Lý Văn Tĩnh. Thế nhưng hiện tại cô không có ai đề cử, mặt khác, nửa năm trước Lý Văn Tĩnh vẫn còn đang mang thai, đứa trẻ vẫn chưa có ra đời nữa đó!

Đường Tâm Duyệt không khỏi cảm khái, “Hiệu ứng bướm bướm đúng là mạnh mẽ thật!” Chỉ cần một chút xiu thay đổi thôi mà đã có rất nhiều thứ khác nhau, mà cô, chính là biến số lớn nhất.

“Nếu không thì mình cứ thử một lần nhĩ?” Cô hạ quyết tâm, đi tới phía trước hỏi ông cụ Lý gác cửa, bằng không thì nếu cô cứ như vậy tùy tiện đi tìm Lý Văn Tĩnh, không có ai để cử đối phương dám tin cô mới là lạ.

“Lý... Chào ông, cháu muốn hỏi thăm ông chút chuyện ạ.” Đường Tâm Duyệt mặt mày vui vẻ, cười hiền hòa.

Ông cụ Lý đứng bên trong cửa giương mắt nhìn cô, ông thở ra một ngụm khói, quan sát cô từ trên xuống dưới, “Cháu hỏi chuyện gì?”

Đường Tâm Duyệt vẫn mỉm cười như cũ, “Cháu đến từ thôn Đại Dục ở trên núi, cháu mới vừa thi đậu cấp 2 ở trấn trên. Nhà cháu nghèo, cháu phải tự mình tìm việc làm mới có cơm ăn. Ông xem trong bệnh viện này có ai tuyển người chăm trẻ không ạ...”

Lời còn chưa dứt, ông cụ Lý đã không kiên nhẫn khoát tay, “Cô bé à, cháu vẫn nên trở về đi học đi. Cháu còn nhỏ thế này, lại phải vừa đi học, dù có thể nào đi nữa thì người ta cũng sẽ không tuyển cháu đâu.”

Đường Tâm Duyệt vẫn chưa từ bỏ ý định, “Thành tích của cháu rất tốt, có thể vừa làm vừa học, dù là việc gì cháu cũng sẽ làm! Xin ông thương cho cháu, giúp cháu đề ý chút ạ.”

Ông cụ Lý phun ra một vòng khói, than thở, “Thôi được rồi. Để ông lưu ý giúp cháu vậy.” Giọng ông lão qua loa lấy lệ.

Đường Tâm Duyệt cảm kích nói, “Cảm ơn ông! Nếu như được, cháu mời ông một gói thuốc lá.”

Ông cụ Lý khua tay, chẳng ừ hừ gì, dường như trong lòng ông cảm thấy sẽ chẳng có ai sẽ tuyển cô.

Đường Tâm Duyệt thấy thái độ của đối phương, trong lòng cô cũng không có một chút chần chừ nào.

Vừa khéo vào lúc này bệnh viện đã tan làm, một nhóm bác sĩ y tá tùm nầm tùm ba cười nói đi ra.

Đường Tâm Duyệt ánh mắt sắc bén vừa nhìn đã thấy được Lý Văn Tĩnh. Hiện tại bụng chị ấy hơi nhô lên, lúc đi bộ theo bản năng đỡ bụng, bước chân đi rất vững.

Đúng là chọn ngày không bằng tình cờ.

Đường Tâm Duyệt dứt khoát đứng ngay cửa đối diện với những bác sĩ và y tá đi ngang qua kia hỏi thăm, “Xin chào, xin hỏi nhà cô chú có ai cần người làm bảo mẫu không ạ?”

Mấy người bị hỏi liếc mắt thấy là một cô bé còn chưa cao tới 1m5, họ cũng cười, “Đứa trẻ nhỏ thế này làm bảo mẫu cái gì, ai dám yên tâm giao việc cho cháu làm chứ.”

Đường Tâm Duyệt âm thầm bấm bấm đùi một cái, nước mắt ồ ạt rơi xuống, cô nức nở nói, “Cháu... cháu vất vả thi đậu cấp 2, nhưng nhà cháu không có đủ tiền... cháu chỉ có thể tìm việc làm để nuôi mình, cháu đến từ thôn Đại Dục...”

Thôn Đại Dục nổi tiếng gần xa là thôn nghèo khó, người đi đường nhìn quần áo đứa nhỏ này tuy có chấp vá nhưng mặt mũi tay chân coi như sạch sẽ. Người ở vùng miền Tây xa xôi như họ không có nhiều hạn chế đối với lao động trẻ em, cũng không ít nơi thu nhận trẻ em chưa đủ 16 tuổi làm công, đầu sao cho người ta một công việc chính là nuôi cả nhà mấy miệng ăn, cũng xem như là làm việc thiện.

Huống chi đứa nhỏ này còn nói mình thi đậu cấp 2, xem ra cũng thông minh lanh lợi... Thế nhưng chính bởi vì đứa bé này muốn vừa đi học vừa đi làm nên gia đình bình thường cũng không dám mướn cô. Họ sợ cô không chuyên tâm làm việc, vừa tốn tiền lại còn không làm nên việc.

Lúc này vóc dáng Đường Tâm Duyệt không cao lắm, lùn lùn nhưng đáng đáp đáng yêu. Cô vừa khóc lên nhìn rất đáng thương, những bác sĩ y tá này cũng là người lương thiện, họ cảm thấy cô rất hiểu chuyện, trong lòng ít nhiều có chút thương hại đồng tình. Một người rồi rít lấy năm gào một đồng từ trong túi xách kiên quyết muốn nhét vào tay cô, “Cô bé à, cháu cứ cầm đi, học cho giỏi đây.”

“Không không không!” Đường Tâm Duyệt sợ hết hồn, cô dù khổ dù mệt đi nữa cũng chưa từng nghĩ đến đi xin tiền của người ta, cô vội vàng từ chối, nghiêm túc nói, “Cháu không phải tới xin tiền, cháu chỉ muốn tìm việc làm thôi!”

Cô vừa nói vừa len lén nhìn về phía Lý Văn Tĩnh qua khe hở giữa đám người. Chị ấy đứng ở bên ngoài đám người, không vẫy đến có lẽ cũng do sợ nhiều người sẽ xảy ra chuyện làm tổn thương đến thai nhi, nhưng chị ấy cũng không đi mà vẫn luôn do dự nhìn về phía này.

Đường Tâm Duyệt nhét tiền lại vào tay những người có lòng tốt kia, “Trong sách giáo khoa của chúng cháu có câu, cho người khác con cá không bằng dạy người đó bắt cá.” Đáng về cô chớp mắt trịnh trọng nói ra những lời này khiến những người xung quanh thấy mà mỉm cười.

Đường Tâm Duyệt nói tiếp, “Thành tích cháu rất tốt, bài vở trên trường cũng không nặng, sau buổi trưa cháu đều có thể đến làm việc. Tay chân cháu rất nhanh nhẹn, làm việc tuyệt đối không lười biếng... Nếu các cô chú bằng lòng thu nhận cháu, cho cháu một công việc, cháu nhất định sẽ làm thật tốt!” Cô còn thiếu chưa vỗ ngực đảm bảo nữa mà thôi.

“Đứa nhỏ này có chí khí!”

“Cháu biết làm những gì?” Có người đi đường xung quanh động lòng trắc ẩn, hỏi.

Đường Tâm Duyệt vội vàng nói, “Nấu cơm, giặt quần áo, chăm trẻ, cháu đều biết!”

“Thật giỏi nha!”

“Lúc con nhà tôi lớn cỡ này vẫn còn chưa biết làm gì cơ đấy!”

“Không còn cách nào, trẻ con nhà nghèo đều sớm biết lo liệu việc nhà.”

Người vây xem đều là người quen, mấy người liền rành rỗi trò chuyện. Trong lòng Đường Tâm Duyệt cuống cuống, nhưng những người này thấy đáng đáp Đường Tâm Duyệt nhỏ bé gầy teo nên họ cũng không thật sự dám thuê.

Thấy Đường Tâm Duyệt không nhận tiền, cuối cùng những người đó an ủi, “Được, cô chú sẽ lưu ý giúp cháu.” Nói xong họ cũng dần dần tản đi.

Đường Tâm Duyệt nhón chân nhìn sang, Lý Văn Tĩnh vẫn còn đứng ở nơi đó, trước mắt cô sáng lên, đi qua hỏi, “Chị gái à, nhà chị cần bảo mẫu không? Em có thể chăm trẻ nha, em trai em gái em đều một tay em nuôi lớn đấy.”

Lý Văn Tĩnh lại nhìn cô một hồi, “Tay chân em nhỏ thế này, còn phải vừa làm vừa học...” Chị ấy lắc đầu, “Hay là thôi đi.” Rồi đi ngang qua Đường Tâm Duyệt, đi mất.

Để lại một mình Đường Tâm Duyệt đứng lặng im tại chỗ, chẳng thể hỏi trời xanh.

Tình huống hiện tại cô cũng hiểu, Lý Văn Tĩnh không dám thuê cô. Nghĩ đến lúc đứa trẻ còn nhỏ, nhất định phải giống đời trước có người riêng biệt trông chừng cả ngày. Đứa trẻ vừa học vừa làm phải chạy qua chạy lại hai bên như cô, chị ấy giao con cho cô cũng không yên tâm.

“Aizz...” Đường Tâm Duyệt thở dài, lầm bầm lầu bầu, “Vé số phát hành năm 1996, lúc ấy Oánh Oánh cũng bốn tuổi rồi, nói không chừng đến lúc đó đi xin làm bảo mẫu cũng được. Hoặc là mình dùng những biện pháp khác làm quen với Lý Văn Tĩnh...”

Đường Tâm Duyệt trở về trường học tiếp tục đi học, cơ bản cũng tiếp diễn lại quỹ tích của đời đầu tiên.

Thành tích vừa vào lớp của cô chính là hạng nhất, cô vẫn luôn chưa từng rớt hạng bao giờ. Trong lớp có con gái xuất thân từ gia đình công nhân viên chức ở trần trên không phục đồ kị, ngậm ngậm nói xấu cô.

Trước kia cô chỉ có thể yên lặng chịu đựng, tận lực giảm thiểu giao thiệp với đối phương. Còn bây giờ, cô là lười so đo với với mấy cô nhóc đó. Trong lòng cô hiểu rõ, làm tốt mối quan hệ với giáo viên mới là quan trọng nhất, có rất nhiều sự kiện bạo lực học đường là bởi giáo viên không làm gì. Cô có quan hệ tốt với giáo viên, xem như có người đứng trước mặt giáo viên khóc lóc tố cáo thì người bị mời phụ huynh cũng sẽ không phải là cô.

Ba lần bốn lượt như thế, các nữ sinh khác cũng không dám trêu chọc cô nữa. Đương nhiên cô cũng không có bạn bè nào, nhưng cô không thấy sao cả, cả người yên tĩnh vừa lúc để cô viết bản thảo gửi đến báo chí và tạp chí xuất bản, tiền nhuận bút nhận được không chỉ có thể giải quyết cuộc sống mà còn có thể bắt đầu tích góp.

Nhưng bên Lục Thành Vũ thì không giống vậy. Sau khi cậu ta lên trung học, sức khỏe của bà nội sống nương tựa lẫn nhau với cậu trở nên vô cùng không tốt, cứ cách ba năm ngày liền bị bệnh. Cậu vì kiếm tiền phải thường xuyên trốn học ra ngoài không biết làm gì. Thành tích không tốt, lại trốn học, còn bướng bỉnh không nghe lời dạy dỗ, giáo viên tự nhiên không thích cậu ta. Vốn những học sinh nam khác muốn tới bắt nạt cậu, kết quả ngay lần đầu tiên đã bị cậu đánh đến sưng mặt sưng mày, sức mạnh dữ tợn ấy hù dọa mấy đứa trẻ sống cuộc sống an nhàn ở trần trên, sau này chúng cũng không dám đến trêu chọc cậu nữa, hoàn toàn xem cậu là không khí.

“Đường Tâm Duyệt à, em và Lục Thành Vũ đều đến từ thôn Đại Dược, sao mà hai đứa lại hoàn toàn khác nhau thế này.” Thời điểm cô thay thầy chấm bài tập, thầy thường xuyên không tự chủ được mà cảm thán.

“Nhà cậu ấy cũng chỉ có mình bà nội thôi, bà còn thường xuyên bị bệnh, Lục Thành Vũ phải chăm sóc bà nội, lại phải đi học. Nhà nghèo, cậu ấy cũng không còn cách nào khác.” Đường Tâm Duyệt nói giúp Lục Thành Vũ, đầu bút đang viết trên vở bài tập của học sinh thoáng dừng một chút.

Bỗng nhiên cô nghĩ đến tin tức cuối cùng về Lục Thành Vũ mà đời trước Lâm Hồng ở nhà máy Quảng Châu nói cho cô. Cô ấy nói sau khi cô ra Bắc không lâu, Lục Thành Vũ liền từ chức.

Khi đó cô còn cảm thấy tiếc, Lục Thành Vũ cũng lên chức tổ trưởng rồi, tiếp tục làm tiếp mặc dù không quá giàu có nhưng dầu gì cũng là con đường chính đạo.

Cô cũng không biết cuối cùng anh ta chạy đi đâu, có phải lại rơi vào kết cục như đời đầu tiên hay không?

Thầy tháo mắt kính xuống, lắc đầu, “Nhà em cũng khó khăn đấy thôi, em vẫn học giỏi ngoan ngoãn như cũ. Thầy biết các em từ trong thôn xuống đây đi học cũng không dễ dàng gì... Thế nhưng em nhìn thành tích lại đội sổ lần này của Lục Thành Vũ đi, cứ tiếp tục như vậy em ấy nhất định không thi đậu nổi cấp 3, nói không chừng ngay cả tốt nghiệp cấp 2 cũng không được.”

Đường Tâm Duyệt rù mắt không nói gì. Cô nghe được ý thầy nói liên miên khuyên Lục Thành Vũ nghỉ học. Thật ra thì thầy nói như vậy cũng không phải vì tăng tỉ lệ lên lớp của lớp thầy, mà là đề nghị xuất phát từ lòng tốt. Nếu như hai bên đều không ổn thì chỉ bằng lựa một bên còn hơn. Cho dù ra ngoài học một môn nghề cũng tốt, chứ đừng ở lại trong trường lãng phí thời gian.

Sau đó, quả nhiên giống như đời trước, cách ngày tựu trường năm lớp 7 không lâu, Lục Thành Vũ liền thôi học.

Ngày hôm đó, Đường Tâm Duyệt thay thầy chấm bài tập xong thì trở về kí túc xá. Kí túc xá lâu năm không tu sửa, đèn hành lang gần đây cũng hư nhưng vẫn chưa đổi cái mới. Cô dán mắt vào cầu thang cẩn thận đi từng bước, bất thành linh ngẩng đầu thì thấy một bóng người đứng lặng ở bậc trên cầu thang, cô nhất thời sợ hết hồn, “Ai đó!?”

“Là tớ.” Bóng người kia dừng bước, giọng nói trong thời kì đôi giọng thô ráp giống như hạt cát ma sát nhẹ trên mặt kính thủy tinh.

Đường Tâm Duyệt ngáp ngừng, “Lục Thành Vũ?”

Cậu bước tới trước một bước, nửa bên mặt hiện ra dưới ánh trăng. Vẻ mặt thiếu niên âm trầm cương quyết, phía dưới cằm có một vết tím bầm, vóc người đang trong độ tuổi trưởng thành, thân thể gầy gò như măng mọc sau mưa.

“Cậu lại đánh nhau à?” Đường Tâm Duyệt thấy vết thương trên mặt cậu là biết cậu lại đánh nhau với người bên ngoài rồi, cô bật thốt lên, lời nói vừa ra khỏi miệng liền khiến cô ảo não ngậm chặt miệng lại.

Hỏi như thế ngược lại giống như cô rất quan tâm Lục Thành Vũ vậy.

Lục Thành Vũ sờ vết thương, không có biểu cảm gì ừ một tiếng. Đường Tâm Duyệt siết chặt quai đeo cặp, cúi đầu đi qua bên người cậu.

Một giây thân thể lướt qua, giọng nói khàn khàn vang lên, “Ngày mai tớ sẽ không đến trường nữa.”

Đường Tâm Duyệt dừng chân, cô kinh ngạc vì Lục Thành Vũ trước khi thôi học thế mà lại sẽ chủ động nói với cô, “Ừm... Minh biết rồi.”

Cô nhặt nhều đáp lại, hai người không nói thêm câu nào, không khí lẩn nhẩn trở nên trầm mặc.

Lục Thành Vũ thấp giọng nói, “Cậu đi học cho giỏi, nhất định phải học lên đại học đấy.”

Lời nói mang theo ý khích lệ, Đường Tâm Duyệt gật đầu một cái, “Minh sẽ...” do dự một hồi, cô không nhận được khuyên nhủ nói, “Thầy Lý lúc trước từng nói, đường có rất nhiều ngã rẽ, không nên đi nhầm đường... Bất kể thế nào, chú ý giữ gìn sức khỏe đấy.”

Cô cất bước rời đi, không hề quay đầu lại.

Cô mơ hồ nghe thấy một tiếng thờ dài không chịu nổi gánh nặng truyền tới từ bóng người ẩn trong bóng tối.

“Thế nhưng, có người, từ trước đến giờ cũng chỉ có một con đường mà thôi.”

Giọng nói khàn khàn thâm lương đâm vào nơi mềm mại nhất trong lòng, Đường Tâm Duyệt không nhận được quay đầu nhìn một mảnh tối đen như mực trên hành lang, bật lửa trong nháy mắt chiếu rọi nửa khuôn mặt đường nét góc cạnh rõ ràng của thiếu niên, trong chớp mắt lại cùng bóng tối tối tăm hòa làm một thể, chỉ còn chút khói lửa chớp tắt trong tay cậu thiếu niên.

“Đường Tâm Duyệt?” Dường như cậu ngừng đầu nhìn qua, Đường Tâm Duyệt chột thốt lên một câu, “Nếu như là vì cậu không có tiền để tiếp tục đi học, mình có thể cho cậu mượn!”

Lời nói vừa dứt, cô liền có chút hối hận—Hiện nay cô có trong tay cũng chỉ chừng ba trăm đồng, học phí của Lục Thành Vũ không cần lo lắng, thế nhưng “nhóc choai choai ăn chết lão tử*”, Lục Thành Vũ ở độ tuổi đang lớn, cũng không biết tiền sinh hoạt này có đủ dùng cho hai người hay không... Có điều lời cũng nói ra rồi, túng quẫn thì cứ túng quẫn đi, cô cố gắng viết bản thảo kiếm tiền là được.

(*Ý nói con nhỏ tuổi đang lớn ăn nghèo cha mẹ)

Trong bóng tối, hô hấp của thiếu niên cứng lại, đôi mắt đen nhánh nhìn qua, cậu không nói một lời nào nhìn Đường Tâm Duyệt.

Đường Tâm Duyệt không thấy rõ vẻ mặt của cậu, cô đứng không động đậy, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, trong lòng thầm nghĩ, bướng bỉnh thất thường như Lục Thành Vũ sẽ tiếp nhận trợ giúp của cô sao?

Cô không hề chắc chắn chút nào.

Mỗi lần cô muốn giúp Lục Thành Vũ đều nhận được sự châm biếm ngược lại, cậu hỏi cô có tư cách gì quản chuyện của cậu chứ.

Trong lòng cô không khỏi cười nhạo bản thân mình, nhiều lần bị mất mặt thế còn ngại chưa đủ sao?

Sau một lúc lâu, nam sinh cười một tiếng, “Không cần, vấn đề cũng không phải là tiền, là chính tớ không muốn đi học nữa...” Cậu dừng một chút, “Có điều vẫn cảm ơn cậu, thật

đấy... Trên thế giới này, trừ bà nội ra thì cậu là người tốt với tớ nhất.”

Không phải là lời nói sắc bén châm chọc trả đũa, mà là lời cảm kích lộ ra sự chân thành vô cùng nghiêm túc.

Đường Tâm Duyệt cắn môi, cô muốn nói là cô đối tốt với cậu ta khi nào chứ, từ trước đến nay cô chưa từng giúp đỡ cậu cái gì, cô đâu thể nhận nổi những lời này.

“Tạm biệt.” Nhưng Lục Thành Vũ không có nói nhiều, ngay sau đó cậu lập tức rời đi. Vài vốc cọ vào nhau tạo thành tiếng, hòa lẫn với tiếng bước chân trong bóng tối dần dần đi xa.

Đường Tâm Duyệt đứng lặng tại chỗ, lại lần nữa không thấy được bóng dáng đối phương.

Trong lòng cô nặng trĩu. Cô có thể có vô số cơ hội thử nghiệm cuộc sống khác nhau, mà Lục Thành Vũ dường như mỗi một lần đều sẽ đi lên ngã rẽ sai lầm kia, cuối cùng không có kết cục tốt.

“Thế nên cuối cùng thì vận mệnh là dễ thay đổi hay là khó thay đổi đây?” Đường Tâm Duyệt buồn bã lắm bầm khế nói, ngay cả bản thân cô cũng không tìm được đáp án chính xác.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Editor: Lam

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ, rất nhanh Đường Tâm Duyệt đã học đến năm lớp 8. Ba năm qua cô vẫn luôn chú ý tình hình nhà Lý Văn Tĩnh, biết chị ấy sinh con xong liền bắt đầu tìm người chăm trẻ. Tìm thì tìm được đấy, nhưng bảo mẫu làm việc không lâu dài, luôn đổi đến đổi đi, càng về sau người quen cũng không dám giới thiệu người cho chị ấy nữa. Họ cảm thấy chị ấy rất kén chọn.

Thế nhưng Đường Tâm Duyệt lại biết nguyên nhân ẩn sâu trong đó. Lý Văn Tĩnh làm y tá ở bệnh viện, nghề nghiệp này ít nhiều đều có tính sạch sẽ, đựng thứ gì đó đều hận không thể rửa tay đến năm lần, trong nhà luôn yêu cầu phải sạch sẽ, đứa trẻ cũng phải được chăm sóc chu đáo.

Người đi làm bảo mẫu phần lớn là đàn bà ba bốn mươi tuổi, không có học hành gì, thói quen sống của bản thân cũng không quá tốt, chăm trẻ cũng tay chân vụng về chứ nói chi là còn phải dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ.

Đường Tâm Duyệt tình cờ biết được chủ nhiệm lớp cô có quan hệ bạn bè hơi thân với Lý Văn Tĩnh, cô làm bộ như ‘trong lúc vô tình’ biết nhà chị ấy cần tuyển người chăm trẻ, xin thầy đề cử, còn đến cửa gặp mặt nói chuyện một hồi. Trong đó khá phí tâm sức, so với năm đó cô tìm việc làm còn phiền toái hơn. Cuối cùng cô cũng thuận lợi đến nhà Lý Văn Tĩnh làm công theo giờ.

Cô phải làm chính là mỗi ngày sau buổi trưa, sau khi tan học thì đi ngay đến nhà Lý Văn Tĩnh quét dọn vệ sinh, nấu cơm, chăm trẻ. Nhà họ Lý bao cô cùng ăn cơm tối, mỗi tháng 100 đồng tiền.

Hiện tại tiền không quá quan trọng với cô, cái chính là mượn cơ hội này làm quen với vợ chồng Lý Văn Tĩnh.

Mà vé số thể thao cô mong đợi đã lâu cũng bắt đầu phát hành vào cùng năm.

Đường Tâm Duyệt nhớ dãy số trúng thưởng số điện thoại nhà Lý Văn Tĩnh là vào kì thứ 5. Bắt đầu từ kì đầu tiên, cô sẽ dùng dãy số này mua vé số, cũng là cố ý để Lý Văn Tĩnh biết được.

Lý Văn Tĩnh còn ghẹo cô, “Người khác đều lấy số sinh nhật người nhà mình mua, sao em chỉ toàn lấy số điện thoại nhà chị mà mua vậy. Mỗi kì còn mua cùng một dãy số nữa.”

Đường Tâm Duyệt thân mật kéo tay Lý Văn Tĩnh, “Chị Văn Tĩnh à, tại chị cũng không biết đấy thôi. Chị xem vé số có bảy số, số điện thoại nhà chị cũng là bảy số. Lúc em thấy vé số phát hành, phản ứng đầu tiên chính là dãy số của nhà chị đó! Em cảm thấy dãy số này nhất định có thể trúng.”

Lý Văn Tĩnh cười điểm đầu cô, “Em đó, em vẫn nên tập trung học hành đi. Vừa học vừa làm đã rất vất vả rồi, em cũng không nên quá mức gù găm hi vọng vào những thứ này.”

Trong lòng Đường Tâm Duyệt biết chị ấy lo cô đắm chìm trong đó, cô đáp, “Sẽ không...” Lúc mua thức ăn cô cố ý kéo Lý Văn Tĩnh đi ngang qua tiệm bán vé số, cô mò trong túi chỉ móc ra một đồng tiền, “Ai nha! Hôm nay em quên mang tiền rồi!”

“Vậy thì đi thôi...” Lý Văn Tĩnh kéo cô đi, “Đừng lãng phí tiền.”

“Em không đi!” Đường Tâm Duyệt giả vờ có cháp, đứng yên không chịu đi, “Em cũng đã kiên trì một tháng rồi, lẽ như lần này không mua vừa lúc trúng thì sao?” Cô quay đầu nũng nịu năn nỉ Lý Văn Tĩnh, “Chị Văn Tĩnh à, chị cho em mượn một đồng đi, một đồng thôi...” Cô gơ một ngón, thề sắt son, “Em chỉ mua một vé thôi, về nhà sẽ trả tiền cho chị.”

Lý Văn Tĩnh thấy vẻ mặt có cháp của cô như trẻ con đòi ăn kẹo, hiếm khi thấy đứa bé trưởng thành sớm như cô lộ ra một mặt ngây thơ như thế, Lý Văn Tĩnh không khỏi tức cười, “Được rồi, cho em cho em này.” Chị móc bóp ra đưa một đồng tiền cho cô.

Đường Tâm Duyệt nhận lấy, trong lòng vui mừng. Không uổng công cô trăm phương ngàn kế khiến chị ấy lấy tiền đưa cho cô, “Chị Văn Tĩnh tốt quá, trở về em sẽ trả cho chị!”

Cô hào hứng đi xếp hàng mua vé số, sau khi về nhà cô làm bộ lấy tiền trả cho Lý Văn Tĩnh, Lý Văn Tĩnh không chịu nhận, “Ai da chỉ một đồng tiền thôi mà, trả cái gì mà trả...” Chị ấy từ chối không nhận, “Đừng làm chị ngại.”

Đường Tâm Duyệt biết tính tình của Lý Văn Tĩnh, biết chị ấy không thêm để ý đến những đồng tiền lẻ này nên cô mới cố ý nói mượn, cô biết thời biết thế nói, “VẬY thì như vậy đi chị Văn Tĩnh, tờ vé số này chúng ta mỗi người bỏ một đồng tiền, xem như là cùng nhau mua. Nếu trúng thưởng, chúng ta mỗi người một nửa!”

Lý Văn Tĩnh nhìn ánh mắt trong suốt của cô bé, không muốn đả kích sự hưng phấn của cô, chị cười gật đầu, “Được được!” Vé số nào dễ trúng thế chứ.

Kết quả lời nói của Lý Văn Tĩnh vốn chỉ qua loa lấy lệ, không nghĩ tới khi dãy số trúng thưởng kì này vừa công bố, thế nhưng lại suýt nữa là dãy số điện thoại kia!

Hai người ngồi trước ti vi tròn mắt há mồm nhìn con số trúng thưởng kì này trên màn hình, hồi lâu không lên tiếng.

Đường Tâm Duyệt vốn cười vui mừng chờ đợi phần thưởng kết xù đến thì ngưng lại. Cô tràn đầy kinh ngạc – dãy số trúng thưởng đặc biệt công bố kì này lại có một con số khác với lần trước!

“Sao có thể như vậy chứ?” Năm triệu vốn nằm trong dự đoán bỗng nhiên giảm mất một con số, dãy số cô mua chỉ trúng giải nhất, chỉ có 500 ngàn mà thôi. Đường Tâm Duyệt không thể tưởng tượng nổi, dựa theo kinh nghiệm của cô, những chuyện khi trọng sinh tất cả đều sẽ dựa theo quỹ tích của đời trước, dãy số vé số đặc biệt chắc chắn cũng giống nhau như đúc mới đúng!

“Trúng rồi...” Cuối cùng Lý Văn Tĩnh cũng lấy lại tinh thần, chị siết chặt tay Đường Tâm Duyệt kích động run rẩy, “Tiểu Đường, em trúng thật rồi kìa! 500 ngàn đó!” Đây mới là phản ứng nên có của người bình thường.

Đường Tâm Duyệt thay đổi ý nghĩ, 500 ngàn thì cứ 500 ngàn đi, chiếc bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống còn chê gì nữa. Cô ổn định lại tinh thần, cảm ngược lại tay Lý Văn Tĩnh nói, “Chị Văn Tĩnh à, là chúng ta trúng mới đúng. Em đã nói tiền vé số chúng ta mỗi người một nửa, nếu như trúng chị cũng có nửa phần nha.”

“Chia... chia cho chị sao? Lý Văn Tĩnh há to miệng, không thể tin.

Đường Tâm Duyệt dùng sức gật đầu, cô nở nụ cười chân thành, “500 ngàn đó, chúng ta có thể mỗi người 250 ngàn, đã rất nhiều rồi!”

“Tâm Duyệt...” Lý Văn Tĩnh nắm tay cô, trong mắt đầy nước mắt cảm kích, “Cảm... cảm ơn em nhé!”

Mới vừa rồi dãy số trúng thưởng công bố, trong lòng chị tràn đầy khiếp sợ và tiếc hận, chị hối hận mình không mua vé số. Chị căn bản chưa từng nghĩ tới, lời nói đùa trước kia chị nói với Đường Tâm Duyệt, đối phương lại thật sự coi là thật.

Số tiền lớn như vậy đối với người thời đó mà nói là một số tiền rất lớn, hai ba thập niên cũng không kiếm được nhiều đến thế.

Lý Văn Tĩnh hưng phấn xoay vòng vòng, “Đúng rồi, chị đi nói cho Phạm Đông một tiếng!”

Lý Văn Tĩnh vừa định gọi điện thoại, Đường Tâm Duyệt đã ngăn chị lại, “Chị Văn Tĩnh à, chờ anh Đông trở về rồi chị hãy nói. Bây giờ anh ấy đang ở đơn vị, lẽ như nghe được quá cao hứng tiết lộ ra ngoài sẽ dẫn tới rất nhiều phiền toái đó.”

“Ừ nhỉ...” Lúc này Lý Văn Tĩnh mới bị thuyết phục, từ từ tỉnh táo lại. Chị bắt đầu kéo Đường Tâm Duyệt tính toán phải dùng khoản tiền này như thế nào. “Đưa tiền cho cha mẹ hai bên xong cũng còn tiền dư lại, sau này Oánh Oánh đi học cũng phải dùng đến.”

Một lòng khảm thiết thương con đều hiện ra hết, Đường Tâm Duyệt không khỏi mỉm cười, đề nghị giống như đời trước, “Chị Văn Tĩnh, hoàn cảnh ở quảng mô không tốt, hiện tại có cơ hội anh chị suy nghĩ chút biện pháp điều đến thành phố đi. Sau này Oánh Oánh đi học hoàn cảnh giáo dục cũng tốt hơn.”

Đời trước cuối cùng vợ chồng Lý Văn Tĩnh vẫn nghe theo đề nghị của cô tìm quan hệ để điều đến thành phố. Một người làm y tá ở bệnh viện thành phố, một người làm ở cục công an, gia đình tuy không phải đại phú đại quý nhưng hơn ở chỗ ổn định. Sau đó dù quảng mô có đóng cửa thì cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với cuộc sống của họ.

Lý Văn Tĩnh do dự, “Nhưng đến thành phố thì phải mua nhà khác. Nhà hiện tại của bọn chị đều là đơn vị phân, mỗi tháng chỉ cần chừng mười đồng tiền điện nước. Đi ra ngoài mọi thứ đều phải tốn tiền...”

Đường Tâm Duyệt nói, “Em xem qua rồi, nhà thành phố bây giờ cũng không đắt, nhưng đợi thêm mấy năm thì giá nhà sẽ không như vậy nữa. Để Oánh Oánh đi học tốt nhất là mua nhà ở gần trường học, nhất là gần trường danh giá. Sau này lên giá bán cũng tốt. Tiền bỏ vào ngân hàng không bằng mua mấy cửa hàng ở khu sầm uất, ngồi không là có thể thu tiền nhà rồi. Nghe nói tiền để ngân hàng qua mấy năm sẽ mất giá. Chị nhìn vật giá bây giờ khác biệt so với những năm 80 đi.” Từ sâu trong lòng cô hi vọng cả nhà chị kết nghĩa có thể sống cuộc sống tốt – mặc dù đời này thời gian sống chung của hai người quá ít nên đôi phương cũng không có đề xuất kết nghĩa với cô.

Lý Văn Tĩnh rất kinh ngạc nhìn cô, “Không nghĩ tới em còn nhỏ tuổi mà đã có ý nghĩ như vậy nha! Không hổ là người có học.”

Đường Tâm Duyệt cười cười, “Bình thường em thích xem tin tức hay báo chí gì đó nên ít nhiều cũng biết chút ít.”

Lý Văn Tĩnh nói, “Tâm Duyệt à, cảm ơn em nguyện ý chia cho chị số tiền này, còn thay bọn chị tính toán... Còn chính em thì sao, em có ý tưởng gì không? Chị biết em có chủ kiến, nhưng chị vẫn muốn em tiếp tục học lên, nhiều tiền hơn nữa cũng không mua được kiến thức đâu.”

Đường Tâm Duyệt gật đầu, “Chị yên tâm, em định tiếp tục đi học.” Cô không phải là loại phụ nữ cuồng sự nghiệp, lần này có tiền, cô cũng có thể thỏa sức làm chuyện mình thích, tỷ như đi học, tỷ như nhiều chuyện mà trước kia cô không dám nghĩ đến.

Đến tối khi Phạm Đông trở lại, Lý Văn Tĩnh nói cho chồng tin tốt, hai vợ chồng đắm chìm trong niềm vui trúng số. Đường Tâm Duyệt thì trở về trong thôn báo tin tốt này cho mẹ mình.

“Trúng số? 500 ngàn?” Ở trong nhà nghe được tin tức này, Lục Tú Vân tưởng con mình nói đùa, mặt bà đầy lo âu, “Tâm Duyệt, con không lên con sốt đấy chứ?”

Đường Tâm Duyệt không thể không đưa giấy chứng nhận về số ra, “Mẹ bình tĩnh một chút, con không có nói đùa đâu, là thật đó. Con và chị Văn Tĩnh mỗi người cùng bỏ một đồng ra mua, trúng được giải nhất tổng cộng 500 ngàn, mỗi người được một nửa cũng được 250 ngàn đó.”

Lục Tú Vân cả đời lớn lên ở nông thôn, là phụ nữ tới mười ngàn đồng cũng chưa thấy qua thì khi đối mặt với số tiền lớn từ trên trời rơi xuống này, bà tròn mắt, “Cái... cái này sao có thể chứ! Nhiều tiền đến vậy...” Tầm mắt bà nhìn chăm chăm vào tờ vé số, trong thoáng chốc bà dường như thấy được từng đồng vàng phát ra ánh sáng. Lục Tú Vân che miệng lại vừa cười vừa khóc, “Nhiều tiền đến vậy! Quá tốt rồi! Cả nhà chúng ta không cần chịu khổ nữa!”

“Đúng vậy, sau này không cần lo lắng về tiền bạc nữa!” Đường Tâm Duyệt an ủi mẹ, cô vui mừng vì đời trước lo trước khỏi họa, đã âm thầm ghi nhớ mấy dãy vé số, có thể giúp người nhà trải qua cuộc sống hạnh phúc sớm hơn.

Sau khi Lục Tú Vân từ từ tỉnh táo lại, hai người bắt đầu thương lượng phải dùng số tiền này như thế nào.

Đường Tâm Duyệt đề nghị, “Chúng ta mua nhà trong thành phố đi, để em trai em gái tiếp tục ra ngoài học. Hoặc là ra tỉnh cũng được.”

Đạo lý không để lộ tiền tài ra ngoài hai người đều biết. Đường Tâm Duyệt muốn cả nhà dọn ra ngoài, đi đến địa phương không người nào biết họ bắt đầu lại từ đầu. Thế mới có thể không bị trói buộc, thỏa thích mà tận hưởng cuộc sống.

Lục Tú Vân lại nghĩ nhiều hơn thế, “Hiện tại bỗng nhiên dọn nhà, người trong thôn thì nhiều khó tránh khỏi sẽ sinh nghi. Bằng không chúng ta tìm cái có nào đó, hay là nói chúng ta đi nhờ vả thân thích đi?”

Thân thích? Đường Tâm Duyệt do dự nói, “Chúng ta nào có thân thích gì...” Đời này qua đời khác họ đều sống trong ngọn núi này, “Chỉ trừ...”

Hai mẹ con hai mắt nhìn nhau, đều cùng nghĩ tới một người.

Đường Tâm Duyệt nói, “Có thể nói cha ở bên ngoài kiếm được tiền, tới đón chúng ta ra ngoài.”

Đây cũng là một ý kiến hay. Thôn Đại Dục này không ai không biết năm đó sau khi Đường An Lâm thi đậu đại học đi ra ngoài, từ đó bất vô âm tín.

Lục Tú Vân nghe nói tới Đường An Lâm, trên mặt bà thoáng lướt qua cảm xúc đắng chát, “Cha con cũng không biết ở bên ngoài thế nào. Thôi, cứ làm theo lời con nói đi.”

Đường Tâm Duyệt nói, “Hay là chúng ta có thể dời nhà đến Bắc Kinh, cha đi học ở thành phố đó, nói không chừng có thể tìm được đầu mối.”

Với bản thân cô mà nói thì cô không có bất kỳ sự mong đợi nào đối với người cha này, tìm được hay không cũng không sao. Chẳng qua nếu như đó là nguyện vọng của mẹ thì cô cũng nguyện ý giúp đỡ thực hiện.

Lục Tú Vân cười khổ, “Cho dù đi đến thủ đô, biển người mênh mông, tìm một người nào có dễ thế chứ, thôi đi...” Bà lên tinh thần nói, “Trước hết chúng ta cứ dời đến thành phố đã. Ở đó hoàn cảnh học tập tốt, em trai út em gái út cũng có thể có triển vọng hơn.”

Đường Tâm Duyệt không khỏi nhớ đến Lý Văn Tĩnh, sau khi trúng giải phần ứng đầu tiên của chị ấy cũng là suy nghĩ cho con mình.

Đây chính là mẹ.

Trong đầu Đường Tâm Duyệt chợt lóe lên một ý nghĩ, thật muốn có một gia đình, giống như gia đình Lý Văn Tĩnh vậy, có đứa trẻ đáng yêu và người chồng yêu mình sâu đậm...

“Tâm Duyệt? Con đang suy nghĩ gì đây?” Âm thanh của Lục Tú Vân kéo lại lực chú ý của cô. Cô vội vàng lên tinh thần cùng mẹ lên kế hoạch cho tương lai, “Vây dòi đến thành phố đi.”

Hai người bàn bạc đến khi Đường Tâm Duyệt thi cấp 3 xong, lấy được thư thông báo trúng tuyển cấp 3 trong thành phố, cả nhà sẽ dòi đi.

Cô sợ em trai em gái còn nhỏ tuổi sẽ dễ lộ ra ngoài nên chuyện trúng số cũng không nói với bọn họ.

Ngày hôm sau, Lục Tú Vân lấy danh nghĩa đi khám bệnh đi ra ngoài để gạt người trong thôn. Bà cùng Đường Tâm Duyệt và vợ chồng Lý Văn Tĩnh cùng nhau ngồi xe đến trung tâm vé số trong thành phố lĩnh tiền thưởng.

Trung tâm vé số ở trong một cái hẻm nhỏ, người đến người đi cũng không ai chú ý đến bốn người bọn họ.

Đường Tâm Duyệt đưa qua một cái mặt nạ, “Đi đi anh Đông, bọn em ở bên ngoài chờ anh.”

“Được.” Phạm Đông làm cảnh sát, tư chất tâm lý tương đối mạnh, nhưng đối mặt với khoảnh khắc nhận tiền thưởng này anh vẫn có chút khản trương. Anh cảnh giác nhìn khắp bốn phía xem có ai lén lút để mắt tới bọn họ không, lúc này mới cùng ba người tạm biệt. Anh giả vờ như người qua đường đi vào trong trung tâm, tìm nhà vệ sinh trốn vào đeo mặt nạ thay quần áo rồi mới đi tới phòng làm việc lãnh thưởng.

“Xin chào, ngài tới đây nhận giải thưởng đặc biệt sao?” Em gái ở trung tâm lãnh thưởng nhìn qua còn tưởng rằng anh tới đây là nhận năm triệu. Lúc cô em này biết được Phạm Đông chẳng qua chỉ là giải nhất thì cũng dờ khóc dờ cười với lối ăn mặc đầy công cải trang của anh.

Phạm Đông không quan tâm người khác thấy thế nào, anh làm cảnh sát đã lâu, đã tiếp xúc qua đủ loại hạng người. Trước đó còn có đồng nghiệp tiếc nuôi thay anh vì anh không có mua dây số của số điện thoại nhà. Trên mặt Phạm Đông giả vờ hối tiếc, còn trong lòng đã sớm bắt đầu chú ý rồi.

Ba người ở bên ngoài trạm báo chọn quyển tạp chí, làm bộ như lật xem. Lý Văn Tĩnh và Lục Tú Vân châu đầu ghé tai, “Sao còn chưa đi ra nữa?”

“Vé số này không phải là giả chứ?” Lục Tú Vân vẫn cảm thấy không dám tin, “Lỡ như người ta không thừa nhận, báo cảnh sát thì làm sao đây?!”

“Sao có thể.” Đường Tâm Duyệt cười trấn an tâm tình hưng phấn khản trương của hai người, “Không cần gấp, còn phải làm thủ tục kí tên gì đó, không nhanh như vậy đâu.”

Hai người trưởng thành thấy dáng vẻ trầm ổn của thiếu nữ, tâm tình cũng dần dần bình tĩnh lại.

Lý Văn Tĩnh vén tóc mai đến sau tai, chị kim lòng khôngặng nở nụ cười tràn đầy hi vọng, “Ừ, không gấp.” Gấp cái gì mà gấp, cuộc sống tốt đẹp vẫn còn ở phía trước đó thôi.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Editor: Lam

Một lát sau, Phạm Đông đi ra. Anh nháy mắt về phía bên này, tiếp đó đi về phía quán trọ phụ cận đã sớm bàn trước đó.

Ba người Đường Tâm Duyệt theo ở phía sau không xa không gần, giống như đặc vụ tiếp cận, trong lòng cảm thấy buồn cười.

Lúc đến quán trọ, bốn người vào một căn phòng, khóa cửa đóng cửa sổ. Phạm Đông lấy ra một tờ chi phiếu, ánh mắt tỏa sáng, “Lấy được rồi!”

Tựa như bụi bặm lắng xuống, tảng đá lớn trong lòng ba người rốt cuộc hạ xuống, họ đồng loạt thở phào, mừng không kể xiết.

Ánh mắt Lý Văn Tĩnh ngẩn ra đếm con số trên chi phiếu, “Một, mười, trăm, ngàn, mười ngàn, trăm ngàn... Thật là nhiều số không! Chồng ơi!” Chị nhào vào ngực Phạm Đông. Người đàn ông luôn xụ mặt nói năng thận trọng cũng nhếch môi cười vui sướng ôm lấy Lý Văn Tĩnh xoay vòng vòng, “Vợ!”

“Lần này tốt rồi, không phải là mơ, là thật...” Lục Tú Vân mừng đến chảy nước mắt, bà không ngừng lau nước mắt.

“Cuộc sống tốt đẹp, mẹ à đừng khóc.” Đường Tâm Duyệt an ủi mẹ, trong lòng thầm nghĩ, cô còn nhớ hơn mười dẫy số trúng thưởng, cho dù con số có thay đổi khó hiểu giống lần này thì cũng là giải nhất, phỏng chừng càng về sau mẹ càng trúng giải trúng đến chết lạng luôn.

Sau khi bốn người bình tĩnh lại, họ cùng nhau đến ngân hàng đổi tiền.

Lúc này là sáng sớm thứ hai, ngân hàng vừa mới mở cửa không lâu, trong đại sảnh cũng không có người nào.

Phạm Đông muốn đi về phía quầy, Đường Tâm Duyệt kéo anh một cái, “Anh Đông, đi bên này.”

Cô quay mặt khách khí hỏi một nhân viên ngân hàng, “Xin hỏi phòng vip của mọi người ở đâu, có giám đốc ở đây không?”

Cô gái trẻ tuổi mặc đồng phục quan sát bọn họ từ trên xuống dưới. Bốn người họ ăn mặc bình thường, đặc biệt là tay người phụ nữ trung niên kia còn đầy rẫy vết chai, vừa nhìn là biết nông dân kiếm ăn từ ruộng.

Cô ta nói chuyện không hề khách khí chút nào, “Phòng vip là khách hàng từ 50 ngàn trở lên mới có thể hưởng thụ, không phải người nào cũng có thể tùy tiện đi vào. Các người nếu gửi một ngàn tám trăm thì tới trước quầy là được. Đồ nhà quên hỏi phòng vip cái gì...” Cô ta còn lăm bắm oán trách trong miệng vài câu.

Đường Tâm Duyệt thần nhiên nhìn đối phương, nhân viên đó kì lạ run lên một cái. Cô ta chỉ cảm thấy thiếu nữ này nhìn qua không lớn tuổi lắm nhưng khí thế lại giống như người bề trên...

Đường Tâm Duyệt lười so đo cùng loại người này, cô thấy có một thanh niên mặc đồng phục đi đến liền tiến lên hỏi.

Phạm Đông thì tuổi trẻ khí thịnh, anh làm cảnh sát chỉ có chèn ép người ta, chứ chưa từng trải qua loại khinh thường thế này, lập tức bật cười, “Được, vậy thì nhìn thử xem chúng tôi có đủ tư cách hay không.”

Người nọ mà Đường Tâm Duyệt hỏi vừa khéo là giám đốc khách hàng, cô liếc thấy bảng tên của cậu, gọi là Chu Minh.

Giám đốc Chu từng gặp nhiều người có tiền nhưng ăn mặc bình thường, anh không dám thờ ơ vội vàng mời đoàn người Đường Tâm Duyệt vào phòng vip.

Lại gọi người châm trà, mang trà bánh tinh xảo lên, khăn mặt nóng, anh nở nụ cười thật tươi, “Xin hỏi bốn vị cần tôi cung cấp phục vụ gì?”

Phạm Đông móc chi phiếu ra đưa tới, “Đổi lấy tiền, sau đó chia ra bỏ tiền vào hai tài khoản mở ở ngân hàng của cậu.”

Giám đốc Chu nhìn số tiền trên chi phiếu, ánh mắt lập tức sáng lên – khoản tiền này nếu gửi vào ngân hàng bọn họ thì tháng này nhiệm vụ của anh hoàn thành vượt chỉ tiêu rồi!

Dưới ánh mắt mong chờ của đối phương, Phạm Đông thu hồi chi phiếu, ung dung thông thả nói, “Vốn tính là dự định như thế. Thế nhưng lúc này có nhân viên nói chúng tôi là đồ nhà quê không có tư cách vào phòng vip. Lời này khiến cả người tôi không thoải mái...” Phạm Đông đứng lên, “Vẫn nên đi qua ngân hàng đối diện thì tốt hơn.”

“Đừng, đừng!” Giám đốc Chu gấp đến độ mồ hôi, anh cười nhiệt tình, “Nhân viên bên ngoài không có năng lực nhìn người, tôi sẽ gọi cô ấy vào xin lỗi ngay. Tiểu Vương!” Về mặt tươi cười của anh thu lại, xụ mặt gọi nhân viên vừa nãy vào, ngay trước mặt trực tiếp mắng một trận. Mặt cô gái kia đỏ lên, liên tục nói xin lỗi với bọn họ, lại bung trà rót nước mím cười xinh đẹp, cộng thêm có giám đốc Chu khuyên giải một hồi mới khiến thái độ Phạm Đông dao động đáp ứng tiếp tục gửi tiền ở ngân hàng.

Toàn bộ quá trình Đường Tâm Duyệt đều làm khán giả, cô ăn chút trà bánh ngồi xem cuộc vui. Thái độ cô bình tĩnh, cô đã qua cái độ tuổi sẽ phản kích mãnh liệt khi bị người khác khinh bỉ rồi.

Lý Văn Tĩnh nhìn cô vài lần.

Rất nhanh thủ tục đã làm xong, 250 ngàn gửi vào tài khoản của Lục Tú Vân.

“Thế chị Văn Tĩnh à, em và mẹ vào trong thành phố đi dạo một lát, không thể cùng anh chị về được.” Ở cửa ngân hàng, Đường Tâm Duyệt chia tay với vợ chồng Lý Văn Tĩnh.

Lý Văn Tĩnh cười vẫy tay, ân cần dặn dò, “Vậy thôi, bọn em ở bên ngoài phải chú ý an toàn nhé.”

Khách khí chu đáo nhưng ít đi phần quen thuộc và chân thành.

Đường Tâm Duyệt đã từng sớm chiều sống chung với Lý Văn Tĩnh bốn năm, cô biết nếu như chị ấy xem bọn họ là người trong nhà thì tuyệt đối sẽ không để bọn họ lần đầu vào thành phố mà không quan tâm. Chị ấy nhất định sẽ dẫn hai người bọn họ đi.

Nhìn đôi tay nắm chặt, hình bóng ngọt ngào dựa sát vào nhau đã đi xa của hai vợ chồng, cô bất đắc dĩ thở dài từ đáy lòng.

Càng thân thiết với Lý Văn Tĩnh, ngày ngày ở trước mặt chị ấy không thể nghi ngờ là đang nhắc nhở sự giàu sang chị có là do cô mang tới. Lý Văn Tĩnh là một người thành thật, tự nhận là mình thiếu Đường Tâm Duyệt một ân huệ lớn nên lúc đối mặt với cô chị sẽ càng cảm thấy không được tự nhiên.

Theo sự thay đổi hoàn cảnh bên ngoài, quan hệ của cô và Lý Văn Tĩnh đã định trước không có cách nào trở lại như đời trước.

“Tâm Duyệt, con sao vậy?” Lục Tú Vân không hiểu tại sao con gái nhìn vợ chồng Lý Văn Tĩnh đi xa lại lộ ra vẻ mặt mất mát.

Đường Tâm Duyệt tình lại cười cười, “Không có gì... Mẹ, chúng ta đi xem nhà đi.”

Cho dù thế nào, từ sâu trong lòng cô vẫn hy vọng đời này vợ chồng Lý Văn Tĩnh sẽ giàu có, cũng có thể bên nhau hạnh phúc đến già như đời trước.

Đường Tâm Duyệt dẫn Lục Tú Vân đến khu buôn bán quần áo nhất trong thành phố, đầu tiên là mua quần áo thay cái đã.

Người nhìn quần áo, ngựa nhìn yên quả thật có đạo lý. Sau khi Lục Tú Vân mặc quần áo mới vào cũng giống như người thành phố, chỉ là nhìn vào vẫn có chút không được tự nhiên.

“Mẹ à, lưng thẳng lên, ngẩng đầu, ưỡn ngực.” Đường Tâm Duyệt uốn nắn tư thế của mẹ. Cô ghé vào bên tai bà nói nhỏ, “Mẹ vốn rất đẹp, giờ nhà chúng ta cũng có tiền rồi, mẹ cứ yên tâm hưởng phúc đi!”

“Mẹ vẫn cảm thấy không chân thật, cứ như nằm mơ vậy.” Nghĩ đến tiền trong tài khoản, Lục Tú Vân cười toe toét. Bà sờ chất liệu vải trên quần áo yêu thích không buông tay, “Kiểu dáng này thật đẹp.”

“Thích liền mua thôi.” Đường Tâm Duyệt dùng tiền mặt vừa lấy lúc nãy trả tiền.

Hai người mua quần áo mới, lại mua mấy bộ cho Đường Nham Đường Diễm rồi đi đến môi giới bán nhà.

Người môi giới đưa quyển sổ ghi chép thông tin nhà qua, “Hai người muốn mua cửa hàng, nhà đang xây, nhà có sẵn hay là kí túc xá cho đơn vị?”

Giữa những năm 90 giá nhà rất rẻ, phần lớn là chỗ làm cho công nhân viên chức hoặc là kí túc xá cho đơn vị. Thị trường buôn bán nhà vừa mới nổi, lúc đó một căn nhà 100m² mới có hai ba chục ngàn đồng, dĩ nhiên so với tiền lương sáu bảy trăm đồng mỗi tháng của nhân viên công chức thì cũng chưa hẳn là rẻ.

“Tâm Duyệt, con thấy thế nào?” Lục Tú Vân nhìn Đường Tâm Duyệt, những thứ này bà cũng không biết. Dù sao con gái từ nhỏ đã có chủ kiến, toàn bộ đều nghe theo cô đi.

Đường Tâm Duyệt suy nghĩ một lát, đời này nếu như cô cũng sống lại vào thời điểm 26 tuổi vậy thì mấy căn nhà rất nhiều năm sau mới phá bỏ là khẳng định không thể mua rồi.

“Xem mấy cửa hàng một chút, nhà ở gần trường học cũng được.” Cô nói.

Thành tích của cô nhất định có thể thi đậu trường cấp 3 số 1 thành phố. Sau này em trai em gái đi học cũng phải đến thành phố, ở gần cũng tiện hơn.

Cửa hàng có thể đảm bảo tiền thuê thu vào mỗi tháng, bảo đảm cuộc sống của người nhà.

Mùa hè này, Đường Tâm Duyệt bận bịu đi khắp nơi mua nhà. Vào tháng 9 trước khi tựu trường, cô mua một căn nhà ở bản địa. Cô lại đi đến khu vực sầm uất mua hai gian cửa hàng và một căn ở gần trường học.

Hết thấy những thứ này đều không nói cho hai đứa nhỏ, cả nhà cũng tạm thời duy trì cuộc sống lúc trước. Trước tiên phải chờ Đường Tâm Duyệt vào thành phố học, lại thả ra tin tức nói cô tìm được cha mình Đường An Lâm, ông đón cả nhà ra ngoài đoàn tụ.

Kết quả còn chưa kịp thực hiện, một sự việc bất ngờ xảy ra làm rối loạn kế hoạch của Đường Tâm Duyệt...

Sau ngày tựu trường lớp 10 không lâu, cô nhận được một phong thư từ chỗ thầy giáo, bảo là người nhà đưa cho cô.

Vừa nhìn thấy phong thư, con người Đường Tâm Duyệt bỗng nhiên co lại, cô vội hỏi, “Thầy ơi, cái người mới đưa tin lúc nãy đáng đáp ra sao ạ?”

Thầy khó hiểu nói, “Là một người nam khoảng 20 tuổi, nói là đồng hương của em, được mẹ em dặn dò đưa ít đồ cho em. Cậu ấy vừa mới đi. Ủa, chẳng lẽ em không biết sao?”

“Cảm ơn thầy.” Đường Tâm Duyệt không thể giải thích thêm, vội vã đuổi theo. Lúc này đúng vào giờ tan học, sân trường rộng lớn học sinh cười đùa khắp nơi. Cô đuổi thẳng tới ngoài cổng trường cũng không thấy được khuôn mặt quen thuộc.

Đường Tâm Duyệt cầm phong thư, không cần mở ra cô cũng biết bên trong là hai tờ tiền giấy 100 đồng lớn, mỗi tháng sẽ có một khoản.

Chính số tiền này giúp cô kiên trì vừa đối mặt với áp lực học hành ở cấp 3 lại thêm sinh hoạt nghèo khổ suốt nửa đến cơm cũng không có mà ăn, một mạch học xong cấp 3 thi lên đại học.

Nếu như nói bức thư từ xa tới này an ủi tâm hồn của cô, vậy thì sự tài trợ của ‘ông cậu tư’ đã thực sự giúp đỡ cô, giúp cô thay đổi số mạng.

“Nam hai mươi tuổi...” Đường Tâm Duyệt nhớ lại lời thầy nói, cô nắm chặt phong thư nhìn thật kỹ. Giống như trước kia, một chữ cũng không để lại, “Anh cả nhà họ Vương? Hay là Anh hai nhà họ Đinh?” Cô cau mày lăm bầm lâu bàu, đọc tên từng người đàn ông cô quen biết có tuổi tác tương xứng ở trong thôn, nhưng không tìm được ai phù hợp.

Trước kia mẹ có nói ‘ông cậu tư’ đã qua đời sớm, nhưng ở đời đầu tiên bà còn dùng danh nghĩa ‘ông cậu tư’ để gạt cô vậy chứng tỏ mẹ biết đối phương nhưng lại không muốn để cô biết là mình nhận ân huệ của người kia.

Sẽ là ai lại muốn mẹ phí tâm tư để nói dối đây...

Cô không thể không kiềm nén lại, kiên nhẫn chờ lần sau đối phương đến, còn phải nói trước với thầy giáo hi vọng lúc người kia tìm tới thầy có thể thông báo cho cô.

Không lâu sau khi vừa mới qua sinh nhật cô, cuối tháng 10, giống như kiếp trước, bà Lục qua đời.

Vào cuối tuần tháng đó lúc Đường Tâm Duyệt trở về, liền nghe được tin tức bà Lục đã qua đời mấy ngày trước.

Người trong thôn thông báo cho Lục Thành Vũ, sau khi cậu ta chạy về sắp xếp tang lễ cho bà mình xong liền bán rở ruộng đất và nhà mình đi, rồi lại vội vã rời đi.

Ruộng đất đối với nông dân chính là sinh mạng. Cho dù ở bên ngoài lăn lộn không được, trở lại đầu gì cũng có miếng cơm để ăn, không phải đến mức vào đường cùng thì nông dân tuyệt đối sẽ không bán đất. Người trong thôn chất phác, rồi rít khuyên Lục Thành Vũ không nên bán đất nhưng cậu khẳng khái bán đất lấy tiền. Vì vậy lời đồn đãi nổi lên khắp nơi, cái gì cũng nói được. Có người nói ở trong thành phố thấy cậu đi theo những tên côn đồ thu phí bảo hộ, có người nói từng thấy cậu ở sông bạc ngầm, nói không chừng là do cậu đánh bạc đến nghiện, muốn bán đất để tiếp tục đi đánh bạc.

Đường Tâm Duyệt nghe xong nhăn mày, từ trong lời nói của đồng hương hoặc ít hoặc nhiều cô cũng chấp vá ra cuộc sống sau khi Lục Thành Vũ thôi học. Không có bằng cấp không có kỹ thuật, cậu cũng chỉ có thể lưu lạc ngoài đường, từ từ gia nhập vào trong đám côn đồ cả ngày đánh nhau giành địa bàn, thậm chí thêm một bước nữa...

“Tâm Duyệt, con ở trường vẫn tốt chứ?” Cả nhà vui vẻ hòa thuận cùng ăn bữa cơm, Lục Tú Vân ân cần hỏi thăm tình trạng gần đây của Đường Tâm Duyệt, cắt đứt suy nghĩ của cô.

Đường Tâm Duyệt tỉnh lại cười cười, “Vâng, con rất tốt, mẹ không cần lo lắng cho con.”

Lục Tú Vân lại hỏi, “Vệ tiền trên người con có đủ dùng không?”

Đường Tâm Duyệt cho là bà cần tiền, cô đứng dậy định đi lấy sổ tiết kiệm, “Con còn có hơn một ngàn, mẹ lấy trước đi.”

Sau khi mua cửa hàng, trong nhà mỗi tháng đều có hơn mấy ngàn tiền thuê nhà, đều trực tiếp chuyển vào trong tài khoản được mở ra lúc trước của Lục Tú Vân. Đường Tâm Duyệt vì muốn có chút tiền riêng để ra ngoài làm chút việc nên cô có tài khoản của riêng mình.

“Mẹ không phải có ý đó...” Lục Tú Vân khua tay không nhận, ngược lại bà nói, “Mẹ chỉ là lo lắng con không có đủ tiền dùng, con đừng mang tiền về, bài vở cấp 3 áp lực rất nặng, con ăn nhiều đồ bổ vào, đừng ủy khuất bản thân.”

Đường Tâm Duyệt cười, “Vâng, con hiểu rồi.” Cô tiếp tục ăn cơm, khóe mắt nhìn đến vẻ mặt muốn nói lại thôi của Lục Tú Vân, “Sao vậy mẹ?”

Lục Tú Vân nhìn cô một hồi, bà trịnh trọng sâu xa nói, “Tâm Duyệt à, nếu con thiếu tiền cần mua đồ thì hãy nói với mẹ, chỉ cần không tiêu tiền bấy bọ là được. Sổ tiết kiệm mẹ cũng đưa cho con. Điều kiện trong nhà khá hơn nhiều đều là công lao của con. Mẹ không biết con muốn làm cái gì nhưng không thể vì tiền mà đi... đi...”

Đường Tâm Duyệt nghe được thâm ý trong lời nói, cô thu lại nụ cười, nghiêm túc nói, “Mẹ muốn nói cái gì? Tiền này là tiền nhuận bút, con đã nói với mẹ rồi mà.”

Lục Tú Vân nói, “Mẹ đương nhiên là tin tưởng con, mẹ chỉ nhắc nhở con thôi. Mẹ không muốn con thiếu tiền người ta, không phải con không biết.”

Đường Tâm Duyệt cau mày, “Con không có mượn tiền người ta, đó là lúc trước có người nhờ thầy đưa 200 đồng cho con.” Bỗng chốc cô nghĩ đến người đưa tiền tới và nhắc nhở che che giấu giấu kỳ quái của mẹ... “Mẹ, có phải mẹ biết người đến trường đưa tiền cho con là ai hay không?!”

Đúng rồi, nếu đời trước mẹ tự biến ra một ông cậu tư từ đâu ra để lấy lệ với cô, vậy thì bà tuyệt đối biết được rốt cuộc là người nào đưa tiền tới!

Trên mặt Lục Tú Vân lộ ra vẻ hoảng hốt, “Ồ...đó là ông.ông cậu tư của con!”

Lời nói vừa thốt ra, bà buột miệng nói tiếp, “Aizz...mẹ quên nói với con. Đoạn thời gian trước ông cậu tư của con quay về tể tử, nghe được chuyện con thi đậu vào trường trọng điểm cấp 3 thành phố liền bảo trong thôn có thể có một học sinh cấp 3 ông rất vui. Ông ấy còn nói muốn đến trường hỏi thăm sức khỏe con, nhưng ông ấy không muốn trễ nãi học tập của con nên đưa tiền xong liền đi...”

Cho tới lúc này mẹ vẫn còn nghĩ đủ cách để lừa cô. Trong lòng Đường Tâm Duyệt không vui, trên mặt cô giả vờ ra vẻ kinh ngạc, “Mẹ nói gì đấy ạ? Ông cậu tư không phải mất sớm vào nạn lụt năm đó rồi sao?”

Lúc này đến phiên Lục Tú Vân kinh ngạc, “Ơ sao con biết?”

Lời vừa nói ra Lục Tú Vân liền phát hiện mình nói sai, Đường Tâm Duyệt không chớp mắt nhìn bà chăm chăm, quái gờ tra hỏi, “Tại sao mẹ phải nói dối? Tiền này rốt cuộc là ai đưa, sao mẹ lại tìm đủ mọi cách để gạt không cho con biết chứ?”

Lục Tú Vân ngậm miệng, trên mặt bà hiện ra vẻ khổ sở do dự.

Đường Tâm Duyệt lấy phong thư đựng tiền được giữ gìn hoàn hảo ra, cầu khẩn nói, “Mẹ à, mẹ nói cho con đi. Đúng lúc để con trả tiền lại cho người ta, hai trăm đồng đối với người bình thường không phải là số tiền nhỏ đâu. Lỡ như sau này người nọ đưa tiền thêm cho con thì sao? Mặc dù bây giờ nhà chúng ta không quan tâm số tiền này nhưng không thể không công tiếp nhận ân huệ của người khác. Con sẽ lương tâm bất an cả đời!”

Lục Tú Vân vội vàng nói, “Sẽ không đâu, mẹ đã nói với cậu ấy trong nhà có tiền cung cấp cho con đi học, cậu ấy hẳn sẽ không đưa tiền nữa —”

“Cậu ấy? Là cậu nào?” Lục Tú Vân chưa nói hết câu đã nhìn thấy ánh mắt từng chút trở nên sắc bén của Đường Tâm Duyệt, bà phát hiện mình nói nhiều sai nhiều, ảo não vỗ đầu, “Cái miệng này!”

“Mẹ!” Đường Tâm Duyệt nhiều lần khản cầu.

“Thôi...” Lục Tú Vân cuối cùng cũng bỏ cuộc, bà đành chịu than thở nói, “Tâm Duyệt, mẹ biết tính tình này của con nên mới không chịu nói cho con biết. Aizz... dù sao đến nước này rồi con biết cũng không sao —”

“Là Lục Thành Vũ đưa.”

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Editor: Lam

“Lục Thành Vũ?” Ba chữ này như sấm giữa trời quang, làm chấn động lỗ tai Đường Tâm Duyệt đến hai mắt choáng váng. Cô không thể tưởng tượng nổi là âm lên, “Sao có thể là cậu ta?! Tại sao cậu ta phải len lén đưa tiền cho con? Tiền của cậu ta từ đâu mà có? Tại sao lại phải đưa cho con? Tại sao mẹ muốn giúp cậu ta gạt con?!”

Một chuỗi vấn đề khiến Lục Tú Vân trả lời không xuể, Đường Tâm Duyệt lại không thể tin được trọn to hai mắt, trong lòng đất bằng nổi sóng.

Cô từng nghĩ đến Từ Ủy Nhiên cô kỵ lòng tự ái của cô nên sai người len lén tài trợ; từng nghĩ là thầy giáo ở thôn nhỏ chi tiêu dè sẻn, ngầm trợ giúp cô; từng nghĩ đến rất nhiều người trong thôn... Nhưng cô lại chưa từng nghĩ đến người nọ sẽ là Lục Thành Vũ!

Là người mà cô xem thường, từ nhỏ học không giỏi, lớn lên làm lưu manh, cuối cùng thành tội phạm giết người – LỤC THÀNH VŨ!

Người cô sâu sắc cảm kích khắc ghi trong lòng, sao có thể là cậu ta chứ!

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Mẹ nói cho con biết đi!” Dáng vẻ Đường Tâm Duyệt vừa khiếp sợ lại vội vàng hoàn toàn nằm trong dự đoán của Lục Tú Vân.

Lục Tú Vân liền vội vàng giải thích, “Con đừng vội, để mẹ nói cho con biết. Ngày kia khi Lục Thành Vũ trở về nơi này lo hậu sự cho bà Lục xong thì cầm tiền đến tìm mẹ, nói là muốn tài trợ cho con đi học. Mẹ sợ hết hồn vội vã từ chối, cậu ấy lại nói, chỉ cần mẹ không nói, cậu ấy cũng sẽ vĩnh viễn không nói cho con... Mẹ liền hỏi Lục Thành Vũ sao lại muốn làm vậy, cậu ấy kiểm tiền cũng không dễ dàng gì. Lục Thành Vũ nghe được bèn cười, nói con và cậu ấy là người duy nhất trong thôn thi đậu cấp 2, con còn lên được cấp 3. Bản thân Lục Thành Vũ không có cách nào tiếp tục đi học nên đem hi vọng gửi gắm trên người con, cậu ấy nói có thể nhìn con học lên đại học là tốt rồi.”

Lục Tú Vân dăm ba câu nói rõ đầu đuôi sự việc, thoát nhìn đã nói rõ ràng nhưng trên thực tế có một số bí mật đã được tinh lược đi. Tỷ như khi thiếu niên nói những lời này người sáng suốt vừa nhìn liền biết đó chỉ là mọn cỏ. Là người từng trải, Lục Tú Vân thấy được rõ ràng trong mắt Lục Thành Vũ dấy lên tình cảm khi nhắc tới ba chữ ‘Đường Tâm Duyệt’.

Thế nhưng, những điều này bà không thể nào nói với Đường Tâm Duyệt. Con gái mình bà hiểu, nó trọng tình trọng nghĩa, có ơn tất báo. Nếu như nó biết được Lục Thành Vũ ngầm tài trợ nó đi học, nó chắc chắn nghĩ có cơ hội thì sẽ báo đáp.

Bà không thể cũng không muốn đưa con gái ưu tú xinh đẹp của mình dây dưa với người phải lẩn lộn trong xã hội như Lục Thành Vũ. Ngay cả một chút khả năng mong manh bà cũng không muốn thấy, đây là tư tâm của một người mẹ.

Đè xuống chút hổ thẹn trong lòng, Lục Tú Vân trấn an Đường Tâm Duyệt, “Con cũng đừng suy nghĩ nhiều, mẹ đã từ chối, còn tìm cơ nói với Lục Thành Vũ là con đi làm ở bên ngoài tích góp tiền, cuộc sống của chúng ta vậy là đủ rồi. Lục Thành Vũ nghe xong cũng không nói gì rồi đi. Lúc trước Lục Thành Vũ đưa tiền cho con có lẽ là ý nghĩ nhất thời khi đi ngang qua trường của con mà thôi. Cậu ấy về thôn lo tang lễ cho bà nội xong bán đất được ít tiền nên mới nổi lên ý định tài trợ lâu dài... Số tiền này lát nữa mẹ sẽ tìm cơ hội trả lại cho cậu ấy. Chuyện này thế là xong, con cũng đừng để trong lòng.”

Đường Tâm Duyệt nghe Lục Tú Vân giải thích xong lại không lộ ra vẻ mặt trút được gánh nặng như bà tưởng.

Cô nhếch khóe môi muốn nặn ra khuôn mặt vui vẻ thế nhưng nhìn rất miễn cưỡng, “Con đã biết. Con ra ngoài đi dạo một chút.”

“Tâm Duyệt!”

Cô xoay người, gần như có thể nói là chạy đi một cách thảm hại. Cô chạy như bay một mạch về phía nhà Lục Thành Vũ, bỏ rơi tiếng hét lo lắng của Lục Tú Vân ở sau lưng.

“Đây không phải là thật, không phải thật!” Đường Tâm Duyệt lắp bắp nói. Cô đứng bên ngoài sân nhỏ bỏ hoang của nhà họ Lục, khom lưng thở hổn hển, nắm tay dùng sức nắm chặt khế run run.

Lục Tú Vân nghĩ rằng cô không nhận tài trợ của Lục Thành Vũ thì chuyện này xem như xong, thế nhưng bà lại không biết, món nợ này cô đã sớm thiếu cậu ta rồi!

Đời trước, áp lực học tập bỗng tăng thêm cùng với cuộc sống nghèo khó đè ép cô đến không thở nổi. Mấy lần cô cũng muốn thôi học, buông bỏ việc đến trường nhưng nhờ có tiền sinh hoạt mỗi tháng được ‘ông cậu tư’ tài trợ mới giúp cô có thể thuận lợi học xong cấp 3, mà còn thi vào đại học nữa.

Trước lúc tựu trường, khi đó đã rất lâu cô vẫn không liên lạc được với Từ Úy Nhiên, Đường Tâm Duyệt lòng như lửa đốt. Người trong thôn quyên góp 1000 đồng học phí mà trong đó hơn phân nửa đều là ‘ông cậu tư’ đưa cho.

Mẹ nói là đến nhà ‘ông cậu tư’ mượn tiền, cô liền xem đối phương là ân nhân, sau khi tốt nghiệp tiền kiếm được gửi về nhà, cô còn cố ý nhắc mẹ còn dư ra nhớ đưa cho người ta.

Từ đầu đến cuối cô luôn tràn đầy cảm kích với ‘ông cậu tư’, nếu không nhờ có đối phương, cô nhất định không thể nào đi học được.

Đối với cô, ý nghĩa quan trọng nhất của việc lên đại học là được mở rộng tầm mắt. Bằng không nếu như cô chỉ học trung học xong liền ra ngoài đi làm thì có lẽ cô đã kết hôn sinh con từ rất sớm, sống cuộc sống an ổn bình thường. Dù sau này cô sống lại cũng chỉ tiếp tục số phận đi làm công cho người khác chứ sẽ không biến hóa long trời lở đất như bây giờ.

Nhưng cô không nghĩ tới tạo hóa lại trêu người, người nắm đó tài trợ cô đi học thế mà lại là Lục Thành Vũ! Mà bí mật này đời đầu tiên do cô bận bịu với việc học nên không có suy nghĩ nhiều, Lục Thành Vũ đến lúc chết cũng không nói cho cô, mẹ cũng che giấu bí mật này nhiều năm.

“Hóa ra là như vậy, thảo nào...” Nước mắt tranh nhau tràn khỏi hốc mắt. Cô nhớ tới đời đầu tiên, trước khi mẹ mất bà luôn cầm tay cô dặn dò mãi, bảo cô nhất định phải đi thăm Lục Thành Vũ; nhớ tới ánh mắt hoài niệm phức tạp của Lục Thành Vũ lúc gặp mặt trong ngực, nhưng mãi đến cuối cùng cô cũng không nói thẳng ra việc này.

Đường Tâm Duyệt hổ thẹn che mặt, nước mắt lăn chảy xuống xuyên qua kẽ ngón tay. Sao cô có thể đối xử với Lục Thành Vũ lạnh lùng như thế chứ?! Mẹ bảo không muốn cô nợ ơn người khác, thế nhưng món nợ này kéo dài đến tận hôm nay cô mới đột nhiên biết đến!

“Lục Thành Vũ!” Cô đứng trước cửa ra sức gõ lên tấm cửa gỗ cũ nát, vang lên tiếng ‘ầm ầm’ trầm đục. Thế nhưng từ đầu đến cuối không có ai ra mở cửa. Lúc này cô mới chợt nhớ, Lục Thành Vũ đã bán nhà và ruộng đất để lấy tiền rồi, cậu cũng không có ý định trở về nữa.

Người đi ra từ nông thôn không phải đến bước đường cùng tuyệt đối sẽ không bán đất, nó chính là gốc rễ nơi họ yên thân gởi phận sau cùng. Thế nhưng Lục Thành Vũ thậm chí ngay cả nhà mình cũng bán đi thì bên phía cậu ta rốt cuộc là gặp khó khăn lớn đến chừng nào? Nhưng cho dù như vậy, Lục Thành Vũ vẫn muốn tài trợ cô đi học.

“Tại sao... phải làm như thế?” Đường Tâm Duyệt dần dần thu lại cánh tay đã đập cửa đến phát đau, cô cắn môi, để tay lên ngực tự hỏi, Đường Tâm Duyệt có cô tài đức gì mà lại có thể để Lục Thành Vũ vì cô mà làm đến nước này?

Đừng nói mấy chuyện hoang đường gì mà gửi gắm hi vọng trên người cô, cậu thấy cô lên được đại học thì bản thân cũng vui mừng.

Nếu như là cô đơn thuần trước kia thì có lẽ sẽ còn tin. Nhưng trải qua nhiều kiếp, Lục Thành Vũ vì cô mà lựa chọn tiếp tục đi học hoặc không, tới Quảng Đông làm việc hay đi Bắc Kinh, cô nghiêm túc nhìn kỹ lại sau này mới phát hiện, từ đầu đến cuối đối phương đều đuổi theo dấu chân của cô.

Hết thấy mọi việc này, là có thể đơn giản dùng việc gửi gắm hi vọng để giải thích sao?

Cô cũng không phải đứa ngu, chỉ là đối với chuyện tình cảm cô khá lạnh nhạt mà thôi. Giờ phút này, tình cảm của đối phương rõ như ban ngày, rõ ràng đến thế.

...Lục Thành Vũ, là thích cô ư?

Đường Tâm Duyệt không thể nói rõ cảm xúc trong lòng, cô không có cảm giác buồn nôn và chán ghét khi bị tội phạm giết người thích, cũng không có tim đập thình thịch như lần đầu tiên Từ Úy Nhiên tỏ tình. Trong lòng cô như đánh đổ bình gia vị, các loại cảm xúc phức tạp hòa chung một chỗ.

Nhưng cô duy nhất biết một điều, đó là lần này cô không có cách nào trơ mắt thờ ơ nhìn Lục Thành Vũ tiếp tục sa đọa nữa.

Xưa nay cô không thích nhất là nợ người khác, biết đâu không trả nổi nợ tình mà cuối cùng còn nợ thêm những thứ khác nữa.

Có lẽ là do Lục Tú Vân từ chối nên sau này Đường Tâm Duyệt không nhận được tiền của Lục Thành Vũ nữa, cô cũng không hề thấy đối phương.

Một thành phố nhỏ như vậy, ngày ngày có người ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu thấy. Nhưng thành phố này cũng lại lớn đến thế, người không đồng thời xuất hiện cũng không hề gặp nhau.

Qua nửa năm, Đường Tâm Duyệt đã chuyển hộ khẩu cả nhà ra ngoài. Người trong thôn đều nói người nhà họ Đường cuối cùng cũng khổ tận cam lai, có thể một nhà đoàn tụ rồi.

“Chị hai ơi, không phải mẹ nói cha đón chúng ta ra sao, vậy cha đâu rồi? Sao cha không có ở nhà vậy?” Dời đến nhà mới, sau khi hưng phấn ban đầu qua đi, Đường Nham Đường Diễm liền lôi kéo Đường Tâm Duyệt, không ngừng hỏi thăm tin tức của Đường An Lâm.

Đối với hai đứa trẻ chưa từng gặp cha mình, bọn chúng tự nhiên sẽ có một loại tình cảm ngưỡng mộ đối với cha.

Đường Tâm Duyệt thẳng thắn nói, “Có chuyện này lúc trước chị chưa nói cho hai em. Cha không có về, chị và mẹ không còn cách nào khác mới gạt bọn em...” Cô ti mi nói cho hai đứa bé tiền này từ đâu tới, cô lại mua nhà mua cửa hàng như thế nào. Nói dối là việc bất đắc dĩ, miệng hai đứa bé đều không kín, nếu như lúc đầu nói sự thật cho chúng biết vậy thì người trong thôn nhất định đều biết nhà bọn họ có tiền từ trên trời rơi xuống. Số tiền này vốn không nhiều, nếu nhà họ Trương tới mượn tiền, cô có nên cho mượn hay không? Nếu cho mượn, vậy cả thôn tìm tới cửa thì biết làm sao? Bà con trong thôn, không cho mượn thì không tốt, mà cho mượn thì một lần, hai lần... luôn sẽ có ngày *một chén gạo đường ân, một đấu gạo gây thù.

(*Ý nghĩa: Nếu bạn giúp ai đó một việc dù rất nhỏ trong lúc nguy cấp, họ sẽ vô cùng cảm kích bạn. Thế nhưng nếu sau khi họ có thể tự làm được mà bạn vẫn tiếp tục giúp thì bỗng nhiên một lần nào đó bạn không giúp họ, có thể họ sẽ ghi hận với bạn.)

Hai đứa bé thoát đầu sừng sốt, vẻ mặt không biết nên khóc hay nên cười.

Đường Diễm thất vọng ngẩng đầu, nhỏ giọng nói, “Em còn tưởng rằng cha đến đón chúng ta trải qua cuộc sống tốt hơn chứ... Em nhớ cha.”

Đường Nham là con trai tình cảm không có tính tế đến thế, cậu chỉ mất mát một lúc liền lấy lại tinh thần, hưng phấn kéo Đường Tâm Duyệt tới hỏi tới hỏi lui, “Chị! Vậy có phải nhà chúng ta có tiền rồi không? Chúng ta muốn mua cái gì thì mua cái đó?”

“Mua mua mua!” Đường Tâm Duyệt từ trước đến nay không chút nào keo kiệt với em trai em gái mình. Cô lập tức dẫn bọn họ đi dọn phố ăn cơm, đến tối mới xách bao lớn bao nhỏ trở về.

Lục Tú Vân trách Đường Tâm Duyệt quá cưng chiều hai đứa nhỏ, nhưng cô không để tâm.

Nếu như những ngày tốt lành đã định trước là ngắn ngủi, vậy thì lúc hưởng thụ không nên lãng phí thời gian.

Hai năm sau, Đường Tâm Duyệt dựa vào dãy vé số kiếp trước nhớ được, lại trúng thưởng mấy lần, không có ngoại lệ, mỗi kỳ đều có con số bị thay đổi.

Điều này cũng là nhắc nhở cô không thể lúc nào cũng dựa vào trúng số để cải thiện hoàn cảnh sinh hoạt. Nhất định phải có năng lực của bản thân thì mới tốt.

Cô không có ý định bỏ ra quá nhiều công sức vào việc học tập. Phần lớn thời gian cô chú ý đến cổ phiếu, bất động sản, cùng với một ít lĩnh vực đầu tư.

Điều kiện gia đình ngày càng tốt hơn, từ nhà nhỏ đổi thành nhà lớn, cửa hàng dưới danh nghĩa có hơn mười gian, mỗi một tháng chỉ dựa vào tiền thuê thôi cũng xài không hết rồi.

Đường Tâm Duyệt tốn số tiền lớn chuyển em trai em gái vào trường trung học tốt nhất. Cô mời thầy cô nổi tiếng đến dạy thêm, cuối tuần thì dẫn bọn họ đi chơi khắp nơi.

Cô dành cho hai đứa vật chất và yêu mến từ tâm hồn, cô vừa là chị cả, vừa xem hai đứa như con của mình. Bởi cô biết, nếu như chuyện luân hồi vô hạn kia là thật, thì cô định trước không thể nào có con của chính mình.

Sắc trời không còn sớm, bóng đêm bao phủ đất đai, đèn đường sáng lên, cô chạy xe đi về phía trước, gió thu êm dịu thổi lát phất bên tai khiến tóc bay tán loạn.

Cô không ngờ tới lại gặp được người nọ...

“O?” Thời điểm ở giao lộ chờ đèn xanh đèn đỏ, trong lúc vô tình Đường Tâm Duyệt nhìn thấy đối diện có người bước nhanh trên phố, thoáng cái cô nghĩ là Lục Thành Vũ bên hô to mấy tiếng “Lục Thành Vũ!”, xe cô huyền ảo, đối phương dường như hoàn toàn không nghe thấy, trong miệng anh ngâm điếu thuốc, hai tay cầm trong túi quần, đi rất nhanh về một hướng đi xa.

Đến khi đèn đường thay đổi, Đường Tâm Duyệt vội vàng dùng lực đạp ga tăng nhanh tốc độ, chạy như bay về phía đối phương rồi đi.

Trên đường đông nghịt, Đường Tâm Duyệt qua lại không ngớt trong đó, cô vừa chạy xe còn phải chú ý vị trí của Lục Thành Vũ. Lục Thành Vũ lại cứ lựa đường hẻm mà đi, cô chạy xe không qua được phải đi đường vòng, lại sợ mất dấu, gấp đến trên trán cũng rịn mồ hôi.

Thật vất vả thấy Lục Thành Vũ đi vào một quán bida, Đường Tâm Duyệt ngừng lại, lau mồ hôi, nhìn cửa quán bida do dự.

Những năm 1990 phòng game, phòng trà, quán bida nổi lên, những nơi này nhanh chóng trở thành nơi lưu manh trên phố thường đến, chướng khí mù mịt. Đường Tâm Duyệt chưa từng đi vào, cô ngẫu nhiên đi ngang qua bàn bida ngoài trời, những người trẻ tuổi đang chơi cũng sẽ không có ý tốt nhìn cô chăm chăm hút sáo âm cả lên, khiến cô cả người không thoải mái.

Quán bida này bên ngoài có hai cái bàn, mỗi bàn đều có 4-5 người đàn ông trẻ tuổi hoặc ở trần, hoặc vén tay áo lên vừa chơi bida vừa hút thuốc uống rượu, vô cùng náo nhiệt.

“*** mẹ mày!”

“Đồ ngu!”

Dù cách xa, Đường Tâm Duyệt cũng có thể nghe được rõ ràng tiếng quát mắng cười đùa thỉnh thoảng truyền tới từ trong gió, trong lòng cô có chút e ngại.

Nhìn xung quanh nửa ngày, không thấy Lục Thành Vũ từ bên trong đi ra, trái lại cô đứng thật lâu ở nơi này lại không có động tác nào khác dẫn tới chú ý của đám người đánh bida. Họ ríu rít nhìn qua, có người hút sáo một cái, “Người đẹp, lại đây chơi với anh đi.”

“Chỗ anh có rượu này!”

“Ha ha ha” Đám đàn ông lưu manh trên chộc làm mọi người cười phá cả lên.

Đường Tâm Duyệt vội vàng nhảy lên xe phóng đi như một làn khói, chạy ra ngoài rất lâu trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

Mấy đời cô đều không có bất kì qua lại nào với những người ở tầng lớp u tối của xã hội này, lần này nếu không phải muốn bắt chuyện với Lục Thành Vũ thì có đánh chết cô cũng sẽ không đến loại địa phương hỗn loạn đó.

Nhưng thật vất vả mới biết được tin tức của Lục Thành Vũ, cô vẫn muốn thử một lần, cô muốn giúp anh. Ân huệ đã từng thiếu nợ nặng trong lòng cô, khiến lương tâm cô vẫn luôn khó được an ổn.

Ngày hôm sau là chủ nhật, buổi sáng cô chạy xe đến quán bida ngày hôm qua. So với sự náo nhiệt vào buổi tối thì ban ngày quán bida vắng vẻ hơn rất nhiều.

Đứng ngoài cửa, Đường Tâm Duyệt nắm chặt bàn tay đến chảy mồ hôi, xây dựng tốt tâm lý xong cô mới lấy dũng khí đi vào.

Bên trong có mấy bàn bi da màu xanh lá, giờ phút này không có một bóng người, chỉ có một người nam na ná như nhân viên làm việc vừa ngáp, vừa khom người quét dọn tàn thuốc đầy đất. Trong không khí tràn ngập mùi thuốc lá và mùi mồ hôi khó ngửi vừa tiêu tán không lâu.

“Khụ khụ” Đường Tâm Duyệt bị mùi vị khó ngửi này làm không nhịn được ho khan mấy tiếng. Nghe thấy tiếng động, thiếu niên đang quét dọn vệ sinh kia ngồi dậy quay đầu qua nhìn về hướng này, tầm mắt anh rơi vào trên mặt Đường Tâm Duyệt lộ ra vẻ mặt kinh điển, anh ta nhếch môi cười nói, “Người đẹp, có chuyện gì không?”

Đường Tâm Duyệt nhìn anh ta một hồi, người nam kia tuổi không lớn lắm, cả người ốm nhom, áo thun rộng thùng thình mặc trên người, tóc nhuộm thành màu vàng khè, lộ ra một cái đầu thật lớn, mặt mũi có mấy phần quen thuộc.

Đối phương trái lại nhận ra cô trước, kinh ngạc nói, “Đường Tâm Duyệt, chị Tâm Duyệt à? Không phải chứ, sao chị lại tới nơi này?!”

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Editor: Lam

“Cậu là... Lục Đại Đầu?” Đường Tâm Duyệt cũng nhớ ra rồi, đây không phải là người hầu nhỏ đi theo Lục Thành Vũ lúc ở trong thôn – Lục Đại Đầu sao? Tên thật của cậu ta là gì Đường Tâm Duyệt không nhớ, có lẽ là khi còn bé thiếu ăn thiếu mặc, người cậu ta gầy nhom mà đầu lại lớn, nói chung người trong thôn đều gọi cậu ta như thế.

(Đại Đầu: đầu to)

Lục Đại Đầu ngại ngùng sờ đầu, trên mặt lộ ra một chút vui mừng ngoài ý muốn, “Ôi, chị còn nhớ em ư.”

Mọi người đều ra từ một thôn, nhưng Đường Tâm Duyệt lại là người nổi tiếng trong thôn, không ai không biết. Lục Đại Đầu đánh giá cô từ trên xuống dưới, thật lòng khen tặng, “Đã lâu không gặp, chị Tâm Duyệt càng xinh đẹp hơn nha!”

“Cám ơn.” Đường Tâm Duyệt cười cười, cô nhớ Lục Đại Đầu vào năm lớp 4 đã nghỉ học, sau đó không biết xuống núi lúc nào lại đi theo cùng lẫn lộn với Lục Thành Vũ.

Lục Đại Đầu nhìn cô, nữ sinh diễm đạm nho nhã hiền lành vừa nhìn đã biết là học sinh ngoan, khí chất ấy cùng nơi này hoàn toàn khác biệt.

Cậu gãi đầu một cái, cười ngượng ngập nói, “Chị còn đang đi học nhỉ, sao lại chạy tới chỗ này?” Trong giọng nói có mấy phần tò mò.

Đường Tâm Duyệt nhìn bốn phía một chút, “Hôm qua tôi thấy Lục Thành Vũ.”

Lục Đại Đầu sáng tỏ, “Chị tìm anh Vũ à, ngày hôm qua anh ấy trông coi một đêm, hiện tại còn đang ngủ.”

Lục Đại Đầu chép miệng về phía một cửa phòng đóng chặt.

Đường Tâm Duyệt do dự một hồi liệu có nên quấy rầy Lục Thành Vũ không thì Lục Đại Đầu tốt bụng nói, “Nếu không thì có chuyện gì chị nói cho em đi, chờ sau khi anh Vũ tỉnh lại em sẽ chuyển lời lại cho anh ấy.”

Cô nhìn ra được Lục Đại Đầu vẫn có lòng muốn bảo vệ Lục Thành Vũ, chồn chồn lo nghĩ cho Lục Thành Vũ.

Nhưng Đường Tâm Duyệt muốn khuyên Lục Thành Vũ quay về đi học, vẫn nên giáp mặt nói thì hơn.

Vì vậy cô uyển chuyển nói, “Buổi chiều hoặc buổi tối tôi sẽ tới tìm cậu ấy.”

“Chị Tâm Duyệt...” Lục Đại Đầu không đồng ý, giọng nói pha lẫn sự hâm mộ và vị chất, “Chị và bọn em không giống nhau, loại địa phương này chị cũng không nên tới lần nữa đâu.”

Đường Tâm Duyệt siết chặt bàn tay, nhẹ giọng nói, “Chị chỉ là có chuyện muốn trao đổi với Lục Thành Vũ thôi.”

Lục Đại Đầu khó hiểu nói, “Nhưng từ sau khi anh ấy nghỉ học cấp 2 hai người cũng đâu có liên lạc với nhau đâu.”

“Đại Đầu!” Vừa dứt lời, tiếng cười đùa từ sau lưng Đường Tâm Duyệt truyền tới. Đường Tâm Duyệt quay đầu, ngoài cửa có một người đàn ông tóc vàng mặc quần jean rách lỗ chỗ, áo T-shirt hình đầu lâu khoa trương bước vào, gã nhìn thấy Đường Tâm Duyệt thì nhướn mày nói, “Ồ kìa, người đẹp từ đâu tới đây.”

Lục Đại Đầu nhìn như gấp gáp bước tới nghênh đón đối phương, kì thực là đang bình tĩnh che chắn Đường Tâm Duyệt ở phía sau, cậu cười nói, “Anh Phi tới rồi. Anh Vũ còn đang ngủ bên trong.” Cậu không hề nhắc tới Đường Tâm Duyệt.

Trần Phi quả nhiên bị dời sự chú ý, gã không thèm để ý khoát tay, “Cũng đã giữa trưa rồi, nó còn ngủ cái gì nữa.” Gã trực tiếp đi tới đập cửa ầm ầm vang dội, “Lục Thành Vũ, mau dậy cho tao! Đã nói hôm nay phải đi làm việc mà.”

Có thể nhìn ra gã cùng Lục Thành Vũ rất thân cận, đối với hành động đập cửa của gã, Lục Đại Đầu cũng không còn cách nào khác, cậu nhỏ giọng thúc giục Đường Tâm Duyệt, “Chị Tâm Duyệt, chị đi về trước đi. Lát nữa anh Vũ sẽ đến tìm chị.”

“Tôi chờ cậu ta.” Đường Tâm Duyệt kiên định nói, cô cũng không muốn tiếp tục kéo dài hết lần này đến lần khác.

Lục Đại Đầu cào tóc, không khuyên nữa.

Đối với sự miệt mài quấy rối của Trần Phi, bên trong cửa vang lên tiếng quát trách khàn khàn không kiên nhẫn, “Cút!”

Trần Phi dựa vào cửa châm điếu thuốc, hài lòng nhả khói, “Mau ra đây.”

Bên trong vang lên tiếng giường lò xo kèn kẹt, xem chừng Lục Thành Vũ đã dậy rồi, Lục Đại Đầu đi vào nhỏ giọng nói, “Anh Vũ, Đường Tâm Duyệt ở bên ngoài chờ anh.”

Giọng nói bên trong lặng im một hồi, “Đã biết. Cậu dẫn cô ấy ra ngoài trước đi.”

“Được.” Lục Đại Đầu nghe dặn dò xong, xoay người muốn dẫn Đường Tâm Duyệt rời khỏi quán bida trước – cậu và Lục Thành Vũ đều nghĩ như nhau, nơi này tốt xấu lẫn lộn, tuy buổi sáng vắng người nhưng lỡ như có những người khác tới gặp Đường Tâm Duyệt thì không được tốt lắm.

Không nghĩ tới vẫn chậm một bước, Trần Phi cười đùa giương hai cánh tay ngăn Đường Tâm Duyệt lại, “Người đẹp khoan đi đã, nếu đã đến rồi, chờ một lát đi ăn cơm trưa chung đi.”

“Không được.” Đường Tâm Duyệt lui về sau một bước, ánh mắt đánh giá của Trần Phi khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Lục Đại Đầu khuyên nhủ, “Anh Phi à, Đường Tâm Duyệt không phải những nữ sinh kia... Cô ấy còn phải về đi học, hôm nay cô ấy có chuyện đến tìm

anh Vũ thôi.”

Trần Phi tự nhiên cũng nhìn ra, thế nhưng những người như bọn họ đã gặp qua nhiều đàn bà trang điểm đậm xinh đẹp rồi, giờ nhìn thấy Đường Tâm Duyệt thoải mái sạch sẽ không nhận được muốn thỏa cơn thèm, “Anh thì lại thế nào? Nếu là bạn của Lục Thành Vũ thì cũng là bạn của Trần Phi anh!” Trần Phi vỗ ngực thề thốt, “Em gái có chuyện gì cứ báo tên anh Phi này đây, cả khu vực này anh đây bảo bọc cho em!”

Đường Tâm Duyệt: “...Không cần đâu.” Một giây đồng hồ đã thăng cấp thành anh trai em gái rồi, tốc độ này cũng quá nhanh đi.

“Àm” Cửa chốt bị đẩy ra từ bên trong, Lục Thành Vũ mặt lạnh đi ra, không chút khác khí nói, “Trần Phi mày cút xa ra cho tao.”

Đường Tâm Duyệt giương mắt, hai người bốn mắt nhìn nhau. Lần cuối cùng gặp anh trong trí nhớ cũng là ngày anh thôi học cấp 2 hai người nói chuyện với nhau ở hành lang mà thôi.

So với khi đó, Lục Thành Vũ cao hơn rất nhiều, khuôn mặt góc cạnh càng rõ ràng mạnh mẽ, bao bọc lấy đôi chân dài là quần jean rộng rãi, trên người mặc áo ba lỗ màu trắng bên ngoài là chiếc áo sơ mi đen, hiện ra cơ ngực rắn chắc.

Lục Thành Vũ không nhuộm tóc giống như Trần Phi, tóc đen hơi dài, là kiểu tóc của Trịnh Y Kiện trong《Người trong giang hồ》lưu hành nhất hiện giờ.

Tầm mắt đối diện nhau, đáy mắt Lục Thành Vũ lướt qua một chút kì lạ, anh cau mày, “Đường Tâm Duyệt?”

Đường Tâm Duyệt nói, “Ừ, tìm cậu có chút việc.”

Lục Thành Vũ nhìn cô một cái, tò ý bảo cô đi ra ngoài, “Đi thôi, ra bên ngoài nói.”

Anh xoay người đi về phía ngoài cửa, Đường Tâm Duyệt muốn đi theo phía sau, Trần Phi lại cột nhà đòi đi cùng, “Ê Vũ, điểm phúc không ít nha. Để tao với em đầu cũng thân cận chút đi.”

“Trần Phi.” Lục Thành Vũ nghiêng đầu, thanh âm lạnh xuống, kêu cả tên lẫn họ của Trần Phi. Bởi vì do chiều cao nên Đường Tâm Duyệt không chú ý đến ánh mắt của Lục Thành Vũ, thế nhưng cô cũng chậm chạp phát hiện Trần Phi và Lục Đại Đầu ở sau lưng chốt im lặng.

Đến khi hai người đi ra ngoài, phòng bida khôi phục lại sự yên tĩnh.

Lúc này Trần Phi mới thờ phào, vỗ ngực nói, “Hừ chết tao rồi, vừa rồi mày có nhìn thấy ánh mắt của thằng Vũ không? Năm ngoái lúc cầm chai dọa người ta khai cũng không thấy nó dữ như vậy.”

Thật giống như chó sói bảo vệ con của mình, mũi nhọn ác liệt trong mắt gần như muốn chém người.

Trần Phi tò mò lấy cùi chỏ đụng Đại Đầu, hứng thú dò hỏi, “Tao chưa từng thấy thằng Vũ che chở ai như vậy. Đó là bạn gái nó à? Tao chưa từng thấy qua nha.”

Đại Đầu lắc đầu, “Không phải bạn gái.” Cậu nghiêm túc nói, “Chị Tâm Duyệt là người đi ra từ cùng thôn với em và anh Vũ, không phải người cùng thế giới với chúng ta. Anh Phi không nên trêu chọc chị ấy.”

Nghe thấy giọng điệu trịnh trọng của Đại Đầu, lúc này Trần Phi mới nghiêm túc nhìn Đại Đầu, khoe miệng nhếch lên, “Á à ~ Hóa ra là vậy ~” Cánh tay dài duỗi ra móc lấy cánh tay của Đại Đầu, Trần Phi thần thần bí bí hỏi, “Thằng Vũ thích cô ấy hả? Chắc chắn, không nghĩ tới còn có phụ nữ nó không lấy được nha.” Hoàn toàn là đáng về xem nào nhiệt không sợ lớn chuyện.

“...” Đại Đầu không biết nói gì, “Không có chuyện đó đâu.” Cậu đẩy tay Trần Phi ra, “Em phải đi quét nhà.”

Đại Đầu tiếp tục làm việc. Trần Phi chuẩn đi nghe lén.

...

Lục Thành Vũ dẫn Đường Tâm Duyệt vào hẻm nhỏ bên cạnh, phía bên cạnh là khu cải tạo thành phố cũ, chung quanh lộn xộn bẩn thỉu, ban ngày cũng ít có người đi ngang qua.

“Có chuyện gì không?” Hai tay Lục Thành Vũ đút trong túi quần, anh nghiêng đầu, vẻ mặt lạnh nhạt.

Đường Tâm Duyệt lấy bức thư trong túi đưa cho Lục Thành Vũ, cô chú ý thấy ánh mắt Lục Thành Vũ lúc nhìn thấy bức thư nhanh chóng co lại. Cô nói, “Cái này trả lại cho cậu, cảm ơn nhiều.”

Lục Thành Vũ không nhận lấy, anh cười với giọng châm biếm, “Thế nào, cậu chê tiền này không sạch à?”

“Không phải!” Đường Tâm Duyệt trả lời cực nhanh, cô chú ý thấy Lục Thành Vũ nhíu mày khi nghe vậy, cô nói tiếp, “Tôi ở bên ngoài dạy kèm tại nhà, tiền kiếm được cũng đủ dùng rồi. Thế nên không cần đâu... Còn nữa, tôi là thật lòng thật ý cảm ơn cậu.”

Ánh mắt cô chân thành, Lục Thành Vũ nhìn cô chăm chú một hồi mới đưa tay nhận bức thư. Anh tiện tay nhét vào trong túi quần, đôi chân dài vừa nhấc lên định đi, không biết là trấn an Đường Tâm Duyệt hay là tự giễu bản thân, “Cậu yên tâm, sẽ không có lần sau đâu.”

“Chờ một chút!” Đường Tâm Duyệt gọi anh lại, nhìn vào trong mắt anh, “Lục Thành Vũ, cậu trở về đi học đi.”

Trên mặt Lục Thành Vũ thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, ngay sau đó anh cười, “Đường Tâm Duyệt, cậu nói đùa đấy à.”

Đường Tâm Duyệt nói, “Mấy năm nay hoàn cảnh nhà tôi tốt lắm. Tôi có thể tài trợ học phí và tiền sinh hoạt cho cậu...” Cô chân thành nói, “Cậu trở về đi học đi, cậu đỉnh cả đời đều giống thế này sao?”

Nụ cười trên mặt Lục Thành Vũ biến mất, anh dựa vào vách tường, mò thuốc lá và bật lửa trong túi, tầm mắt dừng lại trên người Đường Tâm Duyệt đứng trước mặt một chút lại nhét chúng vào trong, không kiên nhẫn nói, “Tôi cùng lắm chỉ đưa cậu hai trăm đồng thôi, cậu liền cảm thấy mình có nghĩa vụ phải kéo tôi trở về con đường đúng đắn? Đường Tâm Duyệt cậu hẳn rồi không có chuyện gì làm à.”

Trong lòng Đường Tâm Duyệt thầm nói đương nhiên là không phải, nhưng món nợ chưa trả kiếp trước khiến cô luôn cảm thấy khó chịu trong lòng. Cô cúi đầu, hơi cảm thấy không biết nên làm gì, “Tôi không hiểu, rõ ràng có lựa chọn tốt hơn, sao cậu cứ nhất định phải chọn con đường tồi tệ nhất chứ...”

Lục Thành Vũ nhìn cô chăm chú, bỗng nhiên anh trầm giọng nói, “Tôi đã từng nói, có những người, chỉ có thể đi con đường này mà thôi.”

Giọng nói mang theo tự giễu sâu kín chui vào trong lỗ tai Đường Tâm Duyệt khiến cô cảm thấy chua xót khó hiểu. Cô nắm chặt bàn tay, bác bỏ, “Không phải thế! Nếu cậu chịu trở về đi học, con đường sau này nhất định sẽ không giống!”

Lục Thành Vũ giễu cợt, “Cậu suy nghĩ quá ngây thơ rồi. Tôi ở cái tuổi này mà cậu bảo tôi về trường cấp 2 ngồi học chung với những thằng nhóc lo chơi kia?”

Đường Tâm Duyệt cảm nín, quả thật đối với Lục Thành Vũ đang tuổi trẻ khí thịnh mười bảy mười tám tuổi mà nói thì suy nghĩ này không thể nào tiếp nhận được.

“Cho dù không đi học thì làm những chuyện khác cũng tốt...”

Lục Thành Vũ cười, “Không trình độ không học vấn, tôi có thể làm gì?” Anh nghiêng người về phía trước, không nháy mắt nhìn cô chăm chăm, cười lạnh tăng nhanh tốc độ nói, “Huống chi tôi đã đi lên con đường này, không phải tôi muốn rút lui là được.”

Cả người anh không có gì, chỉ dựa vào dũng cảm tàn nhẫn đi theo đại ca đánh nhau lẫn lộn trong xã hội, đã đắc tội với rất nhiều người. Anh rất vất vả mới có vị trí như ngày hôm nay, nếu như hiện tại rút lui, bất kể thế nào anh cũng sẽ không có kết quả tốt.

Những lời này anh không thể nào nói tí mỉa mai với Đường Tâm Duyệt, thế nhưng Đường Tâm Duyệt cũng nghe ra ẩn ý trong đó.

“Nhưng mà...” Cô vẫn muốn khuyên giải an ủi, nhưng nhìn vẻ mặt u ám châm biếm của Lục Thành Vũ cô lại im miệng. Cô chưa từng tiếp xúc với những thứ đen tối dưới tầng đáy xã hội, không ngờ Lục Thành Vũ lại lún sâu đến vậy.

Cô cứ nghĩ thay đổi số mạng rất đơn giản, không phải cô đã liên tiếp thay đổi cuộc sống của mình và người nhà đấy sao? Tại sao đến lượt Lục Thành Vũ thì cho dù dùng bất kỳ cách nào cũng không thể thay đổi được chứ.

“Cậu trở về đi.” Lục Thành Vũ thấy cô cúi đầu im lặng không nói, sắc mặt lạnh lùng dịu đi, anh dịu giọng nói, “Cậu cố gắng học thật giỏi vào, nơi này không phải là chỗ cậu nên tới đâu, đừng tới nữa.”

Đường Tâm Duyệt mấp máy môi, cuối cùng chỉ thờ dài. Cô và Lục Thành Vũ không thân quen mấy, cô lấy tư cách và lập trường gì mà xen vào việc của anh chứ.

“Gặp lại sau.” Cô rầu rĩ không vui xoay người định đi.

Lục Thành Vũ nhìn chăm chú bóng lưng nhỏ gầy của thiếu nữ, bỗng anh mở miệng nói, “Sao đột nhiên cậu muốn lo chuyện của tôi?”

Đường Tâm Duyệt cắn môi, “Tôi chỉ tiếc thay cậu. Lúc đó nếu cậu không đột nhiên nghỉ học thì hiện tại hẳn là cũng đang ngồi trong trường thi đại học giống tôi rồi.”

Lục Thành Vũ dường như cười một cái, “Thế nên đây cũng là số mệnh.” Anh vẫy tay với Đường Tâm Duyệt, “Đi thôi.”

Đường Tâm Duyệt yên lặng rời đi, cô đã đi rất xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt ngưng tụ phía sau lưng, tựa như năm đó khi cô thăm tù xong rời đi, anh cũng lặng im đưa mắt nhìn cô đi xa.

Khuyên cũng đã khuyên rồi, chỉ là đối phương không muốn thoát ra khỏi bùn lầy thôi.

Chính Lục Thành Vũ không muốn, Đường Tâm Duyệt có suy nghĩ nát óc cũng không thể nào tìm được cách giúp anh.

Cô không thể làm gì khác hơn là dành chút thời gian tới quán bida thêm một chuyến nữa, nhưng đúng lúc Lục Thành Vũ không có ở đấy, cô kín đáo đưa bì thư đựng tiền cho Đại Đầu, nhờ cậu chuyển giao cho Lục Thành Vũ.

Lúc này mới xem như giải quyết nỗi lòng này.

Cô đã định trước không thể nào đáp lại tình cảm của Lục Thành Vũ, thế nên cũng chỉ có thể dùng nhiều tiền bồi thường lại một chút mà thôi.

Nhưng lại không nghĩ đến, cách ngày Lục Tú Vân nhận được một xấp tiền nguyên xi trong túi đựng báo từ thùng đựng báo.

“Tâm Duyệt, đây là?” Lục Tú Vân biết chuyện Đường Tâm Duyệt đưa tiền cho Lục Thành Vũ, đối với hai mẹ con bà tình nghĩa này nhất định phải trả. Năm đó Lục Thành Vũ không biết người nhà họ Đường có tiền còn yên lặng tài trợ, có thể thấy tâm ý trong đó.

“Cậu ta lại trả lại cho con?” Đường Tâm Duyệt nhìn hai chục ngàn đồng, giận không có chỗ trút, “Cậu ta không cần?! Cậu ta vậy mà lại không cần! Cậu ta cứ nhét vào trong hòm nhận báo chứ cũng không định đến gặp mặt trả lại?”

Đừng nói là cô EQ thấp không hiểu được tình cảm của Lục Thành Vũ, cô căn bản là không nhìn ra anh ta có điểm nào có cảm tình với cô!

Lúc thì cô đi đâu anh ta liền đến đó, yên lặng giúp đỡ đáng về tình thâm ý nặng; lúc cô chủ động đến cửa khuyên nhủ thì anh ta lại lãnh đạm vô cùng. Rõ ràng Lục Thành Vũ có thể mượn cơ hội này để chạm mặt, thế mà anh ta lại tránh không gặp mặt cô!

Cô thật sự không hiểu nổi Lục Thành Vũ rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì!

“Con không muốn quản anh ta nữa!” Tấm lòng tốt lại đổi lấy kết quả này, Đường Tâm Duyệt rất tức giận, cô thế không muốn để ý đến Lục Thành Vũ nữa!

Nửa năm sau, Đường Tâm Duyệt tham gia thi vào trường đại học, thuận lợi vào được trường đại học trọng điểm tốt nhất trong tỉnh.

Đời này cô không định rời khỏi Tứ Xuyên, cả nhà cùng ở chung một chỗ, cùng nhau vui vẻ là quá đủ rồi.

Cuối tháng tám cả nhà sắp dời lên tỉnh. Trước khi đi, Đường Tâm Duyệt vẫn không nhận được cầm tiền đi tìm Đại Đầu, bảo cậu đưa cho Lục Thành Vũ.

Đại Đầu dờ khóc dờ cười, “Chị Tâm Duyệt à, chị tha cho em đi! Tiền này em không thể giúp chị nhận được. Lần trước em đã bị anh Vũ mắng gằn chết rồi!”

Đường Tâm Duyệt cứng rắn nhét vào trong tay cậu, “Cậu giúp tôi đưa cho anh ta đi, nói sau lần này anh ta cũng không thể nào trả lại được đâu. Thế nên cũng tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa.”

Đại Đầu sưng sốt một hồi, “Chị có ý gì?”

Đường Tâm Duyệt cười cười, “Tôi phải đến Tứ Xuyên đi học, cả nhà cũng sẽ chuyển qua đó. Sau này chắc sẽ không quay về nữa.”

Đại Đầu chấp tay sau lưng không chịu nhận tiền, “Chị Tâm Duyệt, em thật sự vui vì chị có thể lên đại học... Tiền này chị lấy về đi. Thật ra thì hiện tại anh Vũ không có thiếu tiền đâu.”

Đại Đầu sống chết không chịu nhận, Đường Tâm Duyệt không có cách nào, chỉ đành vội vã nhét xấp tiền bọc giấy báo lên trên quầy, sau đó chạy đi.

“Aizz chị Tâm Duyệt! Chị chờ em với!” Đại Đầu tỉnh lại, cầm tiền chạy ra đuổi theo nhưng không kịp, cậu ảo não nắm tóc.

“Lần này xong rồi!” Đường Tâm Duyệt nhảy lên như trút được gánh nặng.

Mà Đại Đầu ôm xấp tiền kia, đau khổ ôm đầu, “Làm thế nào bây giờ, chút nữa anh Vũ mà biết chị Tâm Duyệt lại đến đưa tiền sẽ mắng mình chết mất!”

Tháng mười, hương hoa mộc tê thoang thoang trong gió, lá thu vàng xào xạc. Một chiếc xe lửa xanh biếc từ thành phố Quảng Đông đi về phía Tứ Xuyên.

“Com hộp, nước suối, mì ăn liền đây.” Nhân viên phục vụ trên tàu đẩy xe thức ăn đi giữa chuyển tàu vắng vẻ bán chút đồ ăn vặt.

Lúc này không phải ngày Tết cũng không phải ngày lễ, trên tàu cũng không có bao nhiêu người.

“Hai hộp com” Một cái tay từ chỗ ngồi vươn ra, người đàn ông đầu đình khá to nhận lấy hai hộp com nhân viên phục vụ đưa tới, đưa tiền, rồi đưa một hộp com trong đó đến trước mặt người đàn ông đối diện, “Anh Vũ, ăn com.”

Lục Thành Vũ nhìn chăm chú phong cảnh bay như tên bắn bên ngoài cửa sổ, nghe vậy mới quay mặt sang, cầm đĩa Đại Đầu dọn xong, im lặng không lên tiếng ăn com.

Đi xe lửa từ Quảng Đông đến Tứ Xuyên cần hơn năm tiếng.

Đại Đầu vừa lừa com, vừa không nhận được nhiều lần truy hỏi, “Anh Vũ, anh suy nghĩ kĩ rồi chứ? Chúng ta rất vất vả lăn lộn được chút danh tiếng ở Quảng Đông, giờ lại vứt bỏ tất cả đi Tứ Xuyên sao? Là vì cái gì chứ?”

Lục Thành Vũ thản nhiên nói, “Tôi đã từng nói rồi, nếu cậu không muốn đi tôi cũng không miễn cưỡng.”

Đại Đầu rục cổ lại, ngượng ngừng giải bày, “Em không có ý đó. Lúc đầu anh dẫn em xuống núi, đánh nhau cũng che chở cho em, em đã thề sau này theo anh lẫn lộn, anh đi đâu em liền đi đó. Em chỉ không hiểu nếu như trả tiền lại cho chị Tâm Duyệt là xong, thì sao chúng ta lại phải đến nơi này lẫn lộn chứ?”

Lục Thành Vũ không bị lay chuyển, chỉ khi nghe thấy cái tên quen thuộc anh mới cau mày trách mắng, “Không hiểu thì cứ lo mà ăn cơm đi.” Ý bảo cậu im miệng.

“Em ăn, em ăn đây!” Đại Đầu vội vàng vùi đầu vào trong hộp cơm, không dám chọc đại ca của mình không vui nữa.

Lục Thành Vũ ăn được vài miếng đồ ăn nguội lạnh, không có khẩu vị gầy gầy đôi đũa, bỗng anh ném hộp cơm qua một bên, lấy điều thuốc từ trong túi áo ra châm.

Trong ngực anh cất một bì thư dày, nó cũng là mục đích anh đến Tứ Xuyên.

Anh không biết Đường Tâm Duyệt hết lần này đến đưa tiền cho mình là có ý gì. Có lẽ là thương hại chăng? Anh đi về phía nam cũng không có ý nghĩ gì khác, anh chỉ muốn gặp cô một lần trả tiền lại rồi quay về.

Sau đó có thể cảm thấy ở đó cũng tốt, dù gì ở trong cùng một thành phố, hô hấp cùng một bầu không khí. Biết đâu thỉnh thoảng đi trên đường gặp còn có thể mỉm cười chào hỏi lẫn nhau là tốt rồi.

Trường X là là trường đại học nổi tiếng lâu năm. Lúc này đúng lúc tan học, học sinh ôm sách, tụ năm tụ ba cười nói đi ra sân trường đến phố ăn vặt nổi tiếng bên ngoài ăn tối.

“Tâm Duyệt, chúng ta ăn cái gì đây?” Nữ sinh chung phòng ngủ với Đường Tâm Duyệt cười hỏi hai nam sinh chơi thân cùng lớp đang cùng đi trên đường.

Nam sinh nói chen vào, “Đi ăn mì hầm nòi đất đi, nghe nói có quán mới mở ăn ngon lắm.”

Một nam sinh khác nhướn mày hỏi, “Tâm Duyệt, cậu thấy thế nào?”

Đường Tâm Duyệt cười cười, “Tôi sao cũng được, tùy các cậu thôi.”

“Từ trước đến nay Tâm Duyệt đều dễ thế đấy ~ Quá dễ nuôi mà.”

“Ăn lâu đi.”

Đường Tâm Duyệt nghe bạn bè thảo luận buổi tối ăn gì, khoe miệng cô vẫn luôn nở nụ cười điềm tĩnh.

Cuộc sống đại học yên bình thanh thản, không có áp lực học tập và sinh hoạt, lần đầu tiên Đường Tâm Duyệt thoải mái vui vẻ hưởng thụ cuộc sống đại học.

Cô rất điệu thấp, không hề bộc lộ tài năng của bản thân, thành thạo hòa mình vào bạn bè xung quanh, quan hệ với mọi người rất tốt.

Ra tới cổng trường, đột nhiên Đường Tâm Duyệt cảm nhận được có tầm mắt dừng lại trên người mình, cô quay đầu nhìn lại, đập vào mắt đều là tốp ba tốp năm sinh viên.

“Sao vậy Tâm Duyệt?” Bạn cùng phòng sôi nổi kéo tay cô.

Đường Tâm Duyệt lắc đầu, “Vừa rồi mình cảm thấy giống như có ai đó đang nhìn mình.”

Vương Lam định đặc nói, “Nhìn lên cậu không phải rất bình thường à? Bạn học hoa khôi thân ái của tớ, số người mỗi ngày lén lút nhìn cậu chăm chú, tò mò với cậu không phải rất nhiều à!”

Giọng nói của cô gái có chút hâm mộ, nhưng hoàn toàn không có ghen tị.

Nói đùa chứ, chênh lệch một chút xíu mới có thể ghen tị, chứ nếu khác nhau một trời một vực thì cũng chỉ có thể ngẩng đầu nhìn lên mà thôi.

Đường Tâm Duyệt vừa vào đại học đã được phong làm hoa khôi của trường, thành tích toàn hệ hàng năm đều đứng đầu, lối ăn mặc trang điểm mặc dù không phải toàn nhãn hiệu nổi tiếng nhưng cũng có thể nhìn ra được giá cả không rẻ, khí chất xuất chúng có thể thấy điều kiện gia đình cũng không kém. Cô làm người lại khiêm tốn, cho dù là nữ sinh cũng không ghen tị nổi với cô.

Vương Lam sắp tới, thân thiết ôm cánh tay Đường Tâm Duyệt, “Mình nói đúng không?”

Đường Tâm Duyệt đùa giỡn vỗ Vương Lam một cái, “Cậu đừng có chọc mình.”

Cô cũng không quá để ý những ánh mắt nhìn trộm đó.

Sống lại lần này đến lần khác như rửa sạch phấn hoa*, cho dù cách ăn mặc hay khí chất của cô đều cao hơn đời trước một phần.

(*Ý nói rửa đi nguy trang bên ngoài, không trang điểm, không có tâm cơ, trong sạch thoát tục, khí chất thanh nhã như cúc. Là tư tưởng triết học của Đạo gia.)

Xung quanh đương nhiên không thiếu người theo đuổi, nhưng cô vừa nghĩ đến dù đời người có huy hoàng đến đâu đi nữa thì đến 26 tuổi cũng sẽ bị đánh trở về như cũ, thế nên cô không hứng thú cũng không thể nào có được tình yêu có kết quả.

“Đi ăn mì hầm nôi đất đi.”

“Được thôi ~ Nữ thần nói cái gì thì chính là cái đó.”

Mấy người cười nói đi xa, lúc này một bóng người mới bước ra từ cây đa sau cổng trường, anh bình tĩnh ngắm nhìn bóng lưng của cô, ánh mắt như đêm đen trầm lắng, khuôn mặt lạnh lùng không có cảm xúc, đôi tay giấu trong túi siết chặt, xương ngón tay hiện lên rõ ràng.

Anh và cô từ lâu đã là người của hai thế giới.

Điều đó không có lúc nào rõ ràng hơn giờ phút này.

Lục Thành Vũ thu hồi ánh mắt, anh xoay người sải bước rời đi, lưu lại tàn thuốc đầy đất.

Ngày hôm sau, Đường Tâm Duyệt từ chỗ thầy giáo nhận được một phong thư, không có dấu bưu điện cũng không có địa chỉ, cô tò mò mở ra nhìn thử thì bên trong rơi ra một tờ chỉ phiếu hai mươi ngàn đồng.

Đường Tâm Duyệt lập tức nghiêng răng nghiêng lợi, “Lục Thành Vũ!!!”

Cô cũng đã đi tới thành phố cách Quảng Đông mấy trăm cây số, cũng không để lại địa chỉ gì, xa đến thế mà anh ta cũng có thể tìm được trường học để tới dò la khối học cùng lớp của cô, cứ cố chấp phải trả tiền lại cho cô à!

Chịu phải lần này, cô hoàn toàn bỏ đi ý tưởng đưa tiền cho Lục Thành Vũ. Không thể đưa tiền, thiếu nợ ân tình thì rốt cuộc phải trả thế nào?

Trước đây Đường Tâm Duyệt có mua hai cửa hàng mặt tiền vị trí tốt nhất ở quảng trường thương mại. Sau này nơi đó sẽ được xây dựng thành đường dành cho người đi bộ nổi tiếng nhất toàn quốc, đến lúc đó cho dù muốn mua cũng không có giá như hiện tại đâu.

Sau khi mua rất nhanh đã có thể cho thuê, tiền thuê mỗi một tháng có đến mấy trăm ngàn, cho dù cả nhà cô cả đời không làm việc cũng không cần lo về vấn đề ăn mặc.

Hai đứa bé thi đậu vào trường trung học tốt nhất trong thành phố, Đường Tâm Duyệt không có quá nhiều yêu cầu đối với thành tích của họ, cô càng muốn hai đứa có thể đi trải nghiệm cuộc sống khác nhau nhiều hơn.

Ảnh hưởng lớn nhất nhiều lần sống lại mang đến cho cô chính là được mở rộng tầm mắt.

Người bình thường và gia đình giàu có thật ra khác nhau là ở cái căn bản. Lúc người bình thường đến trường hoàn thành từng cuộc thi thì gia đình người giàu có càng chú trọng cung cấp cho con cái không gian rộng lớn để họ có thể phát hiện sở trường của mình từ khi còn bé, xem bản thân cảm thấy hứng thú với cái gì rồi từ đó có thể biết sau này mình rốt cuộc muốn gì để càng phấn đấu hơn.

Cô thường xuyên dẫn hai đứa bé đến hội âm nhạc, nhà thi đấu để giúp họ khai thác sở thích hứng thú của từng người. Không lâu sau, Đường Diễm chọn học khiêu vũ và đàn piano, Đường Nham chọn Taekwondo.

Đến mỗi cuối tuần, lúc con cái nhà khác bận rộn đến lớp học thêm thì hai đứa lại tham gia huấn luyện ngoài giờ học.

Theo tuổi tác tăng dần, Đường Diễm dần dần trở nên duyên dáng yêu kiều, là đội trưởng của đội nhảy trong trường, là nông cốt văn nghệ đã tham gia rất nhiều buổi biểu diễn. Khi chuyển trường đến đây, Đường Diễm từng bị bạn học xa lánh tự ti đã sớm trở nên kiêu ngạo và tự tin, cô bé từ vệt con xấu xí đã lột xác trở thành thiên nga trắng.

Mà điều kiện gia đình ngày càng tăng, Đường Nham trở nên rất tốt, cậu chưa tới 16 tuổi đã cao 1m8, hơn nữa vì thích vận động nên vóc người cường tráng. Dưới sự dạy dỗ của Đường Tâm Duyệt, cậu thân sĩ lễ độ, gia cảnh giàu có, cộng thêm tướng mạo đẹp trai như ánh mặt trời, là nhân vật quan trọng có sức ảnh hưởng trong trường học.

Đường Tâm Duyệt phát hiện hai đứa càng xuất chúng hơn so với kiếp trước khiến cô không khỏi cảm khái tiềm lực của con người quả nhiên là vô hạn.

Lần này Đường Tâm Duyệt không có tâm tình gây dựng sự nghiệp gì, cô chỉ muốn thỏa sức hưởng thụ cuộc sống, mỗi khi đến kì nghỉ đông và nghỉ hè cô đều sẽ dẫn người nhà ra ngoài du lịch.

Lục Tú Vân không chịu nổi cuộc sống nhàn rỗi không có việc gì làm ở nhà, Đường Tâm Duyệt dứt khoát làm đại lý cho một hãng quần áo, dẫn một

người chuyên kinh doanh từ cửa hàng về để Lục Tú Vân phụ trách kinh doanh cửa hàng.

Đến tháng tốt nghiệp, cô thấy trên báo đưa tin tối hôm qua ở công trường nào đó xảy ra sự kiện đánh nhau bằng vũ khí, trong đó còn có người mất mạng.

Từ Xuyên cuối những năm 1990, xã hội hỗn loạn rồi ren, phim ‘Người trong gang hồ’ nổi tiếng khiến một số người lẫn lộn trong bang phái cảm thấy hãnh diện, thường xuyên xảy ra chuyện tụ tập đánh nhau.

Tết đến Đường Tâm Duyệt dẫn Lục Tú Vân về thôn Đại Dược gỡ tổ gấp di Trần mẹ của Đại Đầu, qua lời thuật lại nước mắt đầy mặt của đối phương cô mới biết Đại Đầu và Lục Thành Vũ cũng bị liên lụy vào trong vụ án đó...

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Editor: Lam

Mấy năm trước Lục Thành Vũ và Đại Đầu đến Từ Xuyên, anh thuê thợ xây công trình, tự mình làm một chủ thầu nhỏ.

Mới bắt đầu, Lục Thành Vũ dẫn Đại Đầu kiếm được không ít tiền. Đại Đầu hiểu thuận, thường xuyên gửi tiền về cho mẹ cậu. Chồng đi Trần mất sớm, có đứa con trai có triển vọng như vậy gặp ai cũng khen. Lúc ấy người trong thôn còn thấy mà thèm được như bà, có người còn lăm bằm muốn Lục Thành Vũ dẫn con mình ra ngoài làm ăn.

Nhưng những người làm thuê và cả chủ thầu ít nhiều đều có dính líu tới xã hội đen. Đường Tâm Duyệt đoán Lục Thành Vũ cũng thế.

Trong quá trình tranh đoạt công trình, bọn họ và một nhóm khác nhiều lần phát sinh va chạm. Mỗi thù cũ này về sau càng kết càng sâu. Vào một lần tranh đoạt mới làm ăn, người hai băng lao vào đánh nhau, trong lúc hỗn loạn không biết ai đã móc dao gọt trái cây đâm người dẫn đầu bên kia mấy nhát, đối phương bỏ mạng tại chỗ, những công nhân khác người thì chạy, kẻ thì bị bắt.

Lục Thành Vũ xem như là đầu sỏ của nhóm, còn là nghi phạm bị hiềm nghi là giết người nhất nên bị cảnh sát tổng vào ngục giam.

Đại Đầu cùng với mấy đàn em khác vẫn không biết tung tích.

Đường Tâm Duyệt thật sự không hiểu nổi sao mỗi lần Lục Thành Vũ đều có thể tự làm mình vô tù chứ?!

Trên đường từ thành phố Quảng Vinh về Từ Xuyên, Lục Tú Vân thấy Đường Tâm Duyệt vẫn luôn ngăn người không nói lời nào, bà thở dài, “Con muốn đi thăm cậu ta thì đi đi.”

Đường Tâm Duyệt hoàn hồn, về mặt đầy kinh ngạc, “Mẹ...”

Lục Tú Vân than thở, khoát tay nói, “Lúc xưa mẹ không muốn nói cho con việc Lục Thành Vũ đưa tiền trợ giúp con đi học là vì không muốn để con và cậu ta có quá nhiều dính líu. Cái loại nợ ơn người khác này rất khó trả hết. Thế nên lúc ấy mẹ đã từ chối cậu ta.”

Đường Tâm Duyệt cười khổ, nhưng mẹ không biết là món nợ này cô đã sớm thiếu anh ta rồi.

Lục Tú Vân nói, “Mẹ biết tính của con, nếu không cho con đi thăm con nhất định sẽ canh cánh trong lòng. Con cứ đi đi, dù gì người ta cũng đã từng muốn giúp đỡ con. Người nhà chúng ta phải hiểu được có ân phải trả.”

Đường Tâm Duyệt gật đầu, “Con hiểu.” Cô còn đang nghĩ cách để trốn mẹ đi thăm Lục Thành Vũ đây này, không ngờ vấn đề này lại được giải quyết dễ dàng.

Đường Tâm Duyệt trấn trở mới hỏi thăm được trại tạm giam nơi Lục Thành Vũ bị giam, lại phải nộp các loại văn bản thủ tục thăm tù các loại, đến hơn một tháng sau cô mới thấy được Lục Thành Vũ.

“Đường Tâm Duyệt?” Cách tấm kính chống đạn thật dày, Đường Tâm Duyệt nhìn thấy trên mặt anh thoáng qua vẻ bất ngờ, “Sao lại là cậu?”

Bầu không khí trong ngục giam trang nghiêm đầy ngột ngạt, khiến lòng người nặng nề. Đường Tâm Duyệt nói, “Lúc tôi về quê có nghe người ta nói cậu giết người...”

Lời còn chưa dứt, Lục Thành Vũ đã ngắt lời, “Tôi không có giết người.”

Đường Tâm Duyệt quan sát vẻ mặt của anh, ánh mắt anh hững hờ, “Tôi cũng không phải là mấy thẳng thớm hành động theo cảm tính, đánh nhau để lấy

mạng người. Mục đích tôi đánh nhau chỉ để uy hiếp đối phương, bình thường đều dùng ống thép hoặc là côn gỗ hay các loại vũ khí cùn, sẽ không dùng tới vũ khí sắc nhọn.”

Đường Tâm Duyệt hỏi, “Tôi thấy trên báo nói con dao dùng để giết người ở hiện trường là của cậu.”

“Đúng là của tôi.” Lục Thành Vũ nhếch mép, ánh mắt lạnh lẽo, “Đó là con dao gọt trái cây ở chỗ tôi ở. Lúc đó mấy đàn em đang họp ở chỗ tôi. Nhận được tin chúng tôi liền chạy tới công trường, trong lúc vội vàng cũng không chú ý là ai đã cầm dao của tôi.”

Dựa theo những gì Lục Thành Vũ giải thích, sau khi anh bị bắt mới biết được có người cầm dao của anh đâm chết người. Mà những người chứng kiến sự việc đều đã chạy tán loạn. Cảnh sát bắt được mấy người còn ở hiện trường, có kẻ thì nói không biết ai đâm, cũng có người nói là Lục Thành Vũ đâm.

Đối với lời giải thích này Đường Tâm Duyệt nửa tin nửa ngờ. Cô vẫn cảm thấy bản tính Lục Thành Vũ không xấu, không đến mức thật sự giết người. Nhưng lúc đó tình huống hỗn loạn, ai biết được chân tướng thế nào?

Đường Tâm Duyệt nói, “Là cậu giết người cũng được, không phải cũng tốt...”

Lông mày Lục Thành Vũ nhăn lại, như chém đinh chặt sắt, “Tôi không có giết người!”

Anh nhìn Đường Tâm Duyệt, ánh mắt không hề tránh né khiến Đường Tâm Duyệt nghĩ đến lần đầu tiên cô thấy anh ở trại giam, anh cũng nói mình không giết người, lúc đó Lục Thành Vũ cũng dùng ánh mắt như thế này nhìn cô.

Chẳng lẽ thật sự không phải là anh ta sao...?

Trong lòng Đường Tâm Duyệt nổi lên nghi vấn, trên mặt ra vẻ trấn an nói, “Tôi tin tưởng luật pháp có thể cho cậu sự công chính.”

Là công chính, chứ không phải trong sạch.

Lục Thành Vũ nhìn ra cô chưa hoàn toàn tin tưởng lời nói của mình, trong mắt lướt qua một chút thâm ý, “Nếu như tôi giết người thì thế nào?”

Đường Tâm Duyệt bình tĩnh nhìn anh chăm chú, từng chữ từng chữ đáp, “Giết người đền mạng là lẽ thường tình. Nếu quả thật là cậu, vậy thì cứ dựa theo quyết định của luật pháp, tôi sẽ tìm luật sư giúp cậu tranh thủ được khoan hồng.”

Đây cũng là mục đích vừa rồi cô cứ mãi chất vấn Lục Thành Vũ chân tướng cuối cùng của vụ án giết người.

Nếu như Lục Thành Vũ giết người, cô cũng sẽ không nhân nhượng. Đúng như cô đã nói, giết người đền mạng là lẽ thường tình.

Lục Thành Vũ cười, tựa như nhớ tới chuyện xưa, giọng nói mang theo vẻ hoài niệm, “Đường Tâm Duyệt, cậu vẫn như thế, rất tốt.”

Đường Tâm Duyệt đứng lên, “Tôi sẽ bảo luật sư đến nói chuyện với cậu.”

Cách tám kính, Lục Thành Vũ lẳng lặng đưa mắt nhìn cô, “Tại sao cậu phải giúp tôi?”

Giấu đồ bím leo, đàn em một tay anh nâng lên cũng vì để tẩy sạch hiềm nghi của chính mình mà đổ oan lên người anh.

Mà cô, rõ ràng hai người đã nhiều năm không gặp, chứ nói chi có giao tình gì.

“Nếu như là vì nhớ đến việc năm xưa tôi muốn giúp cậu đi học thì cũng chẳng phải đã bị cậu từ chối rồi sao. Cậu thật sự không cần phải nhớ đâu.” Lục Thành Vũ nói.

Đường Tâm Duyệt nghe anh nói xong, mở miệng nói, “Từ trước đến giờ thù hoa trên gấm thì dễ, giúp người đang gặp nạn mới khó. Mặc dù tôi từ chối ý tốt của cậu nhưng trong lòng vẫn cảm kích vô cùng. Hướng chi cậu là thật tâm muốn giúp đỡ tôi, chứ không phải lợi dụng ân nghĩa để uy hiếp người khác. Hiện giờ tôi cung cấp trợ giúp trong khả năng cho phép của mình cũng phải thôi.” Bản thân cô đã từng thật sự nhận được ân huệ của đối phương, còn vì thế mà thay đổi số mạng. Lục Thành Vũ đến chết cũng không nói cho cô biết, anh còn nhờ Lục Tú Vân giữ bí mật là có thể thấy anh chưa bao giờ nghĩ tới việc ép người báo đáp.

Đối phương không biết được ngọn nguồn nhưng cô lại không thể giả bộ không biết. Cô từng nhận ân tình của đối phương, việc này dù thế nào cũng không thể xóa bỏ được.

Lục Thành Vũ cười cười, “Tôi ngược lại còn không biết hành động vô tâm ban đầu của mình còn có thể nhận được phúc báo như vậy. Cảm ơn cậu.”

Đường Tâm Duyệt mỉm cười, “Người cậu nên cảm ơn hẳn là chính bản thân cậu.” Rốt cuộc là vô tình hay cố ý, trong lòng hai bên đều hiểu rõ.

Lục Thành Vũ nhìn cô thật sâu, đáy mắt ẩn chứa tình ý sâu kín.

Đường Tâm Duyệt vội vàng dời tầm mắt đi, “Tóm lại thắng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị. Hẳn chính cậu phải biết làm thế nào rồi chứ.”

Lục Thành Vũ mỉm cười, “Thắng thắn sẽ khoan hồng là vào nhà lao ngồi; kháng cự sẽ nghiêm trị là về nhà ăn tết.”

Đường Tâm Duyệt nghẹn một hơi, nổi nóng quở trách, “Đến tình cảnh gì rồi mà cậu còn có tâm tình nói giỡn đấy hả!”

Trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của người con gái đỏ ửng vì tức giận, cô nhìn chăm chăm con người sáng ngời lấp lánh của anh, so với đáng vẻ lo lắng lúc trước nhiều hơn mấy phần sức sống.

Lục Thành Vũ thấp giọng cười nhẹ, “Tôi nói tôi không có giết người là thật.” Anh lại đổi đề tài câu chuyện, “Tôi sẽ không lừa cậu.” Giọng điệu trịnh trọng giống như đang cam kết với cô.

Trong lòng Đường Tâm Duyệt bỗng cảm thấy ngạc nhiên sợ hãi khó hiểu. Cô phát hiện cô lại bắt đầu tin tưởng anh rồi.

Cô điều chỉnh lại tâm trạng, nghiêm túc suy nghĩ một hồi, “Nếu không phải là cậu, tôi nghi hung thủ là mấy người đã chạy trốn kia... Đúng rồi, Đại Đầu cũng ở trong đó nhỉ? Cậu có đầu mối gì không?”

Lúc nhắc tới tên Đại Đầu, con người Lục Thành Vũ bỗng nhiên co rút mạnh, sự thay đổi này cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất ngay nhưng lại bị Đường Tâm Duyệt vẫn luôn quan sát anh thấy được, một suy nghĩ lóe lên, cô hít sâu một hơi vội vàng truy hỏi, “Hung thủ thật sự là —”

“Đường Tâm Duyệt...” Lục Thành Vũ nghiêm túc cắt đứt lời của cô, “Tôi không biết. Cậu cũng đừng có suy đoán lung tung.”

Trong ánh mắt lạnh băng của anh mang theo ý cảnh cáo, ra hiệu ông nghe điện thoại bên tai cô, Đường Tâm Duyệt bỗng hiểu được cuộc nói chuyện của hai người đang bị nghe lén.

Nhưng trong đầu Đường Tâm Duyệt đều là một câu nói: Anh ấy biết, anh ấy vốn đã biết!

Tìm cô như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, cô siết chặt lòng bàn tay nhìn câu chữ vắn tắt chút nữa bật thốt lên, đổi thành một câu hỏi hàm súc, “Tại sao?”

Tại sao đã biết được hung thủ, cho dù mình sắp chịu oan ức cũng vì người nọ mà miệng kín như bưng?

“...” Lục Thành Vũ yên lặng, hai con ngươi đen như mực giống như một đầm nước sâu bắt đầu nổi lên những gợn sóng hoài niệm, hút người khác vào trong vòng xoáy kỉ niệm.

Khi còn bé anh thiếu ăn thiếu mặc, là Đại Đầu trộm bánh bao trong nhà ra đứng ở cửa thôn cho anh;

Cậu hỏi anh có muốn đi xem thử không, không nói hai lời liền theo anh xuống núi;

Đại Đầu theo anh vào sinh ra từ lẫn lộn trong xã hội, là cánh tay phải cánh tay trái vững chắc nhất của anh, là người anh em trung thành nhất.

Thế nên dù có biết chân tướng sự việc, anh làm sao có thể nói ra đây?!

“Cậu!” Đường Tâm Duyệt đọc hiểu được tất cả từ trong ánh mắt của anh, cô vừa kinh ngạc lại khiếp sợ. Cô nhớ tới kiếp trước mình đi thăm tù anh cũng nói bản thân không giết người, nhưng khi đó anh đã ngồi tù rất nhiều năm, có phải cuối cùng anh vẫn nhận tội thay Đại Đầu hay không?

Mi tâm Đường Tâm Duyệt nhú chặt, cô muốn nói rất nhiều lời khuyên can nhưng lại vì ngại bị nghe lén ở chỗ này nên chỉ đành phải cố gắng nhẫn nhịn, cô uyển chuyển khuyên giải an ủi, “Tôi tin tưởng luật pháp sẽ trả lại công đạo cho cậu.” Thế nên, không cần giấu diếm có được không?

Cô không biết ánh mắt khẩn cầu của mình Lục Thành Vũ rốt cuộc có thấy hay không, anh chỉ không nói một lời đưa mắt nhìn cô đi xa. Đi nửa đường cô không nhìn được quay đầu, khuôn mặt anh lạnh lùng nghiêm nghị, con ngươi đen nhánh như vực sâu tiêu diệt hết tất cả ánh sáng, không có một chút sức sống.

Lòng cô nháy mắt rơi vào đáy cốc. Cho đến lúc này Đường Tâm Duyệt mới phát hiện, sở dĩ Lục Thành Vũ hồ hững bình tĩnh như vậy có lẽ là bởi vì sống chết đối với anh không có gì to tát cả.

Rời khỏi ngục giam, trong lòng Đường Tâm Duyệt buồn phiền khó chịu vô cùng. Cô lập tức tìm tới văn phòng luật sư nổi tiếng nhất toàn thành phố.

Rất đắt? Một chút tiền cũng không hề gì.

Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, luật sư Vương danh tiếng lẫy lừng vỗ ngực bày tỏ vụ án nhỏ này không là gì.

Đường Tâm Duyệt cho rằng rất nhanh chân tướng sẽ rõ ràng.

Thế nhưng, mấy lần luật sư Vương theo thông lệ đi tới trại giam hỏi thăm lời khai của Lục Thành Vũ, điều tra hồ sơ thì tin tức lấy được không mấy lạc quan.

Luật sư Vương cũng rất đau đầu, “Mấy năm nay trong thành phố đang là thời kì nghiêm trị những băng đảng nhiều loạn trị an xã hội, họ đang muốn bắt một nhân vật tiêu biểu để giết gà dọa khỉ. Lục Thành Vũ không may đụng vào ngay họng súng, bản thân anh ta cũng có bối cảnh xã hội đen. Trong cục mỗi năm đều có chỉ tiêu nhiệm vụ áp lực cũng rất lớn, dưới các loại ép cung tra hỏi, những người ngày đó tham gia đánh lộn khai là tự vệ cũng rồi rít đòi khẩu cung thành tận mắt nhìn thấy Lục Thành Vũ giết người.”

Đường Tâm Duyệt cắn môi thật chặt, cô biết thập niên 90 có nhiều người bị oan vì xử án sai, hóa ra ngọn nguồn là do đây.

Luật sư Vương nói tiếp, “Có nhân chứng, trên dao gọt trái cây được xem là vật chứng chỉ kiểm tra được vân tay của Lục Thành Vũ và Đại Đầu. Người tên Đại Đầu đó không biết đã sớm chạy đi đâu rồi, mặc dù có lệnh truy nã nhưng không biết năm nào tháng nào mới có thể bắt được người.”

Đường Tâm Duyệt nghi ngờ, “Vậy nếu muốn định tội Lục Thành Vũ thì mấy chứng cứ này rõ ràng chưa đủ. Đại Đầu hiển nhiên cũng là người bị hiềm nghi nhất.”

Cứ tưởng là một vụ án đơn giản nhưng không ngờ lại phức tạp đến vậy. Nếu không phải vì vụ này kiếm được nhiều tiền... Thôi đi vậy, cho dù sớm biết vụ này không đơn giản nhưng vì số tiền thù lao phong phú kia chắc ông cũng vẫn nhận mà thôi.

Trong lòng luật sư Vương thầm nói thế, nhưng bên ngoài lại thờ dài nói, “Nhiệm vụ năm nay trong cục vẫn chưa hoàn thành, hiện tại khẩu cung xác nhận Lục Thành Vũ giết người cũng đã có rồi. Cô nói xem bọn họ sẽ bắt giữ phạm nhân cho đủ số lượng hay là chờ đến lúc bắt được Đại Đầu? Huống chi, hiện tại nhóm người bọn họ đã bị nhận định là tổ chức phạm tội mang tính xã hội đen, Lục Thành Vũ xem như là thành viên quan trọng lãnh đạo tổ chức phạm tội này. Vì vậy anh ta nhất định phải bị xử phạt dựa theo toàn bộ hành vi phạm tội tổ chức đó đã gây ra. Cũng chính vì vậy cho dù là đàn em cấp dưới của anh ta đánh chết người thi hành công vụ, anh ta có phải là người động thủ hay không thì chỉ liên quan đến việc anh ta bị xử bao nhiêu năm mà thôi chứ không phải xử hay không xử.”

Đường Tâm Duyệt căng thẳng nói, “Nhưng dù thế nào đi nữa chỉ cần có thể có chứng cứ cho thấy Lục Thành Vũ không giết người thì hình phạt ít nhất cũng có thể giảm bớt một chút chứ!”

Luật sư Vương đáp, “Cơ hội duy nhất bây giờ là tìm được Đại Đầu, để cậu ta thừa nhận là bản thân mình làm, hơn nữa cậu ta không bị Lục Thành Vũ xúi giục.”

Chân mày Đường Tâm Duyệt nhíu chặt, “Trời mới biết Đại Đầu chạy đi đâu!” Chuyện đã thế này cô cũng không có cảm tình gì với Đại Đầu, đối phương chỉ là một đứa trẻ được lớn lên trong sự yêu thương của mẹ, thiếu đi dũng khí gánh vác trách nhiệm, đơn giản là một kẻ hèn nhát mà thôi.

Đứa trẻ — mẹ!?

Cô kích động đứng lên, “Có một người có thể biết đấy!”

Việc này không thể chậm trễ, hai người phân công hợp tác. Luật sư Vương ở lại nơi này tiếp tục cố gắng trì hoãn thời gian xét xử công khai, Đường Tâm Duyệt lập tức đi tới thôn Đại Dục.

Để tiếp kiệm thời gian, Đường Tâm Duyệt trực tiếp thuê một chiếc xe từ Tứ Xuyên đi đến thôn Đại Dục. Năm sáu giờ đi đường, đi một mạch đến nơi không ngừng nghỉ, cô trực tiếp đến tìm dì Trần.

“Dì Trần.” Đường Tâm Duyệt mang theo bao nhỏ bao lớn đến thăm bà. Dì Trần vốn đang ở trong nhà, nghe thấy tiếng động vội vàng đi ra, bà kinh ngạc nói, “Tâm Duyệt? Giờ không phải là cuối năm, sao cháu lại về đây?”

Đường Tâm Duyệt giúp bà mang đồ vật vào nhà, cô cười nói, “Cháu đến đây làm việc định qua năm ăn tết sẽ trở về thờ cúng tổ tiên. Mọi việc xong hết nên cháu đến đây thăm dì.”

Trong mắt dì Trần đầy vẻ u buồn, nghe vậy khuôn mặt già nua cố nặn ra nụ cười, “Cảm ơn cháu.”

Đường Tâm Duyệt kéo bà vào nhà nói chuyện, hỏi thăm mấy ngày qua bà thế nào, dì Trần đáp lại một năm một mười.

Sau khi con trai mất tích, cả ngày bà đều lo lắng đề phòng, nhớ tới con trai thì không được, nhớ tới là bà sẽ khóc, con mất đều sẽ khóc đến mù mắt.

“Đều do mạng di tạo nghiệt. Ba Đại Đầu mất sớm, bỏ lại bọn dì mẹ góa con côi. Di vật và nuôi lớn Đại Đầu, thấy nó sắp có tiền đồ sao lại gặp loại chuyện hỗn tạp này chứ!” Dì Trần và Đường Tâm Duyệt nói tới Đại Đầu, nước mắt bà lại rơi xuống, giọng điệu oán phẫn, “Đều là do thằng nhóc Lục Thành Vũ kia không tốt làm hư Đại Đầu nhà dì!”

Trong lòng Đường Tâm Duyệt cười nhạt, những năm trước Lục Thành Vũ dẫn Đại Đầu đi kiếm tiền thì bà khoe với mọi người là Lục Thành Vũ tốt đến thế nào, sao giờ lại mắng người ta như vậy.

“Dì Trần...” Vốn Đường Tâm Duyệt còn tính giả vờ an ủi mấy câu mượn cơ hội khách sáo, không ngờ dì Trần càng nói càng kích động, bà nắm tay Đường Tâm Duyệt oán hận mắng một trận, “Thằng khốn đó chính là yêu tinh hại người! Bà mụ đồ đê nó nói thế đấy! Nó thiếu chút nữa hại chết mẹ nó, lại hại ba nó tàn phế, hại chết bà Lục, giờ còn muốn hại Đại Đầu của dì!”

Trong lòng Đường Tâm Duyệt rét run, cô kinh hoàng la lên, “Đây là kiểu nói năng gì đó?!”

Dì Trần phẫn hận nói, “Các cháu còn nhỏ tuổi nên không biết, chuyện này năm xưa thế hệ trước bọn dì đều biết cả. Mẹ Lục Thành Vũ vì Lục Thành Vũ thiếu chút nữa vì khó sinh mà chết, rất vất vả mới giữ lại được thân thể thì không còn tốt nữa. Vào năm ba tuổi Lục Thành Vũ sốt cao cả đêm không hết, ba nó nửa đêm cõng nó xuống núi xem bệnh, kết quả trời tối té xuống rãnh bị gãy một chân! Con nói thử xem nông dân bị què thì còn làm được việc gì? Hai người không còn lựa chọn nào khác mới phải ra ngoài đi làm, những năm nay không hề có một chút tin tức nói không chừng là vì có ý tránh cái đồ sao chổi đó đấy!”

Phảng phất như có một thùng nước lạnh dội thẳng xuống đầu, đang mùa hè mà Đường Tâm Duyệt chỉ cảm thấy khắp người khắp lòng tràn đầy lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Editor: Lam

Trước kia cô vẫn nghĩ cha mẹ Lục Thành Vũ ở bên ngoài gặp chuyện không may nên mới không có tin tức. Không nghĩ tới họ lại cố ý bỏ lại mẹ già con thơ.

Vậy Lục Thành Vũ thì sao, rốt cuộc anh ta có biết chân tướng chuyện này hay không?

Cô chợt nhớ tới lúc trước khi ngăn cản anh nghỉ học, khi đó vẻ mặt anh đầy sự chết lặng hờ hững, tựa như đã mất đi hi vọng sống sót.

Chẳng lẽ khi đó Lục Thành Vũ đã biết? Sao Lục Thành Vũ biết được chứ?

Không đúng! Hiện tại không phải là lúc suy xét về vấn đề này. Đường Tâm Duyệt ổn định lại tâm trạng, ra vẻ chán chường, “Di Trần à, thật ra thì lần này cháu đến đây là muốn đặc biệt thông báo cho di một chuyện...”

Di Trần nhìn vẻ mặt lo lắng của cô, vội vàng nói, “Sao vậy? Có tin tức của Đại Đầu hả cháu?”

Đường Tâm Duyệt nhìn thẳng vào mắt bà, so với lo âu thì trong đó càng nhiều hơn là khẩn trương và sợ hãi.

Quả nhiên là vậy.

Cô bình tĩnh, trên mặt lại ra vẻ bi thương nói, “Cháu nghe được tin là Đại Đầu bị bắt rồi!”

Cô vừa dứt lời, trong mắt di Trần thoáng qua vẻ tuyệt vọng bị Đường Tâm Duyệt vẫn luôn quan sát bà thấy được.

Di Trần níu lấy tay áo Đường Tâm Duyệt, run rẩy nói, “Bắt, bắt được rồi sao?”

“Vâng, bên kia bảo cháu thông báo cho di...” Đường Tâm Duyệt giả vờ ra vẻ đau xót, “Sau khi Đại Đầu bị bắt thì cái gì cũng nhận rồi. Bởi vì không phải tự thú mà là bị cảnh sát bắt nên không thể nào xin giảm án được.” Sau khi nói xong những lời này, cô len lén mở bút ghi âm trong túi.

“Trời ạ!” Di Trần té khỏi băng ghế nhỏ, than trời trách đất, “Con của tôi!”

“Di Trần!” Đường Tâm Duyệt lại đỡ bà. Di Trần ngồi dưới đất, tay chân quờ quạng như điên, nước mắt đầy mặt, “Ngày đó nó gọi điện đến trong thôn, di nghe trong điện thoại nó khóc nói nó giết người rồi.”

Trong lòng Đường Tâm Duyệt cuộn trào sóng to gió lớn, cô vốn chỉ muốn gạt di Trần thôi, không ngờ lại hỏi ra được sự thật ngoài ý muốn!

Di Trần vẫn còn đang tuyệt vọng gào thét, bà đầm ngực dậm chân, “Lúc ấy di sợ đến choáng váng, nó nói xin lỗi di, nói phải đi Quảng Châu tránh một lúc rồi vội vã cúp máy. Nếu sớm biết thế di đã khuyên nó đi tự thú rồi! Dù sao cũng tốt hơn thế này!”

“Di Trần đừng vội!” Đường Tâm Duyệt an ủi, trong lòng lại nghĩ: Nói vậy lúc ấy di Trần đã biết Đại Đầu giết người, chẳng qua bà ấy chỉ là một thôn phụ nơi hương dã chưa rời thôn bao giờ, đã quen thói nhất gan khiếp nhược khiến thức thien cận. Lúc đó thấy đáng vẻ run sợ của bà cô cũng chỉ cho rằng bà bị tin Đại Đầu mất tích dọa sợ thôi.

Di Trần khóc một trận, cuối cùng bà níu tay áo Đường Tâm Duyệt xin cô giúp đỡ, “Tâm Duyệt à, di biết cháu là đứa trẻ tốt nhưng cháu có thể giúp di Trần một chút được không? Cho di gặp mặt Đại Đầu một lần thôi...” Bà vừa nói vừa rơi nước mắt, “Di muốn gặp nó một lần thôi. Nó là đứa trẻ di mang nặng đẻ đau sinh ra, là bảo bối di nuôi nấng hơn hai mươi năm ròng...”

“Cháu về hỏi thăm bên đó trước đã, nếu như được cháu sẽ tới đón di...” Đường Tâm Duyệt trấn an bà, không khỏi cảm thấy khinh thường.

Đời trước, Đại Đầu cũng theo Lục Thành Vũ, sau đó Lục Thành Vũ vào ngục, Đại Đầu thì mất tích. Mà di Trần ở xa ngàn dặm lại vẫn luôn nhờ cô đi thăm anh. Khi đó cô còn tưởng rằng bà đang quan tâm Lục Thành Vũ. Hiện tại nghĩ lại, đó rõ ràng là áy náy thì có.

Đứa trẻ có mẹ thì là bảo bối, thế nên dù biết rõ con trai mình là tội phạm giết người cũng miệng kín như bưng, Lục Thành Vũ không có người nhà, một lần sẩy chân vào ngục giam liền giậu đồ bìm leo.

Đường Tâm Duyệt nhìn di Trần đang vô cùng bi thương, cô lại nghĩ đến Lục Thành Vũ đang cô đơn một mình, trái tim cũng cảm thấy có chút đắng chát.

Đường Tâm Duyệt tạm biệt dì Trần, cô lại tới chỗ thôn trưởng hỏi về chuyện của Lục Thành Vũ.

Theo lời thôn trưởng thì cơ bản có thể xác nhận được lời đồn đãi liên quan đến Lục Thành Vũ mà dì Trần đã nói.

Đường Tâm Duyệt không khỏi sinh ra cảm xúc đồng bệnh tương liên với anh. Bởi vì hoàn cảnh gia đình hai người tương tự nhau, thế nhưng cô may mắn hơn anh nhiều.

Cô còn có mẹ, có em trai em gái, bọn họ là động lực giúp cô chống đỡ dù có mệt mỏi có khổ sở đi chăng nữa.

Mà Lục Thành Vũ thì chỉ một thân một mình, vậy nên chuyện gì với anh cũng không quan trọng.

Thế nhưng, anh có thể không quan tâm, còn cô thì không.

Cô đi suốt đêm về tới Tứ Xuyên, giao bút ghi âm cuộc trò chuyện của hai người cho luật sư Vương. Mấy ngày bên ba liên tiếp khiến về mặt cô không nén được sự uể oải, “Cái này có thể giúp Lục Thành Vũ lấy lại được trong sạch không?”

“Làm khá lắm!” Luật sư Vương không nghĩ tới một cô gái yếu đuối như cô có thể làm được việc này. Ông trình trọng nhận lấy bút ghi âm, “Không đơn giản thế đâu, nhưng có thể kéo dài thời gian thì hi vọng sẽ lớn hơn một chút.”

Có lời khai của mẹ ruột Đại Đầu, vụ án vốn muốn sớm kết án lại phải tiếp tục giằng co.

Bên phía Đường Tâm Duyệt cũng không nhàn rỗi. Cô chạy cấp tốc đến Quảng Châu nơi nghe nói Đại Đầu ở đó, dùng một số tiền lớn mời người tới để tìm người.

Cô tới chỗ tuyển người thuê năm người trẻ tuổi, lấy giá mỗi ngày một trăm đồng bảo bọn họ đi đến các nơi như công trường hay chỗ làm công linh tinh phát giấy truyền đơn treo thưởng. Trên tờ đơn in hình Đại Đầu và thông tin cùng với giải thưởng lớn: Nếu như cung cấp manh mối thì thưởng mười ngàn đồng; còn bắt được Đại Đầu thì được tới một trăm ngàn.

Đường Tâm Duyệt ở chỗ đó đợi một tháng, tốn hết mấy trăm ngàn, có vô số người tới cung cấp manh mối, cô mỗi lần mong đợi lại là một lần thất vọng nhưng cô vẫn không bỏ cuộc.

Cho đến khi cô nhận được một cú điện thoại vào rạng sáng ngày nọ, cô rút cuộc tìm được Đại Đầu núp dưới gầm cầu, dựa vào nhật phế liệu mà sống qua ngày.

Thời điểm bị áp tải trong xe đến cục cảnh sát, Đại Đầu nghe Đường Tâm Duyệt nói Lục Thành Vũ bị cậu liên lụy phải ngồi tù thiếu chút nữa đã đồng ý nhận tội thay Lục Thành Vũ, cậu khóc lóc chảy nước mắt nước mũi, “Em thật xin lỗi anh Vũ! Em không muốn hại anh ấy đâu... Con dao kia em cầm để phòng thân, kết quả bị đánh quả ác đầu óc nóng lên không biết sao lại lấy dao ra đâm người ta... Em sợ quá nên bỏ chạy...”

“Sợ hãi không phải là lý do...” Đường Tâm Duyệt cắt đứt lời tự thuật trong tiếng khóc của Đại Đầu, cô bình tĩnh nói, “Sự kích động của cậu liên lụy đến người vô tội khác. Đại Đầu, làm sai thì phải gánh lấy trách nhiệm, phải chịu trách nhiệm như một người đàn ông!”

Miệng Đại Đầu mở ra rồi lại khép chặt, da mặt đỏ lên như bị tát một cái, sau một lát cậu mới khổ sở nói, “Chị Tâm Duyệt nói rất đúng, em là một đứa hèn nhát. Em xin lỗi chị và anh Vũ. Em trốn ở đây ăn không no, suốt ngày sống dưới gầm cầu, cả đêm gặp ác mộng, trong lòng phập phồng lo sợ...”

“Hiện tại tôi cho cậu cơ hội làm một người đàn ông chân chính, thế thì không cần suốt ngày lo sợ bị bắt nữa...” Xe dừng lại khu vực phía trước, Đường Tâm Duyệt chỉ cục cảnh sát trước mặt khuyên nhủ, “Đại Đầu, đi tự thú đi. Đoạn đường này tôi đã bồi cậu rồi, đoạn đường bên trong Lục Thành Vũ sẽ đi cùng cậu. Không phải sợ.”

“Vâng!” Đại Đầu lau nước mắt, cố nặn ra nụ cười, “Em cảm ơn chị Tâm Duyệt!”

Khi bắt được Đại Đầu cô hoàn toàn có thể trực tiếp mang người đến cục cảnh sát, dọc đường đi có hai người đàn ông khỏe mạnh thì dù Đại Đầu có chấp cánh cũng khó thoát. Thế nhưng Đường Tâm Duyệt vì nể tình đồng hương nên cho cậu ta cơ hội tự thú.

Về mặt Đại Đầu vừa bình tĩnh vừa kiên quyết, cậu xuống xe trước nhưng lại không nhận được hỏi, “Chị Tâm Duyệt à, em không hiểu, ba người chúng ta đều từ trong một thôn đi ra ngoài, từ nhỏ chúng ta đều biết, chị cũng nói chị và anh Vũ không có quan hệ gì. Sao chị lại vì anh ấy mà làm đến bước này? Thậm chí chị còn tốn nhiều tiền bạc sức người để bắt em...”

Đại Đầu đi theo Lục Thành Vũ nhiều năm đương nhiên biết được tình cảm của Lục Thành Vũ, cậu cũng biết anh và Đường Tâm Duyệt chưa từng có quan hệ gì. Vì thế cậu hoàn toàn không hiểu được mục đích tại sao Đường Tâm Duyệt lại lao tâm tốn sức làm việc này đến thế?

Đường Tâm Duyệt nhìn ra màn đêm thâm trầm ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói, “Là vì trả nợ.”

Đại Đầu không hiểu, Đường Tâm Duyệt cũng không cần cậu hiểu.

Đây là chuyện của cô và Lục Thành Vũ, ngay cả Lục Thành Vũ còn không rõ thì huống chi là người ngoài.

Đại Đầu tự thú, sau đó bị áp tải trở về quê. Việc Đại Đầu quy án cùng với sự tích cực tranh thủ của luật sư Vương cuối cùng đã lấy lại sự trong sạch cho

Lục Thành Vũ.

Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống lại khó thoát.

Lục Thành Vũ vẫn được xem là đầu lĩnh của băng nhóm nên phải chịu trách nhiệm toàn bộ hành vi phạm tội của sự kiện này.

“Qua sự tra xét kỹ lưỡng, sự thật đã rõ, có chứng cứ xác thật, xác nhận hành vi của bị cáo Lục Thành Vũ là hành vi phạm tội, dựa theo luật hình sự... Tuyên án 12 năm tù giam.”

Ngày hôm đó, trong tòa án trang nghiêm, quan tòa gõ chùy gỗ xuống, giải quyết dứt khoát. Lục Thành Vũ đứng ở chỗ bị cáo nhìn về phía Đường Tâm Duyệt ở khán đài hàng thứ nhất xa xa, cười với cô một cái.

Từ bản án tử hình đổi thành ngồi tù mười hai năm, Đường Tâm Duyệt đã cứu anh một mạng.

“Kết thúc rồi.” Đường Tâm Duyệt như trút được gánh nặng thở ra một hơi, gánh nặng một mực đè trên vai cô cuối cùng cũng tan thành mây khói.

Cô đã tận lực.

Rời khỏi tòa án, Đường Tâm Duyệt đi xe tới văn phòng luật sư định thanh toán số tiền cuối cùng.

Cô vừa mới bước vào phòng khách văn phòng ở lầu hai thì thấy hai người đàn bà đang đánh nhau dữ dội ở bên trong. Một vị trợ lý và hai luật sư ở bên cạnh cũng hoảng loạn đến can ngăn.

“Ôi ôi đừng đánh nữa!”

“Lý Văn Tĩnh mày buông ra cho tao! Cái con mụ điên này!”

Tiếng quát lớn như tiếng chuông đi kèm với cái tên quen thuộc lọt vào trong tai, Đường Tâm Duyệt kinh ngạc cẩn thận nhìn lại. Trong đó, một người đàn bà trung niên đã phát tướng đang nắm tóc một người đàn bà gầy yếu khác, vừa kéo vừa mắng, đầu còn bóng dáng dịu dàng ít nói năm xưa!

Còn cái người đàn ông đang ưỡn cái bụng bia che chở cho cô vợ bé kia lại là chồng chị- Phạm Đông!

“Dừng tay!” Đường Tâm Duyệt vội vàng gia nhập vào, thật vất vả mới tách được hai người ra. Lý Văn Tĩnh bị kéo ra, tóc và quần áo rối tung, chị vừa khóc lóc vừa chửi mắng, “Phạm Đông! Anh không phải là con người mà!”

Phạm Đông đang ôm cô vợ bé mặt bị cào trong ngực, đang đau lòng khủng khiếp nghe vậy liền nổi giận đùng đùng mắng, “Lý Văn Tĩnh, cô là cái đồ phụ nữ danh đá! Tôi nói cho cô biết, tôi chắc chắn phải ly hôn! Nếu cô biết điều thì nhanh ký tên đi, còn không thì một phen tiền tôi cũng không cho cô đâu!”

Phạm Đông ôm lấy cô vợ bé khóc đến xinh đẹp hung hăng rồi đi. Lưu lại đồ vật tứ tung đầy đất cùng với mấy nhân viên làm việc trố mắt lúng túng nhìn nhau.

“Chị đừng khóc...” Đường Tâm Duyệt vỗ nhẹ bả vai chị dịu dàng vỗ về, “Chị Văn Tĩnh, chị còn nhớ em không?”

Lý Văn Tĩnh vốn đang đau lòng thút thít, nghe vậy liền ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt lên, chị ngẩn ngơ, “Em là... Đường Tâm Duyệt?”

Nửa giờ sau, hai người ngồi đối diện nhau trong một quán cà phê. Tính ra, hai người đã chừng mười năm không gặp. Lý Văn Tĩnh sửa lại đầu tóc quần áo, chỉnh trang xong chị bắt đầu đánh giá Đường Tâm Duyệt, “Đã lâu không gặp, lúc gặp lại để em thấy những chuyện này... Chê cười rồi.” Càng nói chị càng ghen ngào, vành mắt lại đỏ.

Đường Tâm Duyệt đưa khăn giấy tới, “Chị Văn Tĩnh à, sao anh Đông lại biến thành như vậy? Những năm này anh chị sống thế nào?”

Lý Văn Tĩnh nhìn ánh mắt ân cần của cô, chị nghĩ đến thiếu nữ năm đó trúng giải lớn lại chủ động chia nửa số tiền cho mình.

Trước mặt Đường Tâm Duyệt chị cần gì phải giấu giếm chứ, phú quý giàu sang của họ cũng là do cô bé này cho.

“Mười năm qua giống như một ác mộng vậy.” Lý Văn Tĩnh than thở kể lại cuộc sống mười năm qua của mình.

Hóa ra, sau khi lãnh thưởng, chị và Phạm Đông nghe theo đề nghị của Đường Tâm Duyệt dùng tiền để mở rộng quan hệ, dòi công việc của hai người lên trên tỉnh, mua nhà và cửa hàng, dẫn Oánh Oánh lên tỉnh học.

Điều kiện gia đình trở nên tốt hơn, khi đó làm cảnh sát áp lực vừa lớn lại còn nguy hiểm nên Phạm Đông dứt khoát từ chức bắt đầu ở nhà mở tiệm quần áo.

Buôn bán ngày càng tốt hơn, Phạm Đông cũng vội vàng đến khi trời tối. Lý Văn Tĩnh cũng từ chức làm một bà chủ gia đình, chuyên tâm chăm sóc cho con.

Qua mấy năm, Phạm Đông buôn bán ngày càng lớn. Tiền nhiều hơn, tình cảm cũng không còn như cũ. Anh ở bên ngoài bắt đầu nuôi vợ bé.

Lý Văn Tĩnh muốn li dị nhưng lại lo cho con, bản thân chị làm bà chủ gia đình nhiều năm cũng không còn bản lĩnh kiếm sống khác nên chỉ có thể im hơi lặng tiếng, hi vọng Phạm Đông lạc đường sẽ có ngày tỉnh ngộ trở lại.

Chị nào biết, Phạm Đông lại càng tệ hại hơn. Khi biết được cô vợ bé kia đã mang thai, anh liền dứt khoát kiên quyết muốn li dị với Lý Văn Tĩnh, ngay cả con mình cũng không cần.

Đường Tâm Duyệt tức giận vô cùng, cô đau lòng thay Lý Văn Tĩnh, “Sao có thể như vậy được, trước kia anh Đông không phải người như vậy!”

Lý Văn Tĩnh dụi con mắt đã sưng đỏ, chị cười khổ, “Đúng vậy, ai biết được chứ. Trước kia lúc không có tiền, bọn chị tốt đến thế. Khi có tiền rồi thì ngược lại không chịu nổi được dụ dỗ. Đàn ông mà...” Chị đột nhiên thở dài, “Có tiền rồi thì trở nên xấu xa, sự thật là vậy.”

Đường Tâm Duyệt nhìn gương mặt tang thương sưng vù của chị, cảm thấy khó chịu.

Đời thứ ba cô ở nhà Lý Văn Tĩnh làm giúp việc bốn năm, nhìn hai vợ chồng chị ân ái hạnh phúc. Khi đó cô không ngừng hâm mộ hai người, xem cuộc hôn nhân của hai người như tấm gương hi vọng sau này mình cũng có thể có được cuộc sống như họ.

Ai đoán được, chẳng qua là một khoản tiền bất ngờ lại thay đổi hoàn cảnh cuộc sống của một gia đình, cũng hoàn toàn thay đổi số mạng của Lý Văn Tĩnh?

Lý Văn Tĩnh liếc đồng hồ đeo tay, chị đứng lên, “Xin lỗi tiểu Đường, chị phải đi đón Oánh Oánh ở lớp piano.”

“Chị Văn Tĩnh, để em đưa chị đi.” Đường Tâm Duyệt muốn đưa chị đi, Lý Văn Tĩnh lại phát tay nói, “Không cần đâu, chị lái xe tới đây. Em—”

Chị nhìn Đường Tâm Duyệt, trong mắt lộ ra sự đau buồn, “Tiểu Đường, chị thật sự cảm kích sự rộng rãi của em lúc đó. Chị cũng biết chuyện đến mức này không có liên quan gì đến em. Thế nhưng, có lúc chị nghĩ nếu không có khoản tiền này thì tốt biết mấy. Nói không chừng hiện tại chị và anh Đông vẫn ở cùng nhau. Cuộc sống tuy nghèo khó nhưng hôn nhân hạnh phúc cùng với có tiền nhưng mất đi tình yêu sâu đậm của chồng, không thể cho con mình một gia đình hoàn chỉnh thì chị tình nguyện chọn cái trước. Em trẻ tuổi, lại có bản lĩnh nhất định không được như chị. Nghe chị nói một câu, cho dù thế nào cũng không được xem đàn ông là chỗ dựa duy nhất.”

Chị lưu lại lời cảnh cáo sâu xa, xoay người rời đi.

Đường Tâm Duyệt im lặng, cô không chớp mắt nhìn bóng lưng Lý Văn Tĩnh nhẹ giọng nói, “Nếu như có kiếp sau, chị nhất định sẽ được như nguyện.”

Giọng nói của cô rất nhẹ, không biết Lý Văn Tĩnh có nghe thấy hay không nhưng chị không quay đầu lại, có lẽ chị có nghe như không tin đó là thật.

Dẫu sao ai cũng biết đời người chỉ có một lần. Sao có thể có kiếp sau chứ?

“...Minh đã làm sai sao?” Đường Tâm Duyệt để tay lên ngực tự hỏi, cô chỉ muốn giúp nhà chị nuôi được sống một cuộc sống tốt lại không đoán được kết cục sẽ thế này.

Nhưng cô đã quyết định, đời tiếp theo cô sẽ không bước vào thế giới của Lý Văn Tĩnh nữa. Hai người sẽ khôi phục lại con đường vốn có, không có sự nhúng tay của cô, cuộc sống ban đầu của Lý Văn Tĩnh tuy không giàu có nhưng lại rất hạnh phúc.

“Trên cõi đời này rốt cuộc có cái gọi là tình yêu vĩnh hằng hay không?” Đường Tâm Duyệt nhìn một đôi tình nhân đang nói nói cười cười đi qua ngang qua ngoài cửa sổ. Cô nghĩ tới cha mình vứt bỏ vợ con, nghĩ tới Phạm Đông sau khi phát tài lại ép vợ li dị, cảm thấy buồn bã không thôi.

“Khoản tiền này ông giúp tôi đưa cho anh ấy.” Đường Tâm Duyệt thanh toán chi phí cho luật sư Vương xong, lại đưa một phong thư cho đối phương.

Điều kiện trong ngục giam đơn sơ kham khổ nhưng thân nhân có thể gửi tiền vào trong tài khoản của phạm nhân, có thể cải thiện cực lớn cuộc sống trong ngục.

Luật sư Vương nhận lấy sớ độ dày một cái, ông cười, “Thành thật mà nói, nếu tôi không biết chuyện còn tưởng rằng cô với anh ta tình cảm sâu đậm, sẽ hiểu lầm anh ta là người yêu của cô đấy.”

“Tôi đã nói rồi, là tôi thiếu nợ anh ấy.”

Luật sư Vương hiểu kì nói, “Rốt cuộc là món nợ nào mà đáng để cô làm vậy vì Lục Thành Vũ? Có điều tôi cảm thấy cho dù có là ân tình lớn đến mấy, chuyện cô làm dù tôi chỉ là một người ngoài đứng nhìn cũng thấy đã hết tình hết nghĩa rồi.”

Đường Tâm Duyệt cười không nói gì. Không tính tới khoản tiền này, cô đã dùng hết năng lực giúp đỡ Lục Thành Vũ rồi.

Cô dùng thời gian hơn nửa năm bận rộn bốn ba vì anh, tiêu phí vô số tiền bạc và sức người. Về tình về lý, món nợ này cô cũng nên trả hết rồi.

Hôm nay đúng vào ngày sinh nhật cô 26 tuổi. Cô sắp sống lại rồi, đời sau Lục Thành Vũ đi con đường của mình, cô đi cầu cũng cô, không ai thiếu ai, từ đây hai người một ngã, tự mình bình an.

—Khi đó, cô thật sự cho rằng thế là đã xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *101 Lần Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.